

IUBIRI ȘI DESTINE

ANNE BOLEYN

Iubirile lui Henric al VIII-lea

BRANDY PURDY

IUBIRI ȘI DESTINE

BRANDY PURDY

ANNE BOLEYN

Iubirile lui Henric al VIII-lea

Traducere din limba engleză
Alina Ștefănescu

Prolog

Smintita din Turn, 1542

Corbii, cu penajul lor negru și lucios, dau târcoale deasupra ferestrei mele, croncănind, în timp ce dedesubt muncitorii pălăvrăgesc veseli, strigând de mama focului unii la alții ca să acopere zarva pricinuită de ciocane și de fierăstraie. În timp ce îmi clădesc cu voioșie eșafodul pe care îmi voi găsi sfârșitul nu peste multă vreme, ei își scutură rumegușul de pe jiletcile din piele și nădragii din lână. Sus sau jos, oriunde m-aș uita, privirea îmi este întâmpinată de o priveliște la fel de cumplită, fie că e vorba despre păsările prădătoare sau despre scândurile ce se vor mânji în curând cu sângele meu.

Sunt foarte îndrăznețe păsările acestea, căci, atunci când muncitorii se opresc pentru masa de amiază, ele dau năvală asupra eșafodului neterminat, înhățând cu lăcomie bucățile de carne și de pâine și firimiturile apetisante de brânză gălbuie care li se întind din palmele învârtoșate. Oare câte osândiri la moarte au văzut aceste păsări? Nu știu cât de lungă este viața unui corb, dar mai mult ca sigur că unii dintre ei au fost aici acum șapte ani, când Anne și-a dezgolit gâtul ei suplu ca de lebădă în fața călăului francez. Și cu două zile înainte ca lovitura iute a sabiei să-i curme viața, George, fratele ei și soțul meu, și-a plecat capul nesăbuit și mândru pe eșafod și s-a jertfit pentru ea, la fel ca alți patru bărbați la fel de nesăbuiți. Mărturia mea este cea care le-a grăbit moartea. Am spus adevărul, și încă mai plătesc pentru asta.

Să fie oare aceiași corbi care s-au cocoțat atunci pe zidurile Turnului ca să privească la fel de nerăbdători ca spectatorii umani, și să se fi sfădit ei în limba lor păsărească cu privire la cea care a înfruntat moartea cu mai mult curaj? Și ce vor spune oare despre

mine și biata Kat, cea de-a cincea regină a lui Henric, când va veni și rândul nostru?

Nici una din noi nu merită soarta asta, nu merită ca lumina vieții să ne fie stinsă ca flacăra lumânării din cauza capriciilor unui bătrân răsfățat în orgoliu. Dar Henric Tudor este regele și, așa cum a rostit atât de bine Kat când a fost proclamată regină, „voința lui este și voința noastră". Viața și moartea noastră sunt în mâinile sale.

Aici, în Turn, mă dor tâmplele necontenit. Mi-am apăsat de nenumărate ori mâinile pe fruntea încordată și adânc brăzdată pentru a alunga durerea, dar ea nu vrea să dispară. Și mi-am scos de mult acele din păr ca să-l las să-mi curgă pe spate precum o cascadă învolburată, cu valuri alburii, dar durerea nu vrea să pălească. Dacă mi-ar mai păsa de înfățișarea mea, cred că aș izbucni în plâns, căci, deși am doar patruzeci și unu de ani, părul meu este deja mai mult alb decât castaniu; viața în temniță l-a presărat cu fire de argint și de nea.

Unii spun că Gelozia și Ura, Dreptatea și Pedeapsa Divină m-au adus aici. „Cine seamănă vânt va culege furtună", îmi șoptesc pereții din jur fără oprire, cu glasuri pe care le cunosc mult prea bine. George, Anne, Weston, Brereton și Norris nu-mi dau voie să uit că am folosit cândva sabia răzbunării asupra lor.

Vai, și ce-am mai folosit-o!

Deși nu pot să suport zarva care îmi necăjește timpanele în timpul zilei, îmi plac toate aceste zgomote de ciocan și de fierăstrău, tachinările obraznice dintre muncitori și chiar și croncănitul corbilor, căci odată cu încetarea lor și cu căderea nopții, este vremea nălucilor să mă necăjească.

El stă acum în umbră, departe de lumina făcliilor, o siluetă sumbră, neclintită. Și, cu toate că nu pot să-i văd, îi simt ochii batjocoritori care râd de mine. Uneori este și ea cu el. Foșnetul fustelor ei din catifea și izul amețitor de parfum de trandafiri îi anunță sosirea, iar ura din suflet mi se reaprinde cu o tărie care îmi cutremură trupul. Apoi, el își înalță capul cu o mișcare plină de grație, și-l pleacă în fața mea și face o plecăciune, precum un gentilom de la curte care își scoate pălăria cu pene în prezența unei doamne.

– Ei bine, Jane…

Îmi tresaltă inima când îmi rostește numele. Îmi zâmbește; nu contează că o face într-un mod zeflemitor, ci contează că îmi

zâmbește, vorbește cu mine, iar cuvintele sale îmi sunt adresate numai și numai mie.

– … veți vedea cum se face dreptate, căci cât de curând călăul vă va face o demonstrație!

– Îmi pare rău, George! Am întins brațele stăruitor către el. Din suflet îți spun că nu am vrut ca tu să mori! Te iubesc!

– Zău, doamnă, aveți un mod aparte de a-mi arăta asta! M-ați acuzat de incest și m-ați trimis pe eșafod! Așa îi tratați pe cei pe care îi iubiți? Mă cutremur când mă gândesc ce îl așteaptă pe cel care vă este dușman!

Simt cum se întețește flacăra urii care a ars atâta vreme în sufletul meu.

– Tu ai ales eșafodul! Tu ai ales să mori împreună cu ea decât să trăiești alături de mine! Tu ai fost de vină! Poate că nu ai păcătuit cu trupul, dar erai vinovat până în adâncul sufletului! Tu ai iubit-o cel mai tare dintre toți! Da, am ajutat la moartea ei, și mă bucur de asta! *Mă bucur!* Îmi țin capul sus, bat din picioare și strâng pumnii atât de tare, încât simt cum unghiile îmi străpung palmele, lăsând în urma lor mici semiluni însângerate. Și în veci n-am să regret asta! Nimeni, nici Dumnezeu și nici Satana, nu mă poate sili!

– Crima încă mai sălășluiește în sufletul tău, Jane, mă dojenește cu tristețe.

Și apoi dispare și sunt din nou singură, deocamdată. Dar n-am curaj să adorm, căci atunci, în somn, mi se arată prevestirea iadului, flăcările îmi înconjoară trupul, iar miasma pucioasei mă îneacă și îmi arde pieptul. Mă învârt în zadar, încercând să le țin departe, arzându-mi mâinile, și atunci mânecile îmi iau foc. Mânecile mele născocite de ea, mânecile ei, mânecile pe care le-a făcut vestite. Anne Boleyn! Nu pot scăpa de ea nici în veșmintele mele! Mă prăbușesc plângând pe podea, pârjolită, și atunci el îmi apare dincolo de pâlpâirea unei flăcări. Dar nu, nu e George, este doar jupânul Kingston, temnicerul meu, care a venit cu nevasta să mă doftoricească cu o gură de leac amărui și să-mi liniștească somnul.

Dar George este aici. Știu asta! Încă îi mai simt făptura cum zâmbește batjocoritoare din umbră.

Of, George, de ce nu ai putut să mă iubești măcar un pic? De ce nu ai putut să mă privești măcar o dată așa cum o priveai pe ea,

pe Anne? De ce nu ai putut să mă pui pe mine, soția ta, mai presus de sora ta?

Dar în noaptea asta n-am să dorm, în noaptea asta nu voi mai alunga focul și pucioasa cu ajutorul fierturii amare de mac. Nu, în noaptea asta vă voi istorisi cum am devenit „Smintita din Turn" și de ce, cu cât o iubeam mai mult, cu atât o uram mai tare…

Partea întâi

Anne
1522–1536

Capitolul 1

Anne Boleyn nu era frumoasă, dar, în timp ce femeile observau lucrul ăsta imediat și cu bucurie, bărbații nu păreau să ia seamă prea des de el; ambasadorul spaniol care o numise „Târfa cu ochii bulbucați" era o excepție de la regulă. Cu toate acestea, ea reușea să-și folosească farmecele ca nimeni alta, ca o vrăjitoare cu părul precum pana corbului, iar bărbații îi cădeau la picioare, îi înălțau cântece de slavă, iar unii chiar se jertfeau pentru ea.

Purtarea ei era de o naturalețe regească, de parcă Mama Natură prevăzuse de la bun început că ea avea să fie regină. Cu fiecare gest, cu fiecare mișcare a capului și a mâinilor, cu fiecare pas părea că plutește, ca într-un dans plin de grație. Vocea îi era catifelată, râsul, ca o melodie, iar mintea îi strălucea precum argintul în soare și era la fel de ascuțită ca cea mai tăioasă dintre săbii. Ochii ei mari și căprui aveau o sclipire ademenitoare și plină de viață, dar tenul ei căpăta nuanțe diferite în funcție de cel care o privea, fiind socotit ca laptele de unii, și pământiu, de alții. Cei nouă ani petrecuți la curtea Franței și-au lăsat urma asupra ei, vocea sa păstrând un accent liric, sau, după cum spuneau unii, cadențat. În loc să fie minionă, blondă și rotofeie ca o potârniche, asemenea celor mai vestite frumuseți englezești și asemenea surorii ei Mary, Anne Boleyn era înaltă, brunetă și suplă ca o gazelă, cu pletele de un negru strălucitor lăsate pe spate ca o mantie ce-i ajungea până la genunchi și pentru care avea să nesocotească regulile, purtându-le toată viața ei libere în vânt precum o țigancă, în loc să le îngrădească într-o bonetă, după măritiș.

Este drept că nu era frumoasă, dar nu avea seamăn în a-i înșela pe cei care o priveau, ascunzându-și cu viclenie metehnele prin cele mai ingenioase mijloace, ajungând astfel chiar să creeze tendințe. Purta întotdeauna un guler strâmt din catifea, împodobit

cu nestemate sau mărgăritare, pentru a-și ascunde un neg hidos în formă de căpșună de pe gât. Și născocise un nou stil de mâneci lungi și evazate la încheieturi, purtate pe deasupra unor mânecuțe, pentru a ascunde un cusur chiar și mai rușinos, începutul unui al șaselea deget, doar buricul și unghia, care se ițea pe lângă degetul mic de la mâna stângă. Anne stabilea tendințe pe care celelalte femei le urmau degrabă, fără ca acestea să știe că nu erau altceva decât niște scamatorii, ca obiectele pe care le întrebuința magicianul de la curte pentru a-și duce la bun sfârșit trucurile și a-și lăsa spectatorii cu gura căscată de uimire și de încântare, mirați, dar și vrăjiți în același timp de felul în care reușise să facă trucul.

În 1522, când eu, Lady Jane Parker, am întâlnit-o pentru prima oară pe Anne Boleyn, soarta sa nu fusese hotărâtă încă, iar părinții încă mai purtau lunga discuție începută în copilărie despre viitorul ei. Îi îngrijora faptul că nu era blondă precum sora ei Mary, și nici roșcată precum sora regelui, ca o adevărată roză englezească, pletele lui Anne fiind negre ca tăciunele. În plus, nu avea nici ochi albaștri și domoli, sau senini și verzi, ci negri și migdalați. Pielea nu-i era albă ca porțelanul, cu obrajii îmbujorați, ci era pământie și înfocată ca a unei franțuzoaice sau spanioloaice. Toate aceste gânduri îi făceau pe părinții ei să se întrebe dacă va găsi vreodată o partidă bună, dacă o va lua vreodată un bărbat înstărit de soție, așa cum era, oacheșă, cu șase degete și cu un temperament năvalnic și îndărătnic pe care nici măcar Sir Thomas Boleyn, cu dârzenia lui, nu reușise să-l înăbușe. Să fi fost oare viața la mănăstire alegerea cea mai înțeleaptă? Cum mănăstirile erau pline de fete simple, urâte, desfigurate, sau oricum greu de măritat, Anne ar fi putut cu siguranță să-și găsească locșorul acolo, iar cu mintea ei ar fi reușit chiar să se ridice la rangul de stareță, aducând astfel familiei sale o mică sclipire de glorie.

S-a întâmplat însă ca atunci când gândul la măritișul și la soarta ei erau cât se poate de înrădăcinate în mințile tuturor, să vină ziua fatidică în care drumurile noastre s-au întâlnit și destinele ne-au fost unite pe veci. Dacă cineva își va mai aminti de mine în veacurile viitoare, asta va fi din cauza lui Anne Boleyn.

Și pentru asta, blestemată și osândită să fie!

Tatăl meu, Lord Morley, și Sir Thomas Boleyn își doreau să ne unească în căsătorie pe mine, singurul copil și moștenitor al averii sale însemnate, și pe George, singurul fiu al familiei Boleyn.

Trebuie să recunosc că acest gând mă ungea pe suflet. Inima mea îi aparținea deja, și îi aparținuse încă din ziua în care am sosit la curte, ca o simplă slujnică buimăcită și neliniștită, pierdută în agitația zgomotoasă de la curtea regelui Henric. Cum mă rătăcisem de însoțitoarea mea, am rugat un gentilom care era în trecere să mă ajute să-mi găsesc calea. Acesta mi-a oferit curtenitor brațul și m-a condus în siguranță la ușa chiliei mele, unde a și făcut o plecăciune, fluturându-și cu grație pălăria cu pană albă, pentru ca mai apoi să plece mai departe.

Nici bine nu se întorsese cu spatele la mine, că am și oprit degrabă un paj aflat în trecere, apucându-l atât de strâns de braț, încât mai aveam puțin și-i smulgeam mâneca.

– Zi-mi numaidecât numele acelui gentilom! l-am implorat.

– George Boleyn, a fost răspunsul său.

Și de atunci înainte, acest nume mi-a rămas întipărit în suflet. Mă rugam cu patimă în fiecare noapte Domnului, îngenunchind la marginea patului, să-l facă al meu, și m-aș fi rugat bucuroasă chiar și diavolului, dacă aș fi crezut că Tatăl nostru ceresc nu avea să-mi îndeplinească cea mai adâncă și sinceră năzuință a mea. Ba chiar mi-aș fi vândut fără nici o remușcare sufletul, pentru ca George să fie al meu, în timp ce așteptam singură în întuneric să-mi vină somnul, șoptindu-i numele de nenumărate ori, cu duioșie și închinăciune, ca și cum ar fi fost (și chiar așa era pentru mine!) o taină sau o rugăciune.

Când m-am întors acasă la Great Hallingbury, vasta noastră moșie de pe câmpiile adormite ale Essexului, am început să-mi plănuiesc campania precum un general din armată. Din fericire, eram un copil singur la părinți și răsfățat, iar tatăl meu era, de cele mai multe ori, dornic să-mi facă pe plac.

Tata era un cărturar pasionat de studiul clasicilor, simțindu-se mult mai în largul său cu vechii greci și romani, cu istoria, cultura și miturile acestora, decât cu bârfele, scandalurile, politica și intrigile de la curtea regelui Henric. Așa că se închidea în bibliotecă ori de câte ori putea, cu manuscrisele și cărțile sale mult iubite, înconjurându-se de statui și busturi de zei, zeițe și războinici măreți, în vreme ce lucra cu zel la traducerile sale din greacă sau latină, pe care le lega apoi cu grijă și le oferea regelui, prietenilor săi sau altor învățați ca el. Eu îmi făceam veacul, ori de câte ori puteam, prin biblioteca sa, trăncănind necontenit și cicălindu-l,

fără îndoială, în încercarea de a pomeni cu fiecare prilej numele lui George Boleyn, turuind luni la rând despre isprăvile lui, până când tata a înțeles aluzia și a aranjat să se întâlnească cu Sir Thomas Boleyn pentru a discuta posibilitatea unei încuscriri, sperând, fără îndoială, să readucă astfel mult sperata și iubita pace în biblioteca sa.

Tatăl meu a acceptat astfel, în vederea altor tratative, invitația lui Sir Thomas Boleyn de a vizita castelul familiei acestuia din Hever, o construcție modestă din piatră șlefuită, adăpostită în inima ținutului Kent și împrejmuită de un șanț de apă și de verdeață din abundență.

Lady Boleyn, fostă Elisabeth Howard, ne-a primit călduros, nobilă și diafană în purtări și îmbrăcată într-o frumoasă rochie de catifea azurie.

– Să lăsăm formalitățile pentru contractele de căsătorie! a declarat aceasta, îmbrățișându-mă ca și cum aș fi fost deja nora ei.

După ce mi-am potolit setea și mi-am schimbat rochia, Lady Boleyn m-a îndrumat către grădina unde se aflau copiii ei, George, Mary și Anne, proaspăt întoarsă din Franța.

Când George m-a întâmpinat cu un zâmbet, mi s-a ivit pe chip toată patima din suflet. A fost ca și cum o vrajă puternică și iute m-ar fi străpuns direct în adâncul sufletului. Devenisem sclava iubirii.

La cei douăzeci de ani ai săi, George Boleyn era nemaipomenit de frumos, fiind înzestrat cu o istețime fără seamăn și având renume de mare crai. La înfățișare, George era înalt și suplu, cu tenul măsliniu ca al unui spaniol sau al unui francez, cu părul negru și lins, cu barbă și mustață scurte și îngrijite, ochii lui având cea mai blândă nuanță de maroniu pe care am întâlnit-o vreodată, amintindu-mi de o capă din blană de samur, cu care să te acoperi în zilele geroase de iarnă; dinții îi erau ca fildeșul șlefuit, buzele, pline, rozalii și senzuale, iar tenul, ca auriul cald al mierii. Fiind poet și muzician deopotrivă, nu mergea nicăieri fără condei și lăută, iar când cânta la aceasta din urmă, muzica sa îmi pătrundea direct în inimă. Îmi era cu neputință să nu-l iubesc.

Dar nu m-am amăgit niciodată crezând că și el mă iubește. Speram asta cu jind, ardeam de dorință și de gelozie, dar n-am nutrit niciodată acest gând. N-a existat pe lume o fată mai ștearsă ca mine, cu nasul meu încovoiat, cu fața și cu trupul colțuroase, fără nici o rotunjime, cu sâni moi ca spuma laptelui și cu un păr

rar, de un castaniu-cenușiu lipsit de splendoare. N-aș fi putut să aprind niciodată dorința în sufletul unui bărbat și să-i fac sângele să-i clocotească în vine. Dar această convingere nu mi-a îngrădit năzuințele, râvna și visele. Iar în lumea noastră, unde titlurile, pământurile și averile, nicidecum iubirea, constituie materia din care sunt alcătuite căsniciile, șansele de a-l cuceri nu-mi erau cu totul potrivnice.

Pășind pe aleea din grădină, adierea vântului văratic a adus cu ea un iz acrișor de lămâie, făcându-mă să întorc capul în încercarea de a-i afla sorgintea.

Mary Boleyn trândăvea ca un trandafir în plină floare pe un scaun așezat în așa manieră încât să se bucure din plin de razele soarelui. Învești mântată într-o rochie din atlaz albastru-cobalt cu portocaliu-aprins, brodată cu aur și mult prea fastuoasă pentru un asemenea cadru câmpenesc, ea s-a așezat mai bine pe pernele moi, ca o mâță întru totul satisfăcută. Purta pe cap o pălărie de paie decupată, cu boruri largi, iar pletele ei lungi și aurii, îmbăiate în zeamă de lămâie, se răsfirau sub razele puternice ale soarelui, pentru a se decolora și mai tare. Sub rochia ei portocalie, pântecele umflat vestea venirea pe lume a unei noi odrasle a regelui Henric.

Mary era cea mai binevoitoare dintre stricate. Își pierduse cinstea de timpuriu, și cu nimeni altcineva decât cu regele Franței, însă era atât de desfrânată, încât a fost alungată de la cea mai libertină și mai dezmățată dintre curți, din motive de „purtare necuviincioasă pentru o slujnică", fiind trimisă acasă în Anglia, unde a și reușit să atragă atenția regelui Henric al VIII-lea, ajungând bucuroasă și fără nici un fel de împotrivire în așternuturile sale. Poate că tocmai această lipsă de împotrivire l-a și făcut să se sature repede de ea, nu înainte de a-și semăna sămânța în pântecele ei. Astfel, Mary Boleyn, la doar douăzeci și unu de ani pe atunci, s-a trezit alungată pentru a doua oară în viață de la curte, fiind trimisă în exil la castelul Hever în așteptarea mirelui său, găsit degrabă în persoana lui Sir Wiliam Carey, un cavaler vioi cu posibilități modeste, încântat să-i facă pe plac regelui.

La fel ca mulți alții înaintea mea, am rămas fără cuvinte în fața frumuseții ei neasemuite, care fusese culeasă de atâtea ori, încât era greu să crezi că nu se ofilise sau pălise, precum și în fața prostiei ei la fel de uluitoare. Mary era fără seamăn printre curtezane, întrucât fusese metresa a nu mai puțin de doi regi, însă fără a trage

vreun folos de la nici unul din ei. Într-adevăr, Sir Thomas Boleyn o suduise și o altoise cu pumni și cu picioare până când nu mai lipsise mult să-i scoată bastardul regelui din pântece. Acum nu mai vorbea cu ea decât strictul necesar. O considera un eșec de copil și susținea că ar fi mult prea scandalos să spui despre ea doar că este săracă cu duhul, căci Mary primise puterea pe tavă și refuzase să se înfrupte din ea, iar Sir Thomas Boleyn n-ar fi putut ierta niciodată o asemenea neghiobie.

– Jane…

George a început să vorbească și am simțit cum rămân fără suflare. Eram atât de orbită de făptura lui, încât aproape că mi-am dus mâinile la ochi, ca să-i apăr, dar faptul de a fi lipsită de imaginea lui strălucitoare mi se părea de nesuportat. Era ca un soare care mi-a luminat viața, ca un zeu înveșmântat în atlaz auriu.

– … Bine-ai venit la Hever. Cred că o cunoști deja pe sora mea, Mary, a spus arătând înspre dezmățata adormită, dar nu cred că o știi pe Anne.

Am simțit cum îmi ard urechile la auzul gingășiei și căldurii cu care i-a rostit numele. Mult prea curând aveam să aflu că aceasta era o voce pe care o păstra numai pentru ea. Atunci, când l-am auzit rostindu-i numele pentru prima dată, am început să o urăsc.

Stătea așezată pe o bancă și, în timp ce vorbea cu mine, George a trecut în spatele ei, i-a luat cu blândețe pieptănul de fildeș din mână și a început să i-l treacă prin pletele negre, proaspăt spălate.

Și ea, la fel ca sora ei, era mult prea somptuos îmbrăcată pentru Hever. Purta o rochie din damasc negru, brodată cu fire argintii și împodobită cu dantelă tot argintie. Avea prinsă în jurul gâtului ei lung și suplu ca de lebădă o panglică din catifea neagră de care era atârnat un pandantiv cu inițialele ei, *AB*, unite printr-un lanț de argint cu trei mărgăritare suspendate. Avea tot nouăsprezece ani ca și mine. Tocmai ce se întorsese de la curtea franceză, unde se bucurase de multă prețuire și, spre deosebire de sora ei, rămăsese cu cinstea și cu stima neprihănite. Toată lumea preamărea însușirile fără seamăn ale domniței Anne și îi deplângea întoarcerea pe tărâmurile ei de baștină.

– Sunt încântată să o cunosc pe aleasa fratelui meu. Zâmbind călduros, mi-a vorbit în acea engleză ademenitoare cu accente franțuzești, care dădeau o notă neobișnuită vorbirii ei. Mi s-a spus că tu ești una dintre doamnele de onoare ale reginei Caterina.

Și eu tocmai ce am fost numită în serviciul ei, așa că o vom sluji împreună și sper că vom avea și șansa să devenim prietene. Îmi doresc asta foarte tare.

Am simțit un gol în stomac, sau mai degrabă un nod în gât, care nu mă lăsa să vorbesc, ci îmi îngăduia doar să dau din cap și să mă uit fix la ea, ca o neroadă.

A început apoi să mă întrebe despre pasiunile și antipatiile mele, despre plăcerile și desfătările mele.

– Îți place muzica? Cânți la vreun instrument? Eu și George (s-a uitat zâmbind înspre el) trăim pentru muzică. Cred că ne curg sunetele prin vine, și cântecele ne impregnează mințile!

– Desigur că îmi place muzica, dar, din păcate, nu am nici un fel de aplecare către ea, le-am mărturisit. Ea mi-a răspuns printr-un semn scurt, compătimitor, din cap. Îmi venea să o lovesc. Cum îndrăznea să mă înjosească astfel, cu hainele ei extravagante și cu purtarea ei franțuzită!

– Nu contează, a spus ea cu vocea graseiată. Îți place să dansezi sau să cânți?!

M-am îmbujorat toată gândindu-mă la profesorul francez de dans care preferase să se pensioneze cu demnitate mai degrabă decât să mai primească banii tatălui meu, mărturisind cu toată sinceritatea că aveam grația unei bovine. Profesorul italian de canto refuzase și el să-și ofere serviciile, căci nu avea nimic a mă învăța, cu glasul meu de cioară.

– Mi-e… mi-e teamă că nu mă pot lăuda cu realizări ca ale tale, Lady Anne, am bâiguit cu trufie, ținându-mi bărbia ridicată în timp ce fața îmi devenea tot mai aprinsă și mai îmbujorată.

Ca să spun drept, nu aveam nici un fel de talent.

– O, dar pun chezășie că ai multe alte talente! a strigat Anne, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Broderiile de pe rochia ta sunt pur și simplu minunate! a spus ea, arătând spre juponul meu roșiatic, brodat din abundență cu modele aurii în formă de nodul iubirii, pentru a se asorta cu cele de pe marginea corsajului și a mânecilor rochiei mele din catifea maronie. Tu le-ai făcut? Îți place să-ți croiești propriile rochii? Și, în timp ce rostea aceste cuvinte, își netezea fusta cu mâinile, iar eu am știut atunci că și acesta era unul dintre nenumăratele ei talente.

Dar în ceea ce privea rochia pe care o purtam, în afară de alegerea materialelor, nu aveam nici un alt merit decât acela de a fi

stat nemișcată pentru croitoreasă, lăsând stilul și croiala în întregime la alegerea ei. Tatăl meu era un om bogat, și ea îmi era recunoscătoare că apelam la serviciile ei, așa că mă puteam încrede că nu avea să mă îmbrace într-un stil caraghios sau demodat. Iar eu mă descurcam decent cu acul, însă fără să mă pot lăuda cu asta.

– Îți place să citești sau să compui versuri? continuă Anne. Îți place să călărești? Sau să joci cărți sau zaruri? Din câte am înțeles, regina Caterina, în ciuda firii ei evlavioase, este o împătimită a cărților de joc.

– Maiestatea Sa joacă numai pe cele mai modeste mize, iar câștigurile sale sunt împărțite întotdeauna săracilor! i-am răspuns tăios în timp ce clocoteam în sinea mea. Cum îndrăznea să-mi facă asta? Să-mi fluture priceperea sa în față, în timp ce era cât se poate de limpede că nu mă socotea vrednică de a-i fi mireasă fratelui său!

Și în toată această vreme, George pur și simplu stătea acolo, uitându-se zâmbind la ea în timp ce îi trecea pieptănul prin păr, chiar și atunci când îmi arunca vreo privire întrebătoare ca replică la încercările surorii lui de a mă descoase, așteptându-mi politicos răspunsul și prefăcându-se interesat, deși eu știam că nu este. Stăteam acolo în fața lor precum un deținut la judecată și îmi doream din răsputeri să mă înghită pământul de sub mine.

Așa au început legăturile mele cu familia Boleyn, deși aveau să treacă încă trei ani până să ajung să fac parte de drept din ea. Atâta le-a trebuit lui Sir Thomas și tatălui meu să ajungă la o înțelegere, după ce s-au tocmit ca la târg pentru zestrea mea. Între timp, eu m-am întors la curte, unde am fost urmată degrabă de Anne, pentru a face parte din alaiul de însoțitoare al reginei Caterina.

Îmi amintesc ziua când a sosit la palatul Greenwich. Regina se încuiase toată ziua în capela ei privată, postind și îngenunchind în fața imaginii Fecioarei înconjurate de lumânări pâlpâitoare, în timp ce noi, doamnele sale de onoare, hoinăream prin jur, plimbând leneș acul prin mărunțișurile pe care ne poruncise să le coasem, pentru a le împărți apoi săracilor. Priveam visătoare pe fereastră, la râul curgător, oftând cu jind la adierea răcoroasă și ochind cu ciudă lumea care se plimba pe cheile sale. Din când în când, una dintre noi mai ciupea la întâmplare coarda lăutei, apăsa clapele din fildeș ale clavecinului sau apuca plictisită unul dintre

volumele înălțătoare despre viețile sfinților, pe care Maiestatea Sa ne îndemna să le citim, pe rând, cu voce tare.

Brusc, am auzit niște zgomote de pași și râsete venind pe scări și am revenit la viață precum Lazăr din morți, ciupindu-ne de obraji ca să le dăm culoare, îndreptându-ne în grabă bonetele și aranjându-ne firele rebele de păr, stropindu-ne cu picături de parfum din sticluțe de cristal și netezindu-ne fustele și mânecile veșmintelor. În clipa următoare, ușa s-a deschis larg și au intrat agale cavalerii regelui, cu George Boleyn în fruntea lor.

Parcă erau un cârd de păsări tropicale, un adevărat curcubeu de culori splendide și vii în pălăriile lor cu pene, în pieptarele din atlaz și în pantalonii din mătase, cu broderii migăloase ce mărgineau gulerele și manșetele cămășilor lor albe ca neaua, și în gemele sclipitoare din inele, broșe sau mânerele săbiilor. Erau toți tineri, frumoși, veseli și lipsiți de griji, dezinvolți și agitați, erau mințile iscusite și poeții curții, nesăbuiți și iresponsabili, erau filfizonii și flecarii în a căror prezență viața nu părea niciodată plictisitoare.

George a venit lângă noi râzând din toată inima și ținând un braț pe după gâtul lui Sir Francis Weston, cel mai bun prieten al său.

– Doamnelor, a spus el scoțându-și pălăria și făcând o plecăciune în fața noastră, v-am adus niște fructe! A arătat spre coșul mare de nuiele din mâinile lui Sir Henry Norris. Apoi a început să ne împartă cu ajutorul prietenilor săi mere, portocale, prune, struguri, cireșe și pere. În curând, aerul de plictiseală și tristețe care plutea prin încăpere cu doar câteva clipe în urmă a fost înlocuit de glume, râsete și cochetării sfioase.

Sir Thomas Wyatt, cu barba sa ca de samur și cu ochii scânteietori, cunoscut drept cel mai strălucit poet de la curte, s-a aruncat pe o pernă la picioarele lui Lady Eleanor și a început să cânte la lăută o serenadă despre roadele iubirii. Ochii îi căzeau cu înțeles asupra pieptului acelei doamne, în timp ce cânta, pe când mult îndrăgitul Sir Francis Weston, cu părul său roșiatic ca focul și cu un ochi lipsă, împreună cu Sir Henry Norris, blond, cu ochi albaștri și chipul angelic, s-au așezat lângă Madge Shelton și au început să se lupte care mai de care să-i atragă atenția. Acesteia îi căzuse o buclă roșiatică de păr de sub bonetă, și amândoi o rugau stăruitor să-i lase să o taie și să o păstreze pe vecie într-un medalion aurit, deasupra inimii. Sir William Brereton, înalt și cu aer regesc, i-a confiscat zâmbind evantaiul lui Lady Margery pentru a-și face vânt

și s-a așezat cu capul în poala ei, lăsând-o pe domnița luată prin surprindere să-i ducă boabe de struguri la gură și să-i mângâie sfioasă părul negru și lins.

Singurul care se ținea deoparte era George. Deși zâmbea și arunca necontenit replici pline de duh, privea totuși pierdut înspre fereastră.

– Nu doriți să stați jos, domnul meu? l-am întrebat, dându-mi fustele la o parte pentru a-i face loc lângă mine pe scaunul de la fereastră.

Mi-a mulțumit zâmbind, și s-a proptit dintr-odată în coate pe pervaz, aplecându-se pe fereastră și mijind ochii în depărtare, pentru a cerceta strada.

– Așteptați cumva vreun sol de la tatăl vostru? l-am întrebat.

– Anne, mi-a răspuns, cu vocea plină de căldură și de dor, Anne sosește astăzi. S-a aplecat și mai mult, cu trupul încordat. Will! a făcut el semn nerăbdător către Brereton. Vino-ncoace, ai vederea mai bună decât a mea. Uită-te acolo și spune-mi, mi se pare mie sau văd praf ridicându-se pe drum?

Apăruse în zare un nor de praf, din miezul căruia se ivise o trăsură însoțită de un mic grup de călăreți. George a luat-o la fugă într-acolo, gonind pe scări și coborând câte două trepte deodată.

– Este Anne? A venit Anne? au strigat în cor prietenii lui George, însuflețiți. Și, uitând de toate politețurile, fără să facă nici măcar o plecăciune sau să dea binețe, au sărit și ei în picioare și au pornit-o în urma lui, în graba lor îmbulzindu-se și împiedicându-se unul de celălalt.

– Sir William, evantaiul meu! a strigat Lady Margery mult prea târziu după Brereton, căci deja dispăruseră cu toții, iar noi ne-am întors fiecare la treburile noastre, la vechea și obișnuita noastră tovărășie plictisitoare.

Stând pe locul părăsit de George, m-am aplecat pe fereastră și am privit scena care se desfășura dedesubt.

George i-a strigat numele și și-a fluturat pălăria în aer.

Ea i-a răspuns la salut și, dând pinteni calului, a plecat din mijlocul însoțitorilor săi, lăsându-i cu caii lor de povară, cu trăsura și cu bagajele, tușind din pricina prafului ridicat în urma ei.

Abia dacă apucase să dea pinteni calului, că George a și ajuns lângă ea, luând-o pe sus din șa și învârtind-o într-o îmbrățișare plină de bucurie. Râsetele lor se contopeau devenind unul singur,

iar fusta din catifea maronie a costumului ei de călărie se ridica în valuri în urma ei.

– Bine-ai venit, Anne, îi dai o sărutare prietenului tău cel mai vechi și drag? a întrebat Sir Thomas Wyatt, făcându-și loc cu coatele printre Weston și Brereton, grozăvindu-se cu privilegiul de a o fi cunoscut primul. Familia Wyatt din castelul Allington era vecină cu familia Boleyn în Kent, iar Tom și sora sa, Meg, erau prietenii lor de joacă din copilărie.

– Ba îi voi da negreșit! a răspuns ea și s-a întors degrabă pentru a trânti o sărutare pe obrazul lui George. Și încă una și pentru cel de-al doilea prieten al meu vechi și drag! a adăugat ea, dându-i lui Wyatt sărutul cerut.

– Și eu? a întrebat Francis Weston. Deși nu am avut plăcerea să ne cunoaștem încă, domniță Anne, George mi-a povestit atât de multe despre dumneata, încât simt că vă cunosc de-o viață!

– Chiar așa, Sir Francis, George mi-a spus atât de multe despre dumneata, încât și eu simt la fel, și totuși… a șovăit cu un zâmbet amăgitor. Socotesc că cinstea mea ar avea de suferit dacă v-aș trata cu asemenea familiaritate!

Prietenii lui au izbucnit în râsete, dându-i palme pe spate și înghiontindu-l în joacă.

– Vai, domniță Anne, protestez! a strigat acesta, lăsându-se într-un genunchi, cu o mână dusă la inimă. Orice-ar zice lumea despre mine, să știți că nu sunt un nemernic! a încheiat făcându-i obraznic cu ochiul.

– Nu contează care este adevărul, a răspuns ea întinzându-i mâna. Sunteți prietenul lui George, așadar veți fi și al meu!

Henry Norris și William Brereton au început atunci să se împingă și ei înainte. Iată deci cele mai strălucitoare astre de la curte cum se luptau să-i obțină atenția sau măcar doar un cuvânt, sau o privire, ca niște cerșetori înfometați care înghit cu nesaț firimiturile ce le sunt aruncate. Ce netoți sunt bărbații!

Vorbeau toți deodată (toți mai puțin George, care doar se uita la ea și îi zâmbea cu adorație), îmbulzindu-se și împingându-se unul pe celălalt pentru a o putea însoți până la odaia ei. Apoi, fără să rostească vreun cuvânt, George i-a oferit brațul, iar ea și-a sprijinit mâna de el. Ceilalți au început să geamă din ce în ce mai tare, ca niște soldați care-și dau duhul pe câmpul de luptă. Pentru a-l consola pe Brereton, Anne i-a îngăduit să-i poarte cravașa,

pe care acesta a ținut-o ca și cum ar fi fost osemintele vreunui sfânt pentru care era gata să-și dea viața.

– O clipă! a strigat Norris, țâșnind în fața lui Anne și începând să arunce din coșul pe care îl ținea pe brat cu petale stacojii de trandafiri în calea ei. Știam că aveați să sosiți astăzi, așa că m-am trezit în zori pentru a culege un covor de trandafiri pe care să pășiți!

– Mai bine zis, pajul său a fost cel care s-a trezit în zori ca să meargă să le culeagă! a rostit Weston chicotind.

Ca să nu rămână mai prejos, atât Wyatt, cât și Weston i-au mărturisit că îi scriseseră niște sonete de întâmpinare și, înainte ca Wyatt să invoce iar privilegiul de a fi cunoscut-o primul, Weston a și început să recite cu voce tare, pentru ca să ajungă de îndată să-și înghită cuvintele din pricina unui dos de palmă primit peste ureche.

– Arăți ca un pirat, și asta și ești! a spus Wyatt înflăcărat, referindu-se la peticul pe care îl purta Weston pe locul unde fusese ochiul său stâng. Mi-ai furat tot versul doi!

– Aveți mult curaj să-mi imputați o asemenea vină, domnule, și va trebui să dați socoteală pentru asta! Weston a dat să apuce mânerul spadei, înaintând spre Wyatt, cu mărgăritarul ce îi atârna de lobul stâng legănându-i-se violent.

Atunci, Anne a intervenit între cei doi, răzând și așezându-și ușor palmele pe pieptul înfoiat al fiecăruia.

– De bună seamă, asta este cea mai pătimașă primire de care am avut parte vreodată! Vă rog, domnilor, nu o stricați încăierându-vă. Să lăsăm ca aceste petale roșii de trandafir să fie singurele aruncate pe pământ astăzi, nu și sângele vostru!

Renunțând la orice gânduri războinice, aceștia au urmat-o în palat.

Anne nici nu ajunsese bine la curte și slujnicele nici nu apucaseră să-i despacheteze toate rochiile, că a și făcut prima victimă.

Cel care s-a îndrăgostit de ea a fost Harry Percy, fiul și urmașul contelui de Northumberland. Nimeni nu și-ar fi închipuit că Harry Percy, așa cum era el, înalt, ciolănos, roșcovan, bâlbâit, sfios și împiedicat, avea să-i cucerească inima lui Anne Boleyn. Stângăcia lui era proverbială. Odată l-am văzut cum încercase să se urce pe cal și alunecase pe cealaltă parte, iar la curte umbla vorba că „oricine poate să cadă pe scări în jos, dar numai Harry Percy poate

cădea în susul lor!" Arăta ca un țăran deghizat în prinț, și doar cele mai mercantile dintre fetișcane ar fi putut să fie topite după el. Dar, oricât de mult mi-aș dori să o descriu pe Anne ca având apucăturile cele mai rele și să pretind că aceasta era una dintre ele, aș minți vorbind astfel. Iubirea pe care o vedeam sclipind în privirea ei și zâmbetul duios și îngăduitor care i se ivea pe buze ori de câte ori se uita la Harry Percy mi-ar fi dezmințit vorbele.

Era prima ei zi în slujba reginei Caterina, și cosea lângă mine când Harry Percy, intrând însoțit de un grup de gentilomi, s-a împiedicat de un scaun și a căzut de-a latul la picioarele ei. Noi ne-am prăpădit toate de râs până la lacrimi. Până și regina Caterina n-a putut să-și rețină un zâmbet, deși a încercat să-l ascundă cu mâna. Anne a fost singura care a tăcut. Apoi, cu un zâmbet blând, s-a aplecat și l-a întrebat cu duioșie:

– V-ați rănit?

– Eu… eu… a încercat să spună Percy bâlbâindu-se și uitându-se fix la ea cu ochii lui mari și căprui, plini de adorație. M-am îm-mpiedicat.

Cuvintele lui au stârnit un nou val de râsete.

– Nu-i lua în seamă, l-a sfătuit Anne. Oricine se poate împiedica.

– Și ce frumos te-ai mai împiedicat, nu-i așa, Percy? a glumit Francis Weston, râzând cu și mai mare poftă când a văzut că Percy nu pricepuse gluma.

Dar Anne și Percy erau orbi la ce se petrecea în jurul lor și nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Avea totul pe tavă. Își găsise iubirea adevărată, dar și refugiul, ocupând un loc special în inima și în inimile gâștii vesele de mucaliți a lui George, Wyatt, Weston, Brereton și Norris, în compania cărora era văzută cel mai adesea. Stăteau toți împreună, cuibăriți în firida vreunei ferestre sau afară, sub vreun copac, râzând și cântând sonete, sau născocind feerii ingenioase pentru a amuza curtea. Ea era lumina care îi atrăgea pe toți ca mușchii. Femeile o priveau cu ciudă, dar se grăbeau totodată să-i imite mânecile inventive, gulerele ca niște zgărzi și boneta franțuzească, o semilună din catifea sau atlaz, brodată cu fir de aur, mărgăritare sau pietre prețioase, așezată pe creștetul capului domnițelor, adesea cu un voal atârnând grațios pe spate, pe care o prefera mult mai împovărătoarei bonete cu vârf, cu marginile ei apretate și drepte și cu țuguiul care îți încadra fața precum o fereastră de fronton.

Iar acum se pregătea să se mărite cu moștenitorul unui ținut înstărit și mai era, pe deasupra, și o căsătorie din iubire! Până și zeița Fortuna părea să se gudure pe lângă Anne Boleyn!

Dar a început apoi să se întrezărească un prilej de necaz, ca un tunet în depărtare, prevestitor de furtună, iar eu am fost printre primii care l-au băgat de seamă.

Capitolul 2

Noaptea se anunța a fi ca oricare alta la curte. Nu exista nici un prilej deosebit de petrecere, nici un oaspete de seamă de întâmpinat sau vreo zi sfântă de sărbătorit. Am luat cina în Sala Mare și apoi am dansat. Regele și regina erau așezați pe tron, iar în jurul lor, la dispoziția regelui, stăteau cardinalul Wolsey, fiu de măcelar devenit preot, care îi era indispensabil regelui și care ținea acum frâiele puterii din funcția de lord cancelar, și Thomas Cromwell, avocatul neînduplecat și viclean, veșnic îmbrăcat în haine negre, cu privirea la fel de aspră.

Henric al VIII-lea era într-una din toanele lui proaste, posac și tăcut, cu privirea încruntată de parcă era un balaur malefic. Își ținea ochii albaștri întredeschiși și își mușca neatent cu gura sa mică și rozalie degetele împodobite cu nestemate.

Părea că înăuntru lui se dă o bătălie între două suflete pentru cucerirea trupului. Era un domnitor deschis când îi convenea, zâmbind și râzând necontenit. În asemenea clipe, putea să vorbească cu o persoană, fie ea de viță nobilă sau un simplu țăran, și să o facă să se simtă cea mai importantă ființă din lume. Se uita adânc în ochii interlocutorului și dădea din cap cu înțeles, ca și cum întreaga lui ființă ar fi atârnat de cuvintele acestuia. Dar când era mânios sau în toane proaste, diavolul parcă punea stăpânire pe el în întregime, trup și suflet, transformându-l într-un monstru turbat, puhav și cu fața roșie, un tiran gata să verse sângele oricui i s-ar fi împotrivit, prieten sau vrăjmaș.

Era un bărbat uriaș, robust și musculos, iar la vremea la care am așternut aceste rânduri, petrecerile dansante și activitățile în aer liber îi țineau sub control tendința spre îngrășare. Avea umerii lați și drepți, și gambe bine sculptate, cu care se mândrea mereu peste măsură. Era un bărbat foarte frumos, rumen în obraji, cu părul

scurt și învăpăiat și cu barba foarte îngrijită. Iar felul său de a se îmbrăca îl făcea să pară și mai impozant și mai strălucitor. Vestoanele sale din catifea, lungi până deasupra genunchilor, pentru a nu-i acoperi gambele sculptate, aveau umerii căptușiți pentru a-i face să pară mai mari și mai lați. Pieptarele erau încărcate cu nestemate, broderii aurite, pliuri sau răscroieli, iar pălăriile sale rotunde și plate erau împodobite cu panglici aurii, cu nestemate și cu pene albe dichisite și răsucite. Pantaloni din mătase îi acopereau picioarele, iar încălțările din catifea cu vârfurile pătrățoase, pe care le prefera tuturor celorlalte, erau brodate cu fire de aur și cu pietre prețioase. În jurul gâtului purta lanțuri grele din aur, și diamante, și alte pietre prețioase, mari cât nucile.

Din când în când, îi arunca priviri iuți și arțăgoase femeii de lângă el, Caterina de Aragon.

Pe când avea doar cincisprezece ani, fetișcana spaniolă cu plete aurii pe nume Catalina a trebuit să-și ia rămas-bun de la părinți, Maiestățile Sale Ferdinand și Isabella, și-a schimbat numele în Caterina și a lăsat în urmă tărâmurile de baștină, pentru a înfrunta marea învolburată și răvășită de furtună ca să se mărite cu Arthur, prințul de Wales. În clipa în care acea fată speriată, cu inima frântă și cu dor de casă a pus piciorul pe pământul englezesc, s-a înfăptuit un miracol: poporul englez, mereu bănuitor față de străini, s-a îndrăgostit de ea. Era o dragoste ce avea să dureze o veșnicie și să o ajute să treacă peste toate necazurile ce urmau să vină. Logodnicul ei era un băietan palid și bolnăvicios, care a cedat în fața morții înainte ca el, după cum jura Caterina, să-i devină soț de fapt, iar în anii ce au urmat a fost nevoită să se lupte cu sărăcia, să-și cârpească rochiile jerpelite și să-și lase bijuteriile și vesela din aur zălog pentru a-și plăti slujitorii și a-și ține sufletul și trupul laolaltă, în timp ce zgârcitul său socru, regele Henric al VII-lea, împreună cu la fel de vicleanul ei tată, regele Ferdinand de Aragon, se ciorovăiau pentru partea ei de zestre rămasă neplătită.

Însă, după moartea bătrânului rege, i-a urmat la tron, la vârsta de șaptesprezece ani, tânărul prinț Henric, debordând de promisiuni și de vitalitate. Primul său act oficial de rege a fost să o facă pe Caterina regina lui. Îi plăceau la ea spiritul cutezător și tenacitatea, bunătatea, zâmbetul ei duios, grația sfioasă și firea ei blândă. Nu i-a păsat atunci că era cu șase ani mai mare, fiind îndrăgostit. Și, cel puțin pentru o vreme, totul părea să meargă de minune.

Dar, odată cu trecerea timpului, văpaia iubirii s-a domolit, iar pruncii născuți morți sau lepădați (singura care a izbutit să trăiască și să înflorească a fost prințesa Mary) și sărmanii vlăstari care se agățau cu sfială de viață o săptămână sau o lună întreagă înainte să se prăpădească și-au spus cuvântul, la fel ca anii ce au trecut peste pletele aurii ale fetișcanei spaniole. Trupul ei mărunt, cândva grațios și rotofei, a devenit planturos după zece sarcini, talia i s-a îngroșat, vremea i-a brăzdat chipul tot mai tare, cu fiecare an și necaz întâmpinat, pletele aurii i s-au spălăcit, strecurându-se printre ele firicele argintii și albe. S-a îndreptat tot mai tare înspre credință pentru a-și găsi alinarea, postind, purtând un ciliciu pe sub rochiile sale bățoase, demodate și posace, și petrecându-și ore întregi îngenuncheată în capelă, rugându-se cu ardoare în fața statuii Fecioarei.

Regele Henric s-a plictisit de ea, ochii au început să-i fugă prin jur și, ce era și mai rău, mintea a început să-i fie năpădită de gândul unui urmaș. Anglia avea nevoie de un fiu al său, de un viitor rege. Și trebuia să fie băiat, și nu fată; o femeiușcă slabă și nesăbuită n-ar fi putut să țină în frâie puterea sau să rămână grea fără să încovoaie însemnătatea coroanei! În acest impas se aflau în noaptea în care mi-a ajuns pentru prima oară la urechi acel huruit îndepărtat, prevestitor de furtună.

Priveliștea era una dintre cele mai caraghioase! Arareori s-a întâmplat ca un dans să pricinuiască asemenea veselie. Tabloul lui Anne dansând galiarda cu Percy i-a făcut pe unii dintre noi să izbucnească în râsete isterice. Parcă îi văd și acum: Anne, grația întruchipată, îmbrăcată într-o splendidă rochie brodată în cinci nuanțe de roșu și asortată cu o bonetă franțuzească și un guler din mărgele cornaline, și Percy, la fel de strălucitor în veșminte din atlaz stânjeniu, împleticindu-se și călcând pe toată lumea pe picioare, încercând să țină ritmul acelui dans vioi, vreme în care și-a pierdut de două ori pantoful și a călcat pe propria pălărie căzută de pe cap.

La un moment dat, regele a bătut brusc din palme și muzica s-a oprit. Dansatorii au înlemnit ca și cum s-ar fi preschimbat deodată în statui.

– Destul! Destul! a strigat el, și în timp ce pășea pe ringul de dans, femeile i se aruncau la picioare în semn de reverență, iar bărbații cădeau în genunchi de o parte și de alta a sa. Henric s-a oprit

din mers doar când a ajuns în fața lui Anne și a lui Percy. Domniță Anne, fiți bună și lămuriți-mi această curiozitate care mă frământă de ceva vreme. Sunteți proaspăt sosită din Franța, unde mi s-a spus că există o mulțime de bărbați chipeși și curtenitori, maeștri ai dansului și ai cuvântului, dar să știți că și în Anglia avem asemenea bărbați. A arătat înspre un grup de curteni din apropiere, toți oratori și dansatori desăvârșiți. Și totuși, ați ales să-i oferiți iubirea voastră tânărului Percy, care are niște picioroange dizgrațioase ca de rață și care se bâlbâie atât de tare, încât de-abia dacă pare că vorbește în engleză, darămite să mai poată rosti cuvântări frumoase și măgulitoare.

– Nu tot ce strălucește este făcut din aur, Maiestatea Voastră, a răspuns Anne cu subînțeles, oprindu-și o clipă privirea asupra pieptarului său din catifea stacojie, brodat cu aur, fără să fie impresionată, în vreme ce făcea o plecăciune grațioasă în fața lui, cu fustele învolburându-se în jurul ei ca o baltă întinsă de sânge.

– Chiar așa? a rostit Henric, arcuindu-și sprâncenele mirat. Era limpede că nu avea de-a face cu o domniță sfielnică și domoală, care să-i zâmbească prostește și să i se arunce tremurând la picioare, cu supunere și teamă! Percy, du-te de ia loc și lasă-mă să-ți arăt cum se ține ritmul fără să calci pe toată lumea pe picioare! a adăugat, bătând din palme cu putere. Cântați! le-a poruncit muzicanților. Domniță Anne… a spus apoi întinzându-i mâna cu atâta hotărâre, încât nici chiar Anne nu a cutezat să-l refuze.

După dans, Henric i-a mulțumit și s-a întors să schimbe două vorbe cu Sir Henric Norris, un prieten drag, dar și secretarul personal al regelui, cel mai destoinic slujitor al său. Anne l-a alungat iute pe rege din gândurile sale, ca pe oricare alt băiat căruia i-ar fi acordat un dans, și s-a îndreptat direct înspre locul unde stătea Harry Percy, fără să se uite o clipă în urmă. Dar, în timp ce se țineau amândoi departe de restul lumii, Henric îi urmărea cu ochii săi șireți și albaștri ca mărgelele, frecându-și bărbia cu mâna și aruncând raze multicolore în jur cu nestematele care îi împodobeau degetele. Apoi s-a întors și i-a făcut semn lui Wolsey să vină la el.

Cardinalul a și ajuns degrabă lângă el. Deși vorbeau în șoaptă, chipul lui Henric îi trăda hotărârea, iar cel al cardinalului, uimirea.

– Ocupă-te de asta! a rostit regele tăios, înainte de a se reașeza pe tron, neluând în seamă zâmbetul blând și întrebător al Caterinei și dându-i la o parte mâna pe care aceasta i-o așezase ușor pe braț.

Lumina aurie a făcliilor se revărsa în grădină, și acolo, pe un covor verde de iarbă moale, Anne dansa, nestingherită de privirile altora, cu dragul ei Percy. Însă eu am izbutit să-i zăresc de pe terasă. Când a ridicat-o în aer în timpul voltei, Anne și-a lăsat capul pe spate, râzând cu bucurie. Cred că aceea a fost clipa supremă de fericire pentru Anne. Dar numaidecât Percy s-a și împiedicat, făcând-o pe Anne să cadă, încă cu zâmbetul pe buze, și să se rostogolească pe spate în iarbă, domolindu-și însă căderea cu fustele ei umflate. Percy a fost imediat cuprins de grijă, dar când a încercat să se aplece deasupra ei, Anne l-a apucat de mâna întinsă și l-a tras în jos, făcându-l să aterizeze deasupra ei. I-a cuprins gâtul cu brațele și i-a dat o sărutare lentă și apăsată. De-abia atunci l-a lăsat să o ajute să se ridice și să o însoțească înapoi în sală.

Nu m-au observat când au trecut pe lângă mine, ținându-se de mână, zâmbind și privind adânc unul în ochii celuilalt. Nu mai văzusem niciodată două persoane atât de îndrăgostite. M-am gândit atunci la mine și la George, și cu greu am reușit să nu mă prăbușesc la pământ în lacrimi. Dansaserăm împreună de două ori până atunci și a fost de fiecare dată curtenitor și amabil cu mine, dar nu izbuteam să întrevăd nici o fărâmă de iubire în ochii lui, doar bună-cuviință și… nepăsare. Și, în ciuda tuturor încercărilor mele, nu am reușit să aprind nici o văpaie în sufletul lui, nici măcar o scânteie.

Viața și-a urmat cursul obișnuit în săptămânile ce au urmat. Starea mea de neliniște dispăruse, și începusem chiar să cred că m-am înșelat. Dar nu, era doar liniștea de dinaintea furtunii ce se pregătea să izbucnească.

Primul fulger năprasnic s-a ivit în noaptea banchetului fastuos dat în cinstea ambasadorului împăratului roman Carol Quintul, nepotul reginei Caterina.

Urma să fie pusă în scenă o feerie grandioasă la palatul opulent al lui Wolsey, conacul York, iar eu și Anne ne număram printre puținele persoane care aveau privilegiul să ia parte la eveniment.

După banchet am mers degrabă în odaia orânduită pentru odihna noastră, ca să ne îmbrăcăm în costume. Eram amândouă îmbujorate și agitate, arzând de nerăbdare, umblând de colo-colo, și ciripind, și cârâind ca niște păsări în colivie, foindu-ne fustele și jucându-ne cu acele din păr și cu mărgăritarele, și așezându-ne

plasele aurii care ne îngrădeau pletele sub scufiile franțuzești din atlaz alb, împodobite pe margini cu aur și cristale, răstindu-ne și plesnind slujnicele care se aplecau prea iute să repare vreun tiv descusut sau vreo mânecă lăsată.

Avea să fie o bătălie măreață între Virtuți și Vicii. Poate că ar fi trebuit să iau drept un semn prevestitor rolurile care ne fuseseră atribuite. Anne era Sârguința, sora ei, Mary, Blândețea, iar eu, Statornicia.

Așa că, îmbrăcate în rochii din atlaz de un alb îngeresc, cu betelii petrecute cum se cuvine în jurul sânilor și brodate cu litere aurii ce compuneau numele virtuții pe care trebuia să o interpretăm, ne-am ocupat locurile în crenelurile unui castel uriaș, clădit din ghips și hârtie turnată, pictat în culorile regale ale Tudorilor, alb și verde, și care fusese adus pe roți în Marea Sală. Scena era luminată de nenumărate lumânări, iar băieții din corul cardinalului și muzicanții acestuia ne încântau urechile cu o muzică dumnezeiască.

Intrarea Viciilor a fost vestită brusc printr-un sunet drăcesc, strident, ce a străpuns aerul, așa încât Cruzimea, Pofta, Disprețul, Răutatea, Pizma și Desfrâul au început să se perinde pe scenă, fluturând și lovind cu biciul, îmbrăcate în veșminte negre, sclipitoare precum lignitul, cu broderii ce mimau flăcările iadului în portocaliu, galben și stacojiu și care le atârnau de fuste, și cu corsaje pe care erau scrise cu litere învăpăiate viciile fiecăreia, iar capetele lor cu plete brune fluturând în aer erau ornate cu coarne roșii drăcești.

Muzica devenea tot mai însuflețită, iar noi ne arătam groaza pe chip, implorând cerul să ne vină în ajutor, în vreme ce aruncam asupra cotropitorilor o ploaie de coacăze, portocale, curmale, smochine și nuci. Pe muzica trompetelor au sosit apoi și ajutoarele, în forma a șapte Cavaleri îmbrăcați în veșminte din atlaz albastru, culoarea Fecioarei, cu mantiile brodate cu inimi în flăcări și cu pene vopsite în albastru alunecând grațios din coifurile aurii, fiecare purtând un scut gravat cu titlul său. George era Sir Inimă Loială, iar Francis Weston și Harry Percy primiseră rolurile bine nimerite de Tinerețea Îndrăgostită și Bunătatea. Grupul era condus de figura înaltă și maiestuoasă a regelui Henric al VIII-lea în persoană, îmbrăcat din cap până în picioare în stacojiu, cu inimi învăpăiate imprimate pe veșmânt. Scutul său și privirea senzuală și dârză trădau faptul că Henric întruchipa Dorința Arzătoare.

Cavalerii au condus Viciile, prin dans, la înfrângere, într-o bătălie închipuită, demonii ademenitori prăbușindu-se la picioarele lor și cerând îndurare. Cavalerii le-au tras în sus cu vigoare și le-au trimis de lângă ei, învârtindu-se și făcându-le cu mâna un hotărât și poruncitor semn de bun-rămas.

Trâmbițele au început să urle, și corul să cânte aleluia, în timp ce noi îi acopeream pe salvatorii noștri cu o ploaie de petale albe și roșii de trandafiri. Aceștia au căzut în genunchi, cu mâinile la inimă, și ne-au implorat să coborâm din culmile noastre înalte.

După multe gesturi de sfială feciorească, ne-am supus și am lăsat-o pe Mary, sora regelui, ducesa de Suffolk și cândva regina Franței, care întruchipa Frumusețea, să ne îndrume. Mary fusese regină cu mai puțin de un an înainte ca regele Ludovic să moară, și era vestită pentru pletele ei arămii, pielea albă ca neaua și pentru hotărârea de a renunța la titlul de regină pentru cel de ducesă și de a se mărita cu iubirea vieții ei, Charles Brandon.

Confuzia și-a făcut apoi loc pe scenă, amenințând să prefacă coregrafia de măști în haos. Dorința Arzătoare trebuia să conducă Frumusețea la dans, Sir Inimă Loială, pe Sârguința, și tot așa. Nu era nimic lăsat la întâmplare, partenerii noștri de dans fiindu-ne desemnați încă din prima zi de repetiții. S-a întâmplat însă că regele Henric a trecut pe lângă sora sa și a apucat-o cu îndrăzneală pe Anne de încheietura mâinii.

Cu un rânjet obraznic, Francis Weston a ocolit Onoarea și a rugat-o cu stăruință pe Madge Shelton să împreuneze Iubirea cu Tinerețea Îndrăgostită. Iar Harry Percy a alunecat pe o coacăză și a nimerit în brațele Milei, în loc de cele ale Îndurării.

A urmat o clipă de neliniște pentru aceia dintre noi care rămăseserăm fără pereche, alegându-ne degrabă un însoțitor. Eu una nu am șovăit și l-am apucat cu îndrăzneală pe George de mână chiar în vreme ce acesta se întindea spre Îndurare, frumoasa soră cu plete aurii a lui Sir Thomas Wyatt, Meg Lee, despre care se zvonea că ar fi fost ibovnica din copilărie a lui George.

Am început apoi să dansăm cu grație ritmată pe covorul de trufandale și petale de flori, simțind cojile de nuci și fructele strivite sub condurii noștri de atlaz, totul culminând cu acordul final, în care Cavalerii au ridicat Virtuțile pe sus și au ieșit cu ele de pe scenă. Biruiseră Viciile, își revendicaseră răsplata, și aveau să danseze și să se lupte și altă dată.

George mergea imediat în urma regelui, așa că am putut să văd cum Henric a întârziat să o pună jos pe Anne. Părea hotărât să zăbovească acolo cu ea în brațele sale, în ciuda privirii tăioase și dezaprobatoare a Frumuseții. Abia când Dăruirea, cumnatul său cu barba castanie, Charles Brandon, l-a bătut vesel cu palma pe spate și i-a spus: „Frumos ați mai dansat, Sire!", i-a dat drumul.

– Domniță Anne, i-a spus în timp ce ea a făcut o plecăciune adâncă în fața lui, ridicându-i bărbia pentru a se uita la el, Dorința Arzătoare și Sârguința dansează bine împreună. Poate că ar trebui să schimbăm rolurile data viitoare. Mi-ar face mare plăcere. Spunând acestea, a plecat mai departe.

Anne s-a ridicat din plecăciune și s-a întors neliniștită către George, cu buzele tremurânde din cauza întrebării pe care nu cuteza să o pună.

– Este doar bravură curtenească, dragă Nan, a liniștit-o George zâmbindu-i și strângându-i mâna într-a lui.

– Ești sigur, George? Doar atât și nimic mai mult? a întrebat ea, apucându-i mâna cu disperare în timp ce căuta să-i surprindă privirea. Când m-a ținut aproape de pieptul său și m-a privit în ochi, m-am simțit goală și rece ca moartea!

Înainte ca George să apuce să-i răspundă, s-a ivit o nouă dramă menită să-i distragă atenția lui Anne. Sărmanul Harry Percy a pășit în timpul dansului pe o nucă, iar coaja acesteia i-a pătruns prin talpa subțire a pantofului de dans, și acum șchiopăta, lăsând în urma sa o dâră de sânge. La văzul lui, Anne a început de îndată să se agite pe lângă el ca o cloșcă, pierzându-și purtările de femeie suavă, cu maniere sofisticate franțuzești, așa cum era, de fapt, și, fiind ajutată de Noblețe, de Plăcere și de Libertate, cunoscuți și drept Norris, Wyatt și Brereton, împreună cu George, care se prăpădea pe jos de râs, în urma lor, au plecat să caute un medic.

Iar eu am fost încă o dată părăsită și dată uitării.

Am stat în acea seară în biroul tatălui meu din casa noastră londoneză, cu busturile înțeleptei Atena, a neprihănitei Diana, a frumoasei Venus și a mărinimoasei Iunona privindu-mă de pe polița căminului, în vreme ce îmi odihneam capul pe genunchiul tatălui meu și îl întrebam cum mergeau negocierile de căsătorie.

– Oh, Janey. A început să-mi mângâie părul, eliberat acum din plasa aurie. Este cert că e o partidă bună, dar îți spun drept că am

îndoielile mele. Mă îngrijorează tânărul George și persoanele cu care se însoțește. Mi-au trecut pe la urechi tot felul de povești care nu se cuvine a fi auzite de o domnișoară ca tine. S-ar putea să nu însemne nimic, și vârsta să-i domolească firea dezmățată, dar... A tăcut cu înțeles. Aș vrea ca fata mea, singurul meu copil, să facă o căsătorie bună, dar aș mai vrea și să fie fericită.

– Așa voi fi, tată! M-am ridicat în picioare. Așa voi fi! Voi fi cea mai fericită femeie din lume, cea mai fericită femeie care a trăit vreodată pe lumea asta, de mă voi mărita cu George Boleyn!

– Oh, Janey. M-a mângâiat pe obraz. Ochii tăi sunt orbiți de un chip frumos, iar inima ți-e vrăjită de dorință, iar tu crezi că e iubire! Dar trebuie să ai încredere în mine că știu ce-i mai bine pentru tine. Deși ochii îmi sunt bătrâni, vederea devine tot mai limpede odată cu înțelepciunea dată de experiență și de vârstă. Și sunt convins că George Boleyn, deși e al naibii de chipeș, nu este bărbatul potrivit pentru tine.

Auzind acestea, m-am aruncat la pământ și am început să plâng cu atâta putere, de parcă s-ar fi pornit o furtună în sufletul meu. Pieptul mi-a fost cuprins de o durere profundă și chinuitoare, și tot corpul mi se zdruncina din pricina suspinelor nimicitoare care păreau să-mi sfâșie plămânii ca o mâță prinsă înăuntru, care încerca să scape scrijelind cu ghearele. Iar din gât îmi ieșea un vaiet lung și pătrunzător, un geamăt de deznădejde adâncă, precum bocetul de înmormântare.

– Janey, Janey! Fără să ia în seamă genunchii săi loviți de gută, tatăl meu a îngenuncheat lângă mine și m-a mângâiat pe spate. Știu că ți-e greu să mă crezi acum, dar timpul va dovedi că am dreptate. Căsătoria cu George Boleyn nu îți va aduce decât suferință!

– Mai degrabă sufăr alături de el decât să aflu bucuria cea mai mare cu alt bărbat! i-am făgăduit.

– Janey, te-am privit astă-noapte când te aflai împreună cu el și cu cercul lui de prieteni, și erai mereu lăsată pe dinafară, uitându-te de pe margine, dar fără să faci parte din grup.

– Dar, tată, am încercat să protestez, toate astea se vor schimba odată ce ne vom căsători...

Credeam cu îndârjire lucrul acesta. Odată ce aveam să fim singuri împreună, ca soț și soție, departe de plăcerile și de capriciile curții, de „draga de Nan" și de banda lui de prieteni puși pe șotii, George avea să ajungă să mă cunoască și avea să vadă că îl veneram

și că nu-mi doream altceva decât să-i câștig iubirea. Brațele mele aveau să fie mereu deschise pentru el, aveam să-i dăruiesc urmași și să mă îngrijesc personal de bunăstarea lui. Și, deși ar fi putut avea o soție mai frumoasă ca mine, niciodată nu ar fi găsit una mai bună. Poate că îmi lipsea sclipirea de diamant, dar aveam să precumpănesc asta prin dăruirea mea, desăvârșită ca o boabă de mărgăritar. Nimeni nu ar fi putut să-l iubească vreodată la fel de mult ca mine. Aveam o văpaie în suflet care ardea și tânjea după făptura lui și care nu ar fi putut să fie umbrită, stinsă sau domolită vreodată.

– Și dacă nu se va întâmpla asta? m-a întrebat tatăl meu cu blândețe. Dacă va fi mereu precum cercul vrăjit al solomonarului, în care nu vei putea pătrunde pe veci, asemenea duhurilor?

– Nu-i așa, tată, ai să vezi că va ajunge să mă iubească. Îl voi face să mă iubească!

Vai, cât de tânără și plină de convingeri eram pe atunci. Nu știam că nu era cu putință să faci pe cineva să te iubească, oricât de mult ai fi dorit și ai fi tânjit după asta.

– Te rog, tată, nu-mi lua lucrul ăsta! Îmi vei frânge inima dacă o faci!

A cedat cu un oftat șovăitor.

– Janey, să știi că am mari îndoieli când rostesc aceste vorbe, dar voi lăsa lucrurile așa cum sunt și nu-mi voi mărturisi reținerile în fața lui Sir Thomas. Negocierile vor continua, și vom vedea unde se va ajunge.

– Îți mulțumesc! am șoptit cu ardoare. Of, tată, îți mulțumesc! Mi-am aruncat mâinile în jurul gâtului lui și i-am acoperit obrajii cu sărutări.

În vreme ce primejdia de a-mi pierde obiectul năzuinței mele fusese cu greu înlăturată, Anne nu avea să fie la fel de norocoasă.

Robert, un văr îndepărtat de-al meu, se afla în slujba cardinalului Wolsey, și am aflat de la el toată povestea.

Wolsey l-a chemat pe Harry Percy în camera sa personală și l-a ocărât aspru în fața tuturor slujitorilor săi, schingiuindu-l cu vorbele sale tăioase ca loviturile de bici. Cum de îndrăznea el oare să se prostească cu fata aia, Boleyn? Puțin îi lipsea să mai facă spume la gură, falca îi tremura, ochii îi aruncau săgeți, în vreme ce susținea că era uimit de neobrăzarea pură, de îngâmfarea și de nerușinarea de care dăduse dovadă Percy când s-a încurcat cu cea

mai ordinară dintre fete, și unde mai pui că era și nepoată de negustor! Chiar dacă omul izbutise să se ridice la rangul de primar al Londrei și să strângă o avere suficientă încât să le lase o mie de lire sărmanilor după moartea sa, cocheta aia cu ochii negri și cu picioarele lungi, care își flutura în vânt pletele negre ca de țigancă, nu era de nasul urmașului contelui de Northumberland. Pe deasupra, purtarea nesăbuită a lui Percy îl jignise fără seamăn pe rege, iar tatăl său avea să sosească în curând pentru a se ocupa personal de el.

Percy, care n-a fost niciodată un bărbat curajos, nici măcar în cele mai favorabile împrejurări, a început să rostească bâlbâindu-se că nu voia să jignească pe nimeni, dar că era un bărbat în toată firea și că se socotea în stare să-și aleagă singur soția.

– Eu… eu o iubesc pe Anne! Spunând acestea, s-a aruncat în genunchi la picioarele lui Wolsey, suspinând și tremurând ca o piftie.

– O iubești, zici? Pfah! a spus Wolsey batjocoritor. Crezi cumva că eu și regele nu știm cum stă treaba? Crezi că tatăl tău este un neghiob cu cap de bostan ca tine? Nu este treaba ta cu cine te însori, ci este treaba noastră, a regelui, a mea și a tatălui tău, să îți spunem cu cine și când să te însori, iar tu trebuie doar să te supui fără să crâcnești!

Ținându-se strâns de sutana stacojie a cardinalului precum un om care încerca să se salveze de la înec, Percy l-a implorat să-i ia apărarea și să-l sprijine înaintea regelui, repetând cu stăruință că o iubea din toată inima pe Anne.

Dar Wolsey nici nu voia să audă. A dat poruncă ca Percy să piară din ochii săi și să fie încuiat în odaia lui până la sosirea tatălui.

Și vai, ce spectacol a fost la sosirea acestuia! Cu barba lui lungă și roșiatică legănându-se și cu ochii verzi scânteind, a venit degrabă din Nord, unde avea sarcina de a apăra hotarele de jafurile scoțienilor. Fără a mai aștepta să se deschidă ușa odăii în care era ținut Percy, contele a trântit-o la pământ, și-a apucat fiul de păr și l-a plesnit până când acestuia a început să-i curgă sânge pe nas și să i se clatine doi dinți în gură. Apoi l-a târât de guler până la barcă, l-a vârât înăuntru și l-a cărat de acolo, în timp ce acesta scâncea ca un țânc, ca să se însoare cu Mary Talbot, singura fiică a contelui de Shrewsbury și o scorpie fără pereche.

Veni apoi rândul lui Anne, iar eu am fost de față la eveniment, considerând acel moment potrivit pentru a-i duce viitoarei mele soacre în dar o pereche de mănuși brodate.

Anne stătea dreaptă și sfidătoare în timp ce tatăl ei se tot plimba prin fața căminului, tunând și fulgerând la ea. Iar eu, așezată deoparte pe un scaun de la fereastră, aproape neobservată de ceilalți, nu m-am putut abține să nu tremur.

Mă bucuram că Sir Thomas Boleyn nu era tatăl meu. Puteam jura că îi curgea gheață prin vine în loc de sânge, iar că inima îi era mai dură ca piatra. Tras la față și sever, cu părul presărat cu fire argintii, vorbea apăsat, scurt și la obiect, și era generos cu loviturile, pe care le împărțea cu iuțeală și fără nici o remușcare.

– Nu știai că avem cu totul alte planuri pentru tine? Contele de Ormonde…

Se pusese deja la cale măritișul ei cu vărul din Irlanda, pentru a aplana o dispută mai veche de familie despre niște drepturi de succesiune.

– James Butler, a declarat Anne, este un neghiob bețiv cu o voce stridentă ca sunetul de cimpoi, care pute ca un grajd, și refuz să mă mărit cu el!

– Ce-ai zis că faci? a întrebat Thomas Boleyn, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Refuz să mă mărit cu el, a repetat Anne lent fiecare cuvânt, pronunțând limpede, de parcă ar fi vorbit cu un om surd. Eu îl iubesc pe Harry Percy și intenționez să mă mărit cu el!

Thomas Boleyn și-a ridicat mâna dreaptă și i-a împărțit lui Anne prima din cele trei palme răsunătoare.

– Asta este pentru neobrăzare! i-a explicat după prima palmă. Asta este pentru că ai pus în primejdie relația familiei tale cu regele. N-am fi nimic fără bunăvoința lui! a spus după cea de-a doua. Cea de-a treia palmă a fost cea mai grea și mai usturătoare dintre toate. Și asta este pentru că ai dat greș! Ți-ai pătat bunul nume, ți-ai pierdut cinstea. Du-te, și îți interzic să mai pleci de la Hever până când nu binevoiește regele să te cheme iar. Du-te! Piei din ochii mei; n-am răbdat niciodată netoții!

Anne a părăsit încăperea cu fruntea sus, purtând urma roșie a palmei tatălui pe obrazul ei palid.

M-am dus după ea, însă nu m-a băgat în seamă. Înfățișarea ei a atras multe priviri alarmate și întrebătoare, și mulți au început

să vorbească în șoaptă în urma ei, dar Anne nu părea să observe nimic din ce se petrecea în jur.

George, leoarcă de sudoare, cu hainele de călărie pline de praf și cu cămașa descheiată la guler, a ajuns-o din urmă în grădină.

– Nan, of, Nan, am venit cât de repede am putut…

A condus-o ușor de-a lungul aleii cu pietriș către un umbrar liniștit și înfrunzit. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Puteam la fel de bine să fiu o nălucă. I-au căzut mănușile pe jos fără să observe, iar eu i le-am ridicat și le-am dus la nas, inspirând parfumul lor amestecat de mirodenii, sudoare și piele.

– Nan! a rostit el cu respirația întretăiată în timp ce îi atingea ușor cu degetele obrazul vinețiu, strângând cu cealaltă mână cravașa. Dumnezeule, ce mi-ar plăcea să-i arăt eu lui!

– E numai vina lui Wolsey, a spus Anne amorțită. Wolsey! a șuierat cu tot veninul unui șarpe. Am fost atât de aproape de a trăi raiul pe pământ, iar el mi l-a luat chiar din fața ochilor, pentru că odrasla aia de măcelar nu m-a socotit vrednică. Of, George, jur înaintea ta și a lui Dumnezeu că, dacă îmi va sta vreodată în putință, îi voi aduce la fel de multă suferință câtă mi-a pricinuit el mie! La rostirea acestor vorbe, i s-a aruncat plângând în brațe, îngropându-și adânc fața în umărul lui, așa cum am tânjit și eu de atâtea ori să fac.

Nici unul din ei nu părea să bage de seamă ceea ce eu știusem încă de la început, și anume faptul că Wolsey nu făcea altceva decât să urmeze niște ordine.

În dimineața următoare, Anne, îmbrăcată de drum, a îngenuncheat în fața reginei Caterina pentru a-și lua oficial la revedere de la ea.

– Sper că Maiestatea Voastră va afla pricina celor întâmplate, a rostit ușor, abia izbutind să-și ascundă amărăciunea și mânia.

Regina Caterina s-a aplecat înainte în scaun și a luat cu blândețe în mâini chipul vinețiu și pătat de lacrimi al lui Anne.

– Regret nespus, domniță Anne. Este un băiat bun, și știu că iubirea pe care v-o purtați era sinceră. Domnul să fie cu tine, a spus, punându-i în palmă o frumoasă cruce filigranată cu aur și împodobită cu mărgăritare, și să știi că te voi pomeni în rugăciunile mele.

– Vă mulțumesc, Maiestate, i-a șoptit Anne, cu vocea tremurândă din pricina lacrimilor pe care se străduia să și le înghită.

Regina Caterina, mânată de impuls, a strâns-o la piept într-o îmbrățișare afectuoasă.

– Să n-ai teamă să plângi când ești singură, a sfătuit-o aceasta. Lacrimile curăță sufletul și îți vor da alinare.

Capitolul 3

Așa a ajuns, așadar, Anne să se întoarcă la Hever, să-și plângă iubirea pierdută, să viseze la răzbunare și să-și aline orgoliul rănit.

A trecut un an, au trecut doi și chiar trei în care Anne a refuzat cu îndârjire să se întoarcă la curte. Ori de câte ori atingea tatăl său subiectul, Anne părea atât de vehementă în hotărârea sa, încât acesta nu îndrăznea să o silească, de teamă ca purtarea ei să nu știrbească bunăvoința regelui și norocul familiei Boleyn, așa că a lăsat-o să facă ce vrea. Socotise că behăitul oilor, grija proviziilor din cămară și pregătirea brânzei și a lumânărilor aveau să pălească repede în fața amintirilor legate de strălucirea plăcerilor de la curte, însă încăpățânarea lui Anne era fără seamăn.

S-a schimbat spectaculos în acei trei ani. Au dispărut din garderoba ei elegantele rochii în stil franțuzesc, pe care le pusese deoparte împreună cu săculeți de lavandă, și odată cu ele și bijuteriile, încuiate fiecare în cutia lor îmbrăcată în catifea. La fel părea să fi pierit și firea nestatornică și vioaie care fermecase o curte întreagă. Anne plutea ca o nălucă prin Hever, îmbrăcată cu rochii în nuanțe închise de gri, negru, alb și maro. Și părul îi căzuse pradă durerii, refuzând să-l poarte liber și îngrădindu-l sub o bonetă albă umilă, ca de măicuță.

Făcea plimbări lungi și singuratice, și stătea ore în șir absorbită în vreo carte de rugăciuni. Ceaslovul, cu litere frumos ornate, împodobit cu nestemate și foiță de aur, care îi atârna de un lanț de aur în jurul taliei, era singura podoabă pe care își îngăduia să o poarte, pe lângă crucea primită de la regina Caterina.

Era fermecată de „Noua învățătură" care străbătea Europa, propovăduită de Martin Luther prin cererile sale aprinse de reformă bisericească, de domolire a exceselor lacome ale Bisericii Catolice, de încetare a negoțului cu indulgențe, ca oamenii să înțeleagă

că numai rugăciunile nu erau suficiente pentru mântuire, că Dumnezeu și omul puteau comunica liberi fără mijlocirea preoților, și că tuturor ar fi trebuit să li se îngăduie să citească și să asculte cuvântul lui Dumnezeu propovăduit în propria limbă, și nu doar în latină. Și deși era primejdios și socotit ca o erezie să deții astfel de texte, Anne avea mai multe, ținând la loc de mare cinste o Scriptură scrisă în franceză, precum și Noul Testament tradus în engleză de William Tyndale. Pasiunea aceasta a ei era împărtășită și de George, iar cei doi apelau la prietenii lor de pe lângă solii regali pentru a face rost de aceste volume interzise, despre care discutau cu ardoare, fie și cu glasul înăbușit, și pe care le țineau ascunse cu mare grijă. Amândoi sperau să vadă cândva Biblia tradusă în întregime în engleză și aprobată de lege, căci cum altfel ar fi putut ajunge cuvântul lui Dumnezeu la oameni, când mulți dintre ei nu înțelegeau nici o iotă din latină, care era limba preoților, a avocaților și a cărturarilor, dar nu a omului de rând.

Anne ducea o viață foarte singuratică la Hever, întrucât Mary și părinții ei erau mai mereu la curte. Însă George nu uitase de ea, venind degrabă la Hever ori de câte ori izbutea să se elibereze de îndatoririle sale la curte. Dacă ea dorea să se plimbe, asta și făceau, dacă dorea să stea în liniște, el nu rostea nici un cuvânt și îi oferea, în schimb, alinarea prezenței sale. El era singurul care izbutea să o scoată din carapacea ei și să o facă să zâmbească. În timp ce dezbăteau preceptele luteranismului, noile învățături expuse în cărțile lor interzise, sau compuneau muzică împreună, carapacea se crăpa pentru a lăsa să se țească strălucirea vechii firi a lui Anne. Spiritul ei nu murise, era doar adormit.

Sir Thomas Wyatt era un alt musafir obișnuit. Trăind într-o căsnicie nefericită cu o femeie care îi punea coarne cu nerușinare, acesta prefera să zăbovească îndelung la Hever în compania lui Anne, asediind-o cu sonete.

– Stăruința este singura mea virtute, l-am auzit spunând odată în vreme ce stătea tolănit pe iarbă la picioarele ei, și sper din tot sufletul că îmi va fi răsplătită.

– Poftim? a întrebat Anne cu îndoială. Păi atunci lealitatea, prietenia și blândețea sunt doar o mască pe care o folosești ca să mă curtezi?

– Nu, dragă Anne, dar nu vreau să îmi revendic prea multe drepturi, căci bunul meu renume ar avea de suferit dacă aș încerca să par prea virtuos. Este mai interesant să fii un păcătos decât un sfânt!

Și eu o vizitam uneori, crezând că-i fac pe plac lui George dacă mă port ca o soră cu Anne. În felul acesta, am putut să o iscodesc și, deși Anne își însușise veșmintele ponosite și umile de măicuță, am aflat că era departe de a se simți astfel.

Era într-o după-amiază mohorâtă de toamnă când m-am prefăcut că mă doare capul și am cerut permisiunea să mă retrag în odaia mea. Însă în loc să fac asta, am urmărit-o pe furiș pe Anne în pădure.

Acordurile vioaie ale lăutei lui Wyatt erau cele care mă încredințau că sunt pe drumul cel bun. Anne a pășit într-un luminiș, în timp ce eu am rămas mai în spate, ascunsă după trunchiul unui copac bătrân, felicitându-mă pentru ținuta nimerită pe care o alesesem – o rochie maronie, care îmi permitea să mă pierd în peisaj.

Wyatt i-a ieșit în întâmpinare cu zâmbetul pe buze și zdrăngănind încă din lăută. A arătat în jos și am văzut că îi pregătise un covor de frunze uscate și festive în tonuri de maro, portocaliu, galben și roșu. A scos dintr-un coș vin și trufandale, și apoi a dat să se apropie de ea.

I-a luat cu blândețe boneta albă de pe cap și i-a scos agrafele din plete până când acestea s-au așternut ca o pelerină de abanos peste umerii ei, apoi a tras-o lângă el pentru a-i da o sărutare apăsată, după care s-au privit unul pe celălalt în tăcere vreme îndelungată. Anne a fost prima care și-a coborât privirea, dând din cap într-o manieră care aducea mai mult a resemnare decât a orice altceva.

S-a lăsat apoi încet pe spate, pe covorul de frunze.

El a început să o acopere cu sărutări, coborând încet pe gât și pe sâni, în timp ce îi apuca cu mâna fusta cenușie și jupele de dedesubt.

În toată această vreme, Anne stătea supusă, cu brațele grele pe spatele lui. În timp ce el gemea și suspina, ea stătea nemișcată și tăcută. Doar o dată a scos un țipăt, când el s-a apăsat cu tot corpul asupra ei și i-a străpuns cu lancea trupească scutul fecioriei.

Apoi el s-a retras brusc înapoi, sărind în genunchi, pentru a-și lăsa sămânța să se reverse pe frunze.

Anne stătea pur și simplu întinsă, țeapănă, privind fix la cer prin pânza de ramuri dezgolite și de frunze moarte, în vreme ce el își aranja hainele.

Cu un zâmbet tandru, Wyatt i-a întins brațul și a tras-o în sus lângă el pentru a-i da o altă sărutare. Și-au spus ușor câteva vorbe, prea încet ca să le pot auzi, și apoi el s-a retras la castelul Allington, la soția sa.

Anne a rămas așa mult timp, îmbrățișându-și genunchii, pe acel covor de frunze. Apoi și-a scos din corsaj un lanț subțire de aur, un medalion. A desfăcut jumătățile strălucitoare ale acelui oval auriu și s-a uitat la ele cu atâta amărăciune, încât am putut simți lacrimile cum mi se adunau în gât.

– Mi-aș fi dorit ca tu să fii acela! a strigat cu durere, și am știut că imaginea la care se uita era cea a lui Harry Percy.

Și-a aruncat apoi fața în frunziș cu un suspin și a plâns până la lăsarea serii.

După ce luasem parte la acest tablou al deznădejdii, aproape că mi-a părut rău că i-am spus ce s-a întâmplat cu sărmanul Percy, de la cununia sa fără noroc.

A fost ură la prima vedere, neagră și deasă ca melasa, între Harry Percy și Mary Talbot. Cununia lor nu s-a consumat niciodată, și consoarta lui s-a întors după nuntă acasă la iubitul ei tată, Percy rămânând singur în castelul său gol și cavernos. Aici a încercat să-și înece amarul secând fiecare urcior și pocal care îi venea în cale, în speranța de a găsi alinarea. Durerile de stomac au devenit năpasta făpturii lui și, cu toate că mai era încă tânăr la douăzeci și cinci de ani, părea să aibă de două ori pe atât. Cădea adesea pradă lacrimilor și văicărelilor, ocărându-se pentru că nu fusese altceva decât un laș fără șira spinării, strigând în fiecare seară, când cădea lat de beție, cu fața pe masă, numele ei: „Anne!"

În cel de-al treilea an de exil al lui Anne, eu și George ne-am cununat în capela din Greenwich. Am purtat o rochie din damasc alb și catifea verde-închis, cu perlele răposatei mele mame și cu o broșă deosebită de la tatăl meu prinsă de corsaj. Era o mărturie neobișnuită de măiestrie desăvârșită, o podoabă din aur garnisit cu o piatră mare din agat verde acoperit cu un profil ce înfățișa o zeiță antică, poate Persefona, cu pletele lungi și line presărate cu flori smălțuite. O cunună din rozmarin poleit cu panglici din

mătase verde și albă îmi încadra părul despletit. Era ultima dată când aveam să mai apar în lume cu părul despletit. De atunci înainte, pletele mele aveau să fie acoperite cu o bonetă și aveau să fie hărăzite numai pentru ochii soțului meu, în intimitatea camerei noastre de noapte. În timp ce stăteam îngenuncheată împreună cu el în fața altarului, mi-am adus aminte de felul în care el îi pieptăna pletele lui Anne și am zâmbit la gândul că în curând avea să facă la fel și cu pletele mele. Poate urma să-și facă din asta chiar un obicei, în fiecare noapte, un gest făcut înainte să ne retragem la culcare.

Străluceam de încântare și mă dureau obrajii de la atâta zâmbit. Am făgăduit, în timp ce îi strângeam mâna lui George, că nu aveam să-i mai dau drumul niciodată. Era al meu acum, numai al meu; eram uniți prin taina creștină și prin verighetele din aur!

Toată vremea cât a ținut banchetul nu am avut liniște, ardeam de nerăbdare să sosească clipa în care să rămânem singuri în spatele draperiilor din catifea ale patului nostru conjugal. Și când, în sfârșit a venit acea clipă, am învățat o lecție foarte prețioasă, și anume că atunci când îți faci speranțe prea mari dezamăgirea poate fi foarte dureroasă.

A fost blând, foarte blând, însă îngrozitor de rece. Se uita nepăsător la mine cu ochii lui căprui și luminoși, îmbătați de vin. Cum era oare cu putință să fie atât de aproape de mine, și totuși atât de departe? Parcă eram doi oameni care se uitau unul la celălalt de pe cele două margini ale unei prăpăstii, iar podul care le unea cândva se prăbușise. Dar eu eram singura care își dorea să ajungă pe partea cealaltă. George se mulțumea să rămână pe partea lui.

M-a sărutat, iar eu l-am apucat strâns în brațe, cu înverșunare, ca o femeie ce încearcă să se salveze de la înec, dornică să trăiască. Am chicotit, m-am zvârcolit și am oftat la atingerile noi și încântătoare ale degetelor lui care îmi alunecau pe sâni, ajungând până la zonele cele mai intime. Mi-am strigat dragostea în gura mare în vreme ce el a intrat în mine, nepăsător la durerea mea, și i-am înfipt unghiile în spate până la sânge. Am crezut pentru o clipă că zăresc în ochii săi ceva ce semăna cu enervarea, după care a redevenit nepăsător în fața pasiunii mele. Și-a vărsat sămânța în mine, și apoi totul s-a sfârșit. S-a dat la o parte, mi-a urat noapte bună și s-a întors cu fața la perete. Eu mi-am înfășurat brațele în jurul lui, m-am cuibărit în spatele lui și am început să-i mângâi

zgârieturile pe care i le făcusem cu unghiile, sărutându-le și lingându-i-le ca o mâță, fără să primesc vreun răspuns de la el; stătea pur și simplu întins lângă mine, tăcut și nemișcat ca o statuie de marmură pe mormânt.

Oare în câte feluri poate un soț să-i spună consoartei că nu înseamnă nimic pentru el, fără să rostească, de fapt, vreun cuvânt?

Ne petreceam timpul între vizitele la curte și cele la conacul Grimston, în Norfolk, pe care îl primisem ca dar de nuntă de la rege și care era o clădire sinistră din piatră cenușie, rece și dură precum inima lui George față de mine.

După noaptea nunții n-a mai petrecut niciodată o noapte întreagă alături de mine. În rarele împrejurări când venea în patul meu, după ce își vărsa sămânța, îmi îndepărta brațele încleștate de pe trupul lui și îmi respingea politicos rugile. „Vă rog să vă dați la o parte, doamnă, mi-am făcut datoria, cel puțin pentru astă-seară!", se răstea arțăgos în timp ce se îndrepta înspre ușă, chiar și atunci când stăteam agățată de el și îl imploram să-și petreacă noaptea alături de mine. Se refugia întotdeauna în odaia lui de noapte, aflată lângă a mea, împingând și blocând ușa cu umărul în timp ce eu mă sprijineam pe ea. Rămâneam prăbușită lângă ușă, deznădăjduită și plânsă, în vreme ce sămânța lui șerpuia pe picioarele mele goale. Și plângeam tot mai tare la fiecare zgomot care străbătea lemnul gros. Stropii de apă îmi vesteau că se spăla, că-și curăța toate urmele lăsate de mine, mărturia împerecherii noastre. Sunetul ce urma era, fără tăgadă, cel al vinului care curgea în pocal, repetat de cel puțin două sau trei ori, și uneori chiar mai mult. Erau clipe când se auzeau scrijeliturile unui condei pe pergament sau acordurile tăioase ale lăutei, dar, cel mai adesea, distingeam foșnetul hainelor, al dulapului deschis și izbit la loc în timp ce se îmbrăca. După aceea deschidea ușa care ducea afară, și îi auzeam pașii pe podea îndreptându-se spre scări.

Știam unde merge. De câteva ori l-am și urmărit. Am auzit, am văzut tot acel chefuit, băut, jucat, curvăsărit, toate acele îndatoritoare doamne de curte și târfe de cârciumă care își ridicau fustele și își deschideau brațele și picioarele în fața lui. Umblau zvonuri că s-ar fi prostit uneori chiar și cu bărbați, desfătându-se cu păcatele interzise ale Sodomei, chiar dacă risca groaznica moarte pe

rug, de-ar fi fost prins. Cred că socotea lucrul acesta ca fiind cutezanța supremă.

Cel mai adesea se însoțea cu Francis Weston, un ștrengar iute la mânie, cu un păr sălbatic, vâlvoi, de un roșu-aprins cum nu am mai văzut vreodată. Ochiul său drept era de un căprui cu sclipiri aurii precum chihlimbarul. Născocise o mie de istorisiri diferite despre felul în care își pierduse ochiul stâng, una mai amuzantă ca cealaltă, cum că s-ar fi oferit să lase un prieten să țintească un măr așezat în creștetul capului, în timpul unui exercițiu de tras cu arcul care se sfârșise prost, sau în urma unei certi într-o cârciumă pe ultimul cârnat din taler. „Învățătura trasă de aici este să nu te certi în timpul meselor și să fii atent la furculițe, care pot fi o armă periculoasă în mâna cui nu trebuie!" Alte dăți își prevenea ascultătorii să nu se scobească între dinți în timp ce călătoreau cu lectica, sau să încerce să-și înfigă o broșă în borul de la pălărie când călăreau, sau să atâțe maimuța de companie ori papagalul ibovnicii. „Și să nu-i spuneți niciodată, dar chiar niciodată, unui croitor țâfnos că sunteți rău-platnic în timp ce țineți în mână o pereche de foarfece ascuțite!" Însă, oricare ar fi fost adevărul, cert este că nu părea să se lase deloc descurajat de pierderea sa.

Capitolul 4

Furtuna care se prefigurase și care mai apoi se potolise s-a dezlănțuit, în sfârșit, în vara anului 1526.

Mă aflam la Hever, în camera lui Anne, brodând și vorbind vrute și nevrute cu ea și cu mama ei, când am auzit sunetele îndepărtate ale cornurilor de vânătoare.

Ropotul de copite a ajuns iute pe podul de lemn, iar Sir Thomas Boleyn s-a aruncat din șa și s-a grăbit înăuntru ca și cum îl mușcau de călcâie capetele lui Cerber. A ajuns numaidecât în fața noastră, gâfâind și plin de sudoare. Fără să ne bage în seamă, s-a îndreptat direct spre dulapul de haine și a început să arunce pe podea rochii și fuste, corsaje și mânecuțe, până când s-a îngropat într-un morman de atlaz, mătase, catifea, damasc și brocart. S-a oprit apoi brusc, ținând încleștată în mâini o rochie minunată din mătase verde-smarald brodată cu trandafiri albi și sclipiri argintii, ce străluceau printre țesăturile sidefate.

– Culorile Tudorilor… verde cu alb… rozele… stema regală… l-am auzit murmurând cu fervoare pe când cerceta rochia cu atenție. Este perfectă! Poftim! Ia-o pe tine! a rostit aruncând-o în poala lui Anne.

Am recunoscut materialul numaidecât. George îl adusese cu el dintr-o scurtă călătorie de plăcere în Franța. Pusesem ochii pe el de îndată ce l-am văzut, dar oricât de mult m-am minunat de frumusețea lui și am pomenit de apropiata mea zi de naștere, George nici nu m-a luat în seamă și i l-a dat lui Anne.

– Să nu te mai văd cu rochiile astea ponosite! a continuat. Dacă vrei să te îmbraci ca o maică, am să te trimit la mănăstire! Doar asta este soarta fetelor bătrâne care nu izbutesc să se mărite cum se cuvine. Mai e nevoie să-ți amintesc, Anne, că ai douăzeci și trei de ani și că tinerețea femeiască este vremelnică? S-a aplecat și i-a

smuls de pe cap boneta plisată, din pânză albă. Despletește-ți părul! Ai jumătate de oră să te gătești și, când ai terminat, așteaptă în grădina de trandafiri. Ia-ți lăuta și cântă la ea sau plimbă-te prin jur și admiră florile, fă ce vrei atâta vreme cât poți oferi o imagine ademenitoare privirii bărbaților!

Și apoi a părăsit încăperea, trântind ușa după el.

Știam că era pe cale să se petreacă ceva important. În vreme ce Anne cobora posacă cele trei trepte din piatră spre grădina de trandafiri, cu lăuta ținută strâns în mână și îmbrăcată în rochia verde-smarald, eu m-am grăbit să mă ascund după tufărișul verde și des care o înconjura.

Și-a întins lăuta pe o bancă și a început să cutreiere cărarea cu prundiș, îngândurată, zdrobind petalele roșii, roz, galbene și albe căzute sub condorii ei satinați, în timp ce peste tot în jurul ei, trandafirii îmbobociți și înmiresmați se legănau ușor pe lujerii spinoși.

Și apoi a apărut regele Henric al VIII-lea în persoană, în toată splendoarea și gloria sa maiestuoasă. Înflăcărarea îl făcuse să călărească înaintea grupului de vânători, așa că sosirea sa nu fusese vestită de nici o cavalcadă de copite tropăitoare și de trâmbițe răsunătoare. Stătea pur și simplu acolo, un uriaș roșcovan, cu mâinile în șolduri, plin de sudoare și îmbujorat de la căldură și efort, cu picioarele depărtate ca și cum ar fi fost pe cale să încalece lumea și să se proclame stăpânul ei.

Zgomotul cizmelor sale pe pietriș au speriat-o, făcând-o să se întoarcă brusc, însă la vederea regelui, Anne a făcut iute o plecăciune în fața lui. Orice femeie cu mai puțină grație și agilitate în mișcări și-ar fi pierdut echilibrul și ar fi căzut din picioare.

– Sus! Sus! i-a spus degrabă, făcându-i semn să se ridice. Fără ceremonii, domniță Anne. După cum bine vezi, mă înfățișez înaintea ta nu ca Henric, rege al Angliei… La aceste cuvinte, Anne și-a arcuit sprâncenele în semn de îndoială. Dorința Arzătoare a venit după Sârguință. Te știi sârguincioasă departe de curte în timp ce eu te doresc cu ardoare!

– Vai, Sire, am renunțat la toate acestea! a răspuns ea. Plăcerile curții și-au pierdut farmecul, iar inima mea este prea îndurerată pentru a se putea bucura…

– Trei ani sunt suficienți pentru a alina o inimă frântă! Ai petrecut prea multă vreme jelind, domniță Anne, și îți poruncesc să încetezi!

– Cu toată stima pe care v-o port, Sire, a replicat Anne, inima mea nu vă aparține, pentru ca să asculte de poruncile Voastre.

Fără să fie descurajat de vorbele ei, regele i-a răspuns:

– Dar îmi va aparține.

– Cutez să spun că totul este cu putință, a rostit Anne ridicând din umeri.

– Într-adevăr, așa e, Anne, așa e! i-a făgăduit, dând energic din cap. În ceea ce ne privește, totul este cu putință!

– Cum spuneți, a replicat, ridicând nepăsătoare din umeri.

– Vino, ia-mă de braț și arată-mi grădina.

– Cum doriți.

– Ba nu, dragă Anne, s-a întors Henric înspre ea, mângâindu-i ușor obrazul, încă nu mi s-a îndeplinit dorința.

– Atunci, dacă Maiestatea Voastră mă va urma pe această cărare, vă voi arăta bucuroasă grădina, i-a răspuns Anne cu răceală, respingându-i mângâierea.

– Pentru tine, domniță Anne, aș fi gata să merg chiar și pe cărarea osândirii veșnice! a declarat în timp ce înaintau pe cărarea presărată cu petale de trandafiri. Vai, dar ce roze frumoase sunt aici, la Hever! a adăugat, mângâind cu degetele sale cărnoase un boboc rubiniu în timp ce o devora pe Anne din priviri.

– Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră. Îi voi aduce la cunoștință grădinarului complimentele Voastre, i-a spus Anne, cu o voce rece și aspră ca iarna.

– Nu ești ca sora ta, a rostit el.

– Nu, Maiestatea Voastră, nu sunt.

– Ce floare rară ești, domniță Anne! O roză care a înfruntat vijeliile strașnice ale curții franceze și care s-a întors la noi proaspătă și neatinsă! Din câte mi s-a spus, regele Franței este un grădinar împătimit, care se îndeletnicește cu culesul buchetelor minunate destinate iatacului său. Oare cum de a scăpat această roză englezească atenției sale?

– Poți atrage atenția cuiva fără a oferi atenție la rândul tău, Sire, și, așa cum spuneați mai devreme, nu sunt ca sora mea. Eu nu m-aș vinde niciodată atât de ieftin.

– Ieftin? a repetat el cu neîncredere. Multă lume ar socoti drept mare cinste faptul de a fi metresa regelui!

– Așa cum a spus foarte bine și Maiestatea Voastră, eu sunt o raritate, excepția de la regulă. Nu mi-aș sacrifica niciodată cinstea

pentru aprecierea scurtă și trecătoare de care m-aș putea bucura în așternuturile regale.

– Ești o femeie mândră, domniță Anne.

– Prea mândră pentru a fi culeasă de un rege și apoi dată la o parte. O roză nu mai trăiește mult după ce a fost ruptă, iar eu nu voi consimți să fiu preschimbată, precum petalele uscate și veștejite dintr-un ghiveci, într-un pachet oferit în dar vreunui curtean îndatoritor, așa cum s-a petrecut cu sora mea și cu William Carey!

Regele Henric se uita fix la ea, cu inima bătându-i cu putere. Și-a încleștat degetele cu un pocnet ascuțit în jurul lujerului unei roze rubinii.

– Rozele sunt făcute pentru a fi culese, nu pentru a se ofili pe propriii lujeri, cu petalele împrăștiate de ploi și de vânturi și călcate în picioare!

– Acest lucru depinde, Sire, de persoana care le culege. Socotesc că nu se cuvine să se strecoare cineva într-o grădină și să ia tot ce poftește, precum un hoț în negura nopții. Este mai nimerit ca acest lucru să se petreacă după lege, de cel care este îndreptățit!

– Nu rozele sunt cele care hotărăsc cine să le culeagă! Te aștept cu nerăbdare la curte, domniță Anne.

– Vă mulțumesc pentru cinstea pe care mi-o faceți cu această invitație…

– Nu este o invitație.

– Este o poruncă?

– Ne înțelegem de minune. Ziua bună, domniță Anne.

I-a oferit trandafirul pe care îl ținea în mână și și-a luat rămas-bun de la ea printr-un semn scurt din cap.

Anne a smuls petalele trandafirului cu mâna stângă și le-a aruncat cu violență, apoi s-a rotit într-un vârtej de fuste și a fugit din grădină pentru a se pierde în labirintul unde nu îndrăzneam să o urmez.

Anne a rămas în odaia ei în noaptea aceea, neluând în seamă chemările repetate ale tatălui său de a coborî la cină.

„Regele a cerut să i te înfățișezi", spunea primul mesaj. Un altul a sosit la scurt timp, spunând: „Adu-ți lăuta cu tine, regele dorește să cânți pentru el".

Anne a trimis lăuta jos cu răspunsul: „Cântă-i tu dacă poftești. Mă doare capul și vreau să merg la culcare".

Sir Thomas Boleyn nu a îndrăznit să trimită iar după ea și s-a scuzat în numele ei în fața suveranului vădit enervat.

În dimineața ce a urmat, ne-am strâns cu toții în curte pentru a ne lua la revedere de la rege. Singura care lipsea, spre enervarea fără seamăn a tatălui ei, era Anne.

Regele Henric și-a făcut gura pungă și un nor de mânie părea că plutește deasupra penelor albe de struț din pălăria sa rotundă, de catifea.

– Sperăm că domnița Anne își va recăpăta sănătatea și ne va încânta din nou cu prezența sa la curte, a mormăit acesta cu voce aspră.

– Chiar așa va fi, Maiestatea Voastră, sunt încredințat de asta! a încercat Sir Thomas să îi făgăduiască. Sunt încredințat de asta! a repetat el în timp ce îngenunchea pe pavajul ars de soare și prăfuit, ca să țină scara aurită pentru piciorul regal.

Și atunci, în timp ce încerca să se așeze în șa, regele Henric a ridicat privirea în sus.

Anne stătea la fereastra ei mărginită de iederă precum portretul unui artist iscusit, încă îmbrăcată în cămașa albă de noapte, strânsă pe corp, pieptănându-și alene pletele sale lungi ca abanosul cu un pieptene din fildeș. Privirea îi era ațintită drept în față, în depărtare, fără a lua în seamă ceea ce se petrecea jos, în curte. Apoi s-a întors brusc și a dispărut de la fereastră, tocmai când regele Henric scotea un oftat lung și se cutremura de dorință.

– Spuneți-i fiicei voastre că Iubirea este doctorul care vindecă toate suferințele, a poruncit el. Apoi a sărit în șa și a dat pinteni calului, pornind din nou la drum, cu alaiul în urma sa.

Capitolul 5

Acesta a fost începutul vânătorii care avea să dureze mai bine de șapte ani, zdrobind și distrugând vieți, și cutremurând și sfâșiind lumea precum un șobolan între fălcile unui câine de vânătoare. Nimic nu avea să mai fie ca înainte, și asta numai din pricina Dorinței Arzătoare și a Sârguinței.

La porunca lui Sir Thomas Boleyn, au năvălit la Hever o armată de croitorese care au umplut curând camera de cusut cu foșnitul materialelor scumpe, cu tăieturile foarfecilor, cu ruptul firelor și cu trăncăneala femeilor. Nenumărați negustori de dantelărie, de blănuri, de haine, de parfumuri, de bijuterii, de pantofi, de corsaje au sosit de la Londra ca întăriri chemate în ajutor de tatăl său neliniștit, pentru a o pregăti pe Anne pentru bătălie, chiar dacă ea nu făcea decât să stea mândră și îndărătnică în mijlocul lor, fără nici un gând de luptă.

– Când regele Angliei dorește o femeie, nu există alt răspuns decât „Da", a sfătuit-o Sir Thomas, dându-i târcoale în jurul taburetului pe care stătea în picioare astfel încât croitoreasa să potrivească tivul noii sale rochii portocalii ca apusul soarelui.

– Atunci nu-mi rămâne decât să-l învăț un nou cuvânt: „Nu!", a rostit Anne, făcându-l pe George, care stătea tolănit într-un scaun, îngropat în mătăsuri și dantele, să izbucnească cu mare poftă în râs, câștigându-și astfel un dos iute de palmă din partea tatălui său.

– Dar el este regele! a protestat Elisabeth Boleyn, împreunându-și mâinile a deznădejde. Te rog, Anne, nu-l mânia! Pui în primejdie toată avuția noastră refuzându-l, tot ceea ce a realizat tatăl tău muncind din greu, în toți acești ani!

– Vai, ce viață grea duc lingușitorii la curte! i-a răspuns Anne răstit. Ce muncă istovitoare! Aproape că mi-e ciudă pe zidari!

George râdea pe înfundate în scaun, în ciuda privirii amenințătoare a tatălui său.

– Destul! a strigat Sir Thomas Boleyn. Ești o fată isteață, Anne, și știu că vei înțelege ceea ce urmează a-ți spune: Șansele tale de măritiș sunt nule. Chiar dacă bărbații cochetează cu tine, nu văd nici un pretendent la ușa ta, să-ți ceară mâna. Așa că trebuie să alegi între o viață de voioșie la curte, unde vei face tot ce îți stă în putință ca s-o mulțumești pe Maiestatea Sa, ori o viață sumbră trăită în tăcere, meditație și rugăciune, închisă într-o mănăstire. Tu alegi. Ar trebui să fii bucuroasă că regele ți-a aruncat chiar și o privire! Crede-mă pe cuvânt când îți spun că nu ești cine știe ce frumusețe. Ești o fetișcană înaltă, slăbănoagă, cu o claie de păr negru și lung în creștetul capului. Ai pielea pământie, pieptul mic, ochii prea mari și gâtul prea lung. Și mai ai și negul ăla urât pe el, și ciotul acela de deget pe care îl ascunzi cu atâta pricepere sub mânecile tale bine croite. Și totuși… dintr-o pricină greu de înțeles, i-ai picat cu tronc regelui. Te vrea pe tine, și Henric primește tot ceea ce vrea! Sunt tatăl tău și îți poruncesc să profiți cât mai mult de această șansă. Primește-o și preschimb-o în aur!

– Ai fi în stare să mă oferi lui pe tavă, dacă asta ar însemna să îți umpli cuferele și să te ridici în rang, a spus Anne cu amărăciune.

– Chiar așa aș face! Îți plac jocurile de noroc, Anne, așa că joacă-l pe degete și ia-i și pielea de pe el lui Henric Tudor! Doar ai grijă să nu dai greș, cum ai făcut-o cu Percy. Cred că pot spune cu încredere că nu vei mai primi o altă șansă. Te las acum să cântărești vorbele mele, deși sunt convins că ai luat deja o hotărâre.

Spunând acestea, a părăsit încăperea, cu nevasta în urma lui, care o povățuia pe Anne să asculte de tatăl ei, căci era un bărbat înțelept și știa ce-i mai bine pentru ea.

– Am fost jertfită pe altarul ambiției părintești! a rostit Anne cu un oftat adânc. Fie în așternuturile regelui, fie în chilia mănăstirească!

– Nan, ascultă-mă ce-ți zic, i-a spus George, mergând lângă ea și ajutând-o să coboare de pe taburetul croitoresei. Zăbovi cu mâinile pe talia ei în vreme ce ea își odihnea mâinile pe umerii lui, apropiindu-se unul de celălalt într-o îmbrățișare. Am stat destulă vreme la curte ca să știu că cel mai mult îi place vânătoarea, așa că fă-l să se țină după tine, Nan, și fă asta multă vreme, până când va obosi, își va pierde interesul și își va arunca privirea asupra unei

alte prăzi, mult mai ușoare. Nu e cel mai răbdător dintre bărbați, și întâlnește mereu o grămadă de femei gata să i se arunce la picioare.

– Da, dragul meu frate, n-ai nici o teamă. S-a întins să-i sărute obrazul. Sârguința va întrece Dorința Arzătoare. Henric Tudor va alerga după mine cum nu a făcut-o niciodată în viața lui!

– Știu că așa va fi, Nan, a spus el zâmbind. Nimeni nu te poate întrece, Nan, nimeni!

Imaginea aceea, cu ei doi stând împreună atât de apropiați, atât de absorbiți unul de celălalt, m-a făcut să-mi clocotească sângele în vene. Ajunsesem deja să fiu obișnuită cu aceste manifestări de tandrețe și de apropiere. Îi pândeam mereu cu vigilența unui uliu. Felul în care se plimbau împreună, vorbeau, dansau, stăteau cu capetele împreunate șoptindu-și taine numai de ei știute, compunând cântece și sonete, felul în care își atingeau mâinile, în care stăteau îmbrățișați și se sărutau, felul în care mâinile lui George zăboveau pe talia lui Anne când o ajuta să coboare din șa, și felul în care stăteau împreună lângă vatră, în serile ploioase, el cu capul în poala ei, și ea aplecată deasupra lui, formând o cortină de abanos cu părul în jurul lui… Păreau niște îndrăgostiți. Parcă erau făcuți unul pentru celălalt și, chiar dacă pare o blasfemie, Domnul greșise când îi făcuse frate și soră, irosind iubirea desăvârșită și pătimașă dintre ei. N-am mai văzut vreodată până atunci, și nici de atunci încolo, o dăruire atât de profundă între două făpturi. Părea că sunt uniți unul de celălalt într-un întreg legat printr-un lanț ce nu putea fi rupt. Nimic nu-i putea despărți. Împreună se simțeau întregiți și împliniți, iar când erau despărțiți, le lipsea ceva esențial. Oare toți ceilalți erau orbi? De ce numai eu puteam vedea asta?

– Dacă nu v-aș cunoaște, aș putea jura că sunteți ibovnici! le-am strigat. Dar chiar și când rosteam aceste vorbe, mă întrebam dacă îi cunoșteam cu adevărat. Apoi am fugit în odaia mea, trântind ușa cu toată puterea.

George a venit după mine și m-a apucat de braț.

– Ce vrei să spui? m-a întrebat.

– Pari mult prea dornic să nesocotești vrerea tatălui tău, George. Îți repugnă gândul de a o ști pe Anne în patul regelui! l-am atacat eu, săgetându-l cu privirea.

– Nu-și va găsi fericirea acolo, mi-a răspuns.

– Și fericirea ei este foarte importantă pentru tine, am spus cu subînțeles. Sau mai bine spus, înseamnă totul pentru tine. N-am dreptate, George?

Mi-a aruncat o privire încruntată.

– Nu vorbi în calambururi cu mine, Jane. Știi prea bine că fericirea lui Anne este de o însemnătate absolută pentru mine. Mă gândesc adesea că suntem singuri împotriva lumii, și chiar dacă eu am pierdut bătălia mea, voi face tot ce îmi stă în putință ca Anne să o câștige pe a ei. Eu am fost un pion al ambiției tatălui meu, și vezi prea bine unde m-a adus aceasta, și pe tine odată cu mine, legați în această farsă care e căsnicia noastră.

M-am clătinat ca și cum mi-ar fi dat o palmă. Am rămas fără glas și nu puteam să fac nimic decât să-l privesc cu uimire în timp ce lacrimi fierbinți și pline de mânie îmi șiroiau pe obraji.

– Știu, Jane, mi-a spus duios, luându-mi mâna într-a lui și ținând-o cu tandrețe. Tânjești după ceva ce eu nu îți voi putea da niciodată. Spui că mă iubești, din motive pe care nu le voi pricepe nicicând, deși îmi găsești metehne la orice pas pe care îl fac, disprețuind și fiind geloasă pe oricine și orice îmi aduce bucurie. Mă cicălești și mă necăjești, plângi și țipi, spui răutăți și te ții scai după mine până ce nu-mi mai rămâne decât să te lovesc, și nu îmi place câtuși de puțin să fiu nevoit să mă cobor la gesturi atât de urâte!

– Ce m-aș bucura dacă eu aș putea fi singura care îți aduce bucurie! i-am răspuns printre suspine, trăgându-mi mâna dintr-a lui. Ce bine ar fi dacă m-ai pune înaintea surorii tale, a prietenilor tăi dezmățați și sclivisiți și a îndeletnicirilor tale prostești și scârboase, a jocurilor de noroc, a vinului și a târfelor, a muzicii și poeziei cu care îți irosești atât de multă vreme! Nu ai voință, George, iar eu aș putea să ți-o ofer. Renunță la ei toți, George! Nu ai nevoie de nici unul, doar de mine!

– Vai, dar chiar am nevoie, a stăruit el. Am nevoie de ei toți. Și nu îmi doresc să fiu totul pentru tine, Jane. Ca să-ți spun drept, socotesc iubirea ta sufocantă și apăsătoare ca un mormânt. Când sunt cu tine, mă simt ca și cum aș fi întemnițat într-un sicriu. Este păcat că nu ne potrivim deloc și că nu împărtășim nici măcar o preocupare. Tu te-ai căsătorit din iubire, sau, dacă tot vrei să folosești calambururi, te-ai căsătorit cu iubirea închipuită, în timp ce eu m-am căsătorit la porunca tatălui meu. Hai să fim prieteni,

Jane, dar hai totodată să lăsăm la o parte fățărnicia și să ne urmăm fiecare calea, și poate că, până la urmă, ne vom găsi fericirea. Îți doresc tot binele, Jane, și sper că și tu mie.

– Nu mă îndoiesc că îți vei urma calea, așa cum ai făcut-o dintotdeauna! am spus eu țipând, și i-aș fi tras și o palmă, dacă el nu mi-ar fi ghicit intențiile și nu mi-ar fi oprit mâna în aer. Ce bine era dacă puteam fi ca Anne; poate că atunci m-ai fi iubit! Am fugit înapoi în camera mea, împletindu-mă, cu ochii înecați de lacrimi, și m-am aruncat plângând pe pat. Vai, de-aș fi fost ca Anne! Cât de schimbată ar fi fost viața mea, și cât de mult m-ar fi iubit George!

Anne s-a întors la curte, împreună cu noua sa garderobă fastuoasă, reluându-și îndatoririle pe lângă regina Caterina, deși regele era cel care apela cel mai des la serviciile ei.

O chema în cameră ca să-i cânte la lăută, să-i citească atunci când avea ochii obosiți sau să converseze cu el în plimbările de pe malul râului ori din grădină. Vâna și dansa cu supunere împreună cu el. Arunca zarurile și risca averi întregi la jocul de cărți alături de el, și îi aplauda reușitele pe terenul de tenis, pe cel de popice, pe arena de turnir sau la tirul cu arcul. Și totuși, rămânea indiferentă la toate, jucându-se cu el precum o pisică cu un șoarece mort. Părea mai degrabă o statuie din ceară alături de Henric, decât o femeie în carne și oase.

Doar atunci când era cu George și cu banda lui veselă de prieteni se însuflețea. Când se afla în compania lor, îi revenea vioiciunea și râsul ca un clopoțel. Și Henric luase seamă de asta, și cred că acesta a fost momentul în care a început să devină neînduplecat față de acești bărbați care fuseseră atâta vreme servitorii și prietenii lui credincioși, curteni care pătrunseseră în camera lui privată și care îl îngrijeau în cele mai intime împrejurări, ocupându-se de băile și de scaunele sale, de îmbrăcat și dezbrăcat, și care făceau cu rândul pentru a dormi pe o rogojină la picioarele patului său măreț ori de câte ori se retrăgea singur la somn. Aici, cred, poate fi găsit răspunsul pentru care, ani mai târziu, a fost atât de lesne pentru el să-i condamne pe George, Weston, Brereton și Norris, căci ei au putut să o posede pe Anne într-un mod în care el nu a fost niciodată în stare.

Însă Anne continua să-și îndepărteze buzele de ale lui și să se ferească de orice îmbrățișare de-a sa. Refuza cu îndârjire să-i

devină metresă, în pofida jurămintelor lui Henric, cum că „Nu tânjesc numai după trupul tău, Anne, ci după toată ființa ta! După vioiciunea și spiritul tău cutezător și neîmblânzit! Cu tine pot vorbi despre cărți și idei, pentru că nu ești o muiere lingușitoare, supusă și nătângă, ci ai o minte proprie și nu ți-e teamă să spui ce gândești, și vreau să te posed și să știu totul despre tine. Vreau să îți zdruncin spiritul la fel de tare ca trupul și ca sufletul tău!"

– Nu-ți pot fi nevastă, așa că n-am să-ți fiu nici metresă. Acestea erau vorbele ei, reci și la obiect, ca un pumnal în inimă.

– Dar dacă n-aș fi legat de Caterina… stăruia el.

– Și totuși ești, continua Anne, ridicând din umeri și urmându-și drumul de-a lungul cărării mărginite de roze, zăbovind pentru a mirosi parfumul vreunei flori.

Se aflau din nou în grădina de trandafiri de la Hever, iar eu stăteam ascunsă după tufăriș, întocmai ca pe vremuri.

Anne plecase brusc de la curte fără știrea regelui și, rugându-l pe George să o însoțească, se întorsese la Hever, lăsându-l pe Henric să alerge după ea imediat ce ar fi început să-i simtă lipsa.

– Dar dacă aș fi…

– Dar nu ești și nici nu poți fi, l-a întrerupt brusc Anne, rupând lujerul rozei și ținându-l lângă rochia ei din atlaz trandafiriu. Maiestatea Sa îmi pare a fi o femeie cu sănătate strașnică, și nici n-am auzit-o vreodată exprimându-și dorința de a renunța la lucrurile lumești și de a se retrage într-o mănăstire.

– Te întreb pentru a treia și ultima dată, a rostit Henric apucând-o de braț și întorcând-o cu fața la el. Dacă n-aș fi legat de Caterina, te-ai căsători cu mine și mi-ai dărui urmași?

– Să vă spun drept, Sire, nu știu, i-a răspuns Anne, rotind alene trandafirul. Ar trebui să mai cuget la asta.

Și-a tras brațul din mâna lui, mergând înainte, fredonând ușor un cântecel numai pentru ea și răsucind roza trandafirie.

Aceasta a fost scânteia care a stârnit ceea ce avea să fie numită la început „Chestiunea secretă a regelui", și apoi „Chestiunea măreață a regelui", după ce a devenit cunoscută tuturor.

Henric i-a mărturisit lui Anne că îl chinuia conștiința de ceva vreme. Se temea că mariajul său fusese blestemat de Dumnezeu, aceasta fiind pricina pentru care nu avusese parte de un fiu sănătos, de urmașul care era atât de prețios pentru a-i garanta succesiunea.

Totul a început cu un verset din Levitic, pe care Henric l-a interpretat după bunul plac: „De va lua cineva pe femeia fratelui său – urâciune este că a descoperit goliciunea fratelui său –, fără copii să moară". Acestea erau vorbele care îi tulburau gândurile, la fel cum râvna după Anne îi tulbura vintrele. Pentru Henric, faptul de a nu avea un fiu era totuna cu a nu avea copii.

Caterina fusese căsătorită pentru scurtă vreme cu fratele mai mare al lui, Arthur, și regele se convinsese singur că făcuse un gest păcătos și incestuos fără știrea lui când o luase de nevastă, așa că Dumnezeu își arătase nemulțumirea, luându-i dreptul de a avea un moștenitor băiat, toții fiii săi născându-se morți sau murind la scurtă vreme după naștere, drept pedeapsă cerească. În plus, socotea că papa care le dăduse dispensa de a se căsători comisese o greșeală foarte gravă, ce trebuia îndreptată cât mai repede cu putință. Papa trebuia să-i îngăduie divorțul de Caterina pentru a se putea recăsători după voia legii, zămislind fii cât încă mai era vreme. Hotărâse, așadar, ca Anne să fie mama acelor fii. Îi vedea deja cu ochii minții – niște băieței vioi și zdraveni, cu părul roșu și negru, aidoma lui, robuști, cu umerii lați și cu fire hotărâtă. Totul i se părea lui Henric foarte simplu.

Capitolul 6

Mișcându-se de colo-colo fără astâmpăr, Anne, într-o toană de moment, a părăsit curtea, întorcându-se la Hever. De fiecare dată când făcea acest lucru, Henric pornea numaidecât pe urmele ei sau trimitea un sol care-i aducea daruri generoase și scrisori de dragoste înflăcărate.

În schimb, Anne îi râdea în față solului și îl concedia cu un gest mândru al mâinii și cu vorbele: „Nici un răspuns".

Cel mai adesea, nu le acorda acestor manifestări ale inimii chinuite a lui Henric mai mult decât o privire trecătoare, lăsându-le nepăsătoare să zacă în locuri unde oricine putea să dea peste ele.

Îmi amintesc cum stătea, într-o zi liniștită, lângă șemineul din Sala Mare, ținând în mână ultima scrisoare de la Henric, în timp ce la picioare pusese darul împreună cu care o primise.

– Pentru că nu pot să fiu întotdeauna în preajma ta, citea Anne cu glas tare, mimând vocea lui Henric, lucru la care era foarte pricepută, primește, te rog, în schimb, portretul meu, încadrat de această brățară, dorindu-mi să fiu eu în locul ei. Semnat, Slujitorul și prietenul tău, Henric Rex.

Anne a lăsat scrisoarea să-i cadă pe podea, pufnind și ridicând nepăsătoare și plictisită din umeri, fără a băga de seamă nemulțumirea de pe chipul tatălui ei, îngrijorarea de pe cel al mamei și privirea întrebătoare a lui Mary în timp ce ea rostea iar cu îngâmfare cuvintele „Nici un răspuns", concediind solul trimis de rege.

– Anne! a strigat Elisabeth Boleyn, împreunându-și mâinile în semn de rugă, cu ochii aproape în lacrimi. Este o cruzime să-l ții astfel pe jar pe sărmanul rege, fără a-i trimite măcar un răspuns!

– Dar, mamă, nu am susținut niciodată opusul.

– Anne, a intervenit Sir Thomas Boleyn, apropiindu-se de ea cu o sclipire șireată în privire și frecându-și palmele. Mama ta are dreptate. Nu este frumos…

– Cred că purtarea aceasta nu-ți este deloc străină, tată, ba chiar din contră! i-a întors-o Anne cu obrăznicie, în timp ce se juca alene cu mânecuțele ei din catifea de culoarea safirului.

– Anne, a rostit acesta, oprindu-se în mijlocul frazei pentru a-și mușca buza și a se strădui să nu se piardă cu firea, ți-ai dori să-i compun eu un răspuns pentru Maiestatea Sa? Astfel, tot ce ar trebui să faci tu ar fi să-l copiezi și să-l semnezi cu scrisul tău prețios.

Auzind o asemenea propunere, Anne și-a dat capul pe spate și a izbucnit într-un râs violent.

– Să știi că nu-i de glumit cu așa ceva, fato! s-a răstit el. Uită-te și tu la diamantele acelea! a spus el înșfăcând de jos darul pe care Anne îl primise cu atâta nepăsare și ridicându-l înaintea ochilor ei. Uită-te numai la claritatea și strălucirea lor; este limpede că astea sunt diamante de prim-rang!

Mary, mama ei și cu mine ne-am adunat îndatoritoare în jurul lui și am început să scoatem sunete de admirație în fața chipului roșu și zdravăn al regelui, mărginit de diamante sclipitoare.

– Vai, tată, a spus Anne oftând, după care s-a ridicat în picioare și s-a întins plictisită. Ce păcat că bunul nostru rege Henric nu are gusturile lui Eduard al II-lea, de vreme ce tu prețuiești mai mult decât mine atențiile sale! Și, spunând acestea, și-a făcut ieșirea grandioasă din încăpere, lăsându-și tatăl fără cuvinte și clocotind de furie și pe mamă frământându-și mâinile și repetând necontenit: „Vai, Doamne!“ Eu încercam să păstrez un aer de tăcere demnă, în vreme ce soțul meu, mi-e rușine s-o spun, se tăvălea de râs, iar Mary se întreba uimită ce voise să spună Anne cu privire la gusturile regelui Eduard al II-lea.

Dar familia Boleyn se îngrijorase degeaba, căci Anne știa mult prea bine cum să-și folosească atuurile. Așa că, în prima zi a anului 1527, a hotărât că venise vremea să-i răspundă tuturor scrisorilor regelui, iar pentru asta nu a avut nevoie de condei ca să-i scrie, ci de o vizită la giuvaiergiu, pentru a-i făuri răspunsul. Acesta a venit sub forma unei broșe, însă nu orice fel de broșă, ci una realizată cu măiestrie din aur strălucitor, înfățișând o domniță albă cu plete smălțuite, lungi și negre, îmbrăcată într-o rochie stacojie

cu mărgăritare și sclipiri de diamant, așezată într-o barcă botezată *Iubire*, în timp ce se legăna pe o mare de safir furtunoasă, cu mâinile împreunate și ridicate spre cer, părând să implore: „Fie-ți milă de mine!"

Ca să nu apară nici o îndoială legată de înțelesul ei, Anne, în momentul în care a îngenuncheat la picioarele regelui pentru a-i oferi darul ei, doar în prezența familiei sale, purta o rochie stacojie împodobită cu mărgăritare și diamante, iar părul negru îi curgea despletit pe umeri.

La această priveliște, un zâmbet de încântare pură a apărut pe chipul regelui Henric în timp ce își plimba privirea de la Anne la broșa pe care o ținea pe o pernuță de catifea neagră cu ciucurei în colțuri, pentru a o întoarce apoi iar la Anne. Dar, când s-a întins spre broșă, Anne a făcut iute un pas înapoi.

– Dacă mă faceți regină a Angliei, voi înfrunta furtuna ce este iubirea Voastră și vă voi oferi în dar urmași băieți! a declarat ea și, după o plecăciune foarte scurtă, i-a întors spatele, nesocotind regulile de conduită în fața familiei regale, și a ieșit din sala de primire.

Capitolul 7

Anne s-a reîntors de îndată la vechile ei obiceiuri, plimbându-se între curte și Hever, fără a lua în seamă scrisorile de dragoste tot mai înflăcărate ale regelui și concediind solul cu vorbele: „Nici un răspuns".

Anne își folosise atuurile. Acum era timpul ca Henric să facă următoarea mișcare.

S-a întrunit o curte secretă de judecată, îndrumată de cardinalul Wolsey, cu un complet de episcopi meniți să cântărească dovezile și să formuleze o hotărâre.

Henric s-a înfățișat înaintea lor posac, cu umerii căzuți, ca un bărbat a cărui conștiință era profund tulburată de gândul sâcâitor că, prin faptul de a o fi luat de nevastă pe consoarta răposatului său frate, comisese fără să știe un păcat împotriva lui Dumnezeu. El jura cu solemnitate că regina Caterina era o femeie de ispravă și că nu-și dorea altceva decât să audă că era totul în regulă și că putea rămâne soția lui pe vecie, însă neliniștile care îi întunecau conștiința erau mult prea mari pentru a le putea nesocoti. Făcea, așadar, apel la ei, cardinalii și episcopii Angliei, să-l scape de această suferință. Reprezentația lui era una fără cusur. Numai cei din cercul apropiat al lui Anne știau că ea era, de fapt, pricina acestor tertipuri teologice și legale încâlcite și alambicate, ce aveau să capete în curând proporții uriașe. Nici măcar Wolsey nu bănuia că cea pe care plănuia să o ia de soție Henric era Anne Boleyn, ci credea că cea pe care o râvnea cu atâta ardoare era o prințesă franceză, cu care să poată avea moștenitori băieți legitimi și să creeze o alianță dinastică dintr-o singură lovitură. Nici regina Caterina nu era la curent cu acest fapt până ce nu i-a fost șoptit la ureche cu viclenie de către ambasadorul spaniol, însă atunci era deja prea târziu, întrucât Henric pierduse bătălia.

După trei zile de discuții aprinse, curtea hotărâse că nu era nimic în neregulă cu căsătoria lor, căci primiseră o dispensă papală înainte, regele putând să stea liniștit, astfel. Însă Henric a refuzat să accepte hotărârea, și cel care a trebuit să îndure toată nemulțumirea regelui a fost Wolsey (acel fiu parvenit de măcelar din Ipswich, care a folosit Biserica drept rampă de lansare spre putere și căruia îi păsa mai mult de bunurile lumești decât de cuvântul lui Dumnezeu), care îi făgăduise lui Henric că va obține hotărârea dorită. Făgăduință pe care nu a reușit, totuși, să o ducă la bun sfârșit. Și, pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, acum fusese băgată în joc și regina Caterina, care avea o carte puternică în mânecă. Nepotul ei, Carol Quintul, împăratul roman de la Apus, nu ar fi îngăduit niciodată ca mătușa sa să fie umilită și dată la o parte.

Convingerile Caterinei erau de nestrămutat. Era soția de drept a lui Henric și regina acestui regat, și avea să rămână astfel până în ceasul morții. În plus, nu intenționa să-i facă pe plac lui Henric retrăgându-se într-o mănăstire. Deși era o femeie foarte credincioasă și devotată Bisericii, nu simțea nici o chemare spre viața mănăstirească, așa că nu plănuia să se folosească, așa cum o făcuseră unii înaintea ei, de Biserică drept mijloc pentru a-și atinge scopurile. Își iubea nespus de mult soțul și îi părea rău să-i stârnească neplăcere neascultând de el, însă Dumnezeu și conștiința ei aveau întotdeauna întâietate.

Situația la Roma era precară la acea vreme. Orașul Sfânt fusese jefuit, soldații mercenari ai împăratului o luaseră razna, violând și prădând, umplând străzile cu sângele celor măcelăriți, cu fum, muște și strigătele muribunzilor. Însuși papa Clement era luat ostatic, și nu avea de gând să stârnească și mai mult mânia împăratului, trecând de partea lui Henric.

Lucrurile trebuiau să ia sfârșit aici, însă Henric nu avea să renunțe la a-și îndeplini dorința: Anne Boleyn avea să fie a sa cu orice preț.

Cam în același timp, Tom Wyatt, care își făcea veacul cu Anne și prietenii lor comuni prin grădinile palatului, i-a smuls acesteia în joacă tăblița neprețuită pe care Anne o purta atârnată de un lanț delicat din aur în jurul taliei. Wyatt i-a zis că venise vremea să-i ofere, în sfârșit, un simbol al iubirii sale, și și-a dus plăcuța la buze, după care a ridicat-o râzând deasupra capului în timp ce ea sărea

și încerca să și-o recupereze. În toată această învălmășeală, Wyatt a cutezat chiar să-și miște iute capul și să-i fure un sărut.

– N-ai decât să-l păstrezi, a rostit Anne ridicând din umeri. Este doar un fleac fără însemnătate și, de nu reușesc să ajung până la el, am alte bijuterii mult mai prețioase la îndemână, a adăugat, arătând cu mândrie spre smaraldul uriaș pe care îl purta la mâna ei dreaptă. Maiestatea Sa susține că această piatră reprezintă stăruința și este deci un simbol cât se poate de nimerit al iubirii sale pentru mine.

Ce nu i-a mai spus însă este că regele Henric i-a luat cu forța de pe deget, în schimbul acestei bijuterii mari și țipătoare, un inel cu un rubin delicat în formă de inimioară, încastrat în filigran dantelat din aur.

– Voi ține pentru mine această inimă până când mi-o vei încredința pe a ta, i-a făgăduit el, în timp ce încerca să-și îndese inelul pe degetul mic, singurul pe care de altfel putea să încapă.

Câteva zile mai târziu, regele a adunat pe teren câțiva dintre cavalerii săi pentru un meci de popice, în vreme ce Anne îi privea și îi aplauda de pe margine cu un grup de domnițe.

Atât regele, cât și Tom Wyatt erau niște jucători foarte pricepuți, așa că, la un moment dat, nu s-a mai putut hotărî care din ei trimisese bila cel mai aproape de jalon. Scorul era atât de strâns, încât chestiunea nu putea fi decisă doar privind cu ochiul liber.

– Wyatt, îți zic că e bila mea! a tunat vocea lui Henric în timp ce arăta înspre mica bilă din lemn care zăcea în iarbă, la doar o palmă depărtare de jalon, folosindu-și degetul mic, ca să se încredințeze că Wyatt vede inimioara din rubin a lui Anne.

Cu un zâmbet fudul pe chip, Wyatt a scos atunci din interiorul pieptarului tăbliță-bijuterie a lui Anne.

– Dacă îmi permiteți, a spus el, întinzând lanțul de aur de care atârna aceasta, am să măsor cu asta, și sper ca victoria să fie de partea mea. A sărutat apoi cu trufie plăcuța împodobită cu nestemate.

Henric, care era deja îmbujorat din pricina veșmintelor groase din brocart și mătase și a jocului înverșunat pe o vreme atât de călduroasă, s-a înroșit și mai tare la față. Ochii i s-au micșorat, iar acea guriță necruțătoare a lui a devenit și mai înspăimântătoare.

– Da, poate că m-am înșelat! Și, spunând acestea, s-a întors cu spatele la Wyatt și a plecat mânios de pe terenul de popice.

S-a oprit apoi brusc, s-a întors din drum și a mers să îi ceară socoteală lui Anne.

– Doamnă, vă poruncesc să îmi spuneți cum de a ajuns în mâna lui Wyatt acea podoabă, și de ce o poartă la inimă?

– Prin hoție, a răspuns Anne liniștită. În același fel prin care și Maiestatea Voastră a pus mâna pe inelul meu.

Preț de câteva clipe, toată lumea a încremenit de uimire, căci Anne tocmai ce-l făcuse hoț pe regele Angliei!

– Și cred că îl poartă la inimă, a continuat ea, pentru că de l-ar purta în jurul taliei, așa cum ar fi nimerit să o facă, lumea ar râde de el, căci bijuteria și-ar pierde din farmec dacă nu ar fi purtată peste fuste.

Henric și-a dat atunci capul pe spate și a izbucnit în hohote de râs.

– Pe cinstea mea, Anne, ce femeie ești! Apoi i-a întins brațul și s-au întors împreună la palat, plini de zâmbete și voioșie.

Privindu-i cum se îndepărtează, George a dat din cap zâmbind și spunând cu mândrie:

– Nu mai e nimeni alta ca Anne!

Cu greu m-am stăpânit să nu înșfac unul din popicele de lemn și să-i trântesc una în cap cu el. Mă vedeam deja făcând asta, și mi se părea totul atât de viu și de scârbos, încât îmi venea să mor de rușine. Mă vedeam cu ochii minții ridicând popicul și lovindu-l cu toată forța pe care o puteam aduna pentru a auzi apoi cum îi crapă țeasta și cum strigă de durere cu voce tânguitoare, în timp ce îi țâșnește sângele din ea, după care ridicam iar popicul și îl loveam la nesfârșit, nădăjduind în adâncul sufletului să izbutesc a-i alunga din minte toate gândurile despre Anne.

Toată curtea aflase deja că regele își dorea ca Anne să fie femeia lui, și deja începuse să se pună rămășag despre cât avea să i se mai împotrivească până să-i devină metresă. Dar planurile lui Anne erau învăluite în mister, sugerându-i odată surorii sale:

– Tu ai fost prima, însă eu am de gând să merg mai departe de-atât.

Chiar și regina Caterina știa adevărul. Până atunci îndurase de fiecare dată cu stoicism nestatornicia conjugală a soțului său, susținând că nu auzise și nu văzuse nimic, dar de data aceasta lucrurile stăteau altfel; Anne era altfel.

Într-o după-amiază însă, Maiestatea Sa, regina, ne-a poruncit să ne adunăm la un joc de cărți. Ne-am așezat toate supuse în jurul mesei și am împărțit cărțile, la cererea ei. Totul s-a desfășurat în liniște, până când Anne a trântit triumfător o carte pe masă.

– Domniță Anne, a rostit regina Caterina, privind-o cu tristețe, Aveți norocul să vă opriți la un rege, dar bănuiesc că sunteți diferită de celelalte, tânjiți să aveți totul…

– … sau nimic, au încheiat amândouă în cor.

Privirile li s-au întretăiat, în ochii Caterinei putându-se citi încordarea și uimirea, în vreme ce ai lui Anne sclipeau de ambiție.

Într-un sfârșit, Caterina a scos un oftat și a început să clatine din cap, iar ochii ei cenușii s-au înnegurat de mâhnire, și de ceea ce, pentru o clipă, mi s-a părut a fi milă; însă în clipa următoare nu mai puteam fi sigură de ceea ce întrezărisem.

– Asta e tot, a spus ea cu voce joasă. Lăsați-mă acum, sunt istovită, a șoptit ea, ducându-și o mână la frunte și frecând-o cu degetele ca și cum ar fi dorit să șteargă ridurile pe care timpul și grijile le brăzdaseră acolo, în vreme ce cealaltă mână și-a dus-o la talie, unde se afla veșnicul șirag de mărgele al rozariului.

Anne ne-a spus, în timp ce ne îndreptam spre ieșire:

– Este la fel de încăpățânată ca unul dintre catârii ei spanioli! Până și un nătărău chior ar putea să vadă că regele nu o mai iubește. De ce nu poate să accepte, pur și simplu, și să plece cu fruntea sus? Henric este dispus să-i ofere tot ce-și dorește; îi va îngădui să poarte titlul de regină-văduvă și o va iubi ca pe o soră, ceea ce și este – sora lui prin alianță. De ce nu vrea să cedeze? Chiar nu pot să pricep!

Și nici nu avea să priceapă până când nu îi va veni și ei vremea să se găsească în locul în care se afla acum regina Caterina.

Următoarea mișcare a lui Henric a fost să-l trimită pe Wolsey în Franța ca să înceapă negocierile pentru o mireasă franceză, în vreme ce un alt sol a fost trimis la Roma, fără știrea marelui și puternicului cardinal Wolsey, pentru a înainta o cerere papei.

Henric hotărâse să nu-l încunoștiințeze pe Wolsey cu privire la intențiile sale, pentru că se temea că acesta nu ar fi putut să încerce cu același zel să-i obțină divorțul, dacă ar fi știut că cea pe care plănuia să o ia de nevastă era chiar Anne Boleyn.

Aflând acestea, Anne i-a spus zeflemitor:

– Mai lipsește doar să îngenunchezi în fața lui Wolsey! Cine e regele Angliei? Tu sau băiatul ăla de măcelar? Credeam că sarcinile cancelarului sunt să îndeplinească poruncile regelui, și nu invers!

Cu aceste vorbe, l-a atras pe rege de partea ei, iar steaua lui Wolsey a început să apună.

Capitolul 8

În timp ce Anne țintea spre rege, inima avea să-i fie frântă din nou când Tom Wyatt a ales să se retragă cu demnitate de pe câmpul de luptă pe care se întrecuse de zor cu Henric pentru iubirea ei. Și, fără a-și dezminți firea de poet, a anunțat acest lucru prin niște strofe pline de simțire:

Hai la vânat! Știu unde-i căprioara!
Căci, vai, la ea-n zadar mă uit cu jind;
Cu toată truda, nu pot să o prind;
Din toți, a mea-i din urmă sfoara.

Gândul nu vrea să fugă de la mine
Ea-mi zboară înainte, în urmă eu rămân.
O, cât aș vrea să fiu al ei stăpân
Iubirea-i s-o câștig cu-a mele rime.

Hai la vânat, dar sigur poți păți ca mine
Căci timpul în zadar îl pierd
Ea-mi spune nu când vreau să o dezmierd
Și fuge, luându-mi inima cu sine.

Eu eram de față când acesta s-a ridicat și a recitat poemul înaintea curții, și am putut să-i văd mâhnirea profundă și netăgăduită din ochii lui căprui.

Privirile li s-au încrucișat dincolo de masa unde Anne stătea așezată în dreapta regelui, care își odihnea într-un gest posesiv mâna cărnoasă și încărcată de podoabe pe genunchiul ei. Cei doi și-au aruncat îndelung o privire ce trăda amărăciunea pentru ceea ce nu avea să se petreacă în veci.

Deși Wyatt nu izbutise să-l înlocuiască pe Percy în inima lui Anne, ea îl iubea fără tăgadă în felul ei, și, de ar fi fost liber, sunt convinsă că ar fi ajuns să se căsătorească.

La rostirea ultimelor versuri, Anne și-a dus mâna la gât pentru a-și atinge gulerul din diamante cu care era încins, ivindu-i-se o grimasă îndurerată pe chip, ce a și dispărut o clipă mai târziu, când a întors capul pentru a-l privi pe Henric, care dădea din cap în semn de consimțire la cuvintele: „Și fuge, luându-mi inima cu sine".

După ce și-a încheiat cuvântarea, Wyatt a făcut o plecăciune în fața suveranului, iar Henric a sărit în picioare, aplaudând zgomotos. Curtea, mereu grăbită să repete gesturile regelui, a făcut imediat același lucru.

Anne a fost singura care a rămas așezată și tăcută, pentru a se ridica într-un sfârșit cu încetineală. Eu eram așezată doar cu două locuri mai jos, și am izbutit să o aud cum a invocat o durere de cap pentru a se putea retrage de îndată în odaia sa.

În timp ce trecea pe lângă el, Henric a apucat-o de mână și i-a spus cu o voce care m-a făcut să mă cutremur:

– Arareori îmi scapă prada când mă pornesc la vânătoare, oricât de iute la fugă sau iscusită în a se ascunde ar fi aceasta. Fii fără grijă, domniță Anne, căci te voi prinde și vei fi a mea!

Anne a făcut iute o plecăciune și a părăsit degrabă încăperea.

Tom Wyatt o urmărea cu privirea, întrucât trupul său nu cuteza să facă asta. Și-a dus pentru o clipă mâna la inimă ca pentru a-și alina suferința, și apoi s-a străduit să zâmbească în fața laudelor primite de la prietenii săi.

Era miezul nopții când Anne s-a înfățișat la ușa lui George, în capotul ei din atlaz și tremurând din cale afară.

Fără să rostească nici un cuvânt, George și-a aruncat brațele în jurul său.

Ea a început să-i povestească degrabă ce se petrecuse. Avusese un coșmar: se visase gonind fără țintă prin pădure într-o rochie cafenie din atlaz și auzind în urma ei lătrăturile câinilor, zgomotul copitelor și al cornurilor de vânătoare. Era încolțită, țintuită cu spatele la un copac, iar regele stătea acolo în fața ei, apropiindu-se cu hotărâre, imobilizând-o și ridicându-i fustele. Apoi a deschis ochii, țipând.

George a ajutat-o să se așeze lângă foc, șoptindu-i întruna vorbe de alinare. După aceea a luat niște vin dintr-o butelcuță și i-a turnat puțin într-un pocal pe care i l-a pus în mână.

Nici unul nu băgase de seamă că eram la ușă.

– Vreau să mă opresc, George, a spus ea printre suspine.

– Atunci, oprește-te, i-a răspuns el, îngenunchind în fața ei și prinzându-i mâinile într-ale sale după ce i-a luat pocalul din mână și l-a pus deoparte.

– Nu mai pot! S-a ajuns prea departe! Credeam că atunci când curtea nu i-a oferit verdictul dorit avea să se sfârșească totul acolo, iar eu aș fi putut să-mi iau rămas-bun de la el și să îmi fac ieșirea cu grație, dar el e dispus să-și asume orice risc pentru a mă avea! M-am încâlcit în propriul năvod! Iar tata și unchiul Norfolk nu contenesc să mă înghiontească de la spate. Îmi tot spun că ceea ce contează este să câștig, că nu contează cum îmi joc cărțile, ci doar să câștig! „Să nu dai greș, Anne!“ mă atenționează ei cu atâta asprime în priviri, încât am nevoie de toată tăria din lume pentru a nu-i lăsa să mă vadă cum mă podidesc lacrimile. Mă atacă din toate direcțiile, îmboldindu-mă și zicându-mi: „Supune-te, Anne, supune-te! Este o mare cinste să fii metresă de rege!“, până când de-abia dacă mai pot rezista să nu încep să bat din picioare, țipând și smulgându-mi părul din cap! Dacă nu ar fi rege, i-aș spune eu ce cred, de fapt, despre el! De fiecare dată când îl văd trebuie să-mi mușc limba ca să nu-mi țâșnească vorbele pe gură, căci altfel m-ar trimite în Turn și ar pune să mi se taie capul. Și totuși n-am cum să nu mă gândesc că măcar atunci aș muri cu adevărul pe buze, iar asta ar fi mai bine decât să trăiesc în minciună!

– Vrei să spui că nu mai dorești să fii regină? am întrebat-o eu.

Anne a început să suspine cu putere și și-a îngropat fața în palme.

– De îmi va fi la îndemână acest premiu, atunci îl voi primi. Ar fi prostesc să-l refuz, și n-ar mai fi loc de iertare și de uitare dacă n-aș face-o, însă nu mă întreba dacă și merită osteneala, pentru că deja nu mai știu ce să cred! Sunt atât de obosită, George, atât de obosită, și bătălia asta nu mai contenește, iar eu trebuie să continui lupta!

– Atunci ai nevoie de odihnă, dragă Nan. S-a ridicat în picioare, a luat-o tandru în brațe și a dus-o în patul lui. Dormi acum, i-a spus în timp ce o întindea în pat și o acoperea cu pătura, iar eu voi

sta aici, a spus el trăgând un scaun lângă pat, și voi avea grijă ca nimeni să nu-ți tulbure somnul.

Și asta a și făcut, mângâindu-i pletele, până când somnul a pus stăpânire pe ea.

– Blestemați fie toți pentru ceea ce îți fac, surioara mea dragă, l-am auzit eu șoptindu-i, în vreme ce încă mai stăteam la pândă în pragul ușii.

– Acum ai ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna, i-am continuat eu gândurile. O ai pe sora ta la tine în pat! Te rog, nu lăsa ca prezența mea să te împiedice a te așeza lângă ea!

– Mușca-ți-ai limba de viperă! a rostit el printre dinți și și-a azvârlit papucii înspre mine.

Eu m-am întors cu spatele și m-am îndreptat către patul meu, dar nici bine n-am trecut de pragul ușii că i-am și simțit degetele adâncindu-se în brațul meu. A închis apoi ușa pentru ca draga și scumpa lui Anne să nu fie deranjată de conversația noastră.

– De ce trebuie să faci mereu așa? m-a întrebat el. De ce trebuie să spui toate acele lucruri îngrozitoare? Ce ți-a făcut ție Anne vreodată, de o disprețuiești așa de tare?

– Mi-a furat ceea ce era al meu de drept! i-am replicat eu tăios. Mi-a furat bărbatul!

George a izbucnit într-un hohot de râs forțat și și-a ridicat mâinile în aer.

Auzindu-l cum râde de mine, cum mă batjocorește, îmi venea să mă năpustesc asupra lui și să-i înfig unghiile adânc în chipul acela chipeș al lui. M-am văzut cu ochii minții făcând asta și m-a cuprins scârba față de mine însămi. Cum era oare cu putință să am asemenea gânduri violente și sângeroase cum ar fi rănirea persoanei pe care o iubeam cel mai tare? Anne era cea care merita suferință și osândă, nu iubitul meu George.

– Ești o smintită! a declarat el. Nu spui decât prostii. Anne este sora mea. Vorbești de ea ca și cum ar fi metresa mea!

– Dar chiar asta este! am strigat eu. Este metresa ta! Metresa inimii tale! Nici un frate nu-și iubește sora așa cum o faci tu, nu este firesc, George, nu este firesc! Nu ar trebui să mă bat cu cumnata mea pentru atenția sau afecțiunea soțului meu, însă asta sunt nevoită să fac. Anne se bagă mereu între noi în fiecare zi a vieții mele. Știu că te culci cu alte femei, dar nu îmi fac niciodată griji din cauza lor, deoarece îmi dau seama că nu există nimeni

alta pentru tine decât Anne și că nici o altă femeie nu poate să se ridice la înălțimea ei! Tu nu îți dorești o nevastă sau o metresă, George; singura femeie pe care o dorești este Anne! Și te urăsc pentru asta!

George stătea acolo fixându-mă cu privirea, după care a început să clatine din cap și să râdă de mine.

– Ești țăcănită, mi-a spus, și apoi a părăsit încăperea. El s-a întors la Anne, iar eu m-am aruncat plângând în pat până ce m-a luat somnul.

Dar Anne nu avea să aibă parte de odihnă. Henric o sâcâia întruna să-i acorde cinstea supremă, și toată familia ei, cu excepția lui George, îi lua partea.

Așa s-a întâmplat că i-am iscodit într-o noapte la lumina lunii, în grădinile din Greenwich. Anne stătea neclintită într-o rochie strălucitoare din pânză argintie, cu stele din diamant sclipindu-i în păr, în timp ce regele se târa la picioarele ei ca un flăcău îndrăgostit.

Anne a părut brusc să se simtă rău și și-a dus o mână la frunte. Arăta foarte palidă în lumina lunii. Henric a văzut în asta o șansă, și a și profitat de ea. A strâns-o lângă trupul său, apăsând-o și frecându-și vintrele de ea pentru ca să-i simtă membrul tare prin fuste. I-a căutat buzele cu ale lui, apoi a coborât pe sâni, înălțați deasupra corsajului brodat cu diamante. I-a coborât rochia de pe umeri până când i-a dezgolit sânii în întregime, cu sfârcurile întărite de aerul rece al serii. Ea a încercat să se retragă, dar el o ținea cu fermitate, în timp ce cu gurița lui neînduplecată îi apuca fiecare părticică rozalie de carne, lăsându-și balele lipicioase pe ea. Dar când a început să-i umble cu mâinile pe la fuste, ea a găsit cumva curajul să-l împingă de lângă ea.

– Anne, fie-ți milă de mine! Am trăit ca un călugăr vreme de trei ani de zile, numai din iubire pentru tine! Nu fi atât de nemiloasă cu cineva care a fost mereu bun cu tine. Dăruiește-mi-te în noaptea aceasta, Anne!

Anne și-a ridicat rochia peste pieptul dezgolit, aranjându-și corsajul și încrucișându-și mâinile deasupra sânilor ca pentru a-i ocroti.

– Asta pentru ca mâine să-mi arăți ce dansator iscusit ești, ferindu-te în pași de dans de a mă mai face regină, așa cum mi-ai făgăduit?

– Dar deja ești regina inimii mele! a protestat el.

– Dar nu și a Angliei! De mă vei face regină a Angliei, voi împărți patul cu tine și îți voi zămisli urmași. Așa ne-am învoit, iar eu îmi voi ține partea de tocmeală doar dacă și tu ți-o vei ține pe a ta!

– În timp, Anne, voi fi al tău. În timp! Dar acum… Spunând acestea, s-a întins din nou să o apuce, însă Anne i-a respins mâna cu o palmă. Nu e destul că îți făgăduiesc iubirea veșnică?

– Te-ai încumeta ca fiul tău să se nască un bastard? l-a întrebat Anne cu asprime.

– Nu, nu, a rostit Henric oftând, coborându-și biruit umerii căptușiți ai hainei. Nu mă încumet să fac asta. Trebuie să-mi domolesc patima trupească pentru binele fiului meu încă nenăscut, deși sunt un om liber în ochii Domnului…

– Dar nu și în cei ai oamenilor, i-a reamintit Anne. Și până când nu va sosi acea zi, mă voi duce singură în pat. A rostit aceste vorbe și l-a părăsit apoi, făcând cea mai scurtă plecăciune.

Iar eu mi-am ridicat fustele și am gonit bucuroasă înăuntru, arzând de nerăbdare să-l necăjesc pe George povestindu-i ceea ce tocmai văzusem. Dar George nu era acolo, iar pajul său nu putea, sau nu voia, să-mi spună unde plecase.

Pajul aranja niște rufărie proaspăt spălată când am intrat eu, și de fiecare dată când îl întrebam unde se afla stăpânul lui, își pleca sârguincios privirea și rostea în șoaptă: „Nu știu, domniță". Însă de data aceasta, pe când se apleca deasupra cufărului, mi-am tras piciorul înapoi și i-am trântit una cu toată forța în șezutul lui durduliu. Apoi, clocotind de furie, am năvălit în propria odaie și am trântit ușa în urma mea.

Drept urmare, m-am purtat foarte aspru cu slujnica mea în timp ce mă dezbrăca. Joan era o fată timidă de la țară, pe care o adusesem cu mine de la Great Hallingbury. Înainte fusese lăptăreasă și nu era obișnuită să fie în serviciul doamnelor. Îi tremurau adesea degetele și avea obiceiul să scape lucruri din mână. Tata m-a învățat că trebuie să am răbdare cu cei sub rangul nostru, dar în noaptea aceea nu aveam chef să îmi aduc aminte de învățăturile copilăriei și, înțepându-se în broșa mea în formă de floare și împodobită cu rubine, mărgăritare și smarald, a scăpat-o din mână, făcând să-i sară una din pietre. Văzând aceasta, m-am întors brusc și am plesnit-o peste față.

Am văzut cum începe să i se prelingă un fir de sânge din nas în timp ce se îndepărta înfricoșată de lângă mine. Ar fi trebuit să îmi potolesc furia și să încerc să o liniștesc, dar atunci eram atât de necăjită de lipsa lui George, încât mi-a fost cu neputință să mă stăpânesc, așa că i-am spus că are două mâini stângi, iar ea mi-a replicat că sunt la fel de proastă ca vacile pe care le mulgea la țară. Am apucat peria grea din argint de pe masa de toaletă și am azvârlit-o înspre ea, poruncindu-i să dispară din ochii mei.

– Întoarce-te la vacile tale, până ai să înveți cum se slujește o doamnă! am țipat eu la ea în vreme ce a ieșit gonind pe ușă cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Am ajuns să mă dezbrac de una singură, dar în furie și în grabă mi-am încâlcit șireturile care îmi legau mânecuțele de corsaj până le-am rupt. Le-am aruncat pe jos de mânie și le-am dat un șut cu piciorul până în colțul odăii. Erau mânecuțele mele bune și scumpe, din catifea roșie cu beteală aurie și broderii întortocheate din aur, dar tot ce conta în acea clipă era că George se afla în altă parte, veselindu-se, negreșit, cu prietenii săi dezmățați.

Apoi am mers în odaia soțului meu, în cămașă de noapte și capot, și i-am poruncit pajului să pună multe lemne pe foc și să dispară, așezându-mă apoi în așteptare pe un scaun.

Au trecut ceasuri întregi, și într-un final am ațipit. Se crăpa de ziuă când am auzit în sfârșit voci în afara odăii. M-am ridicat în picioare, îndreptându-mi gâtul înțepenit, și am privit cu mânie crescândă ușa deschizându-se, ca să le facă loc lui Francis Weston și lui Will Brereton, care îl duceau pe George pe umeri, cu capul atârnat și picioarele târșâite, mult prea beat ca să meargă de unul singur.

Brereton se tot văicărea că-și pierduse niște cizme bune din piele spaniolă, pe care le pusese zălog când rămăsese fără bani.

– Bucură-te, Will, l-a sfădit Weston, căci toate lucrurile de obârșie spaniolă sunt pe ducă, sau așa vor fi, dacă se va face vrerea regelui. Tu doar ai prevestit spiritul vremii!

– Așa-i, a încuviințat Brereton. Vrea să se descotorosească de regina Caterina ca de-o cizmă veche!

Abia atunci au băgat de seamă că mă aflam și eu în încăpere.

– Vai, Lady Rochford! a spus Sir Francis cu voce ridicată, folosind noul meu titlu. Regele îi dăduse lui George titlul de viconte de Rochford pentru a-i face lui Anne pe plac. Bună dimineața!

Nu aveam nici un chef să schimb amabilități cu ei.

– Puneți-mi soțul pe pat și ieșiți afară! le-am poruncit eu tăios.

Să creadă ce-or vrea! Că sunt o zgripțuroaică, o scorpie, o cotoroanță sau o muiere arțăgoasă și gâlcevitoare. Știam doar că așa vorbeau ei despre mine, și chiar mai rău, compătimindu-l pe George că era legat de o asemenea femeie. Dar cum îndrăzneau ei oare să-mi țină soțul pe drumuri, chefuind și petrecând toată noaptea, ca să mi-l aducă apoi acasă mort de beat? Ce fel de nevastă n-ar fi supărată în locul meu? Ce drept aveau să dea ochii peste cap văzându-mi reacția, când era limpede că vina pentru starea jalnică în care se afla George le aparținea? Chiar se așteptau să-i primesc cu bucurie și să-i poftesc să se așeze lângă șemineu în timp ce mi-aș fi trimis slujnica după vin și prăjituri?

– Cum poftiți, Lady Rochford! a spus Weston ridicând din umeri. Vino, Will, hai să o mulțumim pe doamnă.

– Chiar așa, să nu se spună vreodată că nu am izbutit să mulțumim vreo doamnă! a rostit Brereton chicotind, în timp ce-l așezau pe George pe pat.

– Sau vreun domn! a adăugat Weston cu nerușinare.

– Vorbește în numele tău, Francis, i-a spus Brereton bătându-l pe umăr în drum spre ușă. Noi doi nu avem aceleași plăceri.

În toată vremea asta, eu stăteam lângă ușa deschisă bătând din picior a nerăbdare.

– Pe cinstea mea, Lady Rochford, n-am mai văzut vreodată o vicontesă așa de viperină, cu o limbă mai ascuțită și cu niște ochi mai plini de venin! Apoi, chicotind la propriile vorbe de duh, Brereton și-a luat rămas-bun ducând mâna la pălărie și a părăsit liniștit odaia, fluierând un cântecel vesel.

Eu m-am îndreptat cu nerăbdare înspre pat, întrebându-mă de ce Weston încă mai zăbovea. Și apoi am înțeles de ce: George începuse să miște, apucându-l pe Weston de mână și încercând să-l tragă deasupra lui.

– Nu, George, i-a spus acesta ușor, trăgându-se înapoi, ești beat și n-aș vrea să profit de tine în starea asta.

– De ce nu? a îngăimat el, încă ținându-l pe Weston de mână. Doar *vreau* să faci asta.

– Ei bine, atunci e cu totul altceva! Dar, nu, George, te rog, nu mă ispiti! Nu te vreau ca ibovnic, căci te prefer ca prieten.

Prieteniile sunt mai trainice. Acum dă-mi drumul. Și-a eliberat mâna cu blândețe. Nevasta ta vrea să mă vadă plecat de îndată.

– Iar eu vreau s-o văd pe ea plecată de îndată! a țipat George cu o sălbăticie neobișnuită.

– Și unde ai vrea să plec, George? l-am întrebat, apropiindu-mă de el ca să-i scot cizmele înnoroite din picioare.

– La dracu'! a țipat el, smulgându-și piciorul din mâna mea și lovind cu el înspre mine.

Eu am sărit înapoi, abia reușind să-mi feresc mâna dreaptă de un toc de cizmă bine țintit.

– Pleacă, acum, Sir Francis! i-am poruncit, arătând spre ușă cu fermitate.

– Cum poruncițI, doamnă! a spus el, scoțându-și politicos pălăria de pe cap. Nu se cuvine să asist la asemenea scene de fericire conjugală.

– Sunt încredințată că ești prea obișnuit cu asemenea scene în rarele dăți când binevoiești să-ți vizitezi nevasta! am țipat.

– Nu e așa, doamnă, a spus el, clătinând obraznic din cap. Sunt bun ca pâinea caldă în tovărășia nevestei mele. Vă spun cinstit că mă crede un sfânt și sărută pământul pe care calc. Mi s-ar rupe inima să o dezamăgesc, de aceea ea rămâne la țară câtă vreme poposesc eu pe la curte.

– Ei bine, n-ai să poposești și aici! am țipat, aruncând cu cizma lui George înspre el, făcând-o să se izbească de ușa tocmai trasă de Weston în urma lui.

– George…, l-am strigat întorcându-mă spre el și scuturându-l de umăr, însă singurul său răspuns a fost de a-mi da mâna cu sălbăticie la o parte și a-mi spune răstit:

– Încetează odată!

Fără a mă lăsa descurajată, mi-am dat jos capotul și m-am urcat lângă el în pat, înfășurându-mi brațele în jurul lui.

S-a ridicat cu mare greutate din pat, țipând și bolborosind că pleacă să-și caute alt pat, dar când a dat să facă un pas înainte, s-a împiedicat, a căzut pe podea și a început să vomite.

– Of, George! George! am spus începând să-l ocărăsc în timp ce dădeam cu pumnii în pat. De ce le lași pe creaturile alea scârboase să-ți facă asta?

Văzându-mi soțul zăcând ghemuit pe podea, vărsând vinul și mâncarea pe care Weston și prietenii lui îl siliseră să le înghită,

am început să mă înduioșez. Am simțit nevoia necontenită de a-l alina și de a-l ocroti, cloncănind la fărădelegile lui ca o cloșcă care își crește puii dojenindu-i. Am îngenuncheat lângă el pe podea, mângâindu-i părul, umerii și spatele, până când n-a mai tresărit. M-am căznit apoi să-l duc din nou în pat, unde s-a așezat gemând și văicărindu-se de durere, îndurând cu stoicism mângâierile și sărutările mele de alinare cu care îi umpleam fruntea.

– Nu te mișca, iubitul meu, și lasă-mă să am grijă de tine!

Asta a și făcut, lăsându-mă să-l spăl pe față. L-am silit apoi să se ridice ca să-i dau pieptarul jos și să scot cămașa împuțită de pe el. Apoi, s-a trântit iar gemând pe pernă, fără a se împotrivi în timp ce îi dădeam jos nădragii și ciorapii și mă opream ca să-l sărut și să-mi plimb mâna peste pielea lui. Nu mă puteam stăpâni; i-am sărutat și mângâiat fiecare părticică din corp, iar el nu s-a tras înapoi. Bărbăția i-a revenit la viață în mâinile mele și, strigând de bucurie și de încântare, mi-am lepădat cămașa de pe mine și am început să-l încalec.

– Dăruiește-mi un copil, George! l-am implorat. Dacă tu nu mă poți iubi, măcar dăruiește-mi un copil care o va face!

Îmi doream atât de tare să am un copil, un fiu, o mică făptură, o imagine vie a bărbatului iubit, însă cu o deosebire neîndoielnică: fiul meu chiar și-ar fi dorit și ar fi avut nevoie de iubirea mea și nu m-ar fi dat la o parte. El mi-ar fi umplut golul din suflet și orele pustii și nesfârșite în care tânjeam după George când se ținea departe de mine, din pricina îndatoririlor sale la curte sau a tovărășiei mult mai plăcute a altora, căci adevărul drept și limpede era că nu dorea să stea cu mine, nu mă iubea și nici măcar nu mă îndrăgea.

I-am luat mâinile și i le-am pus pe sâni, silindu-l să mi-i frământe cu degetele lui puternice, și i le-am îndreptat în jos, ca să se joace și să-mi pătrundă în zonele intime. Apoi, nu știu dacă de poftă sau din instinct, George m-a răsturnat brusc pe spate, trecând deasupra mea, și m-a străpuns cu forță. Am țipat de bucurie, strângându-mi brațele și picioarele în jurul lui, hotărâtă să nu-i mai dau niciodată drumul și împingându-mi șoldurile ca să-i vin în întâmpinare.

A adormit apoi cu capul pe pieptul meu, iar eu, desfătându-mă cu greutatea și căldura trupului lui și încă mai având lacrimi de bucurie pe chip, i-am primit somnul cu un zâmbet larg pe buze,

rugându-mă la Domnul ca George să-și sădească sămânța în pântecul meu, pentru ca să înflorească într-un prunc ce va fi mântuitorul sufletului și al vieții mele. Aveam nevoie cu disperare de o făptură pe care să o iubesc și care să mă iubească și ea, la rându-i!

Însă lumina aspră a dimineții a adus cu ea adevăruri nepoftite. M-am trezit din somn ca să-l găsesc pe George spălându-se cu apă rece pe față și blestemându-și „capul prost".

– Vino înapoi în pat, dragostea mea, l-am rugat eu, lăsând cearceaful să cadă și să-mi dezvăluie goliciunea în timp ce băteam cu palma în pat.

George a tresărit și s-a aplecat ca să-mi ia capotul de pe jos și să-l arunce înspre mine.

– Trebuie să merg să mă ocup de rege. Fie te acoperi, Jane, fie pleci, căci pajul meu va fi aici numaidecât.

– Trimite vorbă că nu te simți bine! Nu ar fi tocmai o minciună. Rămâi cu mine. Te vreau aici, lângă mine! am spus eu torcând îmbufnată și străduindu-mă să-l ademenesc. M-am ridicat apoi din pat, fără să-mi pese că eram goală, și m-am dus în spatele lui, frământându-i umerii cu mâinile. Culcă-te iar cu mine și ia-mă din nou!

– Din nou? a întrebat el încruntat, frecându-și ochii împăienjeniți și gemând de durere. Dumnezeule, Jane, tu ai fost?

Am tresărit ca și cum mi-ar fi tras o palmă.

Cred că mi se putea citi suferința pe chip, căci s-a întors spre mine și a încercat să mă lămurească, răbdător.

– Jane, eram beat și, ca să-ți spun drept, abia dacă îmi amintesc ce-am făcut și cu cine am făcut. Nu am în minte decât o ceață luminoasă, presărată cu clipe de negură. Îmi aduc aminte când au asmuțit câinii asupra ursului. Mi s-a părut atât de crud și de neplăcut, încât am început să beau până când m-a învăluit un nor auriu de ceață. Abia atunci am putut să râd, să joc la noroc și să mă veselesc cu ceilalți. Îmi amintesc apoi că eram într-un bordel plin de femei ademenitoare, și după aia într-o cârciumă, și încă într-alta, sau poate în douăzeci. Știu doar că au trecut multe ceasuri și că am golit multe pahare. Erau râsete, cântece, bucate felurite, o încăierare din pricina unui joc de zaruri, o acuză de trișat, mese și scaune aruncate și un alt corp cald, iar apoi… numai negură.

Mi-am amintit din nou cum l-am dădăcit și l-am îngrijit iubitoare, și apoi… acea clipă minunată când s-a întors la mine. Știam că e beat, dar trăgeam totuși nădejdea… Numai că acum știu… Puteam fi oricine altcineva, orice târfă sau ușuratică, oricine, bărbat sau femeie, ar fi putut să-i aţâţe poftele.

Mi-am tras iute capotul pe mine și am fugit din încăpere cu ochii întunecați de lacrimi. Și toată vremea m-a bântuit gândul că nici măcar nu s-a căznit să-și ceară iertare. Atât era de nesimțitor la fărădelegile sale, încât nici măcar nu a încercat să îndulcească sau să tăgăduiască adevărul. Și totuși știam, în sufletul meu, că nu el era de vină. Fără bărbați ca Weston și Brereton, care își neglijau cu neobrăzare soțiile și se gândeau numai la propriile plăceri, George ar fi fost un soț mai bun. El nu făcea decât să le imite bufoneriile ca o maimuță dresată, pentru că atâta îl ducea mintea. Mi-am dorit din tot sufletul să se coboare o năpastă asupra lor și să-i curețe pe toți acești bărbați, cu Anne cu tot, de pe fața pământului. Doar atunci George ar fi putut fi al meu și numai al meu.

Capitolul 9

Se prea poate ca năzuința hrănită cu ură să aibă o putere neînchipuită, pentru că în acea vară din 1528 a coborât o năpastă din ceruri, mult temuta „sudoare englezească", care i-a cuprins doar pe cei tineri și zdraveni, și i-a cruțat pe cei bătrâni și neputincioși. Începea cu o durere de cap și o slăbiciune a membrelor, apoi apărea și febra, aducând cu ea o senzație de fierbințeală înăbușitoare și de sete greu de potolit, și apoi tot trupul începea să tremure, zvâcnind și cutremurându-se sălbatic, în timp ce o sudoare împuțită și scârboasă se revărsa din vintre și subsuori.

Regele se purtase ca un adevărat laș în fața bolii, fugind din calea „sudorii", gonind din loc în loc și petrecându-și ba o noapte într-un conac de la țară, ba într-o cabană de vânătoare în seara următoare, în speranța de a fi mai iute ca boala.

Anne se afla la Hever pe vremea aceea, așa că regele i-a trimis o scrisoare amănunțită cu îndrumări: mănâncă și bea cu măsură, ține mereu mangaluri cu jar aprins în toate încăperile, pune slujitorii să spele pereții și podelele cu oțet și, mai presus de toate, ocolește mulțimile. Dar era deja prea târziu, căci, la momentul când a primit scrisoarea, Anne se lupta deja pentru viața ei, la fel ca tatăl ei și ca George.

În clipa în care am auzit că George este bolnav, am gonit degrabă la căpătâiul lui. Dar el nu mă voia acolo. Chiar și în starea lui de delir, parcă putea să simtă cine eram, respingându-mi fiecare atingere și împiedicându-mă să-l îmbăiez sau să-l hrănesc. Ori de câte ori încercam să fac asta, sfârșeam prin a mă opări cu supa fierbinte care mi se vărsa din castron pe degete sau în poală, ca să se strecoare apoi prin fuste direct pe piele. Mi-aș fi dorit, în toată vremea în care i-am schimbat și i-am aranjat cearceafurile

puturoase îmbibate în sudoare, să-mi fi rostit numele măcar o dată. Însă singurul nume care îi răsărea pe buze era „Anne"!

Mă rugam cu înflăcărare zi și noapte: „Dă Doamne să moară Anne și să fie iar ordine și pace în lume! Cruță-l pe George, dar ia-o pe Anne!" Dar, chiar de mi-a auzit Domnul rugile, a ales să nu plece urechea la ele.

Toți membrii bolnavi ai familiei Boleyn și-au revenit curând, însă nu toată lumea a fost la fel de norocoasă.

Soțul lui Mary, William Carey, a murit la trei ceasuri după ce a fost lovit de boală, lăsând-o săracă și cu doi copii mici în grijă. A venit așadar cerșind la Hever, zdrențuită și roasă de griji, o nălucă a lui „Mary cea cu pletele de aur" de odinioară, așa cum îi spunea cândva Henric. Cu doi copii mici de îngrijit și o slujnică leneșă, bețivă și șleampătă, care îi aducea mai multe necazuri decât ajutor, Mary nu mai avea vreme de stat la soare cu pletele îmbibate în zeamă de lămâie, iar cosițele ei se întunecaseră până se preschimbaseră într-un castaniu tern. Se înșela amarnic dacă își închipuia că ar fi găsit milostivire la Hever. Sir Thomas Boleyn a trimis-o în lume fără nici un sfanț sau ajutor, să-și facă rostul, spunându-i drept în față că nu-i păsa ce avea să se aleagă de ea și amintindu-i că avusese nu doar una, ci chiar două șanse de a scăpa de grijile bănești, alegând să le nesocotească pe amândouă.

– Până și curvele de pe străzile Londrei au minte mai bună decât a ta! i-a spus el răstit.

Anne a fost cea care, știind că Henric nu-i putea refuza nici o dorință, a luat condeiul, până la urmă, și a făcut rost de o mică pensie pentru sora ei.

Eu și Mary am petrecut multe ceasuri stând la umbra mult iubitului ei lămâi, privindu-i copiii cum se joacă.

– Ai crede că regele ar fi făcut mai multe lucruri pentru tine, ținând cont… am îndrăznit să-i spun, aruncând cu înțeles o privire asupra micuței Caterina, cea cu pletele roșiatice, și asupra frățiorului ei, Harry, un îngeraș voinic cu obrajii îmbujorați și cu un smoc de bucle arămii în vârful capului.

Mary mi-a răspuns cu un zâmbet șters:

– Tot ce mi-am dorit vreodată de la el a fost iubirea lui, și când n-a mai putut să-mi ofere asta, n-am îndrăznit să-i cer bani.

– Dar i-ai născut doi copii! am protestat.

– Într-adevăr, Caterina este a lui, însă nu știu cine-i tatăl lui Harry. Vezi tu, mi-am iubit soțul, a spus ea, răsucindu-și cercul simplu din aur în jurul degetului. Am observat atunci că frumoasele ei mâini albe deveniseră roșii și aspre acum când nu-și mai putea permite ajutorul unei spălătorese. Deși nu ne-am luat din iubire, spre bucuria noastră nespusă, am găsit-o totuși după ce ne-am pus pirostriile. Will a fost un bărbat atât de drăgăstos și de blând, mereu zâmbitor și niciodată arțăgos. Cred că de-asta nu a izbutit să se propășească la curte – îi lipsea asprimea necesară. Singura lui năzuință era aceea de a fi fericit, și așa a și fost. Mi-a mărturisit de multe ori: „Mary, mai degrabă aș trăi în sărăcie cu tine decât să fiu cel mai avut om din ținut!", așa că îmi place să cred că Harry este al lui, că mi-a mai rămas ceva de la el, pe lângă amintirea lui.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am început să simt o apăsare ca de plumb în piept. Nimic nu m-ar fi oprit și aș fi făcut orice sacrificiu, mi-aș fi dat și sufletul pentru ca eu și George să avem o căsnicie precum cea a lui Mary cu mult iubitul ei Will.

Intențiile mele nu au fost egoiste pe de-a întregul când m-am așezat lângă Mary. Rochia ei fusese vopsită stângaci și pe fugă în negru, fiind acoperită de pete și dâre care scoteau la iveală urmele de carmin de dedesubt. Fiind atât de aproape de ea, am mai băgat de seamă și că marginea brodată de pe corsajul ei căzut și pătrățos fusese descusută, cel mai probabil pentru că pietrele prețioase prinse de ea, la fel ca alte obiecte de valoare ale ei, fuseseră lăsate zălog la cămătar.

– Să nu fii tristă pentru mine, Jane, mi-a spus cu un zâmbet silit în timp ce și-a așezat mâna pe a mea. O să mă descurc eu. Anne mi-a făgăduit un loc printre doamnele ei de onoare, când va fi regină, și că va avea grijă ca iubiții mei copii să primească educația cuvenită. Între timp, am să caut o cameră cu simbrie la Londra, și nădăjduiesc că îmi va surâde și mie norocul cândva.

Nu m-am putut stăpâni să nu o întreb:

– Nu-i porți pică lui Anne că ți-a luat locul pe lângă rege?

– Nu! Vai, nu! a spus ea râzând și clătinând din cap. Draga mea Jane, am avut clipa mea de glorie. Acum este rândul lui Anne, și așa și trebuie să meargă lucrurile. Regele este un bărbat grozav, însă nimeni nu poate spera că va rămâne prea mult în sufletul lui, căci este ca un armăsar neîmblânzit care nu poate fi ținut în frâu, așa că cel mai bine este să te bucuri de drum atât cât durează.

Anne a trăit multă vreme în umbra mea. Eu am fost mereu sora cea frumoasă, și familia își pierduse nădejdea în viitorul ei. Părinții noștri credeau că nimeni nu avea să o dorească vreodată, în vreme ce mie mi-au prezis un viitor strălucit. Este ciudat, nu-i așa, cât de diferit s-au petrecut lucrurile, până la urmă? Și totuși, în adâncul sufletului, mi-e teamă. Anne crede că a reușit să-l îmblânzească, iar sentimentul de izbândă și de putere pe care socotește că le are asupra lui i s-au urcat la cap precum vinul tare, lucru care sunt încredințată că nu va dura pentru multă vreme.

Mary avea dreptate. Fata familiei Boleyn, pe care toată lumea o socotea drept o neghioabă, se dovedea a fi cea mai înțeleaptă dintre toți.

Cardinalul Campeggio, nunțiul papal, a sosit la Londra în luna octombrie, pentru a cerceta situația. Fiind istovit după lunga călătorie și îndurând chinuri îngrozitoare din pricina gutei, a mers direct la culcare și nu s-a mai trezit două săptămâni la rând, lăsându-l pe rege să fiarbă de nerăbdare.

Wolsey a încercat să potolească firea năvalnică a lui Henric, amintindu-i că el, Wolsey, avea să aibă puteri egale cu Campeggio, la adunarea curții. Campeggio era un biet bătrân bolnăvicios, așa că, de avea să se împotrivească în vreun fel, nu ar fi făcut-o cu prea mare vlagă. Totul urma să se încheie în numai câteva săptămâni, i-a promis Wolsey, după care Henric va fi liber.

– Aveți răbdare, Sire. Veți primi aprobarea dorită. Sunt cel mai credincios slujitor al Maiestății Voastre!

– Vorbe în vânt, a mormăit Henric morocănos. A sosit timpul să o și dovedești!

Wolsey știa acum că viața lui depindea de această hotărâre, însă ceea ce nu știa era că, înainte de plecarea lui Campeggio de la Roma, papa Clement i-a poruncit acestuia din urmă să nu ia nici o decizie. Această judecată nu era altceva decât o manifestare măreață a artei șovăielii. Cuvântul de ordine era amânarea. Cu cât se întârzia mai mult hotărârea, cu atât erau mai mari șansele ca Henric să se satură de Anne și să uite de întreaga tărășenie.

Cardinalul Campeggio a priceput încâlceala situației, așa că au trecut opt luni pline doar până la începerea judecării. În tot acest timp, i-a ținut nenumărate cuvântări lungi și îngăduitoare lui Henric, în care îi lăuda cunoștințele de teologie și lege bisericească,

și chiar i-a oferit o alinare pentru conștiința lui tulburată, spunându-i că papa Clement i-ar fi dat bucuros o altă dispensă, prin care să declare uniunea lui cu regina Caterina valabilă pe de-a întregul, atât în ochii lui Dumnezeu, cât și ai oamenilor. Ăsta era cel din urmă lucru pe care și-l dorea Henric și, deși s-a arătat recunoscător în fața cardinalului, i-a mărturisit că nesiguranța și teama îi apăsau mult prea tare sufletul. Nu își va putea găsi odihna până când curtea nu avea să cerceteze și să discute toate aspectele. Doar atunci, nădăjduia el, conștiința avea să i se liniștească.

Eu stăteam la pândă pe coridor când cardinalul a ieșit șchiopătând din cameră, sprijinindu-se cu putere în baston, și l-am auzit spunându-i secretarului său:

– Maiestatea Sa a cercetat pricina cu atâta zel, încât cred că știe chiar mai multe decât un teolog sau un avocat. Mi-a mărturisit că nu-și dorește decât să se hotărască dacă actuala căsătorie este valabilă sau nu, el însuși socotind că nu este așa. Și cred că nici un înger coborât din ceruri nu ar putea să-l încredințeze că lucrurile stau altfel.

Cardinalului nu i-a mers mai bine nici cu regina Caterina. La fel ca mulți alții înaintea lui, a încercat să o convingă de cinstea și slava de a îmbrăca veșmintele mănăstirești și de a se dărui Domnului. Dar Caterina nu a făcut decât să repete părerea ei despre cei care se dedicau vieții religioase deși le lipsea chemarea adevărată. Iar în ceea ce privea chestiunea delicată despre fecioria ei în momentul în care a ajuns pentru prima oară în patul lui Henric, regina s-a ridicat în picioare, și-a pus o mână pe Biblie și cealaltă la inimă, și a făgăduit:

– De-ar fi să fiu sfâșiată în mii de bucăți pentru că mă socotesc soția de drept a regelui, tot același lucru l-aș spune, căci acesta este adevărul!

Apoi, Caterina a arătat că și ea stăpânea arta șovăielii, dezvăluind că șiretul ei tată, regele Ferdinand, se temuse încă de la început că această pricină ar putea deveni cândva un punct spinos, așa că după ce și-a rostit îngrijorarea în fața papei Iulius, acesta i-a emis o a doua dispensă, prin care enunța că uniunea celor doi putea avea loc fără să se țină seamă dacă prima căsătorie fusese sau nu consumată.

La aflarea acestei vești, s-a dezlănțuit furtuna. Henric clocotea de mânie, îndoindu-se de existența dispensei și cerând să o vadă

cu ochii lui. Trimisul spaniol l-a încunoștințat însă că dispensa era păstrată în Spania.

– Să o trimiteți degrabă cu cel mai iute vas! a poruncit Henric.

Însă împăratul Carol a refuzat să îngăduie ca documentul să-i scape din mâini, deși l-a înștiințat că i-ar fi trimis bucuros o copie autentificată. Așa s-a întâmplat deci ca amânările să continue.

Capitolul 10

Crăciunul a prins Anglia cu două regine, una cu numele, și alta cu fapta, fiecare domnind asupra curții ei. În vreme ce Caterina, așezată regește pe tronul din dreapta lui Henric, se îndeletnicea cu pregătirile la curte pentru Yuletide[1], întâmpina trimișii străini și oaspeții și dădea de pomană săracilor, Anne se instalase cu mare pompă la York Place.

Ducea o viață veritabilă de regină, mai puțin cu numele, având doamne de onoare care îi îndeplineau toate dorințele (eu eram una dintre ele), și chiar și propriul ei stolnic și paharnic, un paj care să-i țină trena, un măscărici și o femeie pitică și veselă care făcea giumbușlucuri, îmbrăcată în fustițe din petice colorate, brodate pe margini cu clopoței aurii, având un sceptru fals, ornat cu un ghemotoc de clopoței, și o coroană aurie din tinichea pe capul ei chel. Dar Sala Mare era aproape goală în fiecare seară, în pofida menestrelilor care cântau cu voioșie în strană și a meselor încărcate cu bucate alese. Singurii care se adunau în jurul lui Anne erau prietenii apropiați și susținătorii ei credincioși.

Sir Thomas Boleyn și cumnatul său la fel de chibzuit și de îndârjit ca el, ducele de Norfolk, aveau grijă să se înfățișeze supuși la curte pentru a pleca capul în fața Caterinei, în cazul în care împrejurările ar fi rămas în favoarea ei.

Anne și-a ieșit din minți la aflarea unei asemenea jigniri, susținând cu hotărâre că ea era cea care trebuia să-i stea alături regelui, și nu Caterina. Vorbea cu înflăcărare, spunând că o ura pe regină și că mai degrabă ar fi văzut-o spânzurată decât să îi recunoască întâietatea.

---

[1] Crăciun (n.red.)

În ziua de Crăciun, Henric i-a trimis o pungă grea cu aur, pe care Anne a aruncat-o de perete, pentru ca mai apoi să se răzgândească și să râdă cu poftă văzând cum Weston, Norris și Brereton mergeau de-a bușilea ca să adune monedele, rânjind neastâmpărați în timp ce mai furișau câte una în buzunar.

În acea seară, Henric a plecat pe ascuns de la festivitățile oficiale de la curte pentru a merge să-i facă o vizită. A găsit-o veselindu-se cu prietenii ei și bând cidru cu mirodenii din cupe aburinde.

Doar eu mă țineam deoparte. George stătea, ca întotdeauna, lângă Anne, iar asta făcea ca ura pe care i-o purtam deja acesteia să crească și mai tare în sufletul meu. L-am privit mai devreme cum îi prindea cu gingășie de gât un colier sidefiu de mărgăritare, cu un pandantiv auriu cu litera *B* din care atârnau trei mărgăritare ca lacrima, în timp ce eu, soția lui, trebuia să mă mulțumesc cu o brățară ordinară din carmeol, pe care o luase, neîndoios, de la vreun negustor oarecare, la preț mai mic, din pricina unui cusur vădit pe piatră și a culorii sale urâte și bălțate.

Regele Henric a îngenuncheat la picioarele ei în fața tuturor și i-a spus:

– Îți făgăduiesc că acesta este ultimul Crăciun pe care îl vei mai petrece vreodată departe de mine. De acum înainte, această soartă îi va fi hărăzită Caterinei!

În vreme ce regele le dădea indicații muzicanților, Anne și-a dat ochii peste cap și a rostit în șoaptă:

– Ce soartă cruntă e aceea de a petrece Crăciunul departe de Henric!

George și Brereton cu greu au putut să-și stăpânească râsul, Norris s-a înecat cu vin, iar Weston s-a rostogolit pe podea în culmea veseliei, fapt ce a trezit curiozitatea regelui.

– Râde de mine, Maiestate, căci sunt o femeie mult prea simțitoare, i-a explicat Anne cu viclenie.

– Chiar așa, draga mea? a întrebat Henric, luând-o în brațe și plimbându-și degetele rotofeie și rozalii pe spatele rochiei ei stacojii cu margini din blană de samur, tânjind să-i desfacă șireturile. Și ce i-ai spus?

– Că aproape mi-e milă de Caterina, căci faptul de a fi lipsită de dragostea ta, mai ales de Crăciun, este o soartă mult prea cruntă.

– Așa este, iubirea mea, dar este o soartă pe care tu nu vei fi niciodată nevoită să o înduri! i-a făgăduit Henric. Dragostea mea pentru tine va fi veșnică și pururi vie. Și ca să ți-o dovedesc, am scris aceste versuri pentru tine.

Ne-a poruncit tuturor să ne așezăm. Apoi, stând în picioare în mijlocul încăperii, cu diamantele și smaraldele de pe pieptarul lui din catifea verde cu fire argintii strălucindu-i în lumina lumânărilor, a făcut semn muzicanților și s-a pornit să cânte cu un glas frumos de tenor:

Verde stejarul crește
Și tot mai sus, puternic
Al iernii vânt nu îl lovește
Verde stejarul crește.

Și ca stejarul verde
Iubirea-mi nu se-nclină
Puterea nu și-o pierde
Verde stejarul crește.

În fața ta mă-nclin,
Și inima ți-o dau
Ca verdele stejar
Ce crește iar și iar.

Ochii nu i s-au dezlipit o clipă de pe chipul lui Anne toată vremea cât a cântat.

Anne stătea nemișcată, părând absorbită de gânduri, întrucât era deja mult prea obișnuită cu versurile și cântecele înălțătoare. Thomas Wyatt o făcuse deja vestită cu strofele lui. George stătea lângă ea, privindu-i chipul cu atenție și mângâindu-i manșeta lată de samur a mânecii.

După ce regele a terminat de cântat și toată lumea a aplaudat supusă, Francis Weston s-a făcut că suspină și că-și șterge o lacrimă din colțul ochiului.

– Aproape că te face să crezi în iubirea veșnică! a glumit el.

– Totul este vremelnic, Francis, i-a răspuns Anne, ridicându-se apoi și, îndreptându-se spre Henric, i-a luat mâinile într-ale ei și i-a mărturisit că nu avea să uite nicicând noaptea în care i-a dăruit

acel cântec minunat, ce avea să dăinuie pe veci în amintirea și în sufletul ei.

– Și în al meu, iubirea mea, i-a făgăduit Henric îmbrățișând-o din nou.

Apoi a poruncit să i se aducă vin, ca să bea în cinstea „iubirii veșnice".

Capitolul 11

Judecata a început în cele din urmă în luna iunie, la opt luni după ce Campeggio păşise cu picioarele sale bolnave de gută pe pământul englezesc. Cauza avea să se judece la Londra, în sala Blackfriars din mănăstirea călugărilor dominicani.

Curteni, oameni de rând, feţe bisericeşti, studenţi, cărturari şi străini curioşi s-au adunat cu toţii în incinta încăpătoare, frecându-şi unii de alţii hainele din brocart, postav, mătase sau pânză în timp ce îşi căutau un loc unde să stea.

Regele a sosit cel dintâi, dar Caterina întârziase deja atât de mult, încât se punea rămăşag că nu avea să mai apară. Dintr-odată au început să se audă urale asurzitoare de afară, din stradă. Uşile s-au deschis larg şi ea a apărut în prag, cu tot poporul englez în spate, strigând vestea cea bună. Purta o rochie spaniolă sobră şi înaltă pe gât, din catifea neagră, acoperită cu o mantie lungă din brocart purpuriu. Pieptul îi era împodobit cu un crucifix mare din argint încrustat cu ametist. Chipul ei palid şi tras era încadrat de o bonetă cu vârf, neagră, cu margini sidefii, iar în mâini ţinea încleştat un rozariu de mărgăritar.

A început apoi să înainteze mândră, cu capul sus şi cu spatele drept. S-a lăsat liniştea când s-a apropiat de estrada pe care stătea regele, singurul sunet care se putea auzi fiind foşnetul rochiei sale.

Neluând în seamă tronul care fusese aranjat pentru ea în dreapta regelui, Caterina s-a aşezat în genunchi la picioarele lui Henric şi, cu un glas ce vădea tulburarea şi cu un accent spaniol nealterat, a început să rostească:

– Dumnezeu şi toată lumea îmi sunt martori că ţi-am fost mereu o soţie credincioasă şi supusă. Am încercat să-ţi fac toate plăcerile, atât cât mi-a fost cu putinţă. I-am îndrăgit pe toţi cei pe care îi îndrăgeai tu, de dragul tău, fie de-mi erau prieteni sau

vrăjmași. Ți-am fost o soție credincioasă și ți-am dăruit mulți copii, deși voia Domnului a fost să-i cheme la El. Am fost o fecioară care nu a cunoscut niciodată atingerea altui bărbat și, de e adevărat sau nu, te las pe tine să hotărăști. Îmi pun soarta în mâinile Domnului!

În sală domnea tăcerea, încordată ca arcul de tir, în vreme ce Caterina stătea îngenuncheată la picioarele lui Henric, ca și când s-ar fi rugat. Dar Henric nu scotea nici un cuvânt, nici măcar unul. Își ținea ochii mijiți, reci și duri ca două bucăți de gheață albastră, cu pete roșii ce-i trădau mânia pe chip, stând aplecat înainte și strângând brațele tronului cu mâini tremurânde, în strădania neînchipuită de a nu-i sări la gât.

Apoi, Caterina s-a ridicat în sfârșit, a făcut o plecăciune adâncă în fața lui și a părăsit sala de judecată. Crainicul a încercat să o cheme înapoi în trei rânduri: „Caterina, regină a Angliei, înfățișați-vă înaintea curții!", dar ea nu l-a luat în seamă. Spusese ce avea de spus, așa că la ce bun să mai zăbovească în această curte unde omul papei era slab de înger și toți judecătorii englezi erau marionetele lui Henric? La deschiderea celor două uși mărețe și la înfățișarea ei înaintea poporului, acesta a început să strige într-un glas urale asurzitoare. „Trăiască regina Caterina!" strigau ei iar și iar, astfel încât Henric a putut să vorbească abia după închiderea ușilor și încetarea uralelor.

Ținându-și supus pălăria în mână, a declarat că zeița Fortuna l-a binecuvântat dăruindu-i o soție de ispravă precum era Caterina. A lăudat-o pentru firea ei credincioasă și supusă și a jurat cu mâna pe inimă că pricina acestor măsuri nu era vreun cusur prilejuit de persoana sau de vârsta ei, la fel cum nu erau nici plăcerile carnale, ci doar îndoielile și temerile mistuitoare de succesiune care îi copleșeau fără răgaz conștiința zi și noapte. Altfel, s-ar fi mulțumit să rămână căsătorit cu ea până în ceasul morții.

Nimeni din sală nu-l credea însă. Vorbele lui păreau false. Toată lumea știa deja că Anne Boleyn, „Cioara Nopții", cum o numeau unii, îi era mereu alături, și adesea chiar i se cocoța în poală. Și, cu toate că își iubea regele, poporul englez credea în dreptate și în regina Caterina. „N-o vrem pe Nan Bullen[1]"! răcneau ei, scuipând

[1] Una dintre variantele de pronunție ale numelui Boleyn, aici cu sens peiorativ (n.red.)

și agitându-și pumnii în aer ori de câte o vedeau pe Anne. Dacă s-ar fi înfățișat la Blackfriars în acea zi (și ce păcat că nu a făcut-o!), sunt convinsă că ar fi ajuns să fie sfâșiată în bucăți.

Henric nu a primit însă verdictul la care nădăjduia, în fapt, nu a primit nici un fel de verdict. După aproape două luni de discuții aprinse, Campeggio a decis că era nevoie să se facă o pauză pe timpul verii, pentru a se reîntoarce la Roma, pe lângă papă. Așadar, toate eforturile fuseseră încă o dată în zadar.

Întreaga nemulțumire a regelui s-a revărsat asupra lui Wolsey, care îi făgăduise un verdict favorabil și, în schimb, dăduse greș. Cardinalul a încercat viclenește să mai câștige niște timp, renunțând la toate bunurile sale lumești, inclusiv la palatele Hampton Court și York Place, amândouă mult mai fastuoase decât oricare dintre palatele regale, pentru a i le oferi lui Henric, cu tot cu mobilierul dinăuntru și cu o adevărată comoară de tacâmuri și veselă din aur și argint, tapiserii și opere de artă. Știa însă că era doar o chestiune de timp până când avea să-și afle osânda cea din urmă, de nu ar fi izbutit să o înlăture pe Anne.

Eu am încercat să îl ajut, și nu pentru că îmi era drag Wolsey, ci doar din pricina dorinței de a o nimici pe Anne Boleyn, dorință care îmi măcina sufletul.

L-am iscodit într-o după-amiază pe secretarul cardinalului, Thomas Cromwell, un broscoi scârbos, îndesat și soios, care umbla întotdeauna îmbrăcat în negru, în timp ce se plimba prin grădinile palatului și citea, cu ochii lui negri de târâtoare, un teanc de hârtii.

– Cardinalul ar face bine să cerceteze lecturile cu care se îndeletnicește domnița Anne, i-am spus eu cu glas scăzut, dar limpede, în timp ce treceam pe lângă el.

Și, până la încheierea săptămânii, sfatul meu a fost pus în practică, și o anumită carte interzisă a fost găsită.

Se întâmplase ca un anumit lucru să-i distragă atenția lui Anne, făcând-o să-și lase cu nesăbuință cartea (*Ascultarea unui creștin*, a lui William Tyndale) pe scaunul de la fereastră, pentru ca mai apoi aceasta să-și găsească iute drumul spre Wolsey, ca și cum i-ar fi crescut aripi. Era tocmai arma de care avea nevoie acesta, căci Henric, în pofida încercărilor pe care le trăia la acea vreme cu Biserica, era un om care punea mare preț pe credință, ba chiar și scrisese un volum prin care apăra sfintele taine împotriva

doctrinelor agresive ale lui Martin Luther, motiv pentru care papa l-a numit „Apărătorul credinței". Aceasta era, așadar, o chestiune foarte delicată, în care nici măcar Anne nu cuteza să se amestece!

Doar că Henry Norris – blestemat să fie! – a văzut întâmplarea și s-a grăbit să o pună în gardă pe Anne. L-am zărit cum a apucat-o de braț și a tras-o deoparte, șoptindu-i îngrijorat ceva la ureche.

Foșnindu-și fustele, Anne a și plecat numaidecât de acolo. L-a întâmpinat pe rege pe terasă, în timp ce se îndrepta spre scări, la baza cărora îl aștepta Wolsey cu mâna încleștată pe acea lucrare eretică.

Într-un moment de isterie nebunească, Anne s-a aruncat la picioarele lui Henric și a rostit:

– Sire, am făcut ceva nesăbuit și mi-e teamă! Vă rog, aveți milă de mine și ajutați-mă!

Henric s-a aplecat și a ridicat-o cu blândețe în picioare.

– Vino, vino, dulceață, nu poate fi ceva chiar atât de rău!

Anne i-a explicat printre suspine cum fusese măcinată de curiozitate să citească lucrarea lui Tyndale, în speranța că ar putea găsi acolo ceva care să vină în ajutorul luptei lor. Dar acum nu mai găsea cartea și îi era teamă să nu fi căzut în mâinile nepricepute ale vreunui tânăr necopt la minte și să fie citită din motive greșite.

Apoi, înainte ca Henric să apuce a răspunde, Anne s-a întors brusc ca să-l privească pe Wolsey în ochi în timp ce acesta înainta hotărât pe scări.

– Cartea! A fost găsită! Vai, vă mulțumesc, Eminența Voastră! Vă mulțumesc! Acum pot să am conștiința împăcată că nu s-a petrecut nimic rău! a spus ea, repezindu-se să-i smulgă cartea din mână în vreme ce cardinalul era pur și simplu înmărmurit, căci cutezanța ei îl lovise ca un trăsnet.

Anne s-a întors sfioasă către rege și a îngenuncheat înaintea lui, întinzându-i cartea și spunându-i:

– Ar fi mai în siguranță dacă ar păstra-o Maiestatea Voastră. V-o cedez acum și vă cer cu smerenie iertare.

– Draga mea, i-a răspuns el aplecându-se ca să o mângâie pe față, ridică-te și nu te mai ploconi în fața mea, căci nu am nimic să-ți iert! a adăugat, sărutându-i obrazul umezit de lacrimi și buzele tremurânde. Vino, ia-mă de braț și hai să mergem.

În timp ce se îndepărtau, Henric a început să răsfoiască liniștit cartea, întorcându-i paginile până când a dat de o panglică stacojie dosită printre ele.

– S-a nimerit să dau peste un fragment deosebit de curios, i-a explicat Anne. Tyndale socotește că regele reprezintă puterea supremă peste ținutul său și este răspunzător pentru toate chestiunile ce privesc bunăstarea supușilor săi, atât cea lumească, cât și cea spirituală.

– Ce gândire curioasă; foarte curioasă, a rostit Henric pe gânduri, ținându-și buzele. S-ar putea ca acest volum să ne fie, până la urmă, de folos, a spus el adăpostindu-l sub braț. Am să-l pun bine și am să-l răsfoiesc în tihnă. Îți mulțumesc, Anne, că mi l-ai adus la cunoștință.

Henry Norris, care stătea în spatele meu, a scos un oftat de ușurare și a spus:

– Slavă Domnului că Anne are mintea ageră!

Auzind acestea, m-am întors iute la el și, scoțând un țipăt de revoltă, l-am plesnit cu toată puterea peste față.

De ce trebuia oare ca sorții să fie mereu de partea lui Anne? Dacă eram eu cea prinsă cu o asemenea carte, cu siguranță că aș fi fost mazilită și întemnițată, și poate chiar arsă pe rug! Dar Anne… Anne n-ar fi putut să greșească cu nimic!

George a fost foarte repezit cu mine în noaptea aceea, luându-mă la rost pentru că i-am dorit răul surorii lui și i-am agresat prietenul.

– Umblă vorba despre tine că te-a lovit nebunia, Jane. De mai stărui să te porți așa, să nu te aștepți ca eu să le fiu împotrivă.

– Chiar așa, bărbate, nu m-aș aștepta să-mi iei apărarea! Doar nu sunt sora ta!

– Și ce păcat că nu ești, a oftat el îndreptându-se spre ușă și părăsindu-mă ca întotdeauna. Ar fi mult mai simplu să nu te bag în seamă dacă ai fi. Dar ce păcat că nevasta cere mult mai multe de la bărbatul său decât sora acestuia.

– Asta să i-o spui și lui Anne! am strigat, înșfăcând un sfeșnic și azvârlindu-l după el. Eu cred că, de fapt, ne-ai încurcat, și o socotești pe ea nevasta ta!

George mi-a aruncat o privire de gheață și a călcat domol peste mica limbă de foc, zdrobind lumânarea cu cizma.

– Ai grijă să nu dai foc palatului regal cu mânia ta, Jane.

Fără să mai scoată nici un alt cuvânt, a părăsit încăperea, închizând ușa după el. De ce este el oare mereu așa de rece, rece ca gheața? Și de ce mă las eu pradă furiei, dezlănțuindu-mă și aruncând vorbe care știu că doar înrăutățesc lucrurile și îl fac și mai dornic să plece de lângă mine? De ce îl întărât? De ce mi-am lăsat limba ascuțită să mă dea de gol? Știam doar că vorba dulce mult aduce – până și cel mai nătâng dintre oameni știe asta –, și totuși parcă uitam mereu de lucrul acesta când mă cuprindea mânia. În clipele acelea mă simțeam ca și cum sufletul îmi părăsise trupul și plutea deasupra, privind în jos la făptura mea isterică, răzbunătoare și urâcioasă, privindu-mă neputincios în vreme ce rosteam acele vorbe ce nu făceau decât să-mi îndepărteze și mai tare soțul, când tot ce îmi doream era să-l trag și mai aproape de mine, să-i simt brațele în jurul meu, buzele lipite de ale mele, și să-i aud glasul dulce și duios cum mă liniștește spunându-mi că mă iubește și că nu are să mă părăsească vreodată. Asta era ceea ce îmi doream, de fapt, și totuși luptam împotriva propriei mele ființe și năruiam totul cu fiecare cuvânt rostit.

Dar eu nu eram singura a cărei furie era gata să se aprindă. Trecuse multă vreme de când Henric tot cântărea împreună cu sfetnicii săi ce să facă mai departe. Așa s-a nimerit, deci, ca un anume Thomas Cranmer, un teolog cu înclinații protestante puternice, deși foarte sfios și blând în vorbire, să-i stârnească curiozitatea regelui când a afirmat că cel mai înțelept ar fi să se ceară părerea universităților în privința legalității căsătoriei sale.

Între timp, Anne devenea tot mai nerăbdătoare, sătulă de atâtea discuții și amânări, oboseala începând să-și facă simțită prezența.

Eram împreună în ziua când Anne, îndreptându-se spre grajduri într-un splendid costum de călărie din catifea roșiatică cu smaragdin, a dat peste o slujnică care ducea în brațe un morman de cămăși de-ale lui Henric. Anne a recunoscut veșmintele numaidecât, căci nici un alt bărbat nu mai avea cămăși atât de fine, din pânză albă ca neaua și cu asemenea broderii minunate pe guler și pe manșete, așa că a oprit-o cu cravașa și a cerut să știe unde ducea cămășile regelui.

– Păi, la regină, domniță! i-a răspuns fata. Maiestatea Sa este cea care cârpește întotdeauna cămășile regelui!

Anne s-a întunecat la față de mânie, și mi-am dat seama că era pe cale să-și iasă din fire. Și-a aruncat cravașa deoparte, izbind-o zgomotos de perete.

– Dă-mi-le mie! i-a poruncit și, cu mine și Meg Lee ținându-ne în urma ei, a pornit degrabă spre camera privată a regelui, unde acesta se sfătuia cu Sir Thomas Boleyn, cu ducii de Norfolk și de Suffolk și cu Thomas Cranmer. Fără altă introducere, a azvârlit mormanul de cămăși direct în fața uluită a lui Henric.

– Am așteptat destul, și aș fi putut chiar să mă mărit și să fac copii între timp, lucru care mi-ar fi adus cea mai mare alinare din lume, dar, vai!, a rostit ea ridicând mâinile înspre tavan, s-a dus pe apa sâmbetei vremea și tinerețea mea, irosite fără nici un folos!

Pe când dădea să plece, Henric a făcut un salt și a prins-o de braț.

– Nan, Nan, ce înseamnă toate astea? a întrebat-o rugător. Ce anume te-a necăjit?

Anne și-a smucit mâna dintr-a lui și i-a spus:

– Ia zi-mi, cârpirea cămășilor unui bărbat nu ți se pare că este o îndatorire a nevestei?

– Așa este, Nan, așa este, a consimțit Henric.

– Ei bine, atunci, a spus Anne dând grav din cap, se vede că nu faci decât să te joci cu mine! Dacă cea căreia îi este încredințată cârpirea cămășilor tale încă mai este Caterina, atunci înseamnă că ea îți este nevastă, în mintea ta. Îți urez, așadar, rămas-bun, și îngăduie-mi să plec.

– Anne! Anne! a strigat Henric fugind după ea. Nu pleca de lângă mine, Anne! Pe cinstea mea, jur că voi fi al tău în cele din urmă. Trebuie doar să mai ai puțină răbdare!

– Mereu trebuie să mai am puțină răbdare, i-a replicat Anne fără să se oprească sau să se întoarcă spre el.

– Va fi trimisă de la curte! a strigat Henric, iar de data aceasta Anne s-a oprit din drum. La întoarcerea din vacanța de vară, îți făgăduiesc că va fi plecată!

Furia lui Anne s-a potolit de îndată și, cu un mic zâmbet de izbândă pe chip, i-a îngăduit regelui să o îmbrățișeze.

Câteva zile mai târziu, Anne s-a întâlnit cu regina Caterina pentru cea din urmă oară, după cum aveau să decurgă evenimentele.

Eu mă aflam din nou în tovărășia lui Meg Lee, coborând pe scări în urma lui Anne, care era îmbrăcată într-o rochie din catifea

carmin, în timp ce regina, înveșmântată într-o rochie neagră și sumbră, urca încet, treaptă cu treaptă, cu un rozariu din mărgele negre înfășurat pe mână și o mantilă din dantelă neagră, care îi acoperea părul presărat cu fire argintii.

S-au oprit amândouă pe palier pentru a se privi una pe cealaltă în ochi.

Caterina de Aragon a cercetat cu mare atenție chipul lui Anne, cu ochii săi cenușii și plini de mâhnire, având pielea din jurul lor umflată și roșie de la lacrimi și nesomn.

Anne s-a îndreptat de spate, izbutind totuși să susțină privirea reginei.

Apoi, Caterina a spus ceva ce m-a uimit, căci, dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut rosti această femeie nedreptățită, nu m-aș fi așteptat niciodată la asemenea vorbe.

– Mi-e milă de tine. I-ai oferit, cu toate cărțile tale nepermise, cheia cu care să scape de cătușele unei căsătorii care îl plictisește, îl obosește sau îl supără în vreun fel. Nimeni și nimic, nici chiar Sfânta Biserică, nu îl mai pot ține în frâu acum. Și va veni ziua când va căuta să se elibereze și de tine. Să ai grijă, domniță Anne, căci izbânda ta poartă în ea germenii propriei tale pieiri.

Anne a tresărit ca și cum regina i-ar fi aruncat apă rece în față.

– Fiul pe care i-l port îmi va ține pavăză.

– Mă rog la Domnul să fie așa, domniță Anne. Te voi pomeni în rugăciunile mele, i-a spus ea ridicându-și fustele și urcând mai departe pe scări, căci va veni ziua când vei avea nevoie de ele.

Anne nu a mai zăbovit, și-a ridicat trena lungă ce se întindea în spatele costumului ei de călărie și și-a continuat în goană drumul pe scări, grăbindu-se să ajungă în curtea însorită, unde Henric o aștepta, înalt și falnic în șa, cu un curcubeu de nestemate la pălărie și cu pieptarul ce-i strălucea în lumina soarelui văratic. Un grăjdar în livrea verde cu alb, culorile Tudorilor, a îngenuncheat pentru a-i oferi sprijin piciorului încălțat în cizme roșii din piele a lui Anne și a ajutat-o să se ridice în șaua aurie cu franjuri cârmâzii.

Henric i-a întins mâna cu zâmbetul larg pe buze, spunându-i:

– Hai să mergem, draga mea. Vreau ca toată Anglia să vadă ce bărbat norocos sunt că te am alături!

În timp ce îi dădeam pinteni calului să înainteze, m-am uitat în urmă și am văzut-o pe regina Caterina stând la fereastră și

privind melancolică afară, în curte, după soțul său, regele, care se îndepărta în zare. A dus apoi o mână la buze și i-a trimis o sărutare de rămas-bun.

Henric însă, simțindu-se înmiit mai puternic în fruntea acelei cavalcade mărețe care îl însoțea în vacanța de vară, nu s-a uitat nici măcar o dată în urmă. Caterina reprezenta o parte din viața lui pe care hotărâse să o lase în urmă; era trecutul, iar Anne Boleyn era viitorul.

La întoarcerea din vacanță, Caterina părăsise deja curtea, având să-și petreacă restul vieții mutându-se dintr-un castel dărăpănat într-altul, degerând de frig iarna sau fiind înconjurată de mlaștini vătămătoare și puturoase vara, cu sănătatea tot mai precară în fiecare an ce trecea peste ea. Henric nu avea să-i arate nici un fel de milă, trimișii lui aveau să o hăituiască și să o necăjească necontenit, în încercarea zadarnică de a o face să renunțe la jurămintele cununiei. Au cutezat chiar, drept osândă, să o țină departe de mult îndrăgita ei fată, prințesa Mary, nădăjduind că, astfel, aveau să-i șubrezească îndârjirea, și chiar le-au interzis celor două să-și trimită epistole de alinare. I-au promis o viață liniștită dusă în tihnă, și readucerea ei în grațiile regelui. Ar fi putut să ia numele de regină văduvă de Wales, iar Henric s-ar fi gândit mereu la ea, cu afecțiune, ca la văduva răposatului său frate.

Dar Caterina era de neclintit. Refuza să răspundă, până la ultima suflare, la alt titlu decât cel de regină a Angliei, și dacă era nevoie să poarte zdrențe și să stea în mijlocul unei mlaștini împuțite, atunci își accepta soarta. Întâmplă-se ce s-o întâmpla, ea avea să-i rămână credincioasă Domnului și propriei conștiințe.

Nu după mult timp, Wolsey a însoțit-o pe Caterina în exil, pentru a-și duce restul zilelor lipsit de lumina sclipitoare a bunăvoinței lui Henric.

Când a sosit la Grafton pentru a se alătura curții, a aflat că nu mai era nici un loc, nici o odaie, nici un pat pentru bărbatul care fusese mai bine de douăzeci de ani mâna dreaptă a regelui.

Stătea singur în curte, rănit și uluit, plimbându-se fără astâmpăr pe caldarâm, nădușind în veșmintele sale stacojii grele, în timp ce curtenii se țineau deoparte, șoptind și zâmbind compătimitor. Un singur om s-a milostivit de el. Bunul Henry Norris s-a dezlipit de

prietenii săi și a traversat curtea pentru a-i oferi odaia sa lui Wolsey. Așa s-a întâmplat ca, la sfârșitul carierei sale strălucite, marele cardinal Wolsey să fie silit să plece capul, supus, și să primească pomană de la unul dintre cei mai înflăcărați susținători ai lui Anne Boleyn.

Blândul cărturar Thomas More i-a luat locul de cancelar, iar Wolsey s-a retras în eparhia lui din York, rămasă de multă vreme neîngrijită, pentru a se ascunde de mânia regelui și a regreta tot ceea ce pierduse.

Capitolul 12

În timpul acelei veri lungi și serbede în care noi toți, la fel ca Anne, eram sătui de atâta așteptare și îndoială, Anne s-a hotărât dintr-odată să îi facă o vizită bunicii sale, ducesa văduvă de Norfolk. Ne-am îngrămădit, așadar, într-o barjă și am mers până la Lambeth, unde Agnes Tilney, acea cochetă bătrână și ofilită, își ducea veacul dichisindu-se și moțându-se, visând la strălucirea apusă și la cea ce avea să vină, meditând la rochiile pe care avea să le poarte la încoronarea lui Anne și la botezul prințului pe care urma, neîndoielnic, să-l zămislească Anne, și trecând cu vederea faptul că odăile slujitorilor săi erau un cuib al depravării. Camera slujitoarelor, acea încăpere lungă de la ultimul etaj al casei unde dormeau doamnele sale de onoare, devenise un adevărat bordel, doar că cei care o locuiau își ofereau serviciile fără plată sau pentru niște daruri meschine precum fructe, flori sau panglici de pus în păr.

Ducesa văduvă a înjghebat un picnic la repezeală pe pajiștea întinsă din fața castelului, desfătându-ne cu ultimele bârfe în timp ce noi stăteam tolănite pe perne pufoase din mătase, și ne ospătam cu frișcă și căpșune, prăjituri cu miere și vin. Deși era de mult trecută de cea de-a șaizecea primăvară, cocheta ca o fetișcană, o fetișcană foarte dezmățată, și îl tot tachina pe Norris pentru că fusese mult prea multă vreme văduv și, de nu avea să-și găsească curând o altă soție, l-ar fi dus chiar ea la altar.

– Blond, brunet și roșcat, a oftat ea gânditoare, ciufulindu-le pletele lui Norris, Brereton și Weston, care stăteau așezați grămadă la picioarele ei. Nu mă pot decide pe care dintre voi îl îndrăgesc mai tare! De-aș fi fost cu doar zece ani mai tânără, aș fi cedat ispitei și aș fi aflat!

– Eu cred că nu toată lumea e la fel de nehotărâtă, a rostit Anne cu șiretenie, arătând spre o copilă care-l privea fermecată pe Francis Weston. Gâgâlicea cu părul castaniu s-a aplecat vrăjită înainte și a întins o mână șovăitoare pentru a atinge unul dintre picioarele bine legate și învelite în ciorapi verde-deschis, prinși cu jartiere împodobite cu rubine deasupra genunchilor.

– Katherine Howard!

La auzul numelui său rostit pe un ton atât de ascuțit, copila a tresărit și și-a retras repede mâna, ca mai apoi, copleșită de un sentiment de vinovăție, să se împiedice în propriile fuste și să cadă lată pe spate, la picioarele lui Weston.

– Vai! a spus văduva ducându-și mâinile la cap. Ridică-te, fătucă împiedicată, ridică-te! Ai deja cinci ani, și e vremea să înveți să mergi mai cu grație! Du-te și fă o plecăciune, ca s-o saluți pe verișoara ta, Anne!

– Să fie oare micuța mea verișoară Katherine? a întrebat Anne.

– Așa e, una din droaia de odrasle ale acelui pierde-vară de Edmund, a răspuns văduva, posacă. N-avea cu ce să-i țină și să-i încalțe, și mi-a trimis-o mie pe asta! Așa că, din mărinimie, sunt nevoită să o cresc astfel încât să devină o doamnă, și să am grijă să facă o căsătorie cum se cuvine. Doar face parte din familia Howard, chiar dacă dintr-o ramură mai slabă, iar cei din familia Howard scot femei frumoase, la fel ca mama ta, Anne. Elisabeth Howard era de o frumusețe nemaiîntâlnită; mare noroc a avut tatăl tău că a reușit să pună mâna pe ea!

Dar Anne nu era atentă la poveste, ci stătea culcată pe spate pe o grămadă de perne, într-o rochie din mătase albă și o jachetă din brocart negru, fluturându-și leneșă evantaiul din pene albe de struț și lăsându-l pe George să-i ducă căpșuni la gură. O privea însă curioasă pe acea copiliță timidă, în rochița ei peticită de un verde ofilit, cum făcea o plecăciune repezită înaintea ei.

Era atât de mică, încât cu greu ai fi putut crede că împlinise cinci ani; eu la rându-mi crezusem că nu avea mai mult de trei.

– Vino aici, micuță Kat, i-a făcut semn Anne, trăgând-o pe Katherine să stea lângă ea. Nu băga prea tare în seamă ce spune bunica; mai mult latră decât mușcă, i-a spus ea în timp ce se juca blând cu buclele lungi și castanii, răsucindu-le în mici inelușe netede. Ia aminte la învățăturile primite, micuță Kat, și fii atentă

la cum trebuie să te porți, iar când vei fi mai mare am să trimit după tine ca să fii una dintre doamnele mele de companie.

– C-chiar așa? a spus copila, având pe chip cel mai luminos și mai plin de speranță zâmbet.

Anne a dat din cap și a zâmbit în timp ce Katherine și-a aruncat degrabă brațele pe după gâtul ei, neluând în seamă strigătele îngrozite ale văduvei, care îi spunea că nu așa trebuia să se poarte, că o fată bine-crescută nu trebuie să fie atât de darnică cu îmbrățișările.

– Vei fi o mare frumusețe, cândva, Katherine Howard, i-a prezis Anne. Norocul meu că voi fi deja bătrână când vei ajunge la curte, căci altfel te-aș fi privit ca pe o rivală. Vezi tu, a continuat întorcându-și capul spre grupul de bărbați care îl tachinau pe Francis Weston pentru ultima sa cucerire, pe bărbați deja i-ai pus pe jar, nu le mai tace gura vorbind despre tine, pe când eu, a spus ea gânditoare, oftând afectat, am fost dată uitării!

– Niciodată! au strigat bărbații în timp ce se grăbeau să se așeze în juru-i și să-i amintească că devotamentul față de ea era la fel de adânc ca marea, și la fel de înalt precum cerul.

– Așa e, obrăznicătura asta are deja ochi bun la bărbați, a consimțit văduva, ursuză, țuguindu-și buzele rujate, în semn de nemulțumire.

– Să nu o învinuiești că este atrasă de Francis, a încercat Anne să o convingă, zâmbitoare. Doar e mândru ca un păun, și când merge țanțoș de colo-colo așa gătit, puțini sunt ochii care izbutesc să nu fie orbiți.

– Într-adevăr, a consimțit George, când Francis se plimbă prin grădinile palatului, păunii se îmbufnează și își ascund capetele sub aripi, căci nu pot face față măreției acestuia.

– Mai tăceți odată! a strigat Weston, aranjându-și și înfoindu-și manșetele stacojii din atlaz care îi ieșeau pe sub mânecile verzi, tăiate, ale pieptarului. Veți face copila să creadă că sunt fudul!

– Vai, ba chiar deloc! a rostit George zeflemitor, făcându-i pe toți să izbucnească în râs.

Eu eram singura care mă țineam tăcută deoparte. Nu mă băgau niciodată în glumele lor decât dacă eu eram cea care le prilejuia. În ochii lor eram la fel ca iarba pe care o călcau în picioare. Știam mult prea bine că fusesem poftită să-i însoțesc pentru că nu se cădea ca Anne să umble hai-hui doar în tovărășia bărbaților.

– Aici, Jane! m-a strigat soțul meu ca pe un câine. Erau gata de plecare. Aici, Jane! a repetat el în timp ce-i oferea brațul lui Anne, lăsându-mă să mă ridic singură în picioare și să-mi găsesc calea spre barjă.

– Sărmanul de tine, George! am auzit-o tânguindu-se pe acea prună uscată și sfrijită, cu obrajii ei sulemeniți și cu rochia ei roșie de prost gust. Ce față acră are soția ta, ai crede că ține o lămâie în gură!

Așa că am devenit încă o dată batjocura lor. „Acritura de Jane!", îmi spuneau ei.

Necăjită și plină de furie, am scăpat evantaiul din mână, iar micuța Kat Howard s-a aplecat ca să-l culeagă de pe jos cu un zâmbet sfios și, când și-a ridicat capul spre mine, am zărit o blândețe atât de vădită și de sinceră pe fețișoara ei și în acei minunați ochi verzi, încât am simțit că parcă inima îmi fusese cufundată într-o mare de căldură.

Nu am întrezărit nici un fel de batjocură în privirea ei, și nici milă, îngâmfare sau dispreț în acel chip de înger.

Katherine Howard, care fusese dezlipită de lângă tatăl și cei nouă frați ai ei, cu mama moartă din pricina multelor sarcini și suferințe, ajungând să fie luată în gazdă de bunica ei cu limba ascuțită, și îngrijită de slujnicele ei dezmățate și desfrânate, nu-și dorea altceva decât pe cineva care să o iubească.

– Îți mulțumesc, Katherine, i-am șoptit eu cu patimă, întorcându-mă apoi în timp ce mi se îngrămădeau lacrimile în colțurile ochilor și fugind până la barjă, căci George și ceilalți începuseră să-și piardă răbdarea.

– Nu mai pierde vremea, Jane! Hai odată, Jane!

Aveau să treacă zece ani până să o reîntâlnesc pe Katherine Howard și să aflu ce ar face un înger pentru iubire.

Capitolul 13

Hotărârea universităților a început să se întrevadă puțin câte puțin înspre sfârșitul anului.

Colegiile englezești Oxford și Cambridge erau, așa cum se aștepta toată lumea, de partea regelui, Spania se opunea cu fermitate, în timp ce Italia era nehotărâtă. Luteranii din Germania erau dornici să dea o puternică lovitură catolicismului și să-i ofere sprijinul lui Henric, deși, în esență, nu erau deloc de acord cu decizia lui Henric, iar francezii le dăduseră sprijinul doar pentru că regele lor le explicase nevoia de a avea pe Anglia drept aliat.

A fost redactată o petiție, semnată de toți cei care susțineau divorțul, și trimisă apoi papei. Papa Clement șovăia însă, ținându-se departe de a lua o hotărâre categorică.

Curând, a ieșit la iveală o nouă trădare. Se pare că Wolsey avusese niște discuții tainice cu papa, îndemnându-l să emită un ultimatum prin care să-l amenințe pe rege cu excomunicarea dacă nu avea să o părăsească pe Anne Boleyn. Făcând aceasta, Wolsey și-a pecetluit soarta și și-a semnat propria osândire la moarte.

Într-o zi rece de noiembrie, la castelul Cawood, lângă dioceza sa din York, Wolsey stătea la masa de seară, când șambelanul său a vestit sosirea unui oaspete deloc așteptat. Harry Percy, devenit acum conte de Northumberland cu drepturi depline, venise să-l aresteze pe cardinal.

Mi s-a spus că sărmanul Percy tremura ca varga și vorbea atât de încet, încât Wolsey a trebuit să se aplece spre el, făcându-și mâna pâlnie și rugându-l să repete de trei ori vorbele bâlbâite: „În n-n-numele r-r-regelui, t-t-te ar-r-restez p-pentru î-înaltă tr-tr-trădare".

Percy era atât de copleșit de însemnătatea sarcinii ce îi fusese încredințată, încât aproape că a leșinat, fiind nevoit să apuce pocalul de vin al lui Wolsey de pe masă și să-l dea pe gât degrabă.

Au plecat la drum a doua zi dimineața devreme, tremurând din pricina burniței pătrunzătoare și a rafalelor de vânt înghețat, în timp ce copitele cailor alunecau periculos pe gheață și pe mocirlă. Și, pe lângă toate acestea, Wolsey a fost silit să îndure umilința supremă de a-i fi legate picioarele sub cal, așa cum se proceda cu pungașii de rând.

S-au oprit să ia masa la Sheffield Park, casa socrului lui Percy, unde, după ce au împărțit o mâncare de pere coapte, Wolsey a fost cuprins de niște atacuri violente de colici și diaree. A fost chemat un spițer, iar până în zorii zilei următoare, Wolsey se întremase destul cât să-și continue călătoria. A izbutit să ajungă până la abația Leicester, unde s-a prăbușit în brațele abatelui și și-a dat ultima suflare rostind cuvintele:

– De l-aș fi slujit pe Domnul măcar pe jumătate cât l-am slujit pe rege, nu m-ar fi părăsit la vremea bătrâneții!

Felul în care sfârșise a trezit numeroase bănuieli. Mulți credeau că fusese otrăvit, însă Percy avusese mare grijă ca toate mesele cardinalului să fie gustate înainte. Până și spițerul a fost silit să aștepte pentru ca doctoria lui să fie încercată înainte ca măcar vreo picătură să atingă buzele lui Wolsey. Unii credeau că însuși Wolsey, vrând să fie mai șiret decât Anne și să scape de sabia călăului, ar fi purtat cu el câteva boabe dintr-o otravă foarte puternică, tăinuite în golul unui inel sau în tivul veșmintelor sale stacojii. Adevărul însă mi-e teamă că nu-l vom afla niciodată.

Anne și anturajul ei i-au sărbătorit sfârșitul la curte printr-o feerie deosebită numită „Cardinalul Wolsey merge în iad". Îmbrăcați fiind în costume țipătoare ornate cu coarne și cozi drăcești, și-au pictat pielea cu roșu și l-au însoțit dănțuind pe cardinal până în groapa înflăcărată a iadului, în timp ce acesta se smiorcăia de frică și cerea îndurare Domnului. Francis Weston s-a înveselit nespus jucându-l pe Wolsey, fluturându-și amplele veșminte stacojii cu fiecare prilej, ca să-și arate picioarele frumoase învelite în ciorapi stacojii și rubinele strălucitoare de pe jartiere. Eu, personal, deși nu îmi era deosebit de plăcut răposatul cardinal, am găsit tot acel spectacol de foarte prost gust.

*

Anne ocupa acum camerele reginei și trăia ca și cum ar fi fost deja încoronată. Îi fusese oferită întâietate înaintea oricărei alte doamne de la curte, chiar și înaintea surorii regelui.

Ducesa de Suffolk a părăsit curtea în semn de revoltă, iar soțul ei a declarat în gura mare ca să fie auzit de rege că, deși i se putea spune în multe feluri lui Anne, „Cioara nopții", „Desfrânata cu ochii bulbucați" și „Metresa", ca să numesc doar câteva porecle, fără tăgadă, „Virgo Intacta" nu era unul dintre ele. Toată lumea știa că îi cunoscuse deja trupește atât pe poetul Wyatt, cât și pe Harry Percy.

Regele era roșu de mânie, căci fusese încredințat multă vreme că Anne era fecioară, fiind hotărâtă să-și păstreze curățenia trupului până în noaptea nunții.

Vai, ce bucuroasă am mai fost! Eram toată numai un zâmbet și îmi venea să cânt și să zburd de veselie prin cameră. În sfârșit „draga de Nan" a lui George avea să-și primească pedeapsa binemeritată! Nu se cuvenea să înșeli regele cu privire la propria feciorie! Iar eu știam mult prea bine că nu era fecioară, căci văzusem cu ochii mei clipa când a renunțat la virginitate.

De data aceasta, Weston a fost cel care s-a grăbit să o înștiințeze. Poate că nu erau doar vorbe în vânt când i-a spus:

– Doamnă, aș înota printr-o mare de foc ca să vă salvez!

Și iar, răspunsul lui Anne a venit fără șovăială. A dat năvală în anticamera regelui, cu capul ridicat, obraznică și mândră, și s-a oprit înaintea regelui.

– Puteți foarte bine să chemați o moașă să mă cerceteze și să dovedească că sunt la fel de fecioară ca oricare femeie de la această curte, a vestit ea, dar, de veți face asta, atunci aflați că vă veți pierde în ochii mei toată cinstea pe care v-o port. N-aș putea niciodată să iubesc un bărbat care se îndoiește de mine!

Acestea fiind spuse, a plecat la fel cum venise.

Era o încercare îndrăzneață și o minciună neobrăzată, deși virtutea pură era un bun rar la orice curte regală, în ciuda protestelor feciorelnice. Anne a riscat totul pe nădejdea că Henric nu avea să trimită după o moașă ca să-i dovedească înșelătoria, și a avut încă o dată sorți de izbândă.

Îmi venea să mă năpustesc asupra lui Francis Weston precum o scorpie isterică și să-i scot afară și ochiul pe care îl mai avea, atât de mult îl uram, căci, chiar mai mult decât îmi doream să o răpesc

pe Anne, tânjeam să o văd la pământ și suferind la fel de mult cât mă făcuse ea pe mine să sufăr. Îmi furase ceea ce era al meu de drept, iubirea lui George, și, cândva, jurasem înaintea Domnului și a tuturor sfinților, dar și a diavolului și a tuturor dracilor săi, că aveam să o fac să plătească pentru asta.

Dimineața răcoroasă a zilei de 1 septembrie 1532 m-a prins purtând o rochie nouă din damasc roșu și stând în picioare în spatele lui Anne ca să-i mângâi pletele ce-i atârnau ca o mantie neagră și lucioasă, în timp ce toți nobilii din regat se adunaseră jos în Sala Mare din castelul Windsor pentru a lua parte la o ceremonie fără seamăn.

Anne primea titlul de marchiză de Pembroke de sine stătătoare, fără ca acesta să-i revină prin mariajul cu vreun bărbat. Avea să poarte un titlu de bărbat și să aibă întâietate în fața tuturor nobililor din regat. Și, mai presus de toate, acest titlu avea să fie transmis oricărui copil băiat zămislit de ea, fie el chiar și din flori.

Această din urmă clauză a pornit zvonul cum că Anne ar fi rămas grea, în vreme ce alții bănuiau că îi fusese oferită această cinste ca răsplată pentru toți anii pe care îi irosise așteptând.

– Nu-i așa, Jane, mi-a explicat ea în timp ce îi treceam peria prin păr, doresc să-mi apăr viitorul. Cred că ai văzut, desigur, că regele este un bărbat masiv și hotărât, înzestrat cu o fire pătimașă și cu un trup puternic. De-ar fi să încerce să mă siluiască, titlul său mă împiedică să mă apăr așa cum aș face-o împotriva oricărui bărbat care ar îndrăzni să facă la fel. Mă joc cu focul, tot atâtându-l, și nu se cade să te joci cu focul fără să riști să te arzi, așa că, fie ce-o fi, vreau să fiu pregătită. Trebuie să mă pot apăra.

Îmbrăcată regește într-o rochie din catifea purpurie cu marginile de hermină, Anne a îngenuncheat înaintea regelui ca o doamnă de rând și s-a ridicat marchiză.

Lucrurile erau în schimbare. Cu toate că Henric încă mai stăruia să-și declare iubirea nemuritoare și să o copleșească cu daruri, căpăta tot mai tare aerul unui bărbat sătul de așteptare și care începea să se întrebe dacă fusese totul cu vreun folos…

Capitolul 14

Dulceața lui Anne pentru rege a început iute să se acrească. Firea ei devenea tot mai aspră și mai gălăgioasă, începuse să-l cicălească, să-l ocărască și să urle la el, până când au ajuns să-și împartă injurii mai mult decât își împărțeau sărutări, așa că la curte se punea deja rămășag că sfârșitul nu era prea departe.

Henric urma să facă o vizită la Calais pentru a-l întâlni pe regele Franței, iar Anne avea să-l însoțească, bănuindu-se că, deși avea să treacă peste Canal ca o regină, la întoarcere nu avea să fie altceva decât o metresă părăsită.

Anne stătea întinsă pe o canapea, răsfoind la vedere una dintre cărțile ei interzise, când tatăl ei a intrat în încăpere.

Thomas Boleyn era un bărbat care spunea lucrurilor pe nume.

– Începe să îți alunece printre degete.

– Așa crezi? l-a întrebat Anne arcuindu-și sprâncenele, întinzându-și brațele deasupra capului și căscând cu o nepăsare prefăcută.

– Oricât de mult ai disprețui-o pe vaca aia spaniolă, ar trebui să iei niște învățături de la ea, de ai suficientă minte ca să înveți de la vrăjmași. Caterina l-a dădăcit ca o mamă, cocoloșindu-l și mângâindu-l ca pe un copil mic, dar tu, tu te răstești la el cu limba aia a ta ca un bici, și urli, și țipi ca o zgripțuroaică cu părul negru! Deja nu-i mai zâmbești, ci rânjești disprețuitoare! Câte nopți la rând nu a renunțat în ultima vreme la tovărășia ta? Henric Tudor nu este vestit pentru răbdarea de care dă dovadă, iar tu l-ai făcut să aștepte mai mult ca oricine altcineva, dar nu o să aștepte pentru totdeauna. Îndulcește-ți firea până nu e prea târziu, vorbește-i mai mieros și zâmbește-i, de nu, soarta ți-e pecetluită! Dădăcește-l puțin dacă îți stă în putință, deși cred că și o pisică sălbatică e o mamă mai bună decât ai putea tu să fii vreodată.

– Te înșeli! a strigat Anne, fluturându-și mândră pletele.

– Nu cred până nu văd, i-a răspuns Thomas Boleyn. În ceea ce mă privește, deja ești trecută la catastif drept încă o cauză pierdută, întocmai ca sora ta, Mary! Și cu aceste cuvinte a părăsit încăperea trântind ușa după el.

Anne a început să meargă de colo-colo ca un animal neliniștit după ce a fost prins în cușcă. Doamnele ei de onoare se țineau departe de ea, privind-o îngrijorate, fără ca vreuna să îndrăznească să se apropie de ea sau să-i vorbească. Foșnitul fustelor ei se auzea ca trăsnetul în odaia liniștită. Își mușca pumnii tremurânzi și își smulgea părul din cap, tot mergând încoace și încolo prin cameră. A trecut un ceas, au trecut două. Și apoi s-a oprit.

– Chemați-mi croitoreasa! Și aduceți-mi niște foi, cerneală și condei! Acum!

Până să sosească croitoreasa, Anne desenase deja niște cămăși de noapte dintre cele mai ademenitoare, din atlaz negru, împodobite cu trene lungi de-o poștă. Corsajul avea să fie întărit cu vatir și închis viclenește cu un rând de fundițe din catifea neagră pe toată partea din față. Cămășile erau mult prea incomode și încărcate pentru a putea dormi în ele, însă, oricum, nu aceasta era întrebuințarea pe care le-o hărăzise Anne. Mai scrisese și o comandă pentru un set de așternuturi din atlaz negru, cearceafuri, cuverturi, fețe de pernă, draperii și baldachin, tot ce era trebuincios pentru a-i acoperi patul în negru. Și toate trebuiau să fie gata pentru a le putea lua cu ea la Calais.

Așa că am și plecat la Calais, cu Anne încercând să-și potolească firea năvalnică, fiindcă se pare că nici o doamnă franceză de seamă nu putea fi găsită să o primească în vizită, și atât regina, cât și sora regelui își exprimaseră părerile de rău în această privință. Ca să mai domolească din disprețul arătat față de Anne și să salveze aparențele, Henric a anunțat că ar prefera să se stabilească o întâlnire ca între regi înfrățiți, în familie, fără alai și ceremonii grandioase. Astfel că, pe lângă doamnele lor de onoare, eu, sora lui, Mary, Meg Lee și Madge Shelton aveam să fim singurele femei din cortegiul englez, căci Anne avea nevoie să fie însoțită cum se cuvine.

Calais era un oraș foarte mohorât, fiind ultimul avanpost serios al Angliei de peste Canal. Am prins o vreme cumplită și am fost

găzduiți într-o fortăreață întunecoasă și măturată de vânturi, care ar fi putut la fel de bine să fie clădită din bucăți de gheață la câtă căldură binevoia să ne ofere. Dar Anne era hotărâtă să facă figură bună, căci scopul de căpetenie al acestei vizite era de a dobândi sprijinul regelui Francisc, întrucât, dacă împăratul s-ar fi decis să pornească o campanie de cotropire pentru a-și răzbuna mătușa, pe Caterina, Anglia avea nevoie de un aliat puternic.

Și ce priveliște aveam să mai vedem! Cei mai mari regi ai creștinătății se întâlniseră, amândoi înalți, bărboși, cu umerii lați, cu toate degetele încărcate de inele și cu lanțuri grele în jurul gâtului, purtând pieptare fastuoase ce străluceau din pricina miriadei de nestemate neprețuite. Stăteau amândoi, Francisc cu părul său negru, voluptuos și blazat, și Henric, cu părul arămiu și rumen în obraji și cu o purtare veselă și francă, râzând și bătându-se pe spate în timp ce luau masa de seară din platouri aurii. Se prefăceau că sunt cei mai buni prieteni, și nicidecum conducătorii șireți și calculați care erau de fapt, fiecare încercând să cântărească felul în care ar fi putut să tragă cele mai multe foloase de pe urma celuilalt.

După ce s-a încheiat ospățul și s-au așezat mai bine în scaune, zâmbitori și cu pântecele pline, Anne ne-a dat semnalul, și am intrat toate, cu ea în frunte, mascate și îmbrăcate în niște rochii minunate din catifea aurie cu purpuriu, cu pletele ascunse în plase aurii și bonete franțuzești din catifea purpurie cu margini de mărgăritare și rubine, având gulere din catifea roșie cu auriu în jurul gâtului. Una câte una, ne-am înfățișat cu îndrăzneală înaintea cavalerilor din sală și am început să ne alegem partenerii de dans, Anne îndreptându-se țintă înspre regele Francisc.

Regele francez a rămas fermecat. A refuzat să danseze cu oricine altcineva în acea noapte. L-a lovit pe Henric pe spate cu un zâmbet larg și lacom, îndemnându-l să nu mai aștepte nici măcar un ceas pentru consimțământul papei și să o ia de nevastă pe acea făptură seducătoare, cât încă mai avea vreme. În timp ce spunea acestea, Francisc și-a întins mâna ca să o mângâie pe Anne pe gât cu atingerea pricepută a unui bărbat voluptuos din naștere, mângâierea unui cunoscător, la care Anne a răspuns închizând ochii, arcuindu-și gâtul și înfiorându-se de plăcere.

Henric nu a spus nimic, ci a rămas pur și simplu cu privirea ațintită asupra lor. Totul a durat numai o clipă, o clipă încordată și sumbră, pentru ca mai apoi să zâmbească, oarecum silit, după părerea mea.

Uitându-se la el, Anne a înțeles pentru prima oară că tatăl său avea dreptate; chiar începea să-i alunece printre degete. Cum se întâmplase asta oare? Părea să meargă totul bine, însă, fără nici o înștiințare, s-a instaurat plictiseala. I-am zărit panica în ochi pentru o clipă, repede înlocuită de privirea ageră a unui jucător încercat, obișnuit să-și cântărească miza.

O oră mai târziu, revenită în odaia ei de noapte, Anne și-a aruncat pletele neastâmpărate pe spate și a rostit:

– Jocul nu e gata până nu zic eu că-i gata!

Din cada așezată lângă focul învăpăiat, învăluită de aburi care se ridicau și se prelingeau pe capul ei umed înfășurat într-un prosop, Anne privea cum slujnicele îi desfăceau patul pentru a înlocui așternuturile albe cu cele din atlaz negru, clătinându-se primejdios pe scaune în încercarea de a aranja noile draperii și baldachinul. Nan cea șireată era mult prea isteață să îngăduie ca regele să o posede pe așternuturi albe care ar fi putut să dezvăluie apoi lipsa izbitoare a urmei roșii, semn al fecioriei.

A ieșit apoi îmbujorată din cadă și a început să se ungă cu ulei de trandafir pe pielea înroșită.

Mă minunam de câtă stăpânire de sine dădea dovadă, căci chiar și cu toate blănurile, rochiile din catifea, ciorapii din lână și straturile de jupoane, eu înghețam de frig în vreme ce ea stătea așa, despuiată, și părea să nu ia seama la frig.

După ce s-a asigurat că tot trupul îi este înmiresmat și catifelat, a mers să stea în fața oglinzii mari și a rămas așa multă vreme, tăcută, cercetându-și atentă trupul gol. Apoi, fără să își ia ochii de la imaginea din oglindă, a spus cu o voce calmă și fermă:

– Adu-mi cămașa de noapte, Jane.

Și-a concediat celelalte doamne de onoare, dar nu înțelegeam de ce voia să fiu eu cea care să rămână pe lângă ea. Poate știa că, spre deosebire de celelalte, nu îmi plăcea să stau prea mult la taclale. I-am ridicat splendidul veșmânt deasupra capului și am ajutat-o să se îmbrace, legându-i acele funde în timp ce stătea tăcută și nemișcată înaintea mea, pierdută în propriile gânduri. I-am pieptănat apoi pletele, luptându-mă cu mine însămi să nu i le înfășor în jurul

gâtului ei suplu de lebădă și să o strangulez cu ele. Cât de vesele și de simple ar fi fost viețile noastre și cum s-ar fi întors iar pacea în Anglia dacă Anne Boleyn ar fi murit atunci.

S-a îndreptat către delicata ei măsuță de scris, cu incrustații din sidef și abanos, și a luat o foaie de pergament și condeiul.

– Trimite după vin cu mirodenii și vafe dulci, Jane, mi-a spus ea, fără să se sinchisească măcar să-și ridice privirea de pe pergament.

La întoarcere, mi-a întins un mesaj și mi-a poruncit să i-l duc de îndată Maiestății Sale, concediindu-mă apoi pentru restul serii.

N-am îndrăznit să rup pecetea, și nici nu era nevoie, căci știam precis care îi erau planurile. În noaptea aceea avea să-și joace cartea cea din urmă și să i se ofere regelui. Ce n-aș fi dat să fiu o muscă pe zidul odăii ei de noapte, căci miza avea să fie totul sau nimic. Mă întrebam dacă ar fi izbutit să pară suficient de convingătoare în clipele de patimă, căci știam că nu-l iubea. Oare avea să ghicească Henric adevărul? Tânjeam să fiu martoră la scena ce avea să vină, dar știam că nu este cu putință aici, la Calais: să bântui pe coridoare și să trag cu ochiul prin gaura cheii sau să mă ascund în camera lui Anne fără ca ea s-o știe. Așa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face: i-am dus mesajul regelui și m-am retras în patul meu pustiu și stingher.

Nu puteam să dorm. Curiozitatea nebunească și lacomă mă ținea trează, făcându-mă să mă zbat precum o corabie pe ape învolburate. Cred că mi-aș fi dat și ochiul drept pentru a mă putea ascunde în camera lui Anne.

Au trecut orele și, la un moment dat, am auzit un zgomot, o ciocănitură în ușa lui George. Am sărit din pat și m-am furișat ca o pisică, străbătând camera de zi care ne despărțea odăile de noapte și lipindu-mi urechea de ușa lui. Am întors cu îndrăzneală mânerul, crăpând ușor ușa cât să pot arunca o privire înăuntru. Nu-mi păsa că aș fi putut fi prinsă, căci merita tot riscul.

George bâjbâia adormit după halat.

– Vino! a rostit el frecându-și ochii împăienjeniți de somn și așezându-se pe marginea patului. Contactul cu podeaua rece ca gheața a făcut să îi tresară vârfurile degetelor.

Ea stătea acolo în cămașa ei neagră, cu o lumânare în mână și cu lacrimi licărindu-i pe obraji ca niște diamante curgătoare.

– Gata, a spus ea, ridicându-și mâna pentru a atinge vânătăile și urmele pasiunii lăsate de sărutările regelui pe gâtul ei subțire.

– Nan! Vai, Nan! i-a spus el, strângând-o în brațe.

– Știu că nu o va spune niciodată, George, e prea mândru pentru asta, dar am văzut în ochii lui astă-seară întrebarea: „Asta e tot? Pentru asta am riscat atât de multe și am așteptat toți acești ani?" Și după ce a încheiat, nu mi-a spus nici un cuvânt, nici măcar unul, George! Ci doar s-a întins după vin. Vai, George! Patima l-a măcinat toți acești ani, tânjind după mine, visând să mă posede, încât nici o femeie n-ar fi putut nădăjdui vreodată să se ridice la asemenea așteptări, la asemenea închipuiri! Mă rog doar ca pântecele să mi se umple iute, a rostit ea, apăsându-se cu mâna pe abdomenul plat, altfel totul va fi fost în zadar, căci el se va codi să-și țină promisiunea, iar eu voi urma calea surorii noastre. Singura deosebire este că mă voi retrage ca marchiză, având venituri proprii de o mie de lire sterline pe an.

Era mult mai isteață decât îmi imaginasem. Credeam că era oarbă în fața adevărului, plină de o încredere, vanitate și mândrie trufașe, dar știa și ea ce știam eu, și anume că acesta era începutul sfârșitului. Henric începuse să își piardă interesul pentru ea. Acum că primise ceea ce își dorise, deja nu-și mai dorea lucrul acela. Vânătorul biruise, prinzând încă o căprioară în lațul său. Singurul lucru care avea să-i mai țină împreună, acum că focul pasiunii se stinsese, era teama lui de umilință și nevoia disperată de a dobândi un moștenitor legitim.

Capitolul 15

Întorși în Anglia, Anne și Henric și-au continuat prefăcătoria. Erau amândoi mult prea mândri ca să recunoască adevărul, așa încât s-au făcut că totul era în regulă. Erau mereu împreună, sărutându-se și ținându-se de mână, mărturisindu-și iubirea în public ca și cum, dacă ar fi izbutit să ne convingă pe noi, ceilalți, s-ar fi convins și pe ei înșiși. Pe deasupra, se mai și retrăgeau în fiecare noapte în patul lui Anne. Apoi lucrurile au început să se schimbe, nopțile petrecute împreună să se rărească până la două sau trei ori pe săptămână, iar regele Henric să arate neliniștit și plictisit, mâncând și bând tot mai mult.

Susținătorii lui Anne, în frunte cu tatăl ei și cu unchiul Norfolk, au început să se facă încet, încet nevăzuți, ținându-se departe de ea, fără să îndrăznească a se retrage de tot, dar rămânând în așteptare pentru a vedea cum aveau să se sfârșească lucrurile. Puțini au fost cei care i-au rămas credincioși; îi puteam număra pe degete: George, Weston, Brereton, Norris și Wyatt, și am văzut că această schimbare o tulbura nespus. În clipele de liniște, când credea că nu o vede nimeni, umerii ei mândri se aplecau fără vlagă, ca să se îndrepte din nou cu trufie o clipă mai târziu, după ce își plimba privirea în jur pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni, și deja începuse să i se furișeze o urmă de isterie stridentă în râset și în glas. Se răstea la cei din jur, spunându-le vorbe de care se căia mai apoi. Ea nu mai reprezenta fructul interzis al dorinței. Amorul îi răpise aerul fermecător, transformând-o într-o femeie ca oricare alta. Anne Boleyn nu mai avea nimic special. Am privit din afară toate acestea și am sărit în sus de bucurie în sinea mea, ca o matroană romană care privea cum sunt aruncați creștinii la lei.

Nu s-a mai vorbit deloc despre divorț. Se ajunsese într-un punct mort și toată chestiunea părea de nestrămutat până în ziua de Anul

Nou a lui 1533, când Anne a apărut toată zâmbitoare și aiurită, dansând în Sala Mare și învârtindu-se cu veselie, făcând vârtejuri în aer cu fustele sale roșiatice cu argintiu.

– Tom! a strigat ea cu răsuflarea întretăiată către Wyatt. Ai cumva un măr? Am o poftă nebună de mere! Maiestatea Sa spune că e un semn că aș fi rămas grea, dar eu îi tot spun că nu, nu are cum să fie așa! a rostit ea clătinând din cap și râzând obraznic, dănțuind din nou cu privirea șireată și sfioasă a unei femei ce are o taină ascunsă în suflet, și făcându-ne pe toți să șușotim și să ne minunăm.

Eu mi-am atins propriul pântec, încă plat și sterp după toți acești ani de căsnicie, și m-am întrebat de ce nu eram eu în locul ei?

Mersesem pe furiș să cer părerea unui tămăduitor mai priceput și, cu obrajii îmbujorați de umilință, mi-am dezgolit trupul în fața lui ca să-l poată cerceta. Mi-a spus că era vina mea, că aveam pântecele prea jilav ca să poată purta sămânța bărbatului meu și, fie că îmi plăcea, fie că nu, trebuia să mă împac cu gândul că eram stearpă. Am zăcut apoi în pat și am plâns ore în șir, dar de fiecare dată când George venea la mine ca să-și facă datoria de bărbat, chiar de erau tot mai rare acele clipe, nu mă puteam stăpâni să nu nădăjduiesc și să mă rog la Domnul să fie milostiv cu mine. Acum, când George îmi părăsea patul, deja nu mai alergam după el să-l rog a rămâne, ci îmi lipeam genunchii unul de celălalt strângându-i în brațe și căutam să țin în mine fiecare picătură din sămânța sa prețioasă, rugându-mă să își găsească, în sfârșit, calea înspre miezul pântecului meu.

De ce făceam asta oare? De ce Anne reușea să primească totul pe tavă? De ce ieșea mereu triumfătoare? Chiar și atunci când totul părea pierdut și gata să se preschimbe în scrum, se ridica mereu ca pasărea Phoenix din propria-i cenușă.

Am fost trezită pe 5 ianuarie, chiar înainte de răsăritul soarelui, de niște zgomote venind dinspre camera soțului meu. Am auzit niște foșnete înăbușite și o sudalmă șoptită a unui bărbat care căuta să se îmbrace iute și în tăcere. N-am șovăit nici o clipă când am auzit ușa de la camera lui deschizându-se, ci mi-am aruncat mantia peste cămașa de noapte, neluând în seamă răceala înțepătoare a podelei din piatră sub tălpile mele goale. L-am urmărit pe coridoarele adormite, având mare grijă să mă țin în umbră și să păstrez o distanță oarecare în spatele lui. Mergea la Anne.

Înainte să apuce chiar a ciocăni la ușa ei, ea a ieșit afară, cu mantie și văl pe cap, și și-au continuat împreună drumul până au ajuns la piciorul unei scări abrupte în spirală ce ducea sus într-un turnuleț. El i-a luat mâna ca să o călăuzească în sus pe scări, iar ea și-a strâns fustele ca să nu se împiedice în ele, și am văzut că sub mantia grea din catifea cenușie și sub vălul alb și diafan purta o rochie din atlaz de un roșu-sângeriu foarte țipător.

N-am îndrăznit să-i urmez, așa că am așteptat tremurând în umbră și dorindu-mi să nu-mi fi lăsat papucii în cameră.

A trecut jumătate de ceas înainte să aud din nou pași pe scări și să-i văd pe amândoi coborând și ținându-se de mână.

– Adio, draga mea soră, i-a pus George cu gingășie în timp ce se îmbrățișau.

Simțeam cum îmi clocotește sângele la vederea umbrelor lor mărite pe perete, împreunându-se într-un sărut. George nu m-a sărutat niciodată atât de tandru și de galeș. De le-aș fi văzut umbrele pe perete și n-aș fi știut ale cui erau, aș fi putut jura că erau ale unor ibovnici care își iau rămas-bun după o întâlnire tainică de amor.

– Mergi cu bine, dragul meu frate, și Domnul să te aibă în pază! i-a spus Anne, ținându-i mâna strâns într-a sa înainte de despărțire.

Nu am mai rămas să aștept, ci am luat-o la fugă, gonind înapoi în camera mea pe un alt drum decât cel pe care venisem, după care am dat buzna gâfâind în camera lui George, abia apucând să mă arunc pe scaunul de lângă cămin când a pășit și el în cameră.

– Jane, mi-a spus el dând scurt din cap și îndreptându-se spre sacul din piele de pe pat. Orice ai vrea, te rog să-mi spui degrabă, căci peste un ceas voi naviga spre Franța.

– De ce? l-am întrebat eu zeflemitoare. Nu sunt destule târfe și neisprăviți în Anglia care să-ți sature poftele?

– Merg cu treabă pentru rege, mi-a răspuns, neluând în seamă vorbele mele.

– Și ce vrea să însemne asta? l-am întrebat eu.

– Vrea să însemne că treburile regelui nu te privesc pe tine, a replicat el.

– Îndrăznesc să spun că vei încerca să îmbini plăcerile personale cu treburile regelui, căci doar nu-mi închipui cum ai putea să te împotrivești prea multă vreme chemărilor de sirenă ale târfelor franțuzoaice sau țăcănitului zarurilor!

– Nu uita, te rog, de buchetul amețitor al vinurilor franțuzești, Jane, care ți se urcă drept la cap și te îmbată numaidecât!

– Și unde ai fost până acum, mă rog? l-am întrebat, schimbând brusc subiectul. Îndrăznesc să spun că ai fost cu cineva a cărei tovărășie o găsești mai plăcută decât a mea!

George s-a îndreptat de spate și și-a pus sacul pe umăr, spunându-mi:

– Într-adevăr, sunt puțini aceia a căror tovărășie nu o găsesc mai plăcută decât a ta, Jane.

– Ah, cred că vorbești de Francis Weston! Sau poate de Meg Lee? Am auzit că a fost ibovnica ta în copilărie, prima ta iubire. Sau mai bine zis, a doua, de vreme ce mi-e greu să cred că a luat-o cineva vreodată înaintea lui Anne. Se spune că ai sărutat-o pe Meg și că v-ați cioplit numele pe trunchiul unui copac, făgăduindu-vă iubire veșnică înainte să fii trimis de acasă la școală, și că apoi ai uitat de ea în clipa când ai ajuns la Oxford. Sau să fi fost oare cu Anne în noaptea asta? Normal că ai fost cu ea! Mereu ești cu Anne! Nimeni și nimic nu e mai de preț pentru tine ca Anne. Cred că până și urina ei este parfum pentru nările tale.

– Dacă mai scoți o vorbă despre Anne, am să te plesnesc, m-a prevenit el.

Mi-am dat seama atunci că o parte din mine chiar își dorea ca el să mă lovească. Cel puțin așa m-ar fi atins, aș fi putut să simt usturimea palmei lui și să privesc apoi cum urma lăsată își schimbă culoarea, pentru a dispărea într-un sfârșit, precum un boboc presat între paginile unei cărți groase, păstrat și prețuit până când petalele sale s-ar fi uscat în cele din urmă și s-ar fi preschimbat în pulbere. Îmi doream doar să-i simt mâinile pe trupul meu, chiar și din mânie, îmi doream să mă atingă, îmi doream să mă iubească!

– Iar în ceea ce o privește pe Meg, a continuat el, asta s-a întâmplat acum multă vreme, Jane. A trecut o viață de atunci, și îi este mult mai bine măritată cu Anthony Lee decât cu un crai blazat ca mine.

– Niciodată nu ți-ar trece prin minte să stai acasă și să te bucuri de tovărășia mea! am țipat eu.

– Să mă bucur de tovărășia ta, zici? m-a întrebat el arcuindu-și sprâncenele ca să-și arate neîncrederea. N-ai face decât să mă bagi în groapă cu toate cicălelile tale. Ar trebui să-ți pun căpăstru ca să nu înnebunesc!

– Rămâi! l-am implorat eu. Nu te duce în Franța, George. Rămâi aici cu mine și hai să facem un copil…

– Nu acum, Jane! a răspuns el arțăgos, oftând și dându-și ochii peste cap. Nu pot, nu am timpul…

– Sau dorința! l-am întărâtat eu.

– Nu mă împotrivesc gândului de a avea un copil, Jane. Toți bărbații au nevoie de un urmaș, și dacă asta te-ar face să mă lași în pace…

Am sărit cu îndrăzneală în calea lui când a dat să se îndrepte spre ușă.

– Nu-mi dai o sărutare de rămas-bun, George?

I-a scăpat un chicotit și i-am putut citi batjocura în privire, dar nu-mi păsa. Așa, cel puțin, se uita la mine.

– A existat oare vreodată o căsnicie mai lipsită de demnitate ca a noastră? a spus el clătinând din cap de uimire. Prea bine, doamnă, dacă asta îmi va grăbi plecarea spre târfele și ticăloșii Parisului, atunci îți voi da bucuros o sărutare. Și-a pus mâinile pe umerii mei, mi-a lipit un sărut în fugă pe frunte, și apoi m-a dat ușor la o parte. La revedere, Jane, mi-a spus el fără să se uite o clipă în urmă.

M-am proptit de ușă, privindu-l cum se îndepărtează, și mi-a trecut din nou prin minte despărțirea duioasă la care luasem parte pe furiș. Am închis ochii și am văzut din nou cum Anne i-a luat fața în mâini și l-a sărutat. Oare ce făcuseră în acel turn? Aveam capul plin de închipuiri cumplite, îi vedeam cum se împreunau pe mantia lui Anne întinsă pe podeaua prăfuită din pod, cu lumina palidă a zorilor făcându-și loc prin menourile întunecate ale ferestrelor, ca să le sărute pieile reci. Mi-am mușcat pumnul în vreme ce au început să-mi șiroiască lacrimi pe obraji, încercând zadarnic să trag o cortină neagră peste aceste imagini chinuitoare și dezgustătoare care îmi tulburau gândurile.

Abia mai târziu aveam să aflu că, de aș mai fi zăbovit o clipă, i-aș fi văzut pe Sir Thomas și pe Lady Elisabeth Boleyn furișându-se pe acea scară îngustă, urmați la scurtă vreme de Francis Weston, Henry Norris, Will Brereton, de dr. Rowland Lee, capelanul regelui și, într-un final, de rege în persoană.

În acea dimineață friguroasă de ianuarie, regele Henric al VIII-lea și Anne Boleyn au fost cununați în taină și în bigamie. Nu știam ce se punea la cale. Thomas Cranmer avea să devină

arhiepiscop de Canterbury, așteptând doar ca papa să-i confirme numirea. Odată ce s-ar fi petrecut acestea, Cranmer avea să declare nulă căsătoria lui Henric cu Caterina. Astfel, în Duminica Mare, Anne a fost proclamată oficial regină și peste tot în parohiile din Anglia enoriașii au ieșit grămadă afară din biserici când li s-a cerut să se roage pentru „regina Anne".

Capitolul 16

Ca să se revanşeze faţă de Anne pentru nunta clandestină de care avusese parte, Henric a pus la cale o încoronare de o splendoare nemaiîntâlnită.

Măreţul şi fastuosul spectacol a început pe 9 mai, când Anne, însărcinată în luna a şasea şi îmbrăcată din cap până în picioare într-o pânză aurie, a fost adusă de la Greenwich în Turnul Londrei, unde avea să ocupe noile apartamente regale până la ceremonia de încoronare de la Westminster Abbey.

Barja ei, proaspăt aurită ca să strălucească la fel de puternic ca soarele, era aşezată în mijlocul unei flote uriaşe, conduse de o luntre pe care era instalat un dragon mecanic colorat în roşu, auriu şi verde, care scotea văpăi portocalii pe nări. În urma lui Anne, într-o barjă de sine stătătoare, stătea cocoţată o efigie uriaşă cu blazonul ei, un şoim alb cu ochi obraznici din sticlă neagră, cu o coroană de aur pe capul său mândru şi cu un sceptru strâns lacom între gheare, deasupra unei coroane de trandafiri albi şi roşii. Pe un steag mare şi alb stătea scris cu litere de-o şchioapă mottoul pe care şi-l alesese Anne pentru ea: „Cea mai fericită". Dar aşa să fi fost oare? Era ea oare cea mai fericită? Trăgeam nădejde că nu.

Cel puţin o sută de barje o înconjurau pe a ei, printre care cea a primarului Londrei, cu însemnul lui greu din aur şi uniforma din catifea purpurie, fiecare breaslă având propria barjă. Lângă acestea se aflau cela ale prefecţilor şi ale nobililor, urmate de o mulţime de muzicanţi. Într-una din barje ţopăia o ceată de bărbaţi costumaţi ca nişte dansatori sălbatici, iar în alta se afla un grup de fecioare în veşminte albe, cu pletele în vânt, care cântau cu glasuri suave. Apele puturoase şi pline de mâl ale Tamisei erau presărate

cu petale albe și roșii, iar steagurile și fanioanele din mătase fâlfâiau trufașe în aer.

Anne stătea în mijlocul tuturor, zâmbind triumfătoare de pe tronul ei auriu, cu o mână pe pântecul plin, însoțită de câteva doamne de companie în rochii argintii, printre care mă aflam și eu, așezate la picioarele ei.

Locuitorii Londrei priveau cu fețe întunecate toată această procesiune. Nu se auzeau urale și nici un bărbat nu a fost văzut scoțându-și pălăria la trecerea ei. O urau fără măsură pe cea care uzurpase tronul reginei de drept, pe această „Târfă cu ochii bulbucați" care își scotea la vedere burta în care ținea bastardul regelui, pe această „Metresă", pe această „Cioară a nopții" care își folosise farmecele și descântecele ca să-l înrobească pe preaiubitul lor rege și să-l îndepărteze de Sfânta Biserică și de scumpa lor regină Caterina. Nu erau vorbe destule pe lumea asta care să descrie ura ce i-o purtau. De ar fi putut să ajungă până la ea, n-ar mai fi rămas nimic de îngropat din trupul ei, căci ar fi rupt-o în mii de fâșii însângerate de carne și i-ar fi preschimbat oasele în praf și pulbere.

Când a ajuns la zăgazul Turnului, o sută de tunuri au huruit laolaltă într-un salut asurzitor de întâmpinare, iar regele Henric, înveșmântat în catifea purpurie cu fire aurii, i-a ieșit înainte ca să o ajute să coboare din barjă, pentru ca apoi să o strângă într-o îmbrățișare. Dar cea pe care o îmbrățișa nu era, de fapt, ea, Anne, femeia care avea să fie încoronată în scurt timp drept regina sa, ci femeia cea care îi purta copilul în pântece.

Două zile mai târziu, în drum spre Westminster Abbey, Anne și-a făcut ieșirea lentă și falnică pe străzile înguste ale Londrei, pentru a se înfățișa înaintea poporului în toată splendoarea și gloria ei. Era plimbată într-un tron aurit, așezat pe o lectică cărată de patru buiestrași albi, împodobiți cu cergi din catifea albă cu modele aurii, iar George, Weston, Norris și Brereton, favoriții ei, mergeau pe lângă ea, în veșminte fastuoase și cu zâmbete largi pe buze, desfătându-se cu gândul izbânzii ei și ținându-i un baldachin auriu deasupra capului.

Anne purta o rochie de o strălucire uluitoare, din pânză albă cu filigrane aurii, care încântau privirile prin curcubeul lor schimbător de culori ce dansau ori de câte ori intra în bătaia soarelui. Își ținea părul despletit ca o fecioară, nesocotind cutumele

și fălindu-se cu el în văzul tuturor. Nu-i păsa câtuși de puțin că nu se cădea ca o femeie măritată să apară în public cu părul despletit, trebuind să păstreze această privelițe numai pentru ochii soțului.

Zâmbetul nu i-a părăsit nici o clipă chipul, nestingherit de oamenii tăcuți, neprimitori și reci care mărgineau străzile și care se aplecau de la fiecare fereastră, îngrămădindu-se la fiecare balcon, prag de ușă sau acoperiș pentru a o vedea cum trece, fără să trădeze vreo clipă greața pe care i-o provoca legănatul lecticii. Era ziua pe care Anne o așteptase ani la rând, încununarea tuturor visurilor și planurilor sale, așa că refuza cu îndârjire să se lase necăjită de răul sarcinii sau de fețele aspre și posace din mulțime.

Doamnele ei de onoare și alte câteva pe care Anne le socotise a fi vrednice de o asemenea cinste mergeau în trăsuri aurii, două câte două, în veșminte din catifea purpurie și blană de hermină. Eu am stat cu bunica lui Anne, ducesa văduvă de Norfolk, iar Agnes Tilney, zăpăcită ca o fetișcană pentru că fusese aleasă să-i țină trena lui Anne la ceremonia ce urma, trăncănea și jubila întruna, încât cu greu m-am putut stăpâni să nu țip sau s-o plesnesc. În spatele nostru, fie în șa sau pe jos, după rang și cinste, mergeau curtenii, clerul și dregătorii. Mai erau, desigur, și crainicii care-i vesteau trecerea cu surle și trâmbițe, scoțând un zgomot asurzitor ce avea să ne răsune în urechi multe ceasuri după aceea, împreună cu o armată întreagă de străjeri care să o apere pe regina Anne de mulțimea cu gânduri de linșaj.

Însă pentru mine, clipa de bucurie supremă a fost când un țărănoi din mulțime a arătat înspre inițialele încolăcite ale lui Henric și Anne, H&A, înscrise pe toate steagurile, și le-a rostit cu voce tare: „HA! HA!“ Mulțimea și-a însușit iute acest strigăt batjocoritor, strigând zeflemitor înspre Anne: „HA! HA!“ când trecea prin fața lor, privind drept înainte, cu nasul pe sus.

Ajunși la Westminster Abbey, i-am desfăcut mantia albă și strălucitoare și am înlocuit-o cu una din catifea grea în culoarea purpurie a regalității, mărginită cu blană de hermină. Apoi, după un scurt răgaz în care s-a odihnit puțin, bând recunoscătoare dintr-o cupă cu vin înmiresmat și folosind oala de noapte, Anne a pășit încet și falnic înspre altar, cu bunica ei senilă în urmă, ținându-i trena, și cu acritura de duce de Suffolk înaintea ei, purtând coroana grea cu nestemate pe o pernuță din catifea purpurie cu ciucurei aurii.

Thomas Cranmer, noul arhiepiscop de Canterbury, o aștepta înveșmântat cu toate însemnele bisericești, radiind de mândrie și felicitându-se, fără îndoială, pentru că înlesnise înfăptuirea acelei zile de sărbătoare.

Regele Henric privea toată ceremonia de sus din strană, de după o cortină din dantelă, căci era ziua lui Anne și nu dorea să-i ia din strălucire.

Cred că aceasta asuda ca un cal de poștă sub toată acea catifea, și sunt încredințată că abia a izbutit să nu cadă dărâmată de trena lungă și grea, deși nu a lăsat nici o clipă să i se citească strădania pe chip, îngenunchind cu grație regească la picioarele lui Cranmer pentru a fi unsă cu sfântul mir și a primi coroana. După o pauză solemnă, arhiepiscopul a ridicat-o în picioare și a îndrumat-o spre tron, și, în vreme ce ducesa văduvă se încurca în toată acea trenă încâlcită, Cranmer i-a înmânat lui Anne sceptrul și globul crucifer și i-a așezat coroana pe cap, ungând-o regină a Angliei.

Aplauzele au fost mai mult decât lipsite de vlagă. Anne își făcuse prea mulți dușmani, și nu puțini erau cei care ar fi smuls-o bucuroși de pe tron și i-ar fi dansat pe mormânt. George și prietenii săi au fost nevoiți să se întreacă pe sine în aplauze, aruncându-și chiar și pălăriile în aer, iar broșa somptuoasă cu diamante care împodobea pălăria din catifea a lui Francis Weston aproape că i-a spart, în cădere, nasul unuia dintre cei de față. Eu le-am aruncat cea mai nimicitoare privire cu putință, dar Weston s-a sinchisit doar să scoată limba la mine, în vreme ce George și ceilalți pur și simplu nu m-au luat în seamă. George avea, desigur, ochi numai pentru Anne. Îi curgeau lacrimi de mândrie pe obraji și cred că îl dureau fălcile de la atâta zâmbit. Aș fi putut la fel de bine să-mi ridic fustele în cap și să încep să țopăi în fața tuturor celor prezenți, că el tot nu s-ar fi uitat la mine nici măcar pentru o clipă.

Capitolul 17

Nu ne mai rămânea nimic de făcut decât să aşteptăm. Henric îşi ţinuse partea lui din învoială, iar acum era rândul lui Anne să şi-o ţină pe a ei şi să-i dăruiască moştenitorul mult promis.

Pântecul ei devenise centrul universului pentru Henric. Nu-şi dezlipea privirea aproape niciodată de la el, odihnindu-şi mâinile pe el şi mângâindu-l necontenit. Adeseori îi şi vorbea cu glas drăgăstos şi dulce pruncului care sălăşluia în el. Anne, femeia ispititoare care aproape că-l dusese spre pierzanie, poate că îşi pierduse farmecul, dar sarcina o preschimbase acum într-un receptacul sfânt ce purta în el urmaşul lui Henric.

Aşa cum acea burtă măreaţă părea să se umfle de mândrie, tot aşa îi sugea toată vigoarea şi vioiciunea din ea, lăsând-o fără urmă de vlagă. În vreme ce pântecul ei creştea şi înflorea, tot restul trupului părea din ce în ce mai slăbit şi mai ofilit, mai puţin sânii săi plini de lapte şi gleznele umflate. Braţele, picioarele şi gâtul îi deveniseră subţiri ca nişte beţe, pe când ochii i se adânciseră în cercuri întunecate ce păreau şi mai mari pe faţa ei vlăguită şi pământie. Iar pletele, acele plete lucioase şi negre ca abanosul, însemnul mândriei ei, îi atârnau lipsite de viaţă şi de strălucire. Trebuia să-şi golească vezica atât de des, încât nu îndrăznea să se îndepărteze prea mult de oala de noapte, astfel că jilţul măreţ pe care stătuse aşezată la ospăţul de după încoronare fusese pregătit anume pentru a ascunde o oală de noapte, ca să se poată uşura în taină, fără a fi nevoită să se ridice de la masă.

Regele s-a înconjurat de profeţi şi astrologi care vorbeau toţi laolaltă, întrecându-se ca să-i arate prezicerile şi socotelile lor, toate prevestind naşterea netăgăduită a unui „Tudor care va străluci ca un astru şi va duce mai departe amintirea Maiestăţii Voastre". La o asemenea veste, Henric radia de fericire şi îi îngropa în aur.

– În sfârșit s-a destrămat blestemul! a strigat el însuflețit. Slavă Domnului că am scăpat de fiii morți și de fiicele fără rost!

A renunțat chiar și la vacanța lui obișnuită de vară, de vreme ce Anne nu trebuia să călătorească, iar el nu îndrăznea să plece de lângă ea. Se mulțumea, în schimb, cu vânătoarea prin codri și prin grădinile din împrejurimile castelului.

Sănătatea lui Anne era destul de precară în această perioadă, după spusele doctorului Butts. Trebuia să stea departe de orice i-ar fi pricinuit neplăceri, mânie, spaimă sau agitație și îi era interzis să danseze, să călărească sau să aibă orice fel de îndeletnicire obositoare, căci, a înștiințat-o acesta, firea ei năvalnică era cel mai mare dușman al său.

Apoi, și-a făcut intrarea, ca un vestitor al Domnului, tânărul jupân Smeaton, a cărui muzică era ca un dar de la Dumnezeu, trimis pentru a-i oferi alinare și a-i domoli firea năbădăioasă. Smeaton nu avea decât șaisprezece ani și era un tânăr palid, cu vocea blândă și sfioasă, cu fața ca de spiriduș, ușor prea efeminat, și cu bucle castanii dese și vaporoase și ochi de un albastru ceresc, fermecați și nelumești ca niște vârtejuri care te ademenesc în mijlocul lor. De-aș fi avut o fire superstițioasă, aș fi putut crede că a ieșit din negura basmelor. Avea un glas îngeresc și mânuia flautul și notele cu atâta măiestrie, încât izbutea să mă lase chiar și pe mine fără suflare. Femeile de la curte îl adorau, îl mângâiau ca pe un cățeluș de casă, acoperindu-l cu laude, mici daruri, bani și fleacuri, îi cumpărau haine, îi dădeau să mănânce trufandale și se adunau în nișele ferestrelor, în ungherele înghesuite sau prin alcovuri, șușotind, deplângându-i trecutul nefericit și ponegrindu-i tatăl, dulgherul cu inima de gheață care își alungase singurul fiu de lângă el când acesta a pus viața de muzicant înaintea celei de trudă cu sudoarea frunții. Dar, cu toate trucurile și momelile lor, nici una dintre ele nu a reușit să-i fure inima lui Mark Smeaton, căci aceasta îi aparținea lui Anne.

Zi după zi, oricât de urâcioasă și umflată devenea, el nu făcea decât să stea la picioarele ei, cântând la flaut și nedezlipindu-și privirea de la ea, cu toată ardoarea și căința pe care o arăta regina Caterina când îngenunchea înaintea statuii Fecioarei. Îi compunea balade înduioșătoare despre iubirea neîmpărtășită, care, pe toată durata interpretării, ne făceau pe toate să disprețuim barierele care existau între cei de obârșie nobilă și cei umili, care îl țineau pe veci

la depărtare pe acel băietan simplu de doamna pe care o iubea. George, Weston, Norris și Brereton o tachinau mereu pe Anne, aruncându-se la picioarele ei, cu mâinile la inimă și zvârcolindu-se ca soldații pe câmpul de luptă care piereau în mare agonie din pricina unei răni la piept, recitându-i versurile de iubire ale lui Smeaton cu gâfâieli și gemete, până când Anne mai avea puțin și leșina de râs.

Anne îl îndrăgea destul de mult pe Smeaton pentru talentul și pentru devoțiunea sa deplină, însă n-a fost niciodată nimic mai mult pentru ea decât o slugă, un muzicant plătit, care era sortit, la fel ca și mine, să rămână pe veci în afara cercului ei fermecat. Anne era pentru Mark Smeaton ceea ce însemna George pentru mine: un astru de neatins.

În zilele nădușitoare ale lui Cuptor, când toate făpturile pământului se topeau și se chinuiau din pricina căldurii, Anne s-a retras oficial din lumea bărbaților. Obiceiul de la curte dicta ca ea să-și petreacă ultima lună de sarcină în sihăstrie, îngrijită fiind doar de doamnele sale, fără să vadă nici un alt bărbat decât pe doctorul său, până după nașterea pruncului.

Era o căldură infernală în Camera Fecioarelor, cum era numită odaia pe care și-o alesese Anne pentru naștere și lăuzie, din pricina tapiseriilor de pe pereți care înfățișau pilda celor cinci fecioare înțelepte și a celor cinci fără minte. Deși era luna august, toate ferestrele erau închise și acoperite pentru a ține la depărtare până și cea mai mică rază de soare, și chiar dacă lumânările erau îndestulătoare, ele nu izbuteau să răzbească pe lângă culorile sumbre și tâmplăria întunecată. Mangalurile ardeau necontenit, umplând încăperea cu un iz puternic și vârtejos ce-ți făceau ochii să lăcrimeze, îți provocau o tuse fără scăpare, și uneori chiar amețeli, însă doctorul și moașele socoteau că această măsură era trebuincioasă pentru a omorî orice urmă de boală ce s-ar fi putut furișa în aer.

Ne simțeam toate ca niște prizoniere în acea odaie înăbușitoare, dar, slavă Domnului că numai Anne era cea întemnițată cu adevărat. Doamnele ei făceau cu rândul pentru a o îngriji și erau libere să vină și să plece după bunul plac, însă Anne trebuia să rămână întotdeauna neclintită, brodând cu nepăsare sau zăcând în patul ei uriaș din catifea purpurie cu modele aurii, cu mâinile împreunate pe pântec, cu privirea încruntată și cu nimic altceva de făcut decât

să aștepte, aruncând priviri fulgerătoare spre masa îndepărtată de la perete, pe care stăteau aranjate ligheanele, grămezile de pânze și trusa moașei, ca niște unelte de tortură.

– Va fi mare durerea? am auzit-o eu întrebând-o temătoare pe sora ei.

– Da, dragă Nan, a recunoscut Mary cu blândețe, va fi mare, dar îți făgăduiesc că în clipa când îți vei ține pruncul în brațe, vei fi dat deja totul uitării!

Uneori, pe când stătea așa pe pat, își arunca privirea spre pătuțul argintiu, cu păturicile din hermină date deja la o parte pentru a primi pruncul în sânul lor, și vedeam cum îi trece un zâmbet ușor pe buze, atât era de încredințată de izbânda ei.

Eu am avut nenorocul să o îngrijesc în toată această vreme, împreună cu sora și cu mama ei, cu vechea ei dădacă, doamna Orchard, cu mătușile ei, Lady Shelton și Ducesa de Norfolk, cu draga ei prietenă din copilărie, Meg Lee, și cu cea mai bătrână doamnă de onoare de la curte, Lady Bridget Wingfield, o babă surdă și senilă de șaptezeci și cinci de ani. Dar cea mai nenorocită dintre toate era Lady Mary, fosta prințesă, ce fusese cândva fiica favorită a regelui Henric și singura moștenitoare la tronul Angliei.

La cei șaptesprezece ani ai ei, Mary Tudor era o fetișcană palidă, cu obrajii scobiți și încăpățânată ca un catâr, cu o voință de fier, la fel ca mama ei, și cu un glas jos și aspru ca de bărbat. Toată existența ei era măcinată de dureri de dinți, de cap și de stomac, iar grijile îi puseseră mulți ani în cârcă peste cei pe care îi avea deja, căci părul ei arămiu începuse deja să-și piardă strălucirea și să se subțieze. Anne o ura de moarte pe Mary și, ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că încăpățânarea lui Mary nu-i era de nici un ajutor. Uitase, la fel ca Anne, sau nu aflase niciodată, că vorba dulce mult aduce.

Anne a chemat-o pe fiica regelui de la conacul ei din Beaulieu și i-a poruncit să o îngrijească asemenea unei simple slujnice. A trimis după ea o lectică mică și înghesuită, cu draperii din piele tare, mucegăită și plină de crăpături, silind-o să călătorească așa ascunsă în ea, ca nu care cumva poporul să o vadă pe fata mult iubitei lor regine Caterina și să se veselească.

A fost trimisă poruncă ca Lady Mary să se înfățișeze înaintea lui Anne numaidecât după sosire.

Anne și-a întâmpinat fata vitregă cu un aer insolent și trufaș, îmbrăcată în haine din brocart auriu, cu mâneci mărginite cu blană de samur, în pofida zăpușelii, și ținând mândră o mână pe burta ei umflată, și pe cealaltă sprijinită de o masă aurită.

– În genunchi! Eu sunt regina și îți poruncesc să îngenunchezi înaintea mea! Așază-ți mâna aici! a rostit ea, strângând-o tare de mână și trăgându-i-o mai aproape, ca să simtă făptura care tresărea pe sub brocartul auriu. Mama ta a făcut o greșeală când te-a zămislit, Lady Mary, s-a răstit ea, amintindu-i astfel că nu mai avea dreptul la titlul de prințesă. Dar aici, în pântecul meu, zace leacul. Când se va naște fiul meu, tu îi vei fi slujnică. Te vei îngriji de toate nevoile lui, și vei sta lângă el să-i cureți mizeria!

Chipul lui Mary a rămas neclintit, și nici un tremur nu s-a auzit în vocea ei când a întrebat:

– Și de veți naște o fată, doamnă?

Anne i-a aruncat mâna la o parte și a țipat:

– Un fiu! Voi avea un fiu, îți zic!

A înșfăcat primul lucru care i-a sărit în cale, o carte legată în piele roșie cu colțuri din aur, și l-a azvârlit cu putere spre Mary, nimerind-o cu unul dintre colțuri drept în frunte, de unde a și început să țâșnească sânge.

– Du-te, acum! Eu sunt regina și îți poruncesc să piei din fața mea! a țipat ea, dându-le la o parte pe sora ei și pe Meg Lee, care încercau să o liniștească șoptindu-i vorbe dulci la ureche și implorând-o să se gândească la pruncul din pântec.

Palidă și tremurândă, cu sânge șiroindu-i pe față, Mary s-a îndreptat clătinându-se înspre ușă.

– Stai! a strigat Anne. Să nu-i întorci spatele reginei! N-ai să părăsești această încăpere până nu o faci cum se cuvine!

Mary, cu sângele care începuse deja să-i pătrundă printre haine, s-a întors, a făcut o plecăciune scurtă și a ieșit împleticindu-se pe ușă.

Odată ajunsă în odaia ei, avea să afle că era printre cele mai mici și urâte încăperi, în podul palatului, unde abia dacă putea să facă trei pași legați în vreo direcție, iar tavanul era atât de jos încât era mereu în primejdie de a se lovi la cap ori de câte ori stătea dreaptă în picioare. Cadrul patului său îngust o lovea prin salteaua subțire ca frunza, iar așternuturile erau roase de vreme și pline de pete vechi. Lumânările erau din seu, și nu din ceară de albine, abia

izbutind să arunce o lumină meschină și plină de fum în încăpere. Și nu avea nici un cămin sau mangal care să-i țină de cald, așa că trebuia să se cuibărească printre pliurile propriei mantii, tremurând de frig și suferință în vreme ce șobolanii și gândacii mișunau pe lângă pereți.

Anne s-a arătat neînduplecată față de ea, dându-i cele mai înjositoare dintre sarcini. Ori de câte ori avea nevoie de oala de noapte, Lady Mary era cea care trebuia să se îngrijească de asta, ștergându-i părțile intime cu o batistă din pânză și aruncându-i apoi lăturile, timp în care Anne nu făcea decât să o batjocorească și să o suduie, numind-o „greșeala" sau „stârpitura Caterinei", prințesă regală doar dacă era „prințesa oalei cu pișat". Nu voi pricepe niciodată cum a izbutit Mary să îndure toate acestea.

Într-un final, a sosit și cea de-a șaptea dimineață din luna septembrie a anului 1533, când, înainte ca soarele să își întindă degetele aurii pe cer pentru a da la o parte întunecimea, Anne a intrat în durerile facerii, despre care nu a putut să spună altceva decât că erau infernale. Leoarcă de sudoare, a dat la o parte așternuturile cu picioarele și și-a sfâșiat cămașa de pe ea, rămânând cu trupul dezgolit și chircit în vreme ce gemea și țipa din toți rărunchii din pricina durerii sfâșietoare.

Eu o priveam încremenită în timp ce îi țâșneau șiroaie de sânge dintre coapse, dorindu-mi să curgă la nesfârșit până i-ar fi secat și ultima picătură din trup. Femeile înfruntau în fiecare zi moartea pe câmpul de luptă al nașterii, zbătându-se să aducă o nouă viață pe lume și să-și ducă mai departe seminția, multe, sute și poate chiar mii, fiind sortite pieirii, așa că de ce nu putea să aibă și Anne aceeași soartă?

Moașa clătina din cap și își țuguia buzele, nemulțumită din pricina coapselor strâmte ale lui Anne, iar doctorul Butts a fost nevoit să-i dea dreptate în vreme ce își ștergea sudoarea de pe frunte.

– E limpede că nu a fost făcută să zămislească copii, a rostit moașa.

Dar chiar și în aceste clipe de durere nimicitoare, Anne a fost de neclintit în chinurile pe care i le pricinuia prințesei Mary, poruncindu-i să stea la piciorul patului și să privească, fără să se miște sau să-și acopere ochii.

– Vreau să-mi vezi fiul cum își face intrarea în această lume! a strigat ea în timp ce trupul i se zvârcolea de durere.

Mary a privit tăcută și palidă cum s-a strecurat trupul slinos și plin de sânge al pruncului dintre coapsele lui Anne. Apoi, încet, a început să-i apară un zâmbet larg și triumfător pe buze. Nimeni nu cuteza să se miște sau să scoată o vorbă, și cu atât mai mult să o privească pe Anne în ochi.

– Ce e? a rostit ea ridicându-se în capul oaselor. De ce nu zice nimeni nimic? Și tu, s-a răstit ea la prințesa Mary, de ce zâmbești așa, nemernico? Ei bine? Ce e? Să-mi spună cineva ce s-a întâmplat! Are ceva fiul meu? a întrebat ea cu răsuflarea întretăiată și cu panică în privire. E...?

Moașa s-a uitat la doctor și apoi s-a întors către mama și către sora reginei. Era limpede că nimeni nu voia să-i spună adevărul.

Elisabeth Boleyn și-a întors brusc chipul palid și nobil spre tapiseriile de pe pereți, privindu-le absorbită.

Cea care a luat într-un final pruncul în brațele sale, înfășurat acum într-o păturică, și s-a apropiat cu el de pat a fost Mary Boleyn.

– Ai născut o fată, Nan, i-a spus ea cu blândețe, aplecându-se ca să-i arate pruncul, o fată minunată!

– Dumnezeu să mă aibă în pază! Am dat greș! a strigat Anne cu deznădejde, întorcându-se cu spatele la pruncul ei nou-născut.

Eu și prințesa Mary am schimbat un zâmbet de peste pat, căci toată lăudăroșenia și îngâmfarea lui Anne fuseseră în zadar. Înfrângerea ei era mai spectaculoasă decât toate izbânzile sale țipătoare la un loc!

Mary Boleyn însă era milostivirea întruchipată. S-a așezat pe pat, cu pruncul care scâncea la sân, și s-a aplecat, punând o mână pe umărul lui Anne.

– Nan, dragă, ridică-te și privește-o. Privește-ți fiica, Nan! Ia-o în brațe și îți făgăduiesc că vei cunoaște o asemenea bucurie cum n-ai mai întâlnit vreodată până acum!

A trecut o clipă, după care Anne s-a ridicat încet, și-a dat la o parte părul încâlcit și plin de sudoare și a întins brațele pentru a-și întâmpina pruncul.

Proaspăta prințesă și-a întins pumnul murdar de sânge ca să apuce o cosiță de păr negru. Anne a ridicat o mână ca să se elibereze cu blândețe din prinsoare, însă mititica i-a apucat apoi degetul. Chipul ei, pe care și-l ținea de obicei neclintit ca o adevărată jucătoare de cărți ce era, devenise acum deschis ca o carte, și am

văzut cum se minuna la degețelele alea mici și încântătoare și la smocul de păr roșiatic care îi acoperea căpșorul.

– Părul lui Henric, a îngăimat ea. Are părul lui Henric! Draga mea Elizabeth! a rostit ea cu mândrie numele fiicei ei pentru prima oară. Ești o adevărată roză a Tudorilor! a rostit ea, dându-i o sărutare pe fruntea mică și rozalie.

Când a fost primit, în sfârșit, și regele, croindu-și drum cu greu printr-o mare de curteni și de doamne și ciugulind agitat niște vafe dulci cu zahăr între două înghițituri de vin înmiresmat, patul fusese proaspăt aranjat cu așternuturi noi. Anne, îmbăiată și parfumată, îmbrăcată într-o cămașă nouă și cu părul pieptănat pe spate, și-a primit soțul cu toată măreția unei femei născute și crescute a fi regină, sprijinindu-se pe o grămadă de perne pufoase și ținându-și fetița în brațe.

Henric nu a avut răbdare să audă veștile, și nimeni nu îndrăznise să-i spună adevărul înainte de a intra în cameră, așa că s-a plecat cu fața toată numai un zâmbet și a înșfăcat copilul speriat din brațele lui Anne.

– Vai, auzi-l cum țipă! a spus el cu mândrie ascultând urletele ascuțite și îndărătnice ale pruncului. Aceasta este, doamnelor și domnilor, vocea unui rege! Vai, Eduard, Eduard, dragul meu băiat! În sfârșit, în sfârșit am un fiu! a strigat el ducând la piept ghemotocul înfășurat în catifea purpurie și blană de hermină.

– Maiestate, s-a ridicat vocea lui Anne ca o sabie gata să dea lovitura nimicitoare, v-am zămislit o fată.

Smulgându-și mâna dintr-a mea, George a traversat camera și s-a așezat lângă patul lui Anne. Rând pe rând l-au urmat și Weston, Brereton și Norris, adunându-se în jurul ei în semn de solidaritate.

Am crezut, pentru o clipă, că regele avea să scape copilul, și atât Mary Boleyn, cât și moașa au făcut un pas înainte cu brațele întinse, gata să-l prindă în cădere. Henric stătea pur și simplu clătinându-se și palid, încleștându-și și descleștându-și fălcile. Apoi, ca și cum nu-i venea a crede urechilor, a pus copilul pe cea mai apropiată masă și i-a desfăcut straturile de hermină, catifea și pânză dantelată în care era înfășurat, până când trupușorul a rămas gol în fața lui, despuiat și rozaliu, zvârcolindu-se și țipând revoltat.

– Am numit-o Elizabeth, l-a înștiințat Anne, după mamele noastre!

Din spatele regelui, Elizabeth Boleyn s-a făcut mică în încercarea de a se îndepărta de această onoare nedorită ce îi fusese adusă, iar Thomas Boleyn i-a aruncat o privire mânioasă lui Anne.

Henric a lăsat copilul acolo unde îl pusese și s-a apropiat încet de pat. Avea fălcile atât de încleștate încât i-am auzit dinții scrâșnind când a trecut pe lângă mine. Fața îi era plină de pete roșii de furie, iar mâna i-a trecut ușor pe lângă mânerul pumnalului pe care îl ținea la brâu, ca și cum i-ar fi venit în minte să-l scoată și să o împungă cu el pe Anne până ar fi lăsat-o fără suflare. N-am mai văzut niciodată pe cineva care să încerce cu atâta tărie să-și astâmpere furia.

– Mi-ai făgăduit un fiu, a rostit el atât de încet încât nu l-au putut auzi decât cei așezați foarte aproape de pat. Prezicătorii mi-au făgăduit un fiu, un Tudor care va străluci ca un astru și va duce mai departe amintirea mea, așa mi-au spus!

– Profeția nu este greșită, Sire, ci doar că nu a sosit la timpul potrivit. Acum v-am dăruit o fiică, iar data viitoare vă voi dărui un fiu, i-a răspuns Anne, rostind doar vorbe goale, căci îi citeam frica din privire.

Stând lângă pat, Henric răsufla cu greutate, și priveam cu toții îngroziți spre pieptul lui uriaș cum se ridica și cobora.

– Cum spui tu, a oftat Henric lung și apăsat, dând resemnat din cap. O fiică acum, un fiu data viitoare, a rostit el și a mers apoi să-i dea o scurtă sărutare lui Anne pe obraz. Trebuie să te descurci mai bine data viitoare, draga mea, a sfătuit-o el, țintuind-o cu privirea ca să vadă dacă a priceput că nu avea să mai fie atât de răbdător după un alt eșec.

– Data viitoare, a încuviințat Anne, zâmbind cu o încredere pe care știa că nu o are, înainte să se arunce pe pernele moi, încă slăbită și istovită după chinurile nașterii, ducându-și o mână la frunte și acoperindu-și ochii ca și cum nu mai putea să-i privească pe cei care asistaseră la eșecul ei.

– Data viitoare… a repetat Henric înainte de a-i întoarce spatele și de a ieși iute din cameră, cu mai toți curtenii în urma lui.

Aflați lângă masa unde încă mai zăcea prințesa Elizabeth, vegheată de Mary Boleyn și de moașa ei, Thomas Boleyn și cumnatul său, Norfolk, stăteau nemișcați.

– Ce păcat! a mormăit Norfolk, strâmbându-se scârbit. O copilă isterică născută din altă isterică!

– Așa e, a încuviințat Thomas Boleyn, aruncând mai întâi o privire către nepoata sa și apoi alta către Anne, ce păcat!

Spunând acestea, au ieșit amândoi degrabă după rege ca să-l consoleze și să-și ceară slugarnic iertare pentru eșecul lui Anne, deși ei nu purtau nici o parte din vină.

În timp ce regele, curtea și toată țara sărbătoreau fără însuflețire nașterea noii prințese, Anne a rămas țintuită la pat, cu picioarele pline de cheaguri de sânge, așa cum li se întâmplă adesea femeilor care tocmai au născut, făcându-le picioarele să li se umfle așa de tare încât ai putea crede că o să li se despice pielea. A stat la pat aproape o lună întreagă, așteptând nemișcată fie să se vindece, fie să moară, după cum le este hărăzit femeilor, și plângând pentru că Henric refuza să o lase să-și alăpteze propriul copil.

Eu stăteam cu ea lângă pat, așteptând să-i fie legați sânii și văzând cum Henric o privea ferm și neînduplecat în vreme ce ei îi șiroiau lacrimile pe obraji când moașa îi lega fâșii strânse de pânză în jurul sânilor ei plini.

– Doamnă, sunteți regină, așa cum vă place să le amintiți tuturor, nu vreo țărancă ce se ghemuiește pe câmp ca să-i dea să sugă copilului! Am tocmit cea mai bună doică din Anglia care să aibă grijă de fiul nostru, dar de vreme ce nu avem nici un fiu… a făcut o pauză și i-a aruncat o privire cu înțeles lui Anne, lăsând-o să cugete asupra vorbelor sale, amintindu-i încă o dată că a ei era toată vina. Pentru fiica noastră, ea va fi de ajuns.

Anne părea cu adevărat fericită doar atunci când o ținea pe Elizabeth în brațe. Am intrat odată în camera ei de noapte împreună cu venerabila Lady Wingfield și mi-am găsit soțul stând pe patul ei, cu brațele pe umerii lui Anne, uitându-se în jos și zâmbind la pruncul cu păr roșcat care gângurea la ea în poală.

Anne se minuna încă o dată de acele mânuțe mici ale ei.

– Cinci degețele! a murmurat ea cu ușurare, numărându-le pentru a mia oară, ca și cum ar fi simțit nevoia necontenită să se liniștească că fata ei nu-i moștenise sluțenia. Cinci degețele, George! a rostit ea luminându-se la față. Doar cinci!

– Da, a încuviințat George cu blândețe, are cinci degete acum, atâtea câte avea și când le-ai numărat ultima oară, numai cu o clipă în urmă, dragă Nan. Uite, are mâinile ca ale noastre! a spus el, întinzându-și mâna grațioasă cu degete lungi și punând-o lângă

cea a lui Anne și a lui Elizabeth. Mâini de muzicant, cu degete lungi și suple, ca ale noastre. Așa e, Nan, micuța asta este una de-a noastră!

– Ai dreptate. Când va fi mai mare, cred că îl voi numi pe Smeaton să-i fie profesor de muzică.

– Ce idee bună! a recunoscut George.

– Are părul lui Henric, a spus Anne, jucându-se cu smocurile ei de păr roșcat, în încercarea zadarnică de a i le preschimba în bucle.

– Dar are chipul și ochii tăi, a rostit George chicotind când Elizabeth a scos un țipăt zdravăn și a început să-și arunce pumnii în aer, până la venirea în goană a doicii. Cred că a moștenit și firea năvalnică a părinților ei!

– Și eu cred asta. Vai de ea și de cel care va îndrăzni să-i stea în cale! a spus ea râzând în timp ce își lăsa pruncul cu tristețe să sugă de la sânul altei femei.

În toată această vreme, simțeam că fierb în sinea mea și că îmi vine să urlu de furie. Cât de tare o uram! Și cât de tare îmi uram soțul în acele clipe! Va veni oare cândva ziua în care George va sta așa pe patul meu, privindu-mă cu ochii încărcați de iubire și cu un zâmbet drăgăstos pe chip, cu pruncul nostru care să-i apuce degetul cu pumnul lui mititel? Dar noi nu aveam nici un copil, și nici nu nădăjduiam să avem vreunul. Eram norocoasă dacă venea în patul meu și o dată pe lună, căci oricât de tare m-aș fi străduit, nu izbuteam să-l fac să șadă lângă mine mai mult de atât. Nu-i spusesem lui George ceea ce aflasem de la doctor. Știam că, dacă i-aș fi spus, n-ar mai fi trecut deloc pe la mine, iar atunci când se nimerea să vină, nici măcar nu se sinchisea să-și ascundă plictiseala și scârba de pe chip. Părea că preferă mai degrabă să-și scoată un dinte decât să-și cunoască soția trupește. Iar privirile mele afectuoase nu făceau decât să înrăutățească lucrurile. Fețele noastre aveau expresii atât de diferite și atât de neplăcute pentru amândoi, încât mă bucuram când își pierdea, în sfârșit, răbdarea și mă întorcea brusc cu fața de la el, mă apuca de șolduri și mă făcea să îngenunchez în patru labe pe pat, ca să ne împerechem apoi ca niște câini. Și când termina, înainte ca să apuc măcar a mă întoarce spre el, era deja plecat, trântind în urma lui ușa dintre camerele noastre și încuind-o cu cheia.

– Vai, Lady Wingfield, am spus eu cu voce tare, așa cum eram cu toții nevoiți să-i vorbim, căci biata femeie era surdă și proastă

ca noaptea, nu-ți displace să te amesteci într-un asemenea tablou de fericire casnică?

– Atunci, nu te mai amesteca, mi-a spus Anne limpede. Pleacă.

– Da, Jane, așa să faci, a repetat George răspicat. Pleacă.

– Vino, Lady Wingfield! i-am strigat eu în ureche. Regina dorește să rămână singură cu soțul meu! Așa că am apucat-o pe babă de braț și am condus-o spre ieșire, încercând în același timp să-mi astâmpăr lacrimile fierbinți de mânie, căci nu voiam ca ei să mă vadă plângând, spunându-mi asta în sinea mea la nesfârșit. Dar nădăjduiesc că va veni ziua când îi voi face eu pe ei să plângă.

Și când va veni acea zi, *eu* voi fi cea care va râde de ei!

Toată curtea era uluită de dăruirea cu care își îngrijea Anne fetița. Parcă nu erau destule ceasuri în zi ca să o poată ține cât își dorea în brațe și să o prețuiască. Anne voia să aibă copilul cu ea tot timpul, voia să-l îmbrace și să îi schimbe scutecele murdare, în loc să încredințeze asemenea sarcini unei slujnice. Câtă vreme dormea Elizabeth, ea își ocupa timpul cercetând materialele pe care le trimiteau negustorii de la Londra, alegând culorile vii de verde, portocaliu, galben, roșu, violet și auriu pentru a i se croi din ele rochițe și pălăriuțe nemaipomenite, pe care i le broda chiar ea cu mare dragoste.

Când Elizabeth a fost trimisă în decembrie, la porunca lui Henric, la Hatfield House, pentru a se așeza în propria ei locuință, cum i se cuvenea unei prințese regale, Anne a vărsat o mare de lacrimi.

– Nu se poate să mai rămână măcar până după Anul Nou? l-a întrebat ea rugătoare.

– Nu! i-a răspuns Henric hotărât și neînduplecat.

– Atunci măcar până după Crăciun? l-a implorat ea.

Răspunsul a fost iarăși un „Nu!" aspru și răstit, iar Anne a fost sfătuită să renunțe la a se mai gândi atât de mult la fiica ei și să plănuiască, în schimb, zămislirea unui fiu.

– Eu mi-am ținut partea de învoială, i-a amintit Henric sumbru. Te-am luat de nevastă și te-am făcut regină, dar tu nu ai reușit să ți-o ții pe a ta! Mi-ai făgăduit un fiu!

Până la urmă, Anne a ieșit în curte într-o zi friguroasă de iarnă, cu veșmintele purpurii și pletele lungi și negre fluturate de vântul violent, ca să-și privească fetița cum este dusă de lângă ea pe o lectică, până când aceasta a dispărut de tot din bătaia ochilor.

Eu am privit toată scena de sus, de la fereastră, și l-am văzut pe George mergând lângă ea și acoperindu-i umerii cu o mantie din catifea cu margini îmblănite și aplecându-și apoi capul pentru a-și lipi obrazul de al ei.

Când din lectica ce o purta pe Elizabeth nu a mai rămas decât un punctișor în zare, Anne s-a întors, și-a aruncat brațele pe după gâtul lui George și a izbucnit în lacrimi.

Și eu am plâns, însă nu pentru ea sau pentru Elizabeth, ci pentru mine însămi, căci nu aveam pe nimeni să mă compătimească și pentru că știam că nimic din ce aș fi făcut nu ar fi stârnit o asemenea duioșie și iubire în inima soțului meu, bărbatul pe care îl iubeam din tot adâncul sufletului. Mă gândeam uneori că sunt nebună că iubesc atât de tare un bărbat care nu făcea decât să fie aspru și nepăsător cu mine, dar nu mă puteam stăpâni să nu-l iubesc pe George Boleyn, așa cum nu mă puteam împiedica să respir.

Capitolul 18

Părea tot mai limpede tuturor celor de la curte că doamna din barca numită *Iubire*, zdruncinată de furtună, începea să se înece. La fel ca domnița din broșa pe care i-o oferise regelui în dar de Anul Nou pentru a-și pecetlui învoiala, și Anne se afla în mare primejdie, și începuse să se pună prinsoare dacă avea să se scufunde sau să se ridice la suprafață. Henric nu îi mai dedica tot timpul său, mângâierile și vizitele printre așternuturile sale devenind tot mai rare, iar ochii și gândurile îi rătăceau adesea pe câmpul preferat de vânătoare al unui rege, către doamnele de onoare ale reginei.

Și totuși norocul a fost de partea ei, căci în ziua de Crăciun, Anne a anunțat iar că a rămas grea. Henric nu și-a mai încăput în piele de fericire și a ridicat-o în brațe la aflarea veștii, învârtind-o în aer cu bucurie.

– Știam că n-ai să mă dezamăgești, Anne! a strigat el, acoperindu-i fața cu sărutări, pentru ca mai apoi să se coboare în genunchi și să-i împartă și mai multe sărutări pe pântec.

Anne avea să-l dezamăgească totuși, căci două săptămâni mai târziu, s-a trezit zăcând în propriul sânge. Poate că era prea devreme de la nașterea lui Elizabeth sau poate că disperarea și-a spus cuvântul; cert este că Anne nu era gravidă. O îngrozea gândul de a-l înștiința pe rege, și pe bună dreptate. Mă ascunsesem după o tapiserie când a sosit clipa de a-i vesti adevărul, și am văzut cum fălcile lui s-au încleștat și au zvâcnit, în vreme ce ochii i s-au îngustat ca două linii. Anne a încercat disperată să-i explice și să-și justifice greșeala:

– Îmi doream atât de tare să fie adevărat. Poate că m-am mințit singură, căci n-am vrut niciodată să te mint pe tine!

– Dar asta ai și făcut, Anne, asta ai și făcut! i-a spus el trăgând-o lângă el și înfigându-și adânc degetele în carnea moale a brațelor

ei, străpungându-i în același timp ochii cu privirea sa dură ca marmura și rece ca gheața, neînduplecată și fără nici o urmă de îndoioșare sau de milostivire în ea. De-acum înainte, să fii mult mai grijulie cu socotelile tale, draga mea, i-a spus el cu un rânjet voios care să mai ascundă din aerul acela amenințător și sărutând-o apoi pe obraz și dându-i drumul.

Odată ce scurgerile din acea lună au încetat, Henric și-a reluat obiceiul de a veni din nou în patul ei, mai degrabă din datorie decât din dorință, așa că pântecul lui Anne a început să i se împlinească.

Anne se străduia să se gândească numai la copil, închizând ochii la aventurile lui Henric, și, din fericire pentru ea, aveau să apară alte lucruri care să-i ocupe gândurile.

În acea primăvară au fost aprobate două legi în Parlament: Legea de succesiune și cea de supremație. Prima recunoștea toți copiii zămisliți de Henric și Anne ca fiind singurii moștenitori legitimi la tronul țării, iar cea de-a doua îl declara pe Henric conducătorul suprem al Bisericii Anglicane și îi interzicea oficial papei să se amestece în chestiunile Angliei. Toate dările și zeciuielile pe care trebuia să le plătească poporul Bisericii Catolice aveau să fie vărsate de acum în vistieria statului, și toată lumea trebuia să se supună acestei legi, de nu, avea să-și piardă capul sub sabia călăului.

Anglia a fost aruncată într-o stare de neliniște profundă, în vreme ce oamenii s-au trezit într-o luptă necontenită cu propriile conștiințe. Recunoașterea odraslei lui Henric cu Anne ca moștenitor de drept însemna preschimbarea prințesei Mary, fiica mult iubitei lor regine Caterina, într-o bastardă. Iar acceptarea lui Henric drept conducător al Bisericii Anglicane însemna să îi întoarcă spatele papei și să-și pună sufletele în primejdie. Multe ore și-au petrecut englezii de rând îngenuncheați în rugăciune spre aflarea răspunsului, căci Domnul era singurul care putea să le dea curajul să lupte pentru propria credință, chiar dacă asta ar fi însemnat să îndure tortura și moartea.

Între timp, Cromwell i-a luat încet, dar sigur, locul lui Wolsey și a pus la cale un plan pentru desființarea mănăstirilor, astfel încât averile acestora să intre direct în cuferele statului. Drept urmare, le-au fost poprite averile, moaștele au fost socotite un mijloc de înșelăciune și aruncate la gunoi, iar călugării și călugărițele care mai înainte le ofereau alinare bolnavilor, celor fără cămine și muribunzilor, s-au trezit a fi, la rândul lor, cerșetori, în vreme ce

mănăstirile și pământurile acestora le-au fost împărțite favoriților lui Henric sau au fost scoase la mezat.

Acesta a reprezentat începutul vărsării de sânge în Anglia, toată țara blestemând ziua când s-a născut Anne Boleyn. În luna mai, un întreg ordin de călugări a fost târât prin toată Londra, îmbrăcați încă în veșmintele lor umile, până la Tyborn, ca să fie târâți, spintecați și tăiați în patru, doar pentru că refuzaseră să se lepede de papă și să tăgăduiască validitatea primei căsătorii a regelui.

La aflarea acestor vești, Sir Thomas More a coborât din scaunul său de cancelar și s-a retras din viața publică, dând vina pe sănătatea sa șubredă, pentru a trăi în tihnă alături de familie în Chelsea. Toată lumea cunoștea însă adevărul: „cel mai cinstit om din Anglia" nu voia să-și încarce conștiința. Și Henric știa asta, însă mânia sa îl orbise într-atât încât toți anii de prietenie care îi uneau și toate orele plăcute petrecute împreună discutând pe subiecte de astronomie, geometrie și filozofie s-au spulberat, iar Thomas More a fost trimis în Turn pentru a-și schimba părerea.

O lună mai târziu, acel cărturar cu ochii blânzi care își dăruise viața religiei catolice și familiei, s-a urcat pe eșafod declarând:

– Mor ca un bun slujitor al regelui, însă înainte de toate sunt un slujitor al Domnului!

Vestea pieirii lui Thomas More ne-a surprins la un joc de cărți.

– Sângele Domnului! a tunat Henric, aruncându-și cărțile și ridicându-se atât de brusc din scaun, încât l-a trântit de podea, trimițând săgeți fulgerătoare și mânioase către Anne. Cel mai cinstit om din regatul meu a murit din pricina ta! Dumnezeu mi-e martor că de-ar trebui să fac totul din nou, n-aș mai face-o! a rostit el, răsturnând masa de joc și aruncând în aer cărți, monede și pocaluri de vin.

Anne stătea nemișcată, înfruntându-i liniștită privirea învăpăiată și plină de reproș, în vreme ce vinul din pocalul său răsturnat îi curgea în poală, în crăpătura dintre coapse, înainte de a-și croi drum prin fusta cenușie din atlaz. Odihnindu-și ocrotitoare mâna împodobită cu diamante pe pântecul ce purta copilul lui Henric, s-a ridicat încet în picioare și, sprijinindu-se de mânerele scaunului, i-a spus:

– Decât să mă învinuiți pentru cele ce se întâmplă, mai bine mi-ați mulțumi pentru tot ce am făcut pentru voi. Eu am fost cea care v-a scos din păcat și v-a făcut cel mai înstărit prinț pe care l-a

avut vreodată Anglia. Fără mine, nu ați fi reformat niciodată Biserica și nu ați fi desființat mănăstirile, spre marele vostru folos și al fiecărui suflet de creștin din țară!

Pieptul lui Henric s-a umflat de mânie și a dat să o apuce cu mâna de gât. Cât de simplu se strângeau acele degete rozalii, puternice și grase ca niște cârnăciori în jurul gâtului subțire de lebădă al lui Anne, care avea oscioarele la fel de firave precum cele ale unei păsări, sub pielea ei pământie. Nu-i trebuia prea multă forță regelui ca să-l frângă ca pe o vergea.

Din partea în care stăteau domnii prieteni ai lui Anne s-a auzit un icnet de uimire, și toți au făcut un pas înainte, ca și cum ar fi cutezat să-i ia apărarea în fața regelui și a stăpânului lor. Ca să vă spun drept, mi-ar fi plăcut să-i văd cum încearcă, ticăloșii îngâmfați și nesăbuiți care erau! Dar trebuie să recunosc că mi-a tresărit inima când l-am zărit pe George ducându-și mâna la mânerul împodobit al sabiei.

Anne nu s-a speriat, însă, ci a susținut privirea ucigătoare a lui Henric ca și cum l-ar fi sfidat să o facă, ba chiar s-a apropiat cu un pas de el și, frecându-și pântecul de al lui, i-a amintit de pruncul care se afla înăuntru. Atunci, Henric i-a dat numaidecât drumul și s-a tras înapoi.

– Nu mai spun nimic, doamnă, spre binele fiului meu încă nenăscut, și nici tu nu ar trebui să o faci, a rostit el atingându-i iute burta cu vârfurile degetelor, ca și cum ar fi atins o amuletă magică, înainte de a-i întoarce spatele și a părăsi brusc încăperea.

Câteva zile mai târziu, Anne s-a trezit în toiul nopții scoțând țipete sfâșietoare, de parcă îi era stomacul străpuns de mii de cuțite.

Moașa și doctorul Butts au venit degrabă, însă fără folos.

Anne se ridicase în capul oaselor, legănându-se, gemând, scrâșnind din dinți și ducându-și genunchii la piept, luptând din răsputeri să țină înăuntru pruncul de doar opt luni de zile.

– E prea devreme! țipa ea, cu fața schimonosită de durere. E prea devreme! Doamne, ai milă de mine! striga ea fără rost, căci Domnul nu avea să aibă milă de ea. În celălalt colț al încăperii, leagănul aurit strălucea zeflemitor în lumina lumânărilor, în vreme ce Anne, scoțând un ultim țipăt de durere, avea să piardă bătălia și să se arunce frântă înapoi pe perne, în timp ce pântecul își vărsa afară miezul însângerat pe așternuturile imaculate.

Moașa a înfășat încet pruncul lepădat și l-a scos din încăpere. Eu am fost cea care i-a deschis ușa și, la vederea ei, regele Henric și-a încetat umbletul agitat și s-a dus înspre ea.

Moașa tremura din toate încheieturile și nu îndrăznea să-i întâlnească privirea.

– E băiat? a întrebat-o.

Moașa, înmărmurită de frică, a rămas fără glas.

– Era băiat? a repetat el și, când aceasta a continuat să tacă, a înșfăcat ghemotocul din mâna ei și l-a desfăcut ca să scoată la iveală trupul însângerat și vinețiu al unui băiețel pe deplin dezvoltat.

Henric i-a aruncat peste umărul moașei o privire lui Anne, care plângea și se legăna necontenit în patul ei, însă nu i-a adresat nici un cuvânt, fie el de mânie sau de alinare, ci s-a întors cu spatele și a părăsit încăperea.

Anne și-a recăpătat puterile încetul cu încetul, însă a căzut într-o stare adâncă de melancolie. Henric se îndepărta tot mai tare de ea, iar ea nu izbutea să-l recucerească. George era singurul în fața căruia își mai deschidea sufletul.

– Ți se întâmplă vreodată să te uiți înapoi, George, în încercarea de a găsi clipa când s-a năruit totul, chiar dacă știi că nu mai poți schimba nimic?

– Nu privi înapoi, draga mea, căci nu vei reuși decât să-ți macini sufletul, a sfădit-o George, venind lângă ea ca să o îmbrățișeze, în vreme ce Anne se uita pierdută pe fereastră.

– Calais, a continuat ea, ca și cum n-ar fi auzit vorbele lui George. Odată ce femeia se supune bărbatului, chiar dacă el asta își dorește, el își pierde numaidecât respectul față de ea. Doar că unii bărbați sunt mai buni la a tăinui acest adevăr, iar alții nici măcar nu se sinchisesc să o facă.

– Nan, i-a rostit el numele cu duioșie, în timp ce îi frământa umerii cu mâinile. Ia zi-mi! a continuat el cu voce liniștitoare, întorcându-i chipul spre al său, unde-i spiritul acela cutezător și luptător al tău, pe care îl iubesc cu atâta ardoare? Știu că suferința e mare, dar va trece cu timpul. Ține-ți capul sus, puneți cele mai frumoase podoabe și rochii și lasă ca lumea să te vadă așa cum ești cu adevărat, curajoasa și temerara mea Nan, și mergi de-l cucerește iar! Știi doar că poți, căci ești atât de isteață! Iar următorul copil va fi băiat, un băiat sănătos și înfloritor!

Anne a dat vlăguită din cap, răspunzându-i:

– N-are nici un rost, George, căci el nu e bun de nimic.

Fruntea lui George s-a încruntat întrebătoare:

– Draga mea, s-a oprit el șovăitor, ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că e nevoie de doi ca să faci un copil, George, iar când vine în patul meu, de cele mai multe ori nici măcar nu e în stare să-și facă treaba.

– Nan! Ascultă-mă, draga mea. Dacă ții la viața ta, să nu mărturisești niciodată asta altcuiva! M-ai auzit, Anne? Nimănui altcuiva! a insistat el, îngropându-și degetele în umerii ei. Vai de cel care ar îndrăzni măcar să insinueze…

– Știu asta, George, a spus ea oftând. Mereu femeia e cea de vină, și niciodată bărbatul.

– Ce curios, am sărit eu din ungherul în care am stat atâta vreme tăcută și uitată, singură cu ghergheful meu și urzind gânduri de răzbunare, că Maiestatea Sa nu pare să aibă nici un neajuns printre așternuturile lui Madge Shelton.

– Madge? a spus Anne palidă la față, dându-se un pas înapoi și lăsându-se să cadă în scaunul de lângă fereastră. Madge Shelton? Propria mea verișoară mă trădează cu regele? Nu, asta chiar că nu pot s-o cred!

George mi-a aruncat o privire amenințătoare, dar am preferat să nu iau seamă la ea, căci acum chiar eram hotărâtă să vorbesc!

– Crezi ce vrei, i-am răspuns eu dând din umeri și aplecându-mă iar asupra gherghefului. Dar sunt convinsă, totuși, că în aceste clipe regele se plimbă împreună cu ea pe Aleea Lămâilor.

– Prea bine, atunci! Hai să vedem! a spus Anne, ieșind degrabă din încăpere, urmată fiind numaidecât de George, care o ruga să se liniștească și să nu se lase pradă furiei.

– Nan, așteaptă! striga el. Liniștește-te înainte de a merge să-i ceri socoteală!

Dar nu te mai puteai înțelege cu ea acum, căci rătăcea într-un nor des de mânie.

Zâmbind mulțumită, mi-am aruncat deoparte ghergheful și am plecat după ei. Trebuia neapărat să văd scena!

– Bârfitoare cu minte spurcată ce ești! mi-a rostit George printre dinți. Pun prinsoare că sunt toate închipuiri de-ale tale!

– Nu-i așa, bărbate! i-am răspuns cu vocea plină de însuflețire, clătinând cu atâta putere din cap încât puțin mai lipsea să nu-mi

cadă boneta. Am văzut totul prin gaura cheii și le-am auzit suspinele și țipetele pătimașe! L-am văzut cum i-a despărțit coapsele și l-am auzit gemând de plăcere în timp ce-i țâșnea sămânța afară din el.

– Jane! a strigat George, îngrozit fiind de francheţea mea. Stăpânește-te!

– Oprește-te! a spus Anne, ridicând mâinile în aer. Nu mai vreau să aud nimic! Nu te cred. Nu pot să te cred. Nu cred că tocmai Madge a făcut asta!

– Dacă vrei să știi, au mai fost și altele, am continuat. Nu știai că un întreg harem de fete tinere și frumoase sunt ținute la castelul Farnham pentru plăcerile regelui? Aghiotanții lui străbat Londra și tot continentul în lung și-n lat căutând frumuseți de pus la colecția lui. Și n-ai auzit de plângerile lui William Webbe? Trebuie să fi auzit de ele, doar toată lumea le cunoaște. Se face că, într-o sâmbătă, pe când era la călărit pe lângă palatul Eltham, cu drăguța lui stând pe șa înaintea lui și cuibărindu-i-se iubitoare la piept, cine crezi că i-a fost dat să-i apară în cale? Nimeni altul decât regele! Și fără ca să-i ceară măcar vreo permisiune, și-a urnit calul pe lângă al său și, când s-a aplecat ca să cerceteze terenul, a sărutat-o pe fată chiar acolo, în fața logodnicului ei, pentru ca mai apoi, plăcându-i atât de tare, să o treacă din șaua jupânului Webber într-a lui și să gonească înspre castel ca s-o siluiască după propria-i poftă! Abia după câteva ceasuri bune a binevoit s-o trimită înapoi, în timp ce ea se clătina din toate încheieturile, având părțile intime umflate și suferinde, și o pată de sânge pe jupon!

Odată ce m-am pornit, n-am mai putut să mă astâmpăr, așa că am mers în urma lui Anne, care se îndrepta spre grădină, tachinând-o și sâcâind-o întruna cu povestirile mele.

– Și ori de câte ori îl apucă poftele, se îmbracă în haine de rândaș și merge pe ascuns pe străzile Londrei, ca să-și facă felul cu vreo boarfă din cine știe ce cârciumă sau cu vreo târfă de pe stradă. Roagă-te să nu ia vreo boală și să ți-o dea și ție, Anne, sau copiii tăi se vor naște chiori ori sluți la minte!

– Ajunge! mi-a spus George răstit, apucându-mă de braț și trăgându-mă înapoi cu atâta forță încât mi-a rupt șireturile care îmi țineau mâneca de corsaj. Încă un cuvânt, Jane, m-a avertizat el, ducându-și mâna la mânerul pumnalului, și am să-ți tai limba aia rea, ca să taci pe veci din gură!

Tocmai intram pe alee, când l-am văzut la jumătatea ei pe rege, stând la umbra frunzelor de lămâi alături de Madge Shelton, uniți într-o îmbrățișare plină de patimă.

Anne s-a năpustit asupra lor ca o smintită, smulgând-o pe Madge din brațele regelui, lovind-o cu palmele și cu pumnii și înfigându-și ghearele în ea ca o tigroaică, aruncându-i boneta de pe cap și încleștându-și degetele printre pletele bogate ale verișoarei ei, ca să i le smulgă din rădăcini.

Henric era atât de uimit de acest atac feroce și neașteptat încât nu făcea decât să privească cu gura căscată, în vreme ce Madge Shelton a izbucnit în lacrimi și s-a prăbușit în genunchi ca să-i ceară iertare lui Anne, ridicându-și brațele în aer în încercarea zadarnică de a se apăra de ploaia de lovituri ce se revărsau asupra ei.

– Nan! Las-o-n pace, Nan, las-o-n pace! i-a spus George, apucând-o de talie și trăgând-o deoparte, în vreme ce ea încă îi mai împărțea picioare lui Madge până ce a ajuns să lovească în gol.

– Ține-ți ghearele la locul lor, mâță sălbatică ce ești! a rostit Henric, făcând un pas înainte și apucând-o de mâini, încercând, în același timp, să se țină departe de unghiile ei, care erau deja mânjite cu sângele lui Madge, și scoțând o înjurătură când ea i-a tras una în fluierul piciorului.

– Verișoară, îți jur că n-am vrut să-ți fac rău! se tânguia Madge Shelton. M-am gândit că e mai bine să mă ia pe mine decât pe vreo vrăjmașă care să te vorbească de rău. Iartă-mă, te rog. N-am vrut să-ți fac rău!

– Nan, i-a spus George, apucând-o mai zdravăn de talie și scuturând-o blând ca să o facă atentă. Nan, nu vorbește tocmai prostii.

– Dă-mi drumul! i-a răspuns ea, smucindu-și mâinile din ale lui Henric. Acum știu totul despre tine. Știu ce jocuri faci! Jane mi-a spus totul!

Când mi-a auzit numele, Henric mi-a aruncat o privire mânioasă ce m-a făcut să mă dau un pas înapoi și să mă uit vinovată în pământ, dorindu-mi să se deschidă și să mă înghită în vintrele lui.

– Chiar așa, a adăugat Anne, dând din cap cu putere, știu totul despre târfele tale de la castelul Farnham, despre călătoriile tale la Londra în veșminte ordinare și despre cum obișnuiești să smulgi femeile din brațele logodnicilor lor ori de câte ori ai chef și poftă, ca să le trimiți mai apoi acasă ca pe niște bunuri stricate, care nu

mai sunt în stare măcar să se țină pe picioare! Și ca să aflu acum că te-ai încurcat cu verișoara mea! Cum îndrăznești, pui de târfă mincinos ce ești, cum îndrăznești?

Am rămas înmărmurită. Deja întrecuse orice limită când a îndrăznit să-l numească drept în față „pui de târfă mincinos" pe regele Angliei.

– Ai să închizi ochii și ai să rabzi, așa cum au făcut-o și altele mult mai vrednice înaintea ta! i-a spus Henric răstit. Eu te-am ridicat și tot eu pot să te culc la pământ! Ghinionul tău că nu te mai iubesc, dar n-ai ce-i face!

Anne a scos un râset zeflemitor, ridicându-și brusc bărbia în sus, mândră și sfidătoare.

– Ghinionul meu, zici? E ghinionul meu că nu mă mai iubești? Ca să știi și tu, Sire, nu te-am iubit niciodată! Deși ți-am spus-o atât de des încât mi-a fost teamă c-o s-ajung s-o cred și eu. Ești o bestie vulgară, și te urăsc și te disprețuiesc din tot sufletul, și am să te urăsc și să te disprețuiesc până la moarte! A spus toate acestea eliberându-se din strânsoarea lui George, căci nu se mai putea stăpâni, acum că i se dezlegase limba, nu-i mai putea pune căluș, vărsându-și tot năduful strâns atâția ani la rând: Poate că aș fi fost fericită, de nu erai tu, cu aghiotantul tău de Wolsey. Am cunoscut cândva iubirea unui bărbat bun, credincios, cinstit și sincer, care era atât de blând, încât n-ar fi făcut rău nici măcar unei muște. Și fii sigur că aș fi preferat oricând să fiu contesa lui Harry Percy decât regina lui Henric Tudor! Dar nu, a trebuit tu să mă vrei în patul tău, iar voința lui Henric Tudor e literă de lege, așa că tatăl meu m-a silit să ajung în brațele tale. Mi-a spus că fie te alegeam pe tine, fie sfârșeam la mănăstire. Așa că te-am ales pe tine. De-aș fi fost o nătângă fără minte, aș fi avut aceeași soartă ca sora mea, Mary, ajungând ca o jucărie pentru copii, azi interesantă, și mâine dată la o parte și uitată. Dar eu m-am ținut tare, n-am cedat în fața ta, ci tu ai cedat în fața mea. Și chiar de mă mai iubești sau nu, eu sunt regina Angliei, și nu o târfă aruncată la gunoi!

– Ce vorbe primejdioase, a mormăit Henric făcând un pas spre ea. Ce vorbe primejdioase rostești, doamnă…!

– Nu spun decât adevărul! a strigat Anne.

– Îți închipui că ți-e atât de fixă coroana pe cap, încât nu mai poate fi dată jos? Îți închipui că fundul îți stă atât de bine pe tron, că nu poate fi împins de acolo? Lăsând iubirea și ura la o parte,

doamnă, am avut o învoială! Eu mi-am ținut partea, te-am luat de nevastă și te-am făcut regină, dar tu nu ai izbutit să o ții pe a ta! Mi-ai făgăduit un fiu, și totuși n-ai făcut decât să-mi dai încă o fiică fără valoare!

– Vai, nu, a spus ea clătinând fioroasă din cap. Elizabeth nu e fără valoare, și timpul îmi va da dreptate, căci nu are un fir de sfială și de supunere în tot trupșorul ei! Și dacă tot îți dorești atâta un fiu legitim, atunci ai face bine să treci prin patul meu și să nu te mai prostești cu toate târfele, riscând să iei vreo boală și risipindu-ți sămânța prețioasă în pântecul cine știe cărei târâturi, a spus ea arătând spre Madge, când toată lumea știe că s-a culcat cu jumătate dintre bărbații de la curte. Cred că vrei să faci un copil cu ea doar ca să arăți că poți. Dar cu ce folos, când ție îți trebuie un urmaș legitim, nu încă un copil din flori? Îți place sau nu, Henric, află că ai nevoie de mine!

– Așa e, i-a răspuns el încruntat în timp ce trecea pe lângă ea, și asta nu îmi place deloc!

Eu m-am dat iute la o parte și am făcut o plecăciune înaintea lui, coborându-mi capul în umbra lui uriașă și tremurând sub privirea lui apăsătoare, fără să cutez a-mi ridica privirea până ce nu i-am auzit pașii îndepărtându-se pe prundișul aleii.

La întoarcerea la palat, trei străjeri stăteau în poartă, așteptând să mă ducă în Turnul Londrei. Eu m-am împotrivit, am cerut să fiu dusă înaintea reginei, cumnata mea, așa cum am avut grijă să le reamintesc, dar ei nu m-au luat în seamă, ci m-au apucat hotărât de brațe. N-au cedat nici în fața cererilor mele de a-mi îngădui măcar să-mi iau mantia cu mine, căci știam că Turnul era un loc întunecos și rece, nesocotindu-mi până și această cerere foarte îndreptățită.

Am dârdâit șapte zile și șapte nopți pe podeaua temniței, ghemuită cu genunchii la piept, în timp ce frigul îmi mișuna prin oase, silindu-mă să nu mă sprijin de peretele din piatră ca să nu-mi treacă răcoarea lui înghețată prin rochie. Muștele mă ciupeau, făcându-mă să mă scarpin nebunește, iar păduchii îmi cotropiseră părul și îmi viermuiau pe pielea capului. Am primit numai pâine tare și apă călâie de două ori pe zi, așa că m-am obișnuit mult prea bine cu sunetul mațelor care îmi chiorăiau de foame, cerșind după mâncare. Toate plângerile și împotrivirile mele prin care le aminteam că sunt cumnata reginei și vicontesă, că sunt Lady Rochford,

au sunat în gol. Doar fuseseră întemnițați de-a lungul anilor atâția oameni de seamă ai țării, încât eu nu eram decât o biată femeie neînsemnată pe lângă ei. Așa că am stat acolo singură, în mica mea temniță rece și întunecoasă, ascultând gândacii negri și șobolanii curioși cum se foiau prin jur, mocnind visuri de răzbunare, scoțând bucățele de paie din rogojina subțire pe care dormeam și frângându-le printre degete, tânjind să fac la fel cu gâtul lui Anne. Iar George… George m-a lăsat acolo singură, fără nici o vorbă de alinare, vreo pătură călduroasă sau vreo mantie care să-mi mai aline din suferință, așa că gândurile mele se legănau ca o pendulă între dragoste și ură, în vreme ce frângeam acele paie printre degete.

Am făgăduit atunci că aveam să-l fac să se căiască pentru toate faptele sale!

Capitolul 19

În anul acela, regele și regina au plecat ca de obicei în vacanța de vară. Încordarea dintre Henric și Anne creștea pe zi ce trece și toți priveau și așteptau cu răsuflarea întretăiată deznodământul netăgăduit.

În septembrie, cavalcada regală a ajuns galopând în curtea de la Wolf Hall, conacul umil al lui John Seymour, din Wiltshire. Casa în sine era mult prea mică ca să poată găzdui tot alaiul regal, așa că slujitorii au ridicat numaidecât niște corturi răsfirate pe pajiștea din preajma ei, dând la o parte mioarele albe și lânoase, pentru ca toți curtenii să poată lâncezi în voie, fluturându-și evantaiele, ștergându-și frunțile, sorbind vin rece, mestecând biscuiți cu zahăr și plângându-se de aerul rustic pe care trebuiau să îl îndure vreme de șase zile la rând.

Sir John Seymour, un nobil de țară trupeș, cu părul încărunțit și chel în creștetul capului, cu pântecul burduhos și cu o purtare curtenitoare, dar plină de voioșie, alături de soția sa, Lady Margery, care încă își mai păstra din farmecele tinereții, au ieșit în curte ca să-i întâmpine pe rege și pe regină. În urma lor veneau trei dintre cei cinci copii ai lor, fiii lor Edward și Thomas, care nu trecuseră cu mult de treizeci de ani, unul cu buzele încordate, iar celălalt zâmbitor pe deasupra bărbii lui castanii, și fata lor cea mare, Jane.

Jane. Jane Seymour. Vai, vai, vai! m-am gândit eu în sinea mea, am trăit să o mai văd încă o dată pe acea Jane mai ștearsă chiar ca mine. O întâlnisem pentru scurtă vreme pe când era și ea una dintre doamnele de onoare ale reginei Caterina, însă odată cu plecarea în exil a reginei spaniole, și Jane Seymour a fost trimisă de la curte, înapoi la Wolf Hall, să se ocupe de cămară și de alte treburi casnice. Jane era o creatură searbădă și plictisitoare care, la cei douăzeci și șapte de ani ai săi, încă mai era nemăritată, și, cel

mai probabil, așa avea să rămână. Era o neroadă care abia putea să îngaime vreun „aha“ sau vreun „nț“ ori de câte ori i se punea vreo întrebare. Regele Henric abia dacă i-a aruncat în treacăt vreo privire când aceasta a făcut o plecăciune înaintea sa, coborându-și supusă capul acoperit cu boneta ei cu vârf și înfigându-și nasul încovoiat direct în pământ. Era atât de sfioasă, încât nici măcar nu a cutezat să-și ridice ochii mici și șterși până când Henric nu plecase deja din dreptul ei. Privirea pe care i-a aruncat-o Anne la început s-a preschimbat apoi în milă și dispreț când a poposit asupra bonetei învechite și asupra gulerului încrețit și ridicat pe gât, din batist alb, ce îi acoperea cu modestie corsajul pătrățos al rochiei ei cenușii și banale. Era o femeiușcă neîngrijită, care avea să trăiască și să moară fată bătrână, demnă doar de milă și dispreț, aceasta era părerea tuturor despre domnița Seymour. Aveam să aflăm în dimineața următoare însă că aparențele pot fi înșelătoare.

Curtea se pornise încă o dată la o partidă de vânătoare. Bărbații goneau pe caii lor prin pădure după lătrăturile câinilor, cu doamnele după ei, dornice să-și mulțumească soții și iubiții și, mai înainte de toate, pe rege. Doamnele erau preocupate mai mult să dezbată cine avea cel mai frumos costum de călărie, tresărind la auzul sunetului ascuțit al cornului de vânătoare și sperând să se termine totul mai repede. Toate, mai puțin Jane Seymour, care s-a arătat a fi o adevărată Diană, zeiță a vânătorii, în șa, făcând față fără probleme chiar și celor mai curajoși și mai iscusiți dintre bărbați, gonind înainte dârză și neînfricată în cursa după pradă, luând fiecare salt fără greață și nelăsându-se descurajată de scaieții, crengile și noroiul care le descumpăneau pe celelalte femei, mult mai sclifosite decât ea.

Pe când ne întorceam apoi pentru a face o mică pauză și a ne bucura de picnicul îndestulător ce ne fusese pregătit, s-a petrecut ceva care i-a speriat calul domniței Seymour. Să fi fost un șarpe sau vreun animal mai mic care i-a trecut prin cale, oricum, aerul s-a umplut de nechezături înspăimântate în vreme ce acel animal măreț de vânătoare s-a ridicat în două picioare și a început să-și azvârle copitele în gol. Jane Seymour și-a aruncat cravașa pe jos și a început să se țină strâns de cal, disperată să nu cadă. Aflându-se sub un copac, boneta ei cu vârf s-a prins într-o creangă și a rămas înfiptă în ea, iar părul care până atunci fusese ținut împletit și strâns bine la spate, a început să i se desprindă, acele din păr i-au

căzut pe pământ, unde au fost călcate în picioare de calul nărăvaș, iar cosița ei lungă s-a desfăcut și i-a rămas încâlcită în crengile mai joase.

Cel care i-a sărit în ajutor a fost însuși regele Henric, potolind cu măiestrie calul speriat și descurcând pletele întortocheate ale domniței Seymour.

Și ce plete mai avea! Cu toții am rămas uimiți să vedem ce minunăție ascundea Jane Seymour sub acea bonetă – o mantie bogată de păr strălucitor și ondulat, de un blond-deschis pe care arareori îl mai întâlnești până și la copiii foarte mici. Era un păr care strălucea ca argintul în lumina lunii, iar soarele îl făcea să sclipească ca și cum ar fi avut viață proprie, fiind de un alburiu atins de cea mai palidă urmă de gălbui. Dar vai, ce păcat, căci asemenea plete se cuveneau unei femei ispititoare, unei regine a zăpezilor, și nu unei fete bătrâne, ordinare și sclivisite, precum era Jane Seymour.

Regele a tras-o de pe șaua ei pe a sa pe amărâta de domniță Seymour, cu costumul său înnoroit și zdrențuit din finet maroniu. Barba i s-a sprijinit pentru o clipă pe acele cosițe minunate, răvășite și încâlcite, iar regele i-a dat o sărutare atât de ușoară în creștetul capului, încât nici Jane nu a simțit-o. Fusese o atingere fugară, pe care doar unii dintre noi au apucat să o vadă, și chiar și atunci, multora nu le-a venit a crede ochilor, socotind că se înșelaseră.

– Arată bine pe cal, a observat Anne cu acreală de pe propriul cal, impecabilă în costumul ei din catifea neagră cu o urmă de panaș negru cu alb legănându-i-se din pălărie. Păcat pentru ea că nu există cai în dormitorul regelui.

– Poate că-l va călări pe rege așa cum face și cu calul, i-am sugerat eu.

– Taci din gură, Jane! au sărit dintr-odată la mine George și Anne, plesnindu-mă cu cravașele.

– Se va culca cu ea și îi va da vreo podoabă fără însemnătate sau vreun conac, după care o va mărita cu vreun netot lingușitor, când se va sătura de ea, a prevestit Anne.

Și chiar și eu am crezut același lucru la vremea aceea.

În noaptea aceea s-a ținut o mare chermeză în Marele Hambar, o clădire uriașă cu acoperiș din paie, atât de mare, încât casa însăși aproape că părea mică pe lângă ea, acesta fiind locul unde familia

Seymour își ținea mai toate petrecerile de seamă, nunțile, ospețele și praznicele religioase.

Tare s-au mai amuzat Anne și prietenii săi la aflarea acestor vești. Francis Weston a glumit chiar, spunând că ar trebui să participe la dans îmbrăcați ca niște țărănoi, desculți, în veșminte simple, zdrențuite, murdare și deșirate.

S-au amuzat toți – Anne, George, Weston, Brereton și Norris –, atât de tare, sărind și învârtindu-se, bătând din palme, țipând, lovind cu picioarele în pământ și imitându-i pe țăranii veseli care țopăie la dansurile populare, încât a venit până și regele să vadă ce era cu toată acea zarvă, dojenindu-i aspru pentru obrăznicia lor, căci îndrăzniseră să facă glume pe seama gazdelor.

Ca să fiu sinceră totuși, familia Seymour se descurcase de minune în a preschimba acel hambar în sală de petreceri. Agățaseră tapiserii fine pe pereți și ghirlande de levănțică, rozmarin și alte ierburi înmiresmate, luminând în același timp încăperea cu felinare mari, care atârnau de grinzile din tavan. Fusese așezată pe pământ, anume pentru acest prilej, o pardoseală nouă din lemn, zdravănă, întinsă și lustruită până la luciu, iar afară, pentru a face față mulțimii de dansatori, se formase un cerc din făclii aprinse care înconjurau toată curtea, curățată de orice pietricică și cu toate găurile astupate ca să fie netedă și tocmai bună pentru a-i primi pe dansatori.

O masă mare și lungă fusese împinsă în peretele cel mai îndepărtat și acoperită cu multe vase din argint, amestecate cu altele din cositor, căci familia Seymour, deși era una care număra multe generații în spate, nu era prea înstărită, însă bucatele erau cât se poate de îndestulătoare și felurite. Tăvile erau pline cu raci, berbecuț, vânat, pui, vită, pește, cârnați și plăcinte cu carne, frigănele, tarte cu cremă și mai multe soiuri de fructe, nuci și mirodenii, roți mari de cașcaval, bucăți de pâine, vase din lut umplute cu unt proaspăt bătut, miere și mai multe tipuri de gemuri, iar în mijlocul tuturor trona un tort uriaș cu mirodenii, făcut cu nuci și coacăze și ornat cu o cremă albă și spumoasă aranjată frumos în valuri. De băut aveau butoaie pline de bere, cidru, mied, vin roșu, sec și dulce, și cidru de pere, băutura vestită a familiei Seymour, pe care o făceau cu fructe culese din propria livadă. Nu aveau bucate somptuoase precum păun fript sau lebădă gătită și așezată la loc în propriile pene, sau cap de mistreț cu colții poleiți, la fel cum nu

aveau nici finețuri sculptate cu dibăcie din zahăr sau marțipan. Sir John Seymour le-a explicat însă că „ne-am gândit că Maiestatea Voastră ar putea să se bucure din când în când de un ospăț simplu de la țară în schimbul bucatelor mult mai fastuoase cu care sunteți obișnuit la curte", vorbe pentru care Henric l-a răsplătit cu un zâmbet larg și cu o palmă zdravănă pe umăr.

După ce Sir John l-a înștiințat că toate acele bucate, mierea, untul, brânza și gemurile, tot ce avea a face cu pregătirea cămării, erau rezultatul muncii fiicei sale, Jane, Henric i-a poruncit acesteia să se așeze lângă el și a început să-i pună o ploaie de întrebări, aplecându-se fermecat spre ea și lăudându-i cu prisosință dibăcia în treburile casei, numind-o o castelană desăvârșită, un model de virtute gospodărească.

În toată această vreme, Jane Seymour nu a făcut decât să roșească și să-ți țină privirea în jos, spre mâinile unite cuviincios în poală, răspunzându-i la întrebări cu cât mai puține cuvinte și cu un glas atât de blând, încât Henric trebuia să-și aplece urechea ca să o poată auzi.

Vădit necăjită de lipsa de atenție pe care i-o acorda soțul său, Anne râdea mult prea zgomotos, cocheta obraznic cu cine-i ieșea în cale și dansa fiecare dans, fără ca privirea lui Henric să se îndrepte măcar o dată spre ea.

La întoarcerea la curte, Jane Seymour ne-a însoțit în chip de cea mai nouă doamnă de onoare a lui Anne, numită din porunca regelui, drept răsplată pentru ospitalitatea desăvârșită de care dăduse dovadă familia Seymour.

Capitolul 20

Anne a întâmpinat Crăciunul încercând cu disperare să-i reamintească lui Henric de patima pe care o trezise cândva în el. Îmbrăcată în catifea verde, cu smaralde uriașe în jurul gâtului, pe marginea bonetei ei franțuzești și a corsajului decupat, și însoțită de Mark Smeaton – mândru de pieptarul lui cel nou din verde-lariță, pe care tocmai ce i-l dăruise regina, stând la picioarele ei ca un cățel de companie și ținându-i isonul la flaut – Anne a început să cânte cu glas tânguitor, cu bărbia tremurându-i din cauza orgoliului rănit, de reproș, de disperare și de lacrimi nevărsate, vechea odă a lui Henric, dedicată iubirii veșnice: *Stejarul.*

Verde stejarul crește
Și tot mai sus, puternic
Al iernii vânt nu îl lovește
Verde stejarul crește.

Și ca stejarul verde
Iubirea-mi nu se-nclină
Puterea nu și-o pierde
Verde stejarul crește.

În fața ta mă-nclin,
Și inima ți-o dau
Ca verdele stejar
Ce crește iar și iar.

În încheiere, a aruncat o privire, cu sprânceana arcuită, către Henric, exprimând dintr-un foc atât o întrebare, cât și o provocare,

mult mai încărcate de sens decât ar fi putut spune vreodată în cuvinte.

Curtenii nu îndrăzneau să facă nici o mișcare, așteptând mai întâi să vadă reacția lui Henric, înainte de a începe să aplaude.

Henric, îmbrăcat într-un pieptar din brocart roșu-închis cu auriu și împodobit cu rubine ce aruncau raze roșiatice la lumina lumânărilor, n-a făcut decât să-i întoarcă spatele lui Anne.

La doar câțiva pași mai încolo stătea Jane Seymour, cu ochii privind sfioși în jos, la mâinile sale împreunate. Era îmbrăcată într-o rochie minunată din atlaz azuriu, împodobită cu trandafirași din panglici, ce stăteau cuibăriți în frunzișul din împletituri argintii. Corsajul jos și pătrățos se continua pe gât cu un guler alb din batist, împodobit pe margini cu broderii albastre și argintii. Pe cap purta o bonetă cu vârf cu o plasă din atlaz azuriu, care îi ținea pletele la un loc, și o margine de mărgăritare care să-i încadreze chipul. Culoarea veșmintelor sale o sporeau uluitor de mult pe cea a ochilor, făcându-i să se preschimbe din acel albastru șters de până atunci într-unul asemenea gheții strălucitoare și pure. Domnița Seymour părea că înflorește în fața ochilor noștri ca o floare rară și târzie.

Henric s-a îndreptat spre ea și, fără să rostească vreun cuvânt, i-a întins mâna. Jane Seymour s-a uitat sfios în sus ca să întâlnească privirea învăpăiată a regelui și, după un scurt moment de șovăială înfiorată, și-a pus mâna într-a lui. Mâna lui Henric s-a încleștat în jurul acelor degete tremurătoare prinzându-le ca într-o capcană.

– E un aer foarte greu aici, a rostit el. Domniță Seymour, binevoiți a mă însoți în grădină, în aerul pur și înviorător al iernii?

Jane Seymour a încuviințat și i-a răspuns blând și ceremonios:

– Vă voi urma oriunde mă vor purta pașii Maiestății Voastre, căci, asemenea Tatălui nostru Ceresc, sunteți păstorul meu.

Mulțimea s-a frânt în două, domnii îngenunchind cuviincios, iar doamnele făcând plecăciuni adânci înaintea lor și întinzându-și grațios fustele împodobite pentru a-i face loc regelui să treacă alături de noua sa cucerire. Anne a fost singura care a rămas dreaptă, uimită și fără cuvinte după umilința suferită. George stătea ca întotdeauna lângă ea și, după ce Henric și-a anunțat fățiș preferințele, Weston, Norris și Brereton au început să strângă cercul în jurul ei.

– „Dragostea mea pentru tine va fi veșnică și pururi verde", a rostit Anne încet, repetând cu amărăciune vorbele pe care i le spusese Henric în noaptea în care i-a dedicat acest cântec ei. Ce mincinoși mai sunt bărbații! a grăit ea tăios, clătinându-și capul cu dispreț.

– Nu toți bărbații, draga mea Nan, i-a răspuns George, punându-i cu duioșie mâinile pe umeri și aplecându-se înainte ca să-i atingă fruntea cu a sa. Au rămas amândoi așa, cu frunțile unite, sprijinindu-se unul de celălalt ca două boabe de mazăre într-o singură păstaie, preț de câteva clipe.

– Nici eu, dragă doamnă! a exclamat Francis Weston, plin de revoltă prefăcută.

– Nici eu! a urmat Henric Norris mândru.

– Nici eu, a șoptit Mark Smeaton de la picioarele ei cu o voce mult prea slabă pentru ca Anne să-l audă, dar eu am apucat să-i citesc dăruirea în mișcarea buzelor. Dar nu am fost singura care i-a băgat de seamă vorbele, ci au mai fost și alții, printre care se număra și Cromwell.

Simțindu-mi privirea ațintită asupra lui, Cromwell s-a întors către mine și m-a fixat cu ochii aceia negri și duri ai săi până ce un fior rece a început să mi se prelingă pe șira spinării la semnele de încuviințare pe care mi le făcea cu capul, arătându-mi că văzuse ce am văzut și eu și că împărtășeam aceeași taină.

„Cunoașterea înseamnă putere!" Aproape că l-am auzit rostind aceste vorbe, care puteau să fie la fel de bine vorbele după care își ducea traiul, atât de des îi ieșeau din gură.

Părăsind aerul încins de sărbătoare din Sala Mare, unde Anne râdea deja acum în mijlocul atențiilor cu care o învăluiau cei pe care tocmai îi numise „domnii mei pururi verzi" și poruncind să i se aducă un pocal cu vin pentru a bea în cinstea „mitului iubirii veșnice", am pășit afară în grădină și am tras adânc în piept aerul tăios și rece al iernii.

Pământul era acoperit de nea groasă și albă ca blana de hermină. Ţurțurii străluceau ca niște pumnale ascuțite în lumina lunii, atârnând de streșinile palatului, iar gheața sclipea pe crengile dezgolite ale copacilor ca pulberea de diamant pe pânza dantelată. Și acolo, în mijlocul acelui peisaj mirific, stătea regele alături de Jane Seymour.

Jane și-a coborât sfios privirea când Henric i-a luat mâinile într-ale sale și s-a aplecat duios înainte, ca să-i dea o sărutare nevinovată pe buze. Apoi, cu o mișcare bruscă, i-a smuls boneta de pe cap și i-a despletit părul, ca să-l lase să se unduiască agale pe lângă șoldurile ei, admirând razele argintii pe care le arunca lumina lunii.

– De ce ții tăinuită asemenea minunăție? a întrebat-o el, apucându-i buclele mătăsoase în mână și ducându-le la buze.

– Pentru că, deși sunt încă fecioară, nu mai sunt o copilă, Maiestatea Voastră, și la vârsta mea nu se cuvine ca vreun bărbat, altul decât soțul meu, să-și aștearnă privirea asupra pletelor mele, i-a explicat supusă domnița Seymour, plecându-și din nou ochii în vreme ce buzele regești continuau să-i răvășească părul cu sărutări lacome.

– Jane! Cu câtă râvnă pătimașă îi grăia numele. Jane, blânda și umila mea Jane! îi rostea el numele cu atâta închinare de parcă ar fi fost o rugăciune.

I-a lăsat pletele să-i cadă pe lângă corp și și-a întins brațele ca să o tragă lângă el într-o îmbrățișare.

– Dragostea mea, i-a spus el tânguitor, îngăduie-mi să te țin la piept așa cum te țin și-n suflet!

Înfiorată, Jane Seymour a făcut un pas înapoi și, după o scurtă plecăciune stângace, și-a luat fustele în mâini și a gonit de lângă el înapoi în palat precum un iepure speriat.

– Jane! i-a rostit Henric Tudor încă o dată numele oftând, cu capul pe spate și cu ochii închiși, simțindu-i gustul îmbietor pe buze. Dragostea ta mă va mântui! a rostit el ducându-și mâinile spre cer și începând apoi să dănțuiască vioi, răzând și învârtindu-se cu veselie pe zăpadă, în lumina lunii.

Capitolul 21

Curtea zumzăia ca un mare stup de albine, oamenii flecărind de zor despre duelul dintre „Cioara nopții" și „Porumbița", începând deja să se pună rămășaguri peste rămășaguri despre cine avea să iasă triumfătoare. Eu eram așa de încredințată că „Porumbița" avea să biruiască, încât mi-am pus zălog perlele moștenite de la mama mea, și toți banii pe care izbutisem să-i mai strâng, pentru Jane Seymour. Dacă ar fi fost ale mele, aș fi pus rămășag chiar și conacele Grimston, Beaulieu și Rochford Hall, dar, din păcate, erau toate trecute pe numele lui George.

Jane Seymour și regele erau văzuți pretutindeni împreună, călărind de plăcere sau vânând vreo pradă înfricoșată, aruncând firimituri lebedelor de pe iaz, plimbându-se în grădina cu plante de leac, discutând despre proprietățile lor tămăduitoare, descoperind toate unghiurile și cotiturile labirintului, rugându-se unul lângă celălalt în capelă, cercetând bucătăriile palatului, vizitând vreo serie nouă de câini de vânătoare, vreun mânz proaspăt fătat în grajdurile palatului sau șoimii în adăposturile lor și luând masa la umbra copacilor, odată cu sosirea primăverii. Când Jane își vedea de brodat, el stătea mereu acolo, la picioarele ei, cântându-i balade de amor la flaut, citindu-i din clasici pentru hrana sufletului sau înmânându-i mătăsurile de brodat. Și când se mai nimerea să aibă vreuna dintre durerile lui înspăimântătoare de cap, „migrene" le numeau doctorii, el stătea întins cu capul în poala ei, ca un copil mic, și închidea ochii, lăsând-o să-i apese fruntea și tâmplele cu leacuri liniștitoare din mușețel.

Când s-a întâmplat, totuși, ca Henric să-i trimită o pungă de galbeni, ea i-a refuzat, îngenunchind înaintea mesagerului și rugându-l smerită să-i transmită cele mai adânci mulțumiri Maiestății Sale, însă nu putea să-i primească darul, căci cinstea ei nu avea

preț. Când i-a trimis o broșă cu imaginea sa alcătuită din diamante, și pe aceasta i-a trimis-o înapoi, implorându-l să nu-i mai trimită bijuterii, ci doar chipul său, fără nici o podoabă împrejuru-i, pe care l-ar fi prețuit mai presus decât diamantele din toată creștinătatea.

Regele a rămas vrăjit pe deplin de „blânda lui Jane" și i-a trimis, așadar, un medalion oval făurit din cel mai pur aur, simplu și fără urmă de podoabă, așa cum îi ceruse, în care era ascuns chipul lui. La primirea acestui dar, Jane l-a dus la buze și a făgăduit să-l poarte veșnic la piept, fiind văzută de nenumărate ori deschizându-l și învăluindu-l cu privirea plină de iubire.

Să-l fi iubit ea oare cu adevărat sau să fi fost doar un plan viclean de a-l ademeni, uneltit de frații ei? Să fi fost ea oare o simplă marionetă în mâinile lor sau stăpâna propriilor sale gânduri? Să-l fi jucat ea pe degete așa cum o făcuse și Anne Boleyn, la rândul ei? Nu aveam răspuns pentru aceste întrebări, căci se ținea mereu departe de lume, așa că din ziua în care a început să fie curtată de rege până în cea în care a intrat în pământ, Jane Seymour a rămas un mister de nepătruns pentru mine.

În vreme ce domnița Seymour și regele se bucurau de cele mai simple dintre plăceri, cochetând precum lăptăreasa cu ciobănașul ei, Anne încerca din răsputeri să arate lumii că nu-i păsa, și, poate, făcând asta, avea să se convingă și pe ea însăși.

„Jocurile din apartamentele reginei" aveau să devină repede vestite pentru vioiciunea lor dezlânată, care dura adesea până în zorii zilei. Camerele lui Anne erau pline de dansuri, muzică, cântece, flirturi, jocuri de noroc pe sume nesăbuite, băutură, ospețe, ghicitori fără perdea, poezii, jocuri de-a sărutatul, tachinări obscene, glume obraznice și chiar mai rău, după cum spuneau unii.

Anne trăia pe muchie de cuțit și disperarea o făcuse să devină nesăbuită, iar banda ei de „domni pururi verzi" îi urma întotdeauna pașii.

În semn de sfidare față de Jane Seymour, cea cu rochiile învechite, cu gulerele înalte pe gât în culori șterse – cenușiu, roz-aliu-deschis, albastru-pal, galben ca untul sau verde-mentă –, Anne i-a aruncat mănușa și a poruncit să-i fie aduse o sumedenie de rochii uluitoare, minunat brodate și împodobite cu pietre prețioase, în culori tari precum negru, roșu-sângeriu, verde-smaragdin,

portocaliu-aprins, roșu-cafeniu, roșu-cireșiu, albastru ca safirul, purpuriu regal, argintiu și auriu, cu toate mânecile pentru care era vestită mărginite de blănuri scumpe, adăugând la acestea bonete franțuzești și conduri asortați. Corsajele erau adânc decupate pentru a-i scoate la iveală umflăturile ferme ale sânilor împinși în sus, căci ea nu avea să poarte vreun guler înalt și smerit! Gâtul și-l împodobea cu șiraguri de mărgăritare mari și strălucitoare de culoarea laptelui, de care atârna, de obicei, pandantivul ei preferat, cel pe care i-l dăruise George – un *B* aurit de care se legănau trei mărgăritare ca lacrima, ce i se cuibărea în golul gâtului. „*B* de la Boleyn sau de la boarfă?“ era gluma de pe buzele tuturor.

Anne avea deja treizeci și trei de ani, așa că toată această frică și nesiguranță neliniștitoare au început să i se vadă pe chipul sfrijit și supt, făcându-i ochii încercănați să pară chiar și mai mari, și meritându-și astfel numele de „Târfa cu ochii bulbucați“. Buzele și le ținea țuguiate, iar obrajii îi erau trași și, deși fusese întotdeauna suplă, începuse să scadă în greutate cu o repeziciune înfricoșătoare, fiind nevoită pentru prima dată în viață să-și umple șoldurile cu pernuțe umflate așezate sub fuste. „Ce femeie sfrijită și bătrână“, spunea despre ea plin de dispreț ambasadorul spaniol. Sânii nu mai erau nici ei la fel de plini și de fermi, și nici pântecele la fel de neted cum fusese înainte de a deveni mamă, însă se ajuta de niște benzi din piele argăsită pentru a a-și împinge în sus sânii și a-și turti abdomenul.

Ca să lupte împotriva ravagiilor anilor, își întindea creme din albuș de ou pe chip pentru netezirea pielii și se spăla pe față în fiecare dimineață și seară cu apă de trandafiri. De două ori pe lună făcea băi într-un amestec de lapte covăsit și vin roșu, însă se ținea departe de „Focul morții“, argintul viu sau mercurul, leacul nemaipomenit de dureros pe care îl recomanda cu tărie bunica sa, ducesa văduvă. Într-adevăr, mercurul ardea toate ridurile și liniile lăsate de vreme, dar cu ce preț! Înnegrea dinții și îi făcea să iasă din gingii, la fel ca ai unui măgar, îți strica respirația și lăsa pielea arsă, roșie și tare, și uneori chiar de culoarea gălbinării sau verzuie ca fierea, încât era nevoie să o freci zilnic cu untură pentru a o ostoi și să o acoperi cu făină albă de porumb ca să ascunzi culoarea urâcioasă. Anne a socotit că prețul era prea mare, așa că a recurs, în schimb, la mijloace mult mai blânde.

Sprâncenele și le smulgea până când se preschimbau în niște arcuri subțiri și firave, conturându-le, precum ochii, cu tăciune, buzele și le colora cu roșu-sângeriu, și obrajii și-i acoperea cu cârmâz, iar trupul și părul și le înmiresma cu parfumuri rare, aduse la mare preț din Orient.

Însă toate vopselurile, parfumurile exotice sau rochiile din lume nu-i mai puteau veni în ajutor acum. Singurul lucru care o mai putea salva era un fiu, iar pentru asta avea nevoie de Henric.

Capitolul 22

Și, în ciuda tuturor piedicilor, izbânda a fost de partea ei. Chiar și numai pentru o noapte ce nu avea nimic a face cu iubirea, sau măcar cu stima, a reușit. Henric a fost din nou al ei, chiar dacă pentru cea din urmă noapte. Nimeni nu știa însă cui ar fi trebuit să-i mulțumească pentru asta, Domnului sau dracului?

Și cum credeți că a reușit? Nici mai mult, nici mai puțin decât printr-un dans, un dans al disperării.

La porunca lui Anne, a fost construită o scenă mare și rotundă cu un rând de trepte, în fața Sălii Mari, învăluită amăgitor cu niște draperii subțiri de un albastru-închis presărat cu steluțe aurii și argintii, stârnindu-ne așadar curiozitatea pe când luam masa de seară și făcându-ne să ne avântăm în presupuneri despre ceea ce urma să vedem.

Aerul s-a umplut de un miros curios și amețitor de tămâie, care ne zăpăcea și ne buimăcea mințile într-un mod plăcut. S-a mai auzit, pe deasupra, și o muzică neobișnuită, pe care nu o mai auzisem până atunci, lentă, unduitoare, tremurătoare și ispititoare, încât unii dintre noi nu s-au mai putut stăpâni și au început să se legene încet în scaune. Muzica era cântată de niște muzicanți mauri, sau oricare le-ar fi fost obârșia, cu pielea neagră ca tăciunele, cu capetele înfășurate în turbane și cu trupurile acoperite cu tunici și pantaloni bufanți și largi din mătăsuri de culori aprinse și sclipitoare, purtând în picioare niște pantofi aurii cu vârfurile ascuțite și întoarse.

Draperiile s-au tras la o parte, iar noi ne-am ridicat toți în picioare cu răsuflarea întretăiată. E drept, curtea Tudorilor era destul de deșănțată, însă asta… ne-a lăsat fără suflare. Eram fermecați și îngroziți în același timp, dar nici unul dintre noi, oricât de revoltat ar fi fost, nu-și putea dezlipi privirea sau părăsi încăperea.

În stânga scenei, Francis Weston stătea tolănit pe un tron auriu, îmbrăcat într-o mantie purpurie și purtând pe cap o cunună poleită din frunze de laur. Ținea în mână un pocal pe care îl ducea adeseori la buze, iar de fiecare dată când îl cobora de la gură, o tânără fată, aproape goală, de nu ar fi avut niște fâșii de pânză înfășurate în jurul sânilor și al șoldurilor, îl umplea la loc, turnând dintr-o carafă mare din aur. La picioarele sale stătea îngenuncheat, cu părul și trupul pictat tot în aur și gol, mai puțin în jurul taliei, unde era încins cu o sfoară din mărgăritare ce ținea prins o cochilie aurie care să-i ascundă părțile intime, Mark Smeaton cu flautul său.

Francis Weston îl întruchipa pe regele Irod, așa cum ne-a anunțat, speriindu-ne, vocea lui Tom Wyatt, căci nimeni nu-l observase până în acea clipă pe iscusitul poet, care juca, se pare, rolul povestitorului, stând întins pe trepte și purtând o tunică albă cu margini aurite și sandale în picioare, iar în brațe ținând o mică harpă poleită.

Alături de regele Irod ședea cocoțată trufaș pe un tron puțin mai mic Madge Shelton, în rolul reginei Irodiada, îmbrăcată în veșminte purpurii și purtând pe cap o coroniță împodobită cu nestemate, în vreme ce robul său, Henry Norris, în haine aurii și foarte sumare, îi făcea vânt cu niște pene de păun.

În dreapta scenei, într-o tunică foarte scurtă și cu cizme înalte din piele neagră și lucioasă, având pe jumătate din față o mască neagră, stătea Will Brereton, care ținea în mâna dreaptă un topor cu coada lungă, iar în cealaltă un lanț întins din argint. Lanțul era prins de o zgardă, care, la rândul ei, încingea gâtul unui prizonier căzut în genunchi la picioarele sale, Ioan Botezătorul, sau mai bine zis, George!

Sângele a început să-mi clocotească în vine când l-am văzut acolo îngenuncheat, abia acoperit cu o pânză albastră în jurul vintrelor, fără să aibă pielea poleită, dar fiind uns cu un ulei sclipicios cu doar o fărâmă de pulbere aurie în el.

S-au auzit niște mișcări în spatele scenei, și apoi și-a făcut încet apariția, urcând pe niște trepte asemenea celor din față, o figură învăluită într-o pânză argintie. Se vedea limpede după forma ei că era vorba despre o femeie, dar era strânsă atât de aprig în acel giulgiu argintiu ce o acoperea din cap până în picioare, încât abia dacă putea să înainteze, făcând cei mai mici pași cu putință. Chipul

îi era acoperit în totalitate de umbrele aruncate de materialul pe care îl ținea pe cap, ce forma un fel de scufie falsă.

Când a ajuns în mijlocul scenei, a început să iasă încet ca un fluture din gogoașă. Mai întâi a apărut o mână cu degete lungi și unghii poleite, fiecare dintre ele fiind împodobită cu diamante și mărgăritare; apoi un braț dezgolit, cu brățări din aur în jurul încheieturii suple. Și-a întors atunci spatele la noi și a desfăcut ambele jumătăți de cearceaf argintiu, dându-le drumul pe podea, ca să scoată la iveală un alt giulgiu, din pânză aurie de această dată.

Henry Norris s-a târât în patru labe pe podea până la cearșaful argintiu, și mai multe dintre doamne au oftat topite la vederea acelor fese musculoase descoperite pe sub pânza aurită din jurul taliei. Când a dat să apuce cearceaful, femeia s-a întors iute înspre el și și-a arătat un picioruș gingaș dezgolit, cu unghiile poleite cu aur și cu glezna încercuită de clopoței aurii zăngănitori. Piciorușul a călcat pe mâna lui Norris, ca să i-o țintuiască în loc, însă fără să apese prea tare, făcându-l să se prăbușească la pământ, să se ploconească pe burtă și să pornească a săruta cu înfocare piciorul. Femeia s-a smucit atunci și, făcând aceasta, a apucat giulgiul auriu și l-a smuls de pe ea. Apoi, Norris, din nou în patru labe, târând ambele giulgiuri după el, s-a întors degrabă la locul său, ca să îngenuncheze lângă regina Irodiada.

Acum puteam să-i vedem tot trupul femeii, acoperit din cap până în picioare de un voal negru mărginit cu clopoței de aur. Și-a ridicat apoi mâinile în sus și am putut să zărim, în timp ce se învârtea, pe sub tivul ridicat în valuri, mai multe straturi de voaluri colorate.

Salomeea a început să dănțuiască, însă nu era vorba despre vreun dans cunoscut, nu era nici pavana, nici galiarda și nici volta, ci își răsucea și își unduia trupul mlădios ca un șarpe ce ne vrăjea cu fiecare mișcare a sa, aruncându-și de pe ea, unul câte unul, voalurile negre, purpurii, safirii, smaragdine, stacojii și galbene.

La căderea ultimului voal, am făcut ochii atât de mari și am căscat gurile atât de mult că ni se putea vedea până la ultimul dinte. Slujitorul care turna vin în pocalul ducelui de Norfolk a continuat să toarne până când lichidul a început să dea pe din afară și să-i curgă în poală ducelui, însă nici măcar Norfolk nu a băgat de seamă, căci, la fel ca toți ceilalți, nu-și putea dezlipi privirea de la spectacolul ce se înfățișa înaintea noastră.

Stătea în fața noastră, cu brațele ridicate și cu părul negru legănându-se și atârnând până la genunchi o zeiță aurie care aștepta să fie idolatrizată, o Circe în negru și auriu, purtând o rochie ce se revărsa asupra trupului ei ca aurul topit și un corsaj fără mâneci decupat adânc în V, cu vârful ajungându-i aproape până la talie. Fusta avea două crăpături înalte în față și în spate, dar și în părți, ca să-i scoată la iveală picioarele dezgolite.

S-a auzit un scârțâit de scaun ce se târșâia pe podea, și apoi regele Henric traversat încăperea și a urcat scările scenei ca să ajungă înaintea lui Anne.

Au stat amândoi așa, față în față, cu privirile ațintite unul asupra celuilalt preț de mai multe clipe încordate în care nici unul din ei nu a îndrăznit să clipească sau să respire măcar.

El s-a oprit apoi brusc, a apucat-o și a aruncat-o grosolan peste umărul său.

– Dacă îndrăznești să țopăi ca o târfă înaintea curții mele, atunci, pe cinstea mea, am să te tratez ca atare! a tunat el părăsind scena. Anne nu a încercat să i se împotrivească, ci s-a lăsat moale și i-a permis să o scoată așa din încăpere.

Eu nu am avut nici o clipă de șovăială și, anunțând o durere bruscă de stomac, m-am ridicat și am luat-o la fugă, cu fustele trase mult deasupra genunchilor, până în camera lui Anne, sărind într-unul din dulapurile ei cu uși dantelate, ca să mă pot uita prin ele drept înspre pat.

O clipă mai târziu, Henric a intrat în încăpere lovind ușa cu piciorul și aproape dărâmând-o din balamale. A aruncat-o apoi pe Anne pe pat, i-a apucat rochia și i-a rupt-o de la umeri până la talie, scoțându-i la iveală sfârcurile, și ele poleite cu aur.

– Trucuri de boarfă! a strigat el, ciupindu-le și răsucindu-i-le cu sălbăticie. Anne a scheunat de durere, iar Henric i-a tras o palmă ca să o potolească. Apoi i-a rupt iute și ce mai rămăsese din rochia ei din pânză, și a azvârlit-o pe podea în zdrențe.

– Întocmai ca o târfă! a spus el răstit. Fără un fir de îmbrăcăminte dedesubt!

– Te rog, domnul meu, nu așa! a strigat Anne.

– Să te iau ca pe cățeaua care ești? Ți-ar plăcea asta? a întrebat-o Henric, apucând-o de șolduri și întorcând-o cu spatele la el, în patru labe. Ești în călduri, cățeao? a tunat el înfigându-i degetele cărnoase între picioare și, fără să ia seama la țipetele lui Anne,

a tras-o înapoi înspre el și și-a împins vintrele cu putere în fundul ei. Căci spectacolul pe care l-ai dat astă-seară spune multe despre tine! Așa că am să-ți îndeplinesc vrerea și am să te încalec ca pe un animal! Și-a smuls cochilia bufantă și împodobită cu nestemate care îi acoperea părțile intime, rupându-i cusăturile și azvârlind-o pe podea. Apoi, apucând-o cu putere de șolduri, a pătruns-o cu toată forța.

Anne a scos un țipăt ascuțit de parcă ar fi fost ruptă în două, iar el i-a acoperit iute gura cu mâna ca să-i înăbușe strigătele și a continuat să o pătrundă adânc și tare, neluând seama la lacrimile care se revărsau pe degetele lui grase și rozalii.

– Știi ce spun oamenii despre tine, doamnă? a continuat el printre gemete și împunsături. Te numesc Regina-Vrăjitoare! Și eu socotesc că au dreptate, căci trebuie să-mi fi făcut vrăji, altfel cum aș fi putut să fiu așa de orb atâta vreme, când nu ai nimic în tine demn de râvnă sau de iubire? Cred că mi-ai făcut farmece și m-ai făcut să te râvnesc și să întorc lumea cu susul în jos ca să te am, să vărs sânge și să-mi pun în primejdie sufletul nemuritor și regatul, și toate astea numai de dragul tău! S-a împins apoi cu sălbăticie în ea, făcând-o să încerce a se elibera din prinsoare. Nu te mai mișca, fir-ar să fie! i-a strigat el, înfigându-și degetele adânc în coapsele ei dezgolite. Trebuie să am un moștenitor, fie că se naște din iubire, râvnă, nepăsare sau ură! Tu, cu limba ta de viperă și cu corpul tău slăbănog! Ești mai mult oase decât carne, și cum îți mai atârnă carnea pe tine! i-a spus el, răsucindu-i sălbatic mai întâi un sân și apoi pe celălalt, și ducându-și pe urmă mâna la burta ei. Chipul lui Anne s-a schimonosit de durere, și a început să verse și mai multe lacrimi printre pleoapele strâns închise, în vreme ce corpul îi tresălta printre suspinele tăcute.

– Ia spune-mi, Nan, ai făcut vreun pact cu diavolul ca să pui mâna pe mine? A meritat osteneala?

Brusc, fața lui îmbujorată și plină de sudoare i s-a strâmbat, sucindu-se până a ajuns să semene cu masca unui drac cu fața stâlcită, și i-a scăpat un oftat lung și hârâit când și-a dat drumul, vărsându-și sămânța adânc în pântecul ei. A rămas nemișcat pentru o clipă, apoi s-a retras, îndepărtând-o de lângă el cu dispreț, lăsând-o să cadă cu fața în jos pe pat, plângând.

El stătea acolo înalt deasupra ei, cu membrul fleșcăit atârnând ca un vierme de cârlig, în mijlocul ațelor descusute ale nădragilor.

N-am mai văzut niciodată o ură atât de profundă pe chipul cuiva. Apoi, fără să rostească vreun cuvânt, a apucat părul ei lung și și-a șters mădularul cu el, și-a așezat la loc cochilia împodobită și și-a acoperit vintrele cu pliurile din catifea roșie ale hainei.

A făcut o pauză, odată ajuns la ușă, și și-a scos de la gât unul dintre medalioanele din aur care îi împodobeau pieptarul, aruncându-l înspre ea:

– Ține! i-a strigat el cu dispreț. Eu îmi plătesc întotdeauna târfele!

Și apoi a părăsit încăperea, lăsând ușa care abia se mai ținea în balamale larg deschisă în urma lui, pentru ca toți curioșii să vadă ceea ce a lăsat în urmă.

Câteva clipe mai târziu, Anne, cu fața roșie și umflată și cu buzele însângerate din pricina mușcăturilor de durere, s-a ridicat încet din pat. Stătea acolo lângă el, legănându-se, cu sămânța lui Henric șerpuindu-i pe picioare și cu sângele care îi mânjea coapsele. Apoi, schimonosindu-se de durere la fiecare pas pe care îl făcea, a trecut în celălalt colț al camerei până la băncuța de rugăciune și s-a prăbușit în genunchi pe ea.

Cu palmele strânse a deznădejde, și-a înălțat chipul pătat de lacrimi către crucifix și către imaginea plină de bunăvoință și mâhnire a Fecioarei, învăluită în mantia ei de un albastru ceresc.

– Doamne, te rog, ajută-mă! Maica Domnului, te rog, ajută-mă! Te rog! Noi lacrimi au început să-i curgă pe față, în vreme ce buzele îi tremurau fără oprire. Fă ca pântecul meu să se împlinească și să zămislească un fiu! Ajută-mă, te rog! Soarta mea este în mâinile tale.

Cred că rugile i-au fost ascultate, căci a și primit răspunsul așteptat.

Capitolul 23

Pe 7 ianuarie 1536, Caterina de Aragon și-a dat cea din urmă suflare, însă, înainte să treacă în lumea celor drepți, a găsit destulă putere să-i mai scrie încă o dată bărbatului pe care l-a iubit fără încetare.

„În ceasul cel din urmă, îți făgăduiesc că ai mei ochi te doresc mai presus de orice", i-a scris ea, mișcând condeiul doar cu ajutorul unei mari voințe, în vreme ce inima îi era asaltată de împunsături chinuitoare. Scrisoarea a semnat-o: „Caterina, regina Angliei".

Când îmbălsămătorii i-au tăiat pieptul în două, au văzut înăuntru o masă neagră și hidoasă care îi încingea inima într-o îmbrățișare mortală.

La aflarea veștii morții ei, Henric s-a îmbrăcat din cap până în picioare în cele mai țipătoare și mai aprinse veșminte galbene pe care le-a putut găsi și le-a poruncit tuturor să facă la fel.

Anne stătea în dreapta lui într-o rochie din brocart galben-auriu împodobit cu diamante și mărginit cu lână neagră de oaie, și purta un minunat văl galben din dantelă presărată cu pulbere de diamant, pe care îl ținea înfășurat ca o mantilă spaniolă pe deasupra bonetei franțuzești. Chipul îi era luminat de un zâmbet triumfător, iar mâna dreaptă se sprijinea pe umflătura pântecului ei, care tocmai ce începuse să se vadă.

Niciodată n-a arătat mai frumoasă ca atunci. De data aceasta, sarcina părea să-i priască, așa că îi dispăruseră cearcănele negre de sub ochi, obrajii nu mai erau supți, ci plăcut împliniți, iar pielea îi era netedă și luminoasă, radiind toată de sănătate și de vitalitate.

Fiica lor, prințesa Elizabeth, se afla și ea lângă ei, îmbrăcată la fel ca părinții și ca toți cei de la curte, într-un galben strălucitor. Râzând, Henric i-a smuls de pe cap bonețica brodată cu fire de aur

ca să-i scoată la iveală pletele învăpăiate ale dinastiei Tudor, cocoțând-o pe umerii săi și defilând cu ea prin Sala Mare.

– Slavă ție, Doamne, a murit baborniță! striga Henric necontenit, cu fața plină de zâmbete și vioiciune. Acum am scăpat de orice primejdie a războiului! Fără a mai avea vreo mătușă de răzbunat, pierise și prilejul de cotropire al împăratului Carol.

Jane Seymour părea ca orice altă persoană din mulțime. Anne ieșise din nou învingătoare, retrăgându-se la timp de pe marginea prăpastiei. Văzându-i așa, cum se plimbau unul lângă celălalt, gudurându-se pe lângă fata lor, răvășindu-i părul roșiatic și sărutându-i obraji, ai fi zis că sunt imaginea vie a unui cuplu fericit și îndrăgostit.

– Bravo, Anne! Știam că ai să reușești! i-a zâmbit George cu ochii încărcați de iubire, scoțându-și pălăria cu panaș galben și îngenunchind la picioarele ei, îmbrăcat și el în veșminte din atlaz galben ca razele soarelui.

Anne s-a aplecat ca să-i mângâie bărbia lânoasă, zâmbindu-i, dar fără să rostească vreun cuvânt, căci nu mai era rost de cuvinte între ei doi, așa cum n-a fost niciodată până atunci. Ochii lor își spuneau tot ce aveau de spus.

Însă aerul de iubire reînsufletită era doar de ochii lumii, o prefăcătorie, pentru a o liniști pe Anne, de dragul încărcăturii prețioase pe care o purta în pântec.

În ziua înmormântării Caterinei, eram cu Anne când aceasta l-a prins pe rege legănând-o pe Jane Seymour pe genunchiul său, aceasta chicotind voios în timp ce el o gâdila cu barba lui roșie și aspră. Ea se hlizea veselă în vreme ce el o mângâia sub bărbie, făcând să i se îmbujoreze obrajii ei palizi.

La vederea lor, Anne și-a ieșit iute din fire, iar Henric a sărit vinovat în picioare, răsturnând-o pe Jane Seymour la podea.

– Draga mea, îmi pare rău! a exclamat Henric aplecându-se să o ajute a se ridica.

– Așa deci, se poartă ca o mironosiță spălăcită, și i se potrivește de minune rolul, fii sigur, a rostit Anne pe un ton tăios, dar văd acum că nu-i nimic altceva decât o altă târfă de la curte care se dă drept doamnă!

Auzind acestea, Henric s-a ridicat cât era de înalt și i-a spus:

– Domnița Seymour este o doamnă pură și cinstită!

– Mda, am auzit că cinstea ei este fără preț, doar nu a pornit zvonul ăsta chiar ea? Ia să vedem, a spus Anne, lovindu-și bărbia cu degetul într-un gest teatral, parcă îmi aduc aminte de o pungă cu galbeni pe care ți i-a trimis înapoi, nu-i așa, cu mesajul că cinstea ei este fără preț? Și totuși, nu a șovăit o clipă când a primit calul de vânătoare dăruit de tine și serviciile croitorului care i-a cusut costumele noi de călărie, a rostit ea arcuindu-și sprâncenele înnegrite și subțiate cu mare băgare de seamă. Oare nu sunt pânzeturile care ating trupul unei femei mai intime chiar decât banii? Și socotesc că a costat mai mult calul decât galbenii pe care i-a refuzat de la tine. Ca să nu mai zic că poartă portretul unui bărbat însurat la gât…, a spus ea, întinzându-se să-i ia medalionul în mână. Asta nu mi se parte o purtare prea pură și cinstită! a spus ea încleștându-și pumnul în jurul podoabei din aur și răsucind lanțul cu atâta putere încât i l-a smuls de la gât.

Înainte să se frângă, acel lănțișor delicat i-a ciupit pielea lui Jane Seymour și tot sângele care colora chipul ei palid a început să i se prelingă din rană, mânjindu-i gulerul înalt și alb. Domnița Jane și-a dus delicat mâna la gât și, a când a coborât-o, și-a dat seama că era pătată. La vederea sângelui, a scos un icnet adânc, a început să se clatine, iar Henric abia a izbutit să o prindă înainte de a i se înmuia genunchii.

Anne privea drept în față, senină și zâmbitoare, învârtind medalionul în aer de lanțul rupt.

– O să am grijă de tine mai încolo! i-a spus Henric amenințător în vreme ce se apleca ca să o ia în brațe pe domnița Seymour și să o ducă în camera ei, strigând după doctor.

Eu am gonit în urma lor, toată numai un zâmbet și dornică să intru în grațiile regelui.

– Maiestatea Voastră, duceți-o pe domnița Seymour în camera sa, iar eu am să vă urmez degrabă după ce îl chem pe doctorul Butts! Jane Seymour îmi este o prietenă foarte apropiată și mă întristează să o văd suferind așa, și mai ales din pricina cumnatei mele! i-am spus eu țuguindu-mi buzele în semn de învinuire, și vădind astfel de partea cui mă aflam.

Acel suveran recunoscător și cuprins de îngrijorare mi-a permis, așadar, să rămân la căpătâiul lui Jane Seymour și să-l ajut pe doctorul Butts, când avea să ajungă. Eu am fost cea care a tăiat cu grijă gulerul pătat de sânge, încruntându-mă de supărare că se

stricase o asemenea broderie delicată cu boboci de trandafir, și, când l-am dat la o parte ca să descopăr umflăturile rotunde și diafane ale sânilor ei deasupra corsajului de culoarea mentei, am zărit mult prea limpede râvna din ochii lui Henric.

Am stat toată vremea pe lângă doctorul Butts, ajutându-l și dându-i toate cele trebuincioase ca să-i cureţe rana, să o frece cu o pomadă care să-i aline durerea și să o bandajeze cu fâșii curate din pânză și, într-un final, când i-a dat să bea câteva înghiţituri de sirop de mac pentru a o ajuta să se odihnească și să amorţească durerea. În toată această vreme, regele Henric se plimba neliniștit de colo-colo la picioarele patului, mușcându-și pumnii strânși și aruncând priviri pline de îngrijorare către iubita lui, care zăcea suferindă și palidă ca o moartă pe cuvertura din atlaz albastru de pe patul ei de fecioară.

Când a adormit, în sfârșit, sub efectul siropului de mac, doctorul a fost concediat, iar Henric mi-a făcut semn și mie să mă retrag, spunându-mi:

– Mai rămân eu puţin cu domniţa Seymour.

Am făcut o plecăciune și am părăsit încăperea, oprindu-mă însă în anticameră, unde am îngenuncheat în faţa ușii și mi-am aruncat privirea pe gaura cheii.

Henric s-a îndreptat înspre pat și s-a așezat lângă ea, aplecându-se ca să-i mângâie fruntea și chipul, lăsându-și mâinile să-i coboare ușor pe gât, ocolind cu grijă rana, și apoi și mai jos, pe sânii ce-i ieșeau din corsaj, dezgoliţi pentru prima dată înaintea unui bărbat.

Jane Seymour a scos un geamăt și și-a fluturat pleoapele fără să le deschidă când el s-a aplecat și i-a dat o sărutare, nevinovată la început, pentru ca apoi să devină pătimașă, pe buzele ei palide. Braţele ei s-au înălţat apoi, de voie se pare, și i-au încins gâtul lui Henric, arcuindu-și trupul înspre al lui.

Într-o clipită a și fost deasupra ei, căutând cu degetele lui grase să-i ridice fustele și să-și desprindă cochilia ce-i acoperea bărbăţia.

Ea și-a desfăcut picioarele, încolăcindu-și braţele în jurul lui și i-am văzut coapsele, pline și albicioase, deasupra jartierelor cu funde roz și a ciorapilor. În timp ce își încovriga picioarele în jurul lui, unul dintre condurii ei rozalii i-a alunecat, căzând pe podea lângă cochilia desprinsă a lui Henric.

El a început să-i învăluie fața și gâtul în sărutări pătimașe, scoțându-i boneta de pe cap și desprinzându-i acele din păr ca să-și poată cufunda palmele în valurile ei de păr blond-alburiu.

O mână pe umăr m-a făcut să tresalt și să mă întorc brusc, ca să ajung față în față cu chipul sumbru și aspru al lui Thomas Cromwell.

M-a dat la o parte și a dat să se aplece, nu înainte de a-i scăpa o mică grimasă pe chip, pentru a ajunge astfel în dreptul găurii cheii. S-a ridicat după o clipă, fără a da să plece însă, ci a rămas acolo în picioare, deasupra mea, gâdilându-mi obrazul cu marginea din blană a jachetei sale negre, și s-a aplecat apoi spre ușă ca să-și lipească urechea de ea.

Jane Seymour a mieunat ca o mâță înfricoșată când a intrat în ea, strângându-și brațele și picioarele în jurul lui în vreme ce el se împingea în ea și gemea de plăcere, scoțând niște grohăituri de porc lacom care se zvârcolește prin albia înnoroită.

Apoi, ea s-a întors pe o parte și a alunecat și mai tare într-un somn adânc, în vreme ce Henric s-a spălat și și-a aranjat hainele, așezându-se și așteptând-o să se trezească și să își dea seama că fecioria ei era de domeniul trecutului.

Cu privirea înceţoșată și încă puțin amețită, ea s-a ridicat în capul oaselor, tresărind la durerea neașteptată dintre picioare. Abia atunci a observat fustele ridicate și răvășite, și părul despletit care îi cădea pe umeri. Ochii i s-au mărit de uimire când și-a dat seama ce se petrecuse. Buzele au început să-i tremure, și ochii să-i verse șiroaie de lacrimi.

– Nu, draga mea, nu plânge, nu dispera… a implorat-o Henric.

– Și cum aș putea să fac altfel? Când tot ceea ce aveam mai de preţ, cinstea mea, este pierdută? Tatăl meu, frații mei, întreaga curte, cu toții mă vor crede o dezmățată!

– Nu, draga mea, totul o să fie bine. Îți dau cuvântul că n-ai să fii necinstită. M-aș arunca mai degrabă cu pieptul pe propria-mi sabie decât să te fac de rușine! i-a spus el, aplecându-se și sărutându-i fruntea. Nimeni n-o să te nesocotească, iar eu voi păstra în taină clipele petrecute împreună, până când vei putea să-ți ocupi locul de cinste în dreapta mea…

Eu și Cromwell am schimbat o privire plină de uimire pe după ușă. Să fi vorbit el despre… Oare chiar se gândea la… căsătorie?

– Of, iubita mea gingașă, regina mea gingașă! a rostit Henric oftând de bucurie, în timp ce îi săruta pletele pe care și le ducea cu mâna la buze.

– Sufletelul meu, a continuat el, știi tu că eu am patruzeci și trei de ani? Am ajuns la vârsta la care văpaia pasiunii nu se mai aprinde așa de iute ca în tinerețe. Îmi doresc o soție dulce și supusă, o soție liniștită, caldă, blândă și iubitoare, și nu vreo drăcoaică sau vreo scorpie isterică și răzbunătoare. Îmi doresc pace și tihnă; nu mai vreau să aud de răscoale, vărsare de sânge sau dispute. Te vreau pe tine, buna mea Jane! i-a spus el luându-i mâna într-a sa și ducându-și-o curtenitor la buze. Cu un alt oftat a sărit în picioare și i-a zis: Trebuie să plec acum, draga mea, până nu îmi vine iarăși să prăduiesc comoara asta pe care o am în față. Of, regină a sufletului meu, odihnește-te acum și nu te îngrijora, căci îți făgăduiesc că o să fie totul bine! S-a aplecat apoi și a început să o învăluie în sărutări pătimașe.

Jane Seymour stătea pur și simplu acolo, năucită și uluită, ca și cum tocmai ce fusese trăsnită de un fulger.

Eu și Cromwell ne-am privit din nou, apoi ne-am îndepărtat degrabă de lângă ușă când l-am văzut pe Henric dând să iasă.

Credeți că am pus-o în gardă pe Anne? Nu, normal că nu! Voiam să o văd alungată, umilită, aruncată în prăpastia rușinii și a deznădejdii, împotmolită atât de adânc în noroi încât să nu poată să se târască niciodată afară, și îmi doream ca o persoană atât de ordinară ca Jane Seymour să fie unealta nimicirii ei! Ce pedeapsă binemeritată, ce umilință ar fi fost pentru acea femeie ispititoare, cu toate vrăjitoriile și înșelătoriile ei viclene, să fie dată la o parte pentru a-i face loc cuiva atât de neprihănit și de supus ca Jane Seymour, întruchiparea virtuții casnice!

Capitolul 24

Henric era acum în plină retragere de lângă Anne. Chiar dacă în pântecul ei sălășluia acum pruncul său, nu putea răbda să stea în aceeași încăpere cu ea. Râsul ei îl zgâria pe creier, iar sunetul vocii ei îl făcea să se încrunte și să tresalte. Căuta adesea refugiu în întrecerile în aer liber precum trasul cu arcul, jocul de tenis sau de popice și turnirurile. Acestea din urmă erau îndeletnicirea pe care o alesese în după-amiaza de 29 ianuarie 1536, lăsând-o pe Anne în tovărășia doamnelor ei de onoare, să pălăvrăgească, să coasă și să asculte însufleţite cântecele lui Smeaton la flaut.

Eu aveam nevoie să iau o gură de aer curat, așa că am cerut permisiunea să plec (căci știam că nu mi se va simți lipsa) și am mers să asist la turnir.

Și Jane Seymour era de față, ocupând locul lui Anne în pavilionul regal.

Henric, îmbrăcat în armură, călare pe armăsarul său alb de război, a mers până la ea ca să-și primească premiul, o batistă splendidă, brodată de mâna ei, cu clopoței și flori de măcrișor. Henric a dus batista la buze înainte de a întinde mâna pentru ca Jane să i-o lege în jurul brațului.

Adversarul său, Francis Weston, aflat în apropiere, asista la scenă cu singurul ochi care îi mai rămăsese, aruncându-le priviri aspre regelui vrăjit și prostuței de Jane Seymour.

– În numele Domnului și al tuturor sfinților, fie el regele, tot am să-i vin de hac! a făgăduit el înflăcărat.

– Ai mare grijă ce spui, Francis, l-a avertizat Will Brereton, căci doar vorbești de rege aici!

– Poate să fie și Lucifer în persoană! a izbucnit Weston. Mergi repede la palat, Will, și cere-i reginei să-mi trimită premiul ei ca să-l port la turnir, căci voi învinge pentru ea!

Regele a fost nevoit să aștepte astfel, în vreme ce calul său lovea nerăbdător cu copitele în pământ, iar scutierul lui Weston își găsea de lucru, îngrijindu-se ca echipamentul stăpânului său să fie pus la punct, desfăcând și prinzând la loc fiecare cataramă sau chingă, până când Brereton s-a întors în galop ca să lege o batistă din mătase stacojie, brodată cu șoimul alb și trufaș al lui Anne, în jurul brațului lui Weston.

Abia atunci regele și cavalerul s-au așezat la locurile lor, și-au aranjat lăncile și și-au coborât vizierele, pregătiți să dea pinteni cailor, la semnalul domniței Seymour.

N-am mai văzut niciodată până atunci vreun bărbat atât de hotărât să câștige, cum era în acele clipe Francis Weston. Lancea sa l-a lovit pe rege drept în piept cu atâta putere încât i-a străpuns zalele armurii. Eu l-am privit îngrozită cum a zburat de pe șa direct pe spate, iar acum zăcea nemișcat în norul de praf. Armăsarul regelui s-a ridicat pe picioarele din spate, lovind cu copitele în aer, pentru ca mai apoi să coboare la loc în patru labe drept peste trupul regelui.

Oamenii din tribune au început să scoată țipete de groază, și multe dintre doamne, printre care și Jane Seymour, au leșinat.

– Regele e mort! Dumnezeu să ne aibă în pază, regele e mort!

Primul scutier care a ajuns la el și i-a smuls coiful din cap, urmat repede de doctorul Butts, nu a spus nimic care să dezmintă aceste vorbe. Aerul s-a umplut de panică, plânsete isterice și bocete. Oamenii alergau de colo-colo fără țintă, curteni, și oameni de rând deopotrivă, își smulgeau părul din cap și hainele de pe ei, țipând, îmbrățișându-se, lovindu-se, dar și împiedicându-se unii de ceilalți, orbiți de deznădejde.

Chipul lui Francis Weston s-a făcut palid ca de mort și a început să se clatine în șa, iar de n-ar fi fost Will Brereton acolo lângă el, ar fi căzut neîndoios de pe cal.

Doctorul Butts, aplecându-se deasupra regelui în vreme ce mai multe perechi de mâini se grăbeau să-l scoată din armură, a anunțat:

– Mai bine să nu-i spuneți nimic reginei… deocamdată…

Ochii mei au întâlnit privirea șireată și întunecată a ducelui de Norfolk, unchiul lui Anne, și fiecare dintre noi a știut fără urmă de îndoială ce gândea celălalt.

Norfolk își ura din răsputeri nepoata îngâmfată. Își îndeplinise scopul, și acum, când steaua ei era în declin, ducele, la fel ca tatăl

lipsit de scrupule al lui Anne, nu mai avea nevoie de ea. Ceea ce conta pentru acești bărbați cruzi și ambițioși era să fie de partea învingătorului.

Chiar în acele clipe, Thomas Boleyn și soția, care stăteau în pavilionul regal și-i treceau o fiolă cu săruri pe la nasul domniței Seymour ca să o readucă în simțiri, se plângeau tatălui și fraților ei că, din păcate, ei nu fuseseră la fel de norocoși să aibă o fiică atât de îndatoritoare și de supusă și niște fii atât de buni și de voinici.

– Vreți să spuneți că ar putea să o facă să lepede copilul? l-am întrebat eu pe doctor.

– Așa e, a încuviințat doctorul Butts suflecându-și mânecile și îngrijindu-l cu toată atenția pe rege.

Privirile ni s-au încrucișat din nou, iar de data aceasta n-am mai pierdut nici o clipă. Eu și Norfolk am pornit degrabă spre palat. În goana noastră, ducele și-a pierdut pălăria panașată, iar eu ambii pantofi, dar nici unuia din noi nu părea să-i pese, căci eram prea preocupați să ne dăm coate și să ne tragem înapoi unul pe celălalt. Fiecare își dorea să fie primul care să-i dea această veste neliniștitoare lui Anne.

– S-o credeți voi! a strigat Francis Weston în urma noastră plin de revoltă, pornind după noi și aruncându-și bucăți din armură în stânga și în dreapta, urmat imediat de Will Brereton, care încerca să se ferească de zalele azvârlite înspre el. Știu care ți-e jocul, scorpie nenorocită, și al tău, târâtură scârboasă ce ești! a țipat el.

– Regele e mort! am urlat noi dând năvală în camera lui Anne. Weston, care era chiar în spatele nostru, m-a apucat de fustă tocmai când dădeam să intru pe ușă și a încercat să mă tragă înapoi pe hol, dar eu nu m-am oprit din alergat, așa că mi-a rupt-o, făcându-mă să mă împiedic și să mă prăbușesc în cameră îmbrăcată doar în jupon și corsaj.

– E mort! am strigat eu de bucurie. Regele e mort! Ce-o să fie de tine acum? Toată lumea te urăște!

– Fără nici un urmaș legitim, războiul civil bate la ușă! m-a întrerupt Norfolk după ce a izbutit să-și tragă sufletul și să-și aranjeze părul și hainele.

Anne a sărit din scaun cu un țipăt de-ți îngheța sângele în vene.

– Nu! Nu, nu poate fi adevărat! Ce-o să se aleagă de mine acum? a strigat ea privind disperată în jur, în vreme ce toți cei aflați în

încăpere s-au tras înapoi și au început să se uite în altă parte, aranjându-și ostentativ mânecile, lustruindu-și inelele, cercetându-și unghiile sau privind pe fereastră, având mare grijă să nu o bage în seamă. Poporul mă urăște! O să se răscoale împotriva mea! Cine mă va proteja? Dar pe micuța mea Elizabeth? Fetița mea dragă! Cine va lupta pentru drepturile fetei mele? Cine va păzi tronul până când va fi de vârsta potrivită ca să domnească?

Apoi, dintr-odată, ochii i s-au bulbucat și a început să se încovoaie, icnind și îmbrățișându-și pântecul.

Atunci a sosit și George, croindu-și drum cu coatele prin mulțime și țipând la toată lumea care-i ieșea în cale să nu stea acolo cu gura căscată, ci să cheme moașa și un doctor. A luat-o apoi cu grijă pe Anne în brațele sale și a așezat-o pe pat. Înainte chiar de a fi la jumătatea drumului, mânecile albe ale pieptarului său din mătase i s-au și îmbibat iute în sângele lui Anne.

– Cățea ce ești! a strigat Weston răstit. Vezi ce-ai făcut? Dacă erai bărbat, ți-aș fi frânt fiecare oscior din corp, lăsându-ți gâtul la urmă!

Eu m-am năpustit asupra lui cu un strigăt nebun și plin de revoltă. Curând, toți trei, eu, Weston și Norfolk, am început să ne rostogolim pe podea, luptându-ne pe viață și pe moarte și împărțindu-ne blesteme și insulte unul altuia. Curtenii, doamnele și slujitorii nu știau unde să se uite mai întâi – la chipul schimonosit de durere al reginei sau la noi, care ne prăvăleam pe podea, încăierându-ne ca niște bețivani într-o cârciumă.

Trupurile noastre încâlcite blocau ușa, așa că un paj în livrea regală s-a împiedicat de noi și și-a spart un dinte în podea înainte să se ridice, clătinându-se în picioare, și să încerce fără rost a se face auzit în toată zarva aceea.

Mânecile rochiei mi-au fost smulse din corsaj, așa că i-am tras o palmă lui Weston și l-am acuzat că încerca să mă despoaie ca să mă facă de rușine.

– Nici vorbă, doamnă, n-aș îndrăzni niciodată să rănesc privirea oamenilor astfel! mi-a răspuns el.

Orbită de furie, am întins mâna după pumnalul lui Norfolk.

– Nu! a țipat Brereton când am dat să mă reped la Weston, țintind drept spre ochiul pe care încă îl mai avea. Brereton mi-a tras un picior cu cizma lui tare drept în mâna în care țineam pumnalul, smulgându-mi-l din prinsoare și, în vreme ce mă

rostogoleam să îl iau înapoi, și-a lăsat cizma cu putere pe mâna mea. În încercarea de a-mi scoate mâna de acolo, Brereton s-a clătinat și aproape că a căzut la pământ, însă, dând să-și recapete echilibrul, s-a lăsat cu toată greutatea corpului pe mâna mea. Oasele palmei mele au trosnit ca niște crengi uscate, iar eu am început să urlu de durere, făcând să se aștearnă brusc o liniște de mormânt în încăpere.

Folosindu-se de acest prilej, pajul (cu pălăria cine știe pe unde aruncată, cu părul lui blond răvășit, cu livreaua făcută zdrențe și cu palmele și genunchii zgâriați și sângerând în urma căzăturii) a strigat cu un glas strident și cârâit, între vârsta fecioriei și cea a bărbăției:

– Regele nu e mort, ci doar puțin ametit!

M-am aruncat asupra lui cu un urlet ascuțit și mi-am înfipt dinții în glezna lui. Cu nările însângerate, Norfolk s-a ridicat și m-a privit curios.

– Dumnezeule, femeie, chiar că ești smintită! a exclamat el, rostind cuvintele care, după cum se putea citi pe fețele celor prezenți, păreau să fie pe limbile tuturor.

Totul a fost dat uitării apoi în vreme ce au început să se năpustească în încăpere moașa cu ucenica sa, doctorul și ajutorul său, precum și un spițer, vorbind toți în același timp, dând indicații slugilor, care s-au și pornit să le îndeplinească. Anne a ajuns, așadar, încă o dată în centrul atenției, zăcând suferindă pe patul îmbibat în propriul ei sânge, despuiată de la brâu în jos, cu genunchii îndoiți și coapsele desfăcute larg, în vreme ce moașa își sufleca mânecile și încerca să oprească sângerarea ca să salveze pruncul nenăscut al regelui.

George a îngenuncheat pe pat, nesocotind cerințele moașei ca toată lumea să părăsească odaia, s-a aplecat asupra lui Anne și i-a ținut mâinile strâns într-ale sale, implorând-o să fie tare, în timp ce ea continua să piardă mult sânge.

– Rămâi cu mine, Nan, rămâi aici cu mine! o ruga el stăruitor și poruncitor, strângând-o și mai tare când a văzut că își dă ochii peste cap și i se mai vede doar albul lor. Nu! Rămâi, Nan, rămâi aici cu mine!

– Bărbate, i-am zis eu atingând-l pe umăr, ar trebui să pleci, nu se cuvine să fii…

N-am apucat să termin, că mi-a și dat mâna la o parte cu violență, trăgându-mi una drept peste gură. Înainte să mă dumiresc ce se petrecuse, el își întorsese deja privirea înapoi către Anne, îndemnând-o și cerându-i să lupte pentru viața ei, în timp ce eu mă clătinam amețită, văzând pete negre dinaintea ochilor, și plină de sângele care-mi curgea din nas și din buză. Mi-am dus limba cu mare grijă la un dinte care se mișca primejdios în gingie.

– Vai, George, am să-mi pierd un dinte chiar din față! Vai! Cum ai putut? am început eu să mă tângui vărsând lacrimi amare, căci știam că nu se mai putea fixa la loc un dinte desprins din gingie.

Lui George însă nu-i păsa câtuși de puțin de mine sau de dintele meu, ci singura de care îi păsa era Anne.

Henry Norris a dat în curând de veste că regele își revenise în simțire și că domnița Seymour era la căpătâiul lui, ținându-l de mână.

– Jane! Acesta a fost primul cuvânt rostit de Henric cu un oftat plin de însuflețire, când și-a deschis ochii albaștri și încețoșați și a zărit-o lângă el. Și acolo a și rămas, răbdătoare ca o sfântă, spălându-i chipul vinețiu, aranjându-i bandajele din jurul capului când se plângea că îl înțeapă, dându-i miere cu lingurița ca să facă doftoria spițerului mai ușor de înghițit și ținându-l de mână când durerea din picior devenea mult prea greu de îndurat sub atingerea agitată a chirurgului. Nu s-a dezlipit de lângă el nici măcar pentru o clipă, nici măcar când a trebuit să i se înlăture așchiile de os din piele și a început să țâșnească sângele, și nici atunci când i s-au așezat lipitori scârboase și lacome deasupra rănii adânci, ca să i-o curețe.

În vreme ce Jane Seymour se cuibărea tot mai tare în sufletul nestatornic al lui Henric, Anne se lupta cu propriul ei trup, hotărâtă să țină în ea ceea ce pântecul ei se încăpățâna să scuipe afară.

– Te rog, Doamne, nu! țipa ea fără folos, căci Domnul, la fel ca toți bărbații cu o fărâmă de judecată, o părăsise.

Ucenica moașei a leșinat, scoțând un țipăt sfâșietor, și toți cei de față s-au dat înapoi de lângă pat, făcându-și semnul crucii sau vreun alt semn ca să alunge farmecele. Unele dintre doamne au început să țipe și să se prăbușească leșinate la podea, în vreme ce altele și-au acoperit ochii și s-au întors cu spatele sau au fugit din

cameră, isterice și îngăimând vorbe fără înțeles despre monștri și draci.

Era un băiat, însă, din fericire, se născuse mort, căci nu era altceva decât un monstru stâlcit. Avea două fețe pe un singur cap uriaș, acoperit cu smocuri de păr roșu, atât de mare, încât îi sfâșiase carnea lui Anne la ieșire. Umerii lui micuți erau înclinați așa de mult, încât dreptul stătea mai sus decât stângul, iar spinarea îi era încovoiată în formă de S, și toate cele patru membre, deși bine conturate, cu toate degetele la locul lor, nu erau străbătute de nici un oscior și atârnau fleșcăite ca o meduză. Între coapsele lui mititele însă se putea zări fără tăgadă un membru bărbătesc în toată regula. Ăsta era prințul pe care Henric îl așteptase cu atâta râvnă. Și chiar așa, avea ochii lui albaștri!

La vederea pruncului diform, Anne și-a ieșit din minți, țipând ca o smintită, și a fost nevoie să fie legată ca să nu-și facă și mai mult rău singură, căci deja pierduse atât de mult sânge, încât era o minune că încă mai trăia.

După ce a scos un oftat adânc și și-a făcut cruce, moașa s-a pus din nou pe treabă.

– N-o să mai poată face alți copii, nu-i așa? i-am șoptit eu.

Moașa a încetat să mai coasă carnea sfâșiată a lui Anne cu fir din mat de pisică și, după ce a aruncat o privire iute către pacienta sa, care se odihnea acum, amețită de o doză puternică de sirop de mac, mi-a răspuns:

– Nu cred. Va trebui să se hrănească cu vin roșu și carne roșie cu ceai de zmeură ca să-și recapete sângele pierdut și vigoarea trupului, și să se țină departe de patul conjugal cel puțin o jumătate de an înainte să înceapă a se mai gândi măcar la asta, dar... a încheiat ea clătinând din cap.

Încă de când a început să vorbească mi-am dat seama că știa ceea ce știam cu toții, că timpul, la fel ca răbdarea lui Henric se scurseseră pentru Anne, și că nu avea să mai primească o altă șansă.

Cineva mi-a adus o mantie, așa că m-am așezat pe scaunul de la fereastră, învelindu-mă cu pliurile ei și privind, în așteptare. Am îndrăznit o dată să trec în partea cealaltă a camerei ca să-l ating pe George pe umăr în vreme ce el stătea cu capul plecat, plin de deznădejde.

– Pleacă, Jane, mi-a spus el nepăsător. Să nu-mi mai vorbești niciodată de acum înainte. N-am să mai dorm și nici n-am să mai mănânc cu tine. Și să nu mă întrebi de ce, căci știi prea bine.

– Pentru că am venit să o previn pe Anne…

– N-ai venit ca s-o previi, Jane, ci ai venit să te bucuri de nenorocul ei, să o sperii. Poate că ai și vrut să pricinuiești toate astea, a rostit el arătând furios înspre sora lui adormită, care zăcea pe pat nemișcată și palidă ca un mort. Nici nu te mai sinchisi să tăgăduiești. N-am să te iert pe veci, nici pe tine și nici pe Norfolk, pentru ceea ce ați făcut astăzi. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu nici unul dintre voi.

– Dar ai văzut și tu creatura aia! m-am împotrivit eu. Slavă Domnului că s-a născut mort, căci de-ar fi trăit…

George și-a întors fața de la mine și, oricât de mult am încercat să-l fac să mă asculte, a refuzat cu îndârjire să-mi mai arunce vreo privire sau vreo vorbă.

Mi-am petrecut așa ceasuri întregi, ghemuită pe scaunul de la fereastră, plângând până m-a luat somnul.

Am fost trezită pe neașteptate de o ușă deschisă cu putere. Șchiopătând și sprijinindu-se cu toată forța într-o cârjă, cu capul bandajat tot, regele Henric s-a oprit în dreptul patului lui Anne. Ochii lui albaștri scăpărau de mânie uitându-se în jos la ea. Pieptul i se umfla cu putere, iar fața îi era toată îmbujorată și plină de pete stacojii. De-ar fi fost vreun pictor de față care să-i redea înfățișarea din acele clipe, ar fi numit fără tăgadă acel portret „Furia maiestuoasă". Pumnii încleștați îi tremurau necontenit, și știam că încerca să se împotrivească dorinței de a o omorî pe Anne cu mâinile goale.

Anne și-a întors fața de la perete cu cea mai mare încetineală. Ochii ei negri și adânciți în orbite erau vlăguiți și lipsiți de sclipire, iar pielea ei pământie arăta ca și cum era făcută din ceară. S-a ridicat clătinându-se în capul oaselor, schimonosindu-se și scâncind de durere. George s-a grăbit să-i vină în ajutor, punându-i mai multe perne în spate și ducându-i o cană cu sirop de mac la buze, rugând-o să ia măcar o înghițitură. I-am văzut fiecare oscior al mâinii (iar unghiile, cândva strălucitoare ca mărgăritarele, erau acum terne, rupte și roase) când a ridicat-o ca să-și dea părul de pe față.

– Domnul meu, eu… a dat ea să vorbească, bâlbâindu-se când lacrimile au început să i se reverse pe obrajii supți și trași. Am crezut… mi-au spus că ai murit!

– Cu atât mai mult trebuia să ai grijă de fiul meu, moștenitorul Angliei! a tunat vocea lui Henric. De ce n-ai murit tu în locul băiatului meu?

George a făcut un pas spre el, însă Anne a întins iute mâna ca să-l țină în loc. Când George a privit-o, ea a clătinat din cap, părând să-l roage: „Nu scoate o vorbă. Am nevoie de tine!"

A șovăit pentru o clipă dacă să atace sau să se retragă, apoi a dat din cap și s-a tras înapoi, așezându-se lângă Anne pe pat și ținându-i strâns mâna într-a sa, ca să-i dea curajul de care avea nevoie.

– Domnul meu… a încercat Anne iar. De n-ar fi fost acea sperietură… sunt convinsă… data viitoare…

– Data viitoare? a sărit Henric. Dumnezeule, doamnă, nu va mai fi nici o dată viitoare! N-ai să mai ai nici un fiu de la mine! i-a spus el întorcându-i apoi spatele și ieșind șchiopătând din odaie.

– Henric! l-a strigat Anne tânguitoare, întinzând rugătoare mâinile după el. Regele nu a băgat-o în seamă însă, așa că Anne s-a aruncat plângând pe grămada de perne. Am dat greș! Domnul să mă aibă în pază! Am dat greș!

– Dumnezeu mi-e martor că am să-l omor pentru asta, și pentru toate câte ți-a făcut! a strigat George, zvâcnind de furie. Of, Nan! a spus el oftând, după ce mila a luat locul mâniei. S-a întins pe pat lângă ea și a strâns-o ușor și tandru în brațe. Nu mai plânge din pricina lui, Nan, căci nu merită osteneala. Nici un bărbat nu merită osteneala!

– Vai, George! a rostit ea printre suspine. Nu plâng din pricina lui Henric Tudor, ci plâng din milă pentru mine!

Mi-am privit soțul cum stătea întins în patul surorii lui, ținând-o așa cum nu mă ținuse niciodată pe mine, până când n-am mai putut îndura o asemenea priveliște și m-am strecurat afară din încăpere.

Nu era nevoie să-mi spună cineva, căci știam deja: sfârșitul era aproape. Vântul schimbării începuse să bată și, în curând, avea să se transforme într-o furtună.

Capitolul 25

Săptămâni la rând, Anne a rămas la pat vlăguită și plânsă, cu privirea țintuită pe pereți, așteptând să i se vindece trupul.

Meg Lee, Madge Shelton și doica ei din copilărie, bătrâna doamnă Orchard, erau singurele care îndrăzneau să o îngrijească, căci toate celelalte își luaseră deja zborul înspre apartamentele lui Jane Seymour.

Până și Mary Boleyn dispăruse, deși nu din proprie voință. Anne o izgonise de lângă ea într-o criză de ciudă, pentru că nu putea îndura să vadă înaintea ochilor fericirea și pântecul împlinit al surorii ei.

Mary își găsise fericirea binemeritată, și faptul că soțul ei, William Stafford, era un oarecare, un soldat de rând, fără avere, titlu, pământuri sau nume pretențios și că era cu zece ani mai tânăr ca ea nu contau câtuși de puțin pentru ei. Erau îndrăgostiți până peste cap și se simțeau în al nouălea cer unul cu celălalt, însă se luaseră în taină, fără a le cere învoire regelui și reginei, de teamă că nu aveau să o primească, așa că nu au spus adevărul până ce pântecul lui Mary nu a început să se împlinească.

Anne încă îi mai avea însă pe domnii ei „pururi verzi" ca să-i aline sufletul. Iar Mark Smeaton venea să cânte la flaut pentru ea în fiecare zi, ca un câine credincios. Și Weston, Brereton, Norris și Wyatt treceau să o viziteze, aducându-i adesea diferite trufandale precum bomboane cu anason, drajeuri și marțipan, pentru a-i întărâta pofta de mâncare. Stăteau ceasuri întregi cu ea, încercând să-i smulgă un zâmbet, „singurul premiu demn de câștigat", după părerea lui Weston.

George era, desigur, mereu lângă ea. „Singurul lucru statornic din viața mea, îi spunea Anne. George ajunsese aproape să locuiască în apartamentele ei, căci, numai Domnul știe că nu

trecea niciodată pe la mine, iar în camera lui se ducea doar ca să se îmbăieze și să-și schimbe hainele. Unde dormea și cu cine nu am nici cea mai vagă idee. Am încercat să-mi spun că deja nu îmi mai pasă, dar de fiecare dată când îmi duceam limba la dintele care mi se clătina în gură, începea din nou să clocotească furia în mine, și dorința de răzbunare îmi măcina sufletul și-mi lăsa gura apă.

Când și-a găsit, în sfârșit, curajul și puterea să treacă de pragul ușii, Anne și-a dat seama de una singură cât de mult se întorseseră timpurile împotriva ei.

Aproape toate femeile de la curte începuseră să se uite la Jane Seymour ca la un model de ținută și purtare. Nimeni, în afară de Anne, nu mai purta bonetă franțuzească, ci toate femeile își țineau acum pletele ascunse, capul acoperit cu bonete cu vârf și privirea în pământ, cu mâinile împreunate sfielnic. Toate corsajele erau acoperite umil cu un guler înalt și alb din batist. Renunțaseră la cea mai mare parte a bijuteriilor lor, cu excepția vreunei broșe sau a vreunui inel nebătător la ochi. Rochiile lor, cândva un curcubeu de culori aprinse, aveau acum nuanțe pale, pastelate, sau întunecate și mohorâte.

Arătând ca o nălucă cu pielea ei pământie aproape translucidă, cu oasele ieșindu-i în afară și cu ochii sclipind de febră, făptura lui Anne contrasta cu rochia ei din catifea neagră ca negura nopții și cu boneta franțuzească presărată cu pulbere de diamante. Iar părul ei negru i se unduia lucios și liber pe spate, la fel ca al unei țigănci, împodobit și el cu stele din diamante.

Se juca nervos cu pandantivul ei mare în formă de B ce-i atârna în golul gâtului, legat, ca întotdeauna, de mărgăritarele ei preferate, în vreme ce se uita pierdută în jur, ca un animal speriat. S-a apropiat și mai tare de George și și-a strâns mâna pe brațul lui, tremurând ca o bătrână sclerozată.

Toată lumea se ținea departe de ea. Nimeni nu făcea plecăciuni sau nu-și scotea pălăria înaintea ei. La vederea ei, Thomas Boleyn și ducele de Norfolk și-au întors vădit spatele și au început să discute cu Cromwell. Iar Elizabeth Boleyn s-a întors către Jane Seymour ca să o felicite pentru că a readus la viață rochia englezească umilă și tradițională, care era mult mai drăguță decât stilurile franțuzești decadente pe care le prefera fata ei.

Toată lumea s-a angajat în discuții cu cei din jur, pentru ca să știe că nu o băgau în seamă, deși îi aruncau priviri furișe pentru

a-i urmări mișcările și a vedea dacă avea să izbucnească în lacrimi sau într-una din crizele ei vestite de nervi.

– Lașilor! a pufnit Francis Weston disprețuitor, croindu-și drum cu coatele prin mulțime, cu Will Brereton și Henry Norris în urma lui.

– Așa e, a încuviințat Brereton, strâmbând din nas și trăgând pe nări, cu gesturi teatrale, dintr-un glob înmiresmat. Toate miresmele din Arabia n-ar putea să ascundă putoarea lașității!

– Fiți atenți la ce vă spun, căci noi avem măcar curajul să rămânem credincioși părerilor noastre, și voi, toți, blestemați să fiți! a adăugat Norris cu îndrăzneală.

– Maiestatea Voastră plină de grație, rog a ne ierta, dar am fost reținuți, a rostit Weston, zdrăngănind o pungă cu bani și explicând: Cu un joc de zaruri.

Aceasta a fost clipa când li s-a pecetluit soarta, căci sosise momentul adevărului, când înțelepții aveau să se deosebească de nesăbuiți. Cromwell, viclean și uneltitor cum era, îi privea cu mare atenție și nu avea să uite. Și, de ar fi făcut-o cumva, eram eu acolo ca să-i aduc aminte.

La un moment dat, una din stelele de diamant din părul lui Anne s-a desprins.

– Mi-a căzut steaua, a glumit ea, în timp ce toți cei patru bărbați se grăbeau să o culeagă de pe jos. S-o iau ca pe un semn de rău augur?

– Desigur că nu! au răspuns ei sfidător.

Anne a zâmbit, recunoscătoare, dar nu prea convinsă.

– Doar știți ce se spune, că cele mai strălucitoare stele se sting cel mai iute!

George mă ignora pe de-a-ntregul acum și nu ne mai vorbeam deloc. Când se nimerea să ne întâlnim pe undeva, se uita prin mine ca și cum aș fi fost o sticlă cu siluetă de femeie. Nici măcar nu îmi vorbea când stăteam la masă. Dacă avea ceva foarte important să-mi spună, îmi trimitea mesaj prin vreo slugă. Cred că mi-am deschis sufletul în mai bine de o sută de scrisori, și totuși, toate îmi erau date înapoi prin mesagerul cu care le trimisesem, cu pecetea neatinsă. Nu voia să-mi asculte vorbele și nici să mi le citească. Am încercat de nenumărate ori să mă arunc în calea lui, plângând și implorându-l să aibă milă, rugându-l să

asculte ce am de spus, dar de fiecare dată trecea orbește pe lângă mine, lăsându-mă să mă simt ca o nălucă care încearcă cu disperare, dar în zadar, să trimită un mesaj în lumea viilor. Căsnicia noastră se sfârșise, și nu puteam face nimic în această privință. Știam că trebuie să mă resemnez, dar totuși nu o puteam face. Trebuia să tot încerc, cu fiecare clipă care trecea, să sparg zidul pe care îl ridicase între noi. George era toată lumea mea, însemna totul pentru mine, și fără el, viața mea era ca o moarte vie, fără scop și fără strălucire.

În aprilie am descoperit că își găsise o nouă desfătare cu animalul de companie al lui Anne, Mark Smeaton.

– I-am spus să-și dea jos hainele de pe el și să intre în pat, și așa a și făcut! l-am auzit eu pe George lăudându-se în fața unora dintre prietenii săi la un pahar de vin. Apoi i-am spus să se îmbrace la loc și să plece, și iarăși, așa a și făcut!

Smeaton însă, sărmanul Smeaton, prostuț și îndrăgostit până peste urechi, tânjea și mai tare după el. Ca mulți alții înaintea lui, făcuse greșeala de a-l lăsa pe George să-i intre în suflet. Încă nu aflase că aerul fermecător, curiozitatea prefăcută, râsetele împărtășite și râvna trupească adunate la un loc nu însemnau sinceritate. Pentru George, amanții erau un prilej de plăcere trecătoare, și odată trecută această plăcere, nu mai însemnau nimic pentru el. Smeaton a crezut că George îi era prieten, și asta a fost prima lui greșeală, și faptul de a socoti că ceea ce făceau în pat însemna ceva mai mult decât era cea de-a doua.

I-am văzut odată împreună, când mă aflam prin preajma lor și coseam la gherghefu meu. George s-a ridicat de pe scaunul de la fereastră și a dat să plece, însă Smeaton l-a implorat să rămână, agățându-se de el ca o femeiușcă disperată. Cunoșteam mult prea bine privirea femeii care se uită, rănită, furioasă și uluită, cum bărbatul pe care îl iubește îi părăsește patul și începe să-și tragă hainele pe el cu îndemânare rece și tăcută, gata de plecare, acum că-și satisfăcuse poftele, în vreme ce ea era pusă la loc pe raft și uitată ca o jucărie.

George i-a dat enervat la o parte mâna lui Smeaton.

– Eu mă duc pe drumul meu, iar tu du-te pe al tău și lasă-mă în pace! s-a răstit el, așa cum făcuse de multe alte ori cu atât de mulți alții înainte, întorcându-se cu spatele și izgonind încă un amant, fără nici o jenă, grijă sau remușcare.

O parte din mine își dorea să-și pună deoparte gherghefu și să meargă la Smeaton, să-l mângâie pe mână și să-i spună: „Înțeleg“,

dar nu, inima mea de piatră mi-a spus să-l las să sufere ca toți ceilalți!

În cealaltă parte a camerei, Anne se veselea cu Norris și cu Weston, aruncând toți trei priviri săgetate și furișe către Madge Shelton, care stătea aplecată, undeva prin apropiere, asupra broderiilor sale.

– De ce nu o iei pur și simplu de nevastă și termini odată cu totul? l-a întrebat Anne pe Norris, care era logodit de ani de zile cu nestatornica de Madge, fără vreun gând de a o duce prea curând la altar.

Norris a ridicat din umeri.

– Cred că am să mai zăbovesc o vreme, a răspuns el, deși toată lumea știa că Madge era cea care zăbovea, căci îi plăceau prea mult libertatea și purtarea ușuratică ca să se gândească prea serios la a se mulțumi doar cu un singur bărbat.

– Poate că aștepți după altcineva? l-a întrebat Anne, bătând sfiicios din gene. Dacă pățește vreun necaz Maiestatea Sa, aștepți să pui mâna pe mine!

S-a lăsat tăcerea când și-au dat seama de nesăbuința vorbelor ei.

Norris, care-și pierduse toată culoarea de pe fața lui de bebeluș și își bulbucase ochii albaștri de frică, a clătinat din cap cu hotărâre:

– Să mă trăsnească Dumnezeu dacă mi-a trecut vreodată prin minte o asemenea nerozie! Asta înseamnă trădare, doamnă! Ai grijă ce vorbești, chiar și în glumă!

Trădare! La auzul acestui cuvânt, am tras atât de tare de unul din firele broderiei că mi s-a rupt în mână. Glumele lor deveneau tot mai primejdioase, așa că am luat hotărârea să iau aminte la fiecare cuvânt rostit.

Weston i-a sărit iute în ajutor, așa cum îi era obiceiul:

– Dacă mai zăbovești multă vreme, îmi voi încerca eu norocul cu frumoasa Madge!

Auzind acestea, Norris i-a reamintit că era un bărbat însurat și avea să devină și tată în curând și ca atare nu trebuia să-și piardă vremea cu doamnele reginei. În plus, deși nimeni n-o spusese, Madge își încercase deja farmecele pe Weston.

– Așa e, a rânjit Weston obraznic, dar nu pentru Madge am venit aici. E o persoană aici pe care o iubesc mult mai mult decât pe domnița Shelton sau pe draga mea soție.

– Ah, da? a rostit Anne, arcuindu-și sprâncenele. Și cine este această persoană?

– E vorba de tine, i-a răspuns Weston.

– Lingușitorule! l-a lovit Anne în joacă cu evantaiul. Am avut parte de mult prea multă galanterie curtenească pentru ziua de azi. Am să mă duc să văd ce e cu jupânul Smeaton de stă așa de necăjit, căci pare atât de melancolic.

Văzând-o că se apropie de el, Smeaton s-a aruncat în genunchi și și-a plecat capul adânc în fața ei în încercarea zadarnică de a-și ascunde lacrimile.

– Mark? i-a spus ea, întinzând mâna și ridicându-i cu blândețe bărbia. De ce ești așa de abătut?

În cealaltă parte a camerei, George și-a aruncat un braț pe după umărul lui Weston și și-a dat capul pe spate, râzând cu poftă la o glumă de-a lui. Văzând acestea, ochii plini de deznădejde ai lui Smeaton au scăpărat de gelozie.

Și Anne a văzut asta, însă i-a înțeles greșit rostul.

– Mark, i-a zis ea, întorcându-i capul spre ea și vorbindu-i cu blândețe, ca unui copil mic: Nu trebuie să te aștepți să-ți vorbesc așa cum le vorbesc lor, căci ei sunt nobili prin naștere, iar tu nu.

– Vai, nu, doamnă, o privire îmi este de-ajuns! i-a răspuns Smeaton, uitându-se la ea cu adorație și atingându-i îndrăzneț cu vârfurile degetelor încheietura suplă a mâinii care încă mai zăbovea pe bărbia lui.

Anne și-a pierdut cumpătul și și-a retras degrabă mâna.

– Să nu profiți prea tare de bunătatea mea, jupâne Smeaton! l-a atenționat ea, întorcându-i spatele și creând un vârtej revoltat de fuste din atlaz purpuriu, pentru a se îndrepta apoi spre prietenii săi, lăsându-l pe bietul și deznădăjduitul de Smeaton în suferința lui, îndrăgostit fără speranță nu doar de un singur vlăstar al familiei Boleyn, ci chiar de doi, fără nici o speranță că ar putea să-l aibă pentru el pe vreunul din ei.

Capitolul 26

În ultima zi de aprilie a anului 1536, Anne a căutat să se desprindă de necazuri, petrecându-și vremea cu fiica ei în grădinile din Greenwich. Eu și Meg Lee eram singurele care o însoțeam, așezate pe două bănci aflate pe laturile opuse ale grădinii, ea citind din Biblie, iar eu văzându-mi de broderiile mele.

Anne, îmbrăcată toată în atlaz negru, avea o înfățișare complet disonantă cu florile colorate și verdeața din jurul ei.

Râdea stând în genunchi, cu brațele întinse către Elizabeth, care, cu fața ei toată încruntată de concentrare și cu buclele roșiatice ca frunzele de toamnă ieșindu-i de sub bonețica portocalie brodată cu fire aurii, și-a ridicat valurile tari și foșnitoare ale rochiei și s-a târât cu hotărâre până în brațele mamei sale.

Anne a îmbrățișat-o și a ridicat-o la ea în poală.

– În curând vei fi prea mare ca să te mai poată ridica mami în brațe! i-a strigat ea învârtind-o în aer și râzând de veselie, cu pletele negre ca de țigancă legănându-i-se libere în aer.

A făcut apoi o pauză bruscă și s-a uitat în sus la rege, care le privea încruntat de la o fereastră de deasupra. Zâmbetul de pe față i-a pălit și pe șira spinării i-a trecut iute un fior care a făcut-o s-o tragă pe Elizabeth și mai aproape de ea.

Elizabeth a întins mâna pentru a apuca pandantivul de aur de la gâtul lui Anne.

– Ia uite acolo! a arătat Anne în sus spre Henric. Fă-i cu mâna lui tati! a spus ea cu un aer lingușitor și fals, zâmbind încurajator și așezând-o mai bine pe Elizabeth la ea în poală. Haide, fă-i cu mâna lui tati! a îndemnat-o ea, în vreme ce Elizabeth, comportându-se ca o adevărată urmașă a Tudorilor, a refuzat să-i facă semn cu mâna și a aruncat în schimb o privire încruntată înspre rege. Apoi a strâns-o și mai tare în brațe pe Anne, sfidând uitătura

aspră a lui Henric Tudor. Chiar așa, nu m-ar fi uimit dacă obrăznicătura ar fi îndrăznit să scoată limba la el.

Dar buzele lui Henric nici măcar nu au încercat să schițeze un zâmbet, ci le-a întors spatele amândurora și a plecat de la fereastră.

Anne s-a schimbat brusc la față și a închis ochii strâns, în încercarea de a nu izbucni în lacrimi.

– Tati, pa, pa! a rostit Elizabeth dintr-odată. Nu mi-a făcut cu mâna și nici eu nu i-am făcut cu mâna lui! se auzea un ușor tremurat îmbufnat în vocea ei, ca și cum puțin i-ar mai fi lipsit să nu înceapă a plânge.

– Nu plânge, copila mea, i-a spus Anne, sprijinindu-și bărbia pe creștetul capului ei. Adu-ți aminte ce te-am învățat: nici un bărbat nu merită să plângi pentru el! Păzește-ți inima, Elizabeth, păzește-o ca pe cel mai de preț lucru al tău. Ține-o încuiată bine cu cheie și ai mare grijă pe cine lași să se apropie de ea, ca să nu-ți trădeze încrederea. Nu îngădui nici unui bărbat să-ți fie stăpân, ci fii tu stăpâna propriei tale sorți. Nu ceda niciodată!

– Niciodată! a repetat Elizabeth, aruncându-și capul pe spate și fluturându-și coama din bucle roșii-aurii ca de leoaică.

M-am cutremurat la auzul acelei dârzenii mândre din glăsciorul ei poruncitor. Nu aveam nici o îndoială că acea fătucă precoce avea să-și amintească fiecare cuvânt în parte, însă mă întrebam, totuși, ce a izbutit să înțeleagă din ele.

La auzul unui zgomot de pași pe prundișul aleii, ne-am întors cu toate ca să vedem cine vine. Era George, cu o ținută la fel de impresionantă ca a lui Anne, din atlaz negru și cu gulerul și manșetele cămășii lui albe brodate cu fir negru.

– Ai văzut? l-a întrebat Anne.

– Da, a răspuns el dând din cap, zâmbind cu gura până la urechi și luând-o în brațe pe Elizabeth când a văzut-o venind zâmbitoare, cu mânuțele întinse spre el și rostind „unchiule George".

– S-a terminat, George. Chiar s-a lepădat de mine. I-a picat cu tronc Jane Seymour și mi-e teamă că acum eu voi urma soarta Caterinei.

– Nu-i nevoie, i-a răspuns George. Care a fost greșeala Caterinei?

– Încăpățânarea și mândria ei! a intervenit Anne iute. Era atât de hotărâtă să nu dea înapoi, chiar și atunci când știa că el nu-și dorește altceva decât să o dea la o parte. Mereu am fost de părere

că ar fi trebuit să accepte cele mai bune condiții pe care i le oferea și să se retragă cu capul sus.

– Atunci de ce nu vrei să-ți urmezi propriul sfat? Dacă tot trebuie să te retragi, Anne, nu o face ca un câine schingiuit, cu coada între picioare, ci părăsește curtea cu capul sus, ca o regină ce ești! Și nu aștepta oferta lui, ci vino tu cu propriile condiții. Fii rațională și calmă. Ia-l prin surprindere, căci el se așteaptă la lacrimi și furtună. Surprinde-l, spune-i că vrei să rămâneți prieteni.

– Am să-mi păstrez titlul de marchiză, și vreau să mi se dea un venit însemnat. O să-l coste scump să se descotorosească de mine, și n-am de gând să mă retrag în vreo mănăstire sau în vreun castel rece și dărăpănat de pe lângă cine știe ce mlaștini…

– Franța, a intervenit George. Vom merge împreună în Franța. Vom avea un castel acolo și vom duce un trai fastuos împreună, înconjurându-ne de cei mai amuzanți oameni!

Împreună! Acel *împreună* m-a străpuns drept în inimă! M-a lăsat fără răsuflare! Nu-mi venea a crede urechilor. George plănuia să mă părăsească, să fugă în Franța cu sora lui ajunsă în dizgrație și cu plodul ei bastard. Avea de gând să mă părăsească! Nu, vai, nu, nu era cu putință așa ceva!

– Da! a strigat ea cu însuflețire. Vai, George, vrei să spui că… vei veni cu mine, mă vei urma în exil?

– Te voi urma oriunde! i-a răspuns el făcând un pas mai aproape de ea și sprijinindu-și fruntea de a ei. Nu-mi pasă cât de departe, sau de va trebui să înfrunt focul, înghețul, vânturile furtunoase, mările învolburate sau nisipurile deșertului ca să ajung acolo. Crezi că aș putea trăi fără sufletul meu?

– Nu, așa cum nici eu nu aș putea să o fac, George. Noi doi suntem ca un singur suflet despărțit în două trupuri, unul de bărbat și altul de femeie.

– Ca două fețe ale aceleiași monede, i-a spus George. Ca două suflete îngemănate, chiar dacă nu ne-am născut ca gemenii, în același timp.

Mi se frângea inima să-i văd cum stau așa, îmbrățișați și cu frunțile unite, cu Elizabeth cuibărindu-se între ei, singura opreliște dintre trupurile lor, ca niște părinți bucuroși care-și țineau la mijloc singurul lor copil. Am simțit cum mă cuprinde o furie atât de puternică că mi-a fost teamă să nu mă doboare. Nu puteam să

respir cum se cuvine sau chiar să văd prin toată ceața ce îmi acoperea ochii.

Apoi, așa cum se întâmplă adesea, mica lor idilă a fost întreruptă de realitate.

– Dar cum rămâne cu Elizabeth… a rostit Anne uitându-se în jos, cu îngrijorare, la fata ei. Vai, George, nu pot permite să fie declarată o bastardă!

– Nu, nu se poate așa ceva, a încuviințat el. Nu poate să își piardă drepturile și rândul la succesiune; după orice moștenitor băiat născut din următoarea căsătorie a regelui, desigur.

– George! a exclamat Anne, trăgându-se de lângă el și bătând din picior. Mironosița aia spălăcită, cățeaua aia de Seymour! Dar-ar Domnul să fie stearpă sau să moară la fătat! Vedea-i-aș plozii sugrumați la naștere decât să-i ia locul micuței mele Elizabeth!

– Anne, nu te mai răsti la mine, doar știi prea bine ce gândesc! Și astea nu-s cuvinte cu care să-i potolești furia lui Henric. Fii mai prietenoasă și mai împăciuitoare. Și acum, liniștește-te și cugetă, cântărește bine lucrurile: a avut două soții și două metrese recunoscute și, punând toate neînțelegerile la o parte, câți fii are, până la urmă? Băiatul lui Bessie Blount este pipernicit și ofticos, deci pun prinsoare că nu prinde douăzeci de ani. Deja se zvonește că ar tuși sânge din plămâni. Iar în ceea ce-l privește pe băiatul surorii noastre, Mary… ei bine, nimeni nu poate spune fără tăgadă dacă este fiul regelui sau al lui Will Carey. Așa că ce te face să crezi că Jane Seymour are să se descurce mai bine decât tine sau decât Caterina? E doar cu cinci ani mai mică decât tine, și deci nu are frăgezimea de partea ei. Lasă lucrurile așa cum sunt deocamdată, Anne. Îți promit că micuța ta Elizabeth nu va fi dată uitării. Dar primește cele mai bune condiții acum, cât încă mai ai vreme. Lasă-l pe Henric să se creadă generos, și vino cu alte planuri mai bune când va fi timpul potrivit. Doar n-are să trăiască pe vecie, și poate că nu o să mai fie în stare să facă prea mulți copii de acum încolo, și, dacă atunci când va muri, nu va lăsa în urmă nici un moștenitor băiat de drept…

– Va intra în joc Elizabeth, sănătoasă, și voinică, și leită taică-su! Socotesc că, oricât de mult m-ar disprețui pe mine, mulți se vor aduna în jurul ei! Uite ce păr roșu are, George, și ce încruntătură rebelă, și să vezi ce prinsoare zdravănă are! Este un Tudor din cap până în picioare, nimeni nu s-ar putea îndoi vreodată de asta!

Am tresărit la atingerea bruscă și neașteptată a unei mâini pe umărul meu, așa că m-am întors ca să dau ochii cu Thomas Cromwell.

– Iertați-mă dacă v-am speriat, doamnă, dar mă întristează foarte tare că trebuie să priviți aceste scene din depărtare, în loc să fiți în inima unei familii atât de iubitoare. Vocea lui era mătăsoasă și pricepută, cum trebuie să fi fost șuieratul șarpelui care a ispitit-o pe Eva în Grădina Edenului. Ia uitați-vă la ei, a spus el șuierător în vreme ce și-a așezat toată greutatea lui burduhoasă pe bancă lângă mine, fără ca măcar să-mi ceară voie.

Anne și George se îndepărtau acum, ținând-o pe Elizabeth de mâini, între ei, iar Anne vorbea cu duioșie despre cât de isteață era odrasla ei cu părul roșu, cum știa deja literele și cum începuse să facă primele noduri pe gherghef.

– Uitați-vă la ei, mi-a șuierat Cromwell cu înțeles în ureche. De n-am ști mai bine, am putea crede că sunt iubiți.

Cuvintele lui m-au făcut să tresar, căci nu spusesem și nu gândisem oare și eu același lucru?

– Sunt la fel de apropiați ca niște iubiți, nu sunteți de aceeași părere, Lady Rochford?

Mi-am întors capul cu îndrăzneală înspre el ca să-i întâlnesc privirea întunecată și lipsită de orice simțire.

– Dar chiar *sunt* iubiți! am exclamat eu, simțindu-mi sângele zvâcnind prin vene.

Gata, îmi ieșise minciuna din gură, deși în sufletul meu chiar credeam că ăsta este adevărul. Zarurile fuseseră aruncate, chiar dacă erau încărcate cu rea-credință.

– Sunt iubiți! am repetat eu. N-a existat niciodată o dăruire mai mare între două suflete ca între ei doi! mi-am întărit astfel cuvintele cu și mai mare hotărâre și convingere, când ar fi trebuit, de fapt, să le retrag. Nu am făcut asta însă. Am ales să le las acolo unde erau. Mi s-au părut atât de nimerite atunci. Era vremea să înțeleagă cineva, în sfârșit, ce simțeam și să mă compătimească, chiar dacă era vorba de Cromwell, acea creatură disprețuitoare și perfidă. Uneori, e mai bine să ai pe cineva căruia să i te poți destăinui decât să nu ai pe nimeni.

Cromwell și-a ridicat corpul mătăhălos de pe bancă și mi-a întins o mână pătată de cerneală.

Am stat așa, uitându-mă în sus la acea făptură disprețuitoare, la acel broscoi slinos și veninos, care era creatura regelui din cap

până în picioare. Nimeni pe lumea aceasta nu era mai clevetitor și mai nesimțitor decât Thomas Cromwell, și nu exista un avocat mai necruțător, mai lipsit de scrupule sau mai viclean ca el. Unsoarea lucea din fiecare por al feței lui grase și impasibile, de pe gâtul lui masiv și de pe fiecare fir din părul lui negru și gros ce îi ajungea până la bărbie. Vai, da, era într-adevăr o ființă slută și soioasă, iar eu îl uram fără tăgadă, însă a avut grijă să-mi ofere întocmai lucrul de care duceam lipsă, iar pentru asta urma să-i fiu recunoscătoare pe veci.

În clipa următoare, ne aflam amândoi în dormitorul lui, iar el îmi scotea încetul cu încetul fiecare strat de haine de pe mine, oprindu-se ca să-mi sărute rotunjimea umărului, gropița dinăuntrul cotului sau chiar și umflătura de pe dosul palmei, unde avusesem osul rupt, care nu se mai așezase cum trebuie la loc, învăluindu-mă în mici atenții atât de plăcute, cum nu o mai făcuse nici un bărbat până atunci, dezmierdându-mă, și alinându-mă, și ungându-mi sufletul cu pomada înduioșării.

– Anne, mi-a spus el, ar trebui să fie închisă într-o mănăstire, și nu a vreunui ordin îngăduitor și tihnit, unde ar putea să aibă câini de companie și iubiți, sau să-și cumpere rangul de stareță, ci unul strict, cu un program riguros de post, rugăciune și tăcere, unde călugărițele poartă veșminte aspre, cu cilicii care să le schingiuiască pielea, pe dedesubt, și unde să li se radă tot părul din cap pe sub broboadele mohorâte.

– Da! am oftat eu topită. Da! Ar trebui să fie ținută undeva departe de lumea bărbaților!

Dar ceea ce voiam, de fapt, să spun era că ar fi trebuit să fie ținută departe de George. Atunci, el ar fi fost numai al meu și, cu timpul, ar fi uitat-o și s-ar fi întors la mine, iar eu aș fi fost acolo ca să-l întâmpin cu brațele larg deschise și cu inima zvâcnind de iubire pentru el.

În vreme ce el îmi dezgolea trupul, eu îmi dezgoleam sufletul, vărsându-mi toată amărăciunea, ura, gelozia și ciuda în urechea lui de târâtură vicleană. Singurul amănunt pe care nu-l dezvăluisem era cochetăria lui răzleață cu sodomia, căci pedeapsa pentru asta însemna crunta moarte pe rug. I-am mărturisit, în rest, tot ce aveam de mărturisit, fiecare gest de apropiere și de afecțiune la care asistasem între el și Anne, și, amintindu-mi de toată ura și ranchiuna pe care le-o purtam prietenilor lor, i-am dat răspicat

numele tuturor celor patru: Francis Weston, Henry Norris, William Brereton și jucărioara lor melancolică, Mark Smeaton.

Când Cromwell m-a întins pe pat, iar eu mi-am deschis larg picioarele ca să-l primesc în mine, nu mi-am trădat soțul doar cu trupul, ci și cu vorba, și care din cele două era păcatul mai mare îi las pe alții să hotărască.

Capitolul 27

După aceea totul s-a desfășurat foarte iute.

– Ce se va întâmpla acum? l-am întrebat eu pe Cromwell, care, îmbrăcat din nou în veșmintele lui negre și grele și cu însemnul din aur al funcției pe deasupra lor, stătea în spatele meu, ajutându-mă să îmi leg șireturile pieii argăsite de sub rochie.

– Am să merg la casa mea din Londra, unde trebuie să iau cina cu un oaspete de mare seamă, mi-a spus el, lăsându-mă așa, fără vreo sărutare sau vreun gest de rămas-bun. I-a poruncit calm pajului să meargă după o slujnică și să o aducă să mă ajute la îmbrăcat, în vreme ce eu mă aflam doar în jupon, tremurând de însemnătatea a ceea ce tocmai se petrecuse. Nu mai puteam să dau înapoi, nu mai puteam să desfac ceea ce făcusem, chiar de mi-aș fi dorit. Și totuși, adevărul era că nici măcar nu îmi doream asta. În pofida agitației care mă cuprinsese și a presimțirilor rele, aveam conștiința împăcată, nu simțeam nici o remușcare pentru ceea ce tocmai făcusem, căci, în adâncul sufletului, știam că era adevărat tot ceea ce spusesem. Iubirea lor chiar era incestuoasă, deoarece, fie ea și neconsumată, reprezenta totuși un incest, un act necuviincios, nefiresc și păcătos, și eu eram cea nevoită să-l stârpească, de vreme ce nimeni altcineva nu avea de gând să o facă. Și acum… acum îl aveam pe Cromwell de partea mea, un om vestit pentru dârzenia cu care ducea lucrurile până la capăt! În ceea ce-i privea pe ceilalți, pe Weston, Norris, Brereton și Smeaton, erau cu toții niște nesăbuiți, niște nesăbuiți fără voință, și meritau să fie osândiți. Pe deasupra, cu toții o iubeau pe Anne Boleyn și se mai și amestecaseră între mine și soțul meu.

Când am intrat în Marea Sală în noaptea aceea, toată lumea încerca să ghicească cine era „oaspetele de seamă" al lui Cromwell.

Acest oaspete nu era însă nimeni altul decât Mark Smeaton. Cromwell nu se dovedise vreodată a fi un împătimit al muzicii, așa că era greu de înțeles de ce ar fi ales să poftească un muzicant de condiție modestă să stea la aceeași masă cu el, asemenea unui egal.

Mai multe zvonuri mișunau pe buzele tuturor curtenilor, când s-a strecurat vorba că Smeaton fusese legat de scaun la masă. O funie cu noduri în puncte bine nimerite îi fusese legată în jurul țestei și îi era strânsă tot mai tare printr-un băț, în vreme ce Cromwell încerca să-l descoasă, savurând în același timp o masă îmbelșugată, compusă din pui fript și urmată de trei porții sănătoase de șarlotă.

Nodurile îi străpungeau adânc carnea, iar pielea lui Smeaton, albă și delicată ca a unei femei, s-a sfâșiat într-un final, în vreme ce apăsarea asupra ochilor a devenit de neîndurat, făcându-l să geamă, să țipe și să plângă de durere, până când, gata să-și piardă mințile de chin și de teamă, bietul băiat a început să dea nume, trei, ca să fiu mai precisă: pe ale lui Francis Weston, Henry Norris și William Brereton.

În dimineața următoare, regele Henric a plecat pe neașteptate după primul turnir din întrecerea de Arminden[1], poruncindu-i lui Norris, care încă mai răsufla greu și era leoarcă de sudoare, să-și dezbrace armura și să îl însoțească călare la Londra.

Norris nu a mai ajuns niciodată la curte. Pajul său credincios s-a întors înapoi călare, plângând și aproape gata să leșine, spunându-ne că stăpânul său era întemnițat acum în Turnul Londrei.

Pe tot drumul până acolo, Henric îl rugase, îl ocărâse, îl lingușise și îl amenințase pe Norris, făgăduindu-i libertatea, iertarea și bogății din belșug dacă recunoștea că preacurvise cu Anne, ajutându-l astfel pe rege să se descotorosească de „drăcoaica aia" și să se poată însura cu Jane Seymour fără să mai tărăgăneze lucrurile în vreo bătălie a legilor.

– Niciodată! a fost răspunsul lui Norris. Nu am de gând să mint și să-i pătez cinstea sau pe a mea!

Fiind un adevărat cavaler până în ultima clipă, s-a oferit chiar să apere onoarea reginei într-o luptă dreaptă chiar împotriva regelui în persoană sau a vreunui înlocuitor, după vrerea acestuia.

---

[1] Sărbătoare populară de primăvară, ținută la 1 mai (n.red.)

Toate strădaniile lui Henric de a-l ademeni sau de a-l sili au dat greș, așa că le-a poruncit străjerilor să-l ducă pe Norris în Turn.

– Poate că o scurtă ședere acolo îți va schimba părerea.

– Pot să stau și o mie de ani acolo, și tot n-am să mi-o schimb! a strigat Norris în urma regelui. Apoi, eliberându-se din prinsoarea străjerilor, a pășit sfidător și mândru în Turnul Londrei, cu bărbia sus în aer.

Cuprinsă de groază, am mers degrabă să-l pun în gardă pe George, dar altcineva mi-o luase deja înainte: tatăl său.

Sir Thomas Boleyn, pe lângă bărbatul socotit și neînduplecat ce era, mai avea și o fire nemaipomenit de pragmatică ce îl împiedica să se lase orbit de sentimente. M-am rugat cu ardoare ca măcar el să fie în stare a-l convinge pe George să facă ce trebuie, căci, până la urmă, dacă propriul ei tată putea să o părăsească pe Anne cu atâta ușurință și să-i întoarcă spatele fără nici cea mai mică urmă de căință sau de rușine, de ce să nu poată face și fratele ei la fel?

– Nu-i rost acum pentru sentimente, netotule! Leapădă-te de ea în fața tuturor, și fă-o chiar acum, cât încă mai e vreme. Salvează-te! Las-o, du-te la Hever, Beaulieu, Grimston, Rochford Hall, oriunde vei vrea, atâta timp cât te ții departe de curte și de ea!

– Dar este sora mea! a strigat George.

– Și tu ești fiul meu, singurul meu fiu, i-a spus Thomas Boleyn, și mai degrabă te salvez pe tine dacă îmi stă în putință. Asta e ultima ta șansă, George, singura ta șansă. Pentru numele lui Dumnezeu, fii cu judecată și profită de ea!

– Să te ia dracu', cu judecata ta cu tot! i-a strigat George. Du-te tu! Hai, întinde-o iute ca un laș ce ești. Du-te înapoi la Hever, sau la dracu', dacă vrei, mie mi-e tot una! Dar eu n-am de gând să te urmez. Atâta vreme cât încă mai am o fărâmă de suflare în trup, n-am de gând să o părăsesc așa, ci îi voi sta alături până nu-mi mai rămâne nici urmă de sânge în vene!

– Atunci, soarta ți-e pecetluită. Rămas-bun, George, i-a spus aspru Thomas Boleyn, făcându-mi un semn iute de la revedere când a ieșit pe ușă. Era un bărbat care știa să se retragă la timp.

– George! am spus eu gonind înăuntru și aruncându-mă la picioarele lui. Te rog! Ascultă de tatăl tău! Toată lumea se leapădă

de ea. Măcar de data asta nu-i cădea pradă farmecelor, căci te vor duce la pieire! Sunt convinsă de asta!

– Femeie, încetează cu toată trăncăneala asta scârboasă. Doar vorbim despre sora mea! Da, e drept că au părăsit-o toți, până și propriii ei părinți i-au întors spatele și au dat bir cu fugiții, dar, pe cinstea mea, eu nu am s-o fac! a rostit el, pornindu-se apoi spre ușă, însă eu, văzând aceasta, m-am aruncat pe podea și mi-am încleștat mâinile în jurul gleznei lui.

– Te duci la ea?

– Normal că mă duc la ea! Crezi că există ceva pe lumea asta care ar putea să mă oprească? Are nevoie de mine.

– Și eu am nevoie de tine! am spus eu printre suspine. Vai, George, te rog! Nu pleca!

– Dă-mi drumul, Jane, mi-a spus el, smucindu-se din prinsoare și grăbindu-se să iasă pe ușă.

Plângând cu disperare, am început să mă târăsc după el în patru labe, aruncându-mă spre gleznele lui și încercând să i le apuc cu mâinile, încât trebuia să se oprească la fiecare doi pași ca să mă dea la o parte înainte să o iau iar de la capăt.

– Nu mă părăsi, George! i-am spus eu plângând. Nu sunt nimic fără dragostea ta!

– Atunci chiar nu ești nimic, mi-a replicat el fără urmă de șovăială.

Ajuns în capătul scărilor, le-a strigat străjerilor:

– Opriți-o pe nevastă-mea, că nu e în toate mințile!

În vreme ce mă zvârcoleam și țipam în brațele lor, mi-am privit soțul fugind pe scări, dar și din viața mea.

Nu a mai apucat să ajungă la ea. Anne fusese deja luată.

Unchiul ei, ducele de Norfolk, a însoțit-o personal în Turn. Londonezii au început să se îngrămădească pe ambele maluri ale Tamisei, scuipând în barja care o transporta și strigând „Târfa cu ochii bulbucați" în urma ei.

În toată această vreme însă, Anne nu a rostit nici un cuvânt. Nici măcar când a început să plouă.

– Vezi, până și cerul plânge de rușinea ta! a clătinat din cap cu dispreț Norfolk.

Anne însă nu făcea decât să stea dreaptă, cu privirea ațintită înainte, ca și cum ar fi fost oarbă și surdă la tot ce se petrecea în jurul ei.

Jupânul Kingston, locotenentul Turnului, era acolo ca să o întâmpine când barja ei a ajuns la Poarta Trădătorului.

– Jupâne Kingston, voi muri fără judecată? l-a întrebat ea tânguios.

– Până și cel mai de jos dintre supușii Angliei are parte de judecată, doamnă, i-a răspuns el.

Auzind acestea, Anne și-a dat capul pe spate și a început să râdă ca o smintită, până când s-a lovit brusc de zidul jilav din piatră, încingându-și mâinile în jurul trupului, în vreme ce lacrimi amare îi curgeau pe obraji. Știa mai bine ca oricine la ce fel de judecată se putea aștepta din partea regelui.

George a fost ridicat la Whitehall, după ce s-a luptat zadarnic să ajungă la rege și să protesteze împotriva arestării lui Anne. Puțin i-a mai lipsit să și izbutească. A reușit să ajungă tocmai până la ușa camerei sale personale înainte de a fi prins și târât afară, ca să li se alăture celorlalți deținuți din Turn.

Weston și Brereton au fost prinși în ziua următoare. Ca să arate limpede cu cât dispreț priveau învinuirile ce le erau aduse, nu au permis ca reținerea lor să le întrerupă jocul cu zaruri, așa că și-au strâns frumos zarurile și banii și le-au luat cu ei în barjă, jucând tot drumul până la Poarta Trădătorului.

Thomas Wyatt a fost ultimul arestat, dar ăsta era un simplu șiretlic pentru a-i garanta tăcerea. Cromwell deținea toate mărturiile care îi trebuiau, însă Henric nu avea de gând să pună în primejdie un poet atât de valoros. Nimănui care ar fi putut îndrăzni să vorbească în apărarea lui Anne nu trebuia să i se îngăduie să umble liber, mai ales unui om atât de iscusit cu vorbele ca Wyatt. Era caraghios însă că dintre toți bărbații învinuiți, Wyatt fusese singurul care se făcea vinovat de a fi preacurvit cu Anne, căci el fusese cel care îi luase fecioria și care cred că nu încetase niciodată să o iubească.

Capitolul 28

Pe 12 mai 1536, înaintea unei mulțimi de două mii de oameni din toate păturile sociale, înghesuiți umăr la umăr în Sala Turnului, Francis Weston, William Brereton, Henry Norris și Mark Smeaton au fost aduși înaintea judecății pentru învinuirile de preacurvie cu regina și complotare pentru uciderea regelui.

Eu eram acolo încă de dinainte să se crape de ziuă, și chiar și atunci mulțimea era atât de deasă încât am fost nevoită să-mi croiesc drum cu coatele. Din fericire, nu a trebuit să mă zbat ca să fac rost de un scaun, căci Cromwell o trimisese pe una dintre slugile lui ca să-mi țină un loc.

Lui Anne nu i-a fost îngăduit să asiste. Cromwell a socotit că era mai bine să o țină în ceață și în neștire, nădăjduind să-i tocească, astfel, ascuțimea minții. Când avea să-i vină rândul la judecată, Cromwell își dorea să o preschimbe deja într-o muiere care să se înjosească și să se jelească înaintea judecătorilor.

Weston, Brereton și Norris au intrat în Sala Turnului la fel de calmi și de încrezători ca și cum ar fi asistat la încă una dintre activitățile de la curte, la vreun ospăț sau la vreun spectacol, nimic prea serios sau supărător.

Toți trei erau îmbrăcați cu mare grijă, Brereton purtând veșminte din atlaz împodobite cu mărgele de culoarea lignitului, Norris fălindu-se cu un costum din mătase decorat cu catifea de un maro-închis, iar Weston, uimind privirile tuturor, ca întotdeauna, cu un pieptar de un verde țipător, acoperit cu smaralde, mărgăritare și broderii cu fir de aur.

Soția firavă a lui Weston stătea, împreună cu mama lui, pe rândul din spatele meu, așa că atunci când a trecut pe lângă ele, Weston s-a oprit să le arunce un zâmbet, mângâind obrajii pătați de lacrimi ai soției și strângând mâna zbârcită a mamei. Aceste

două femei îi oferiseră regelui o sută de mii de coroane ca să-l scape pe dragul lor pezevenghi de la osândă, dar Henric le refuzase oferta. Și de ce ar fi acceptat-o, când, dacă Weston avea să fie osândit, toate bunurile lui, toți banii, proprietățile și pământurile lui ar fi trecut în posesia Coroanei.

Ultimul intrat a fost amărâtul și ordinarul de Smeaton, care nici măcar nu era în stare să meargă, așa că a trebuit să fie adus pe sus înăuntru. La sosirea în Turn, după masa schingiuitoare pe care o luase cu Cromwell, fusese tras pe roată vreme de patru ceasuri, lăsându-i-se trupul frânt și schilodit, înainte de a se trece la alte chinuri. Avea ambii ochi atât de umflați și de vinețiii încât abia dacă mai putea să-i deschidă, iar gura îi era puhavă și schimonosită, cu buzele uscate și tari. Mâinile însă, frumoasele lui mâini de muzicant, erau ca două bucăți de carne vânătă și stâlcită, cu toate degetele rupte și unghiile smulse. Jupânul Smeaton nu avea să mai cânte ceva vreodată, și pentru asta vărsa necontenit lacrimi amare și rostea tânguios printre suspine: „muzica mea, muzica mea!" în vreme ce își ținea ridicate în aer mâinile distruse.

Cei trei domni și-au luat, trufași și sfidători, locul înaintea judecătorilor, în vreme ce trupul beteag al lui Smeaton a trebuit să fie legat de speteaza scaunului, căci nu mai putea să stea în picioare fără sprijin.

Mărturiile aduse împotriva lor păreau o litanie fără sens, și toată lumea din jurul meu își schimba priviri de îndoială. Se spunea că Anne le dăduse bani și daruri celor trei bărbați și că dansase, se veselise și jucase cărți cu ei. „Ei bine, și ce e rău în asta?" se întrebau oamenii, ridicând din umeri. Nu erau ei oare prieteni la cataramă de ani de zile? Și, ca regină a Angliei, avea dreptul să facă daruri după bunul ei plac. De ce să faci atâta gură și tărăboi pentru câțiva galbeni și fleacuri, pentru câteva glume și dansuri? Fiecare dintre cei trei domni îi purtaseră premiul, la un moment dat, în întrecerile de turnir, sau îi dedicaseră poezii și cântece. Și iarăși, oamenii se întrebau: „Și ce e rău în asta?" Doar erau niște domni galanți de la curte, și asta se și aștepta de la ei. Și faptul că Smeaton fusese chemat la ea în cameră ca să-i cânte la flaut și din voce, ei bine: „Ce era rău în asta?" Doar era muzicantul curții, nu era el oare plătit să cânte? Și totuși, susținea Cromwell, toate acestea erau mărturii de preacurvie. Oamenii începuseră, așadar, să clatine din cap și să-și dea ochii peste cap.

Au fost pomenite și date exacte, însă ușor de pus la îndoială și de dezmințit. Învinuiții fie nu se aflau în același loc în zilele respective, fie Anne fusese țintuită la pat, revenindu-și după vreuna dintre sarcini, și deci fără a fi în stare să se prostească cu vreun amant. În ceea ce privea complotul de a-l ucide pe rege, mărturiile erau chiar și mai lipsite de sens. Weston îl înfruntase în turnir și-l aruncase de pe cal, pricinuindu-i o rană foarte primejdioasă Maiestății Sale, care, pentru câteva clipe, părea că nu ar mai fi putut să se reîntoarcă la viață. Auzind acestea, oamenii au început să-și arcuiască sprâncenele în semn de neîncredere și să clatine uimiți din cap. Fie el rege, cavaler sau om de rând, orice bărbat care se întrecea în turnir se supunea acelorași primejdii, precum rănirea sau chiar moartea. Cum să fi însemnat asta un complot pentru uciderea regelui? Și mai era și remarca nenorocită cum că Norris ar fi „așteptat ca regele să pățească ceva", exprimare cu totul nefericită, e drept, dar nu și dacă se ținea seamă de împrejurările în care fusese rostită. Nu putea ea oare să fie o simplă glumă nesărată? Pentru Cromwell însă, împrejurările nu aveau nici o însemnătate, ci îi era de ajuns simplul fapt că fusese rostită.

Cei trei domni plini de duh s-au năpustit asupra mărturiilor ca niște câini înfometați, făcându-le bucăți. Revoltați și sfidători, trufași și iscusiți, au trecut fuduli printre ele, făcând glume și râzându-i lui Cromwell în față.

Mark Smeaton, veșnicul slujitor supus, a fost singurul care s-a ploconit la picioarele judecătorilor, spălând podeaua cu lacrimile sale și rostind de zor și cu mare stăruință:

– Sunt vinovat și merit să fiu trimis la moarte!

Într-adevăr, Smeaton chiar se făcea vinovat de a fi preacurvit cu un Boleyn, însă nu era vorba despre Anne. Pe ea nu făcuse decât să o venereze cu toată închinarea, însă cu soțul meu, George, făcuse fapte de sodomie, o crimă și un păcat care ducea la moartea pe rug și la osânda veșnică. Să fi văzut el oare în mâinile sale schilodite pedeapsa dreaptă a Domnului?

– Fie ca Domnul să aibă milă de tine și să-ți ierte vorbele mincinoase, a rostit Francis Weston, uitându-se în jos la smiorcăitul de Smeaton.

– Nu vezi că i-au frânt mintea, așa cum au făcut și cu trupul lui? a strigat Norris. Un om în asemenea stare ar recunoaște orice!

– Sărmană pasăre cântătoare, n-ai prefera tu oare ca ultimul tău cântec să fie despre adevăr, în locul minciunilor diavolești ale lui Cromwell? i-a spus Brereton, clătinând din cap compătimitor.

Asistam, într-adevăr, la un spectacol măreț, iar cei trei domni izbutiseră să-și câștige mulțimea de partea lor. Însă nimic din toate astea nu conta. Toată acea judecată era o bătaie de joc ce nu avea nimic de-a face cu dreptatea, ci doar cu vrerea și cu toanele regelui.

– Mărturiile sunt atât de grăitoare, încât nici măcar nu mai au nevoie de alt sprijin! a declarat Cromwell la provocarea lui Brereton.

– Mincinosule! a strigat Brereton, cu vocea răsunându-i până în tavan. Totul nu este decât un castel din cărți de joc, atât de firav încât nimeni nu îndrăznește să se apropie prea mult de el sau să răsufle măcar în preajma lui, de teamă să nu-l fărâme în mii de bucăți!

– Pot vedea chiar și cu un singur ochi că ar cădea numaidecât la o cercetare mai amănunțită! a strigat Weston.

Juriul nici măcar nu a avut nevoie să se retragă pentru dezbateri. Toți cei patru bărbați au fost osândiți la moartea care li se cuvenea trădătorilor, cea mai groaznică și mai dureroasă cu putință: aveau să fie duși la Tyburn, unde urmau să fie târâți, spintecați și tăiați în patru.

– Să nu plângeți pentru noi, ci pentru lipsa dreptății în regatul Angliei! a îndemnat Weston mulțimea în vreme ce erau duși înapoi în temnița lor din Turnul Beauchamp.

Capitolul 29

Trei zile mai târziu i-a venit rândul lui George, dar și lui Anne. Ca pairi ai regatului, amândoi trebuiau să se înfățișeze înaintea unui juriu format din douăzeci și șase de semeni de-ai lor, printre care și vechea iubire a lui Anne, Harry Percy, ajuns conte de Northumberland.

Tatăl meu, Lord Morley, era și el unul dintre membrii juriului. Ura să facă parte din această „judecată ridicolă", cum îi spunea el, dar știa că trebuia să-i îndeplinească vrerea regelui.

Thomas Boleyn își dorea să fi fost și el acolo. Nădăjduind să-i intre în grațiile regelui, își repudiase fățiș copiii și spusese că ar fi fost plăcerea lui să poată judeca această pereche de trădători incestuoși, pe care avusese nenorocul să-i zămislească. Cromwell însă a hotărât să-l scutească de această îndatorire, ca nu cumva să-i fie imputat coroanei faptul că îngăduise tatălui învinuiților să facă parte din juriu.

Însă faptul de a permite unchiului învinuiților să stea în fruntea completului de judecată se pare că nu mai vătăma imaginea coroanei, așa că Norfolk a primit cu bucurie funcția de mare vornic.

Zorii zilei de 15 mai prevesteau o zi foarte frumoasă. Cerul era senin, de un azuriu limpede, iar vremea era plăcută și caldă, chiar dacă înăuntrul Sălii Turnului nu se mai putea sta de zăpușeală. Încă o dată, două mii de oameni din toate straturile societății se îngrămădiseră la un loc, ba chiar stând unul în poala celuilalt și căptușind pereții cu trupurile lor, în vreme ce în afara sălii mai erau mulți alții care așteptau să arunce măcar o privire înăuntru. Miasmele de trupuri nespălate și de sudoare erau atât de apăsătoare, încât parfumurile și globurile înmiresmate deja nu mai erau un moft, ci o necesitate, deși, până la urmă, nu s-au dovedit a fi de

prea mare folos, căci multe dintre femei au leșinat oricum de la căldură și putoare.

Anne a fost prima poftită în sală, întorcând toate capetele înspre ea. Oamenii stăteau în picioare, pe vârfuri și cu gâturile întinse, în încercarea de a o zări măcar o dată. Purtarea ei era fără tăgadă una calmă și regească, fapt ce a reușit să-i uimească pe mulți dintre cei de față, date fiind zvonurile de sminteală din cauza râsetelor isterice, plânsetelor sălbatice și necontenite și a stărilor de nădejde crescândă, care lăsau locul stărilor de disperare profundă. Era îmbrăcată într-o rochie din catifea neagră, deschisă în față ca să scoată la iveală o fustă dintr-un atlaz arămiu strălucitor. Mărgăritare mari și lăptoase ce se intercalau cu mărgele din chihlimbar și aur îi mărgineau corsajul pătrățos și jos. Mânecile lungi, care îi atârnau, erau conturate cu manșete dintr-o blană moale și maronie de samur, care se continuau cu o căptușeală roșiatică și lucioasă în formă de clopote în jurul mâinilor. Boneta ei franțuzească era și ea mărginită cu mărgăritare, iar în jurul gâtului, atât de suplu și de lung, dar și atât de lesne de tăiat, purta colierul ei preferat din mărgăritare, cu vestitul pandantiv în formă de B și cu cele trei mărgăritare ca lacrima care îi atârnau de el.

Apoi a fost rândul lui George să intre în sală și, cu toate că străjerii au încercat să-i țină departe unul de celălalt, cei doi au reușit, până la urmă, să se întâlnească. George a strâns-o într-o îmbrățișare pătimașă la pieptul lui, în vreme ce Anne l-a cuprins cu brațele de după gât și și-a îngropat fața în umărul lui. Jupânul Kingston a fost nevoit, așadar, să intervină, conducându-l pe George către estrada unde trebuia să-și înfrunte judecătorii, și pe Anne către un scaun din apropiere.

Vai, cât mă durea sufletul să-l văd așa! Îl bătuseră cu atâta furie și repeziciune, încât am crezut că o să mor. Slavă Domnului că nu a fost nevoie să-l schingiuiască. Era îmbrăcat tot într-un negru mohorât, singurele petice de alb care i se zăreau în toată ținuta fiind doar cele ale volanelor imaculate din jurul gâtului și al încheieturilor, în vreme ce părul și barba lui neagră erau pieptănate și aranjate fără cusur.

A început așadar și judecata. Cât de bine a reușit să se apere! M-a făcut chiar să roșesc și să mă simt o neroadă, la auzul acelor mărturii fără noimă. Pe multe dintre ele chiar eu le oferisem, iar Cromwell le răstălmăcise ca să se potrivească planurilor sale.

George era învinuit că își petrecea mereu timpul în tovărășia surorii sale, rămânând adesea singur cu ea în apartamentele ei personale. Fusese văzut chiar aplecându-se și sărutându-și sora, pe când aceasta stătea întinsă în pat.

– Oare nu au voie un frate și o soră să vorbească departe de ochii lumii fără a fi bănuiți de incest? a replicat George. Sora mea nu îmi este doar soră, ci și cea mai dragă și mai bună prietenă. Ne înțelegem cu desăvârșire unul pe celălalt și ne-am simțit întotdeauna minunat unul în tovărășia celuilalt.

– Regina, a declarat Cromwell răspicat, și-a întărâtat propriul frate de sânge să o siluiască, ademenindu-l și băgându-și limba în gura lui, iar el într-a ei, precum și cu daruri, discuții deșănțate și alte gesturi necuviincioase. De unde rezultă că el, nesocotind poruncile Domnului și toate legile omenești, și-a siluit și și-a cunoscut trupește propria soră de sânge.

– Asta-i o minciună sfruntată! a strigat George cu voce răsunătoare.

– Liniște! Nu e rândul tău să vorbești! i-a spus Norfolk tăios, făcându-i semn din cap lui Cromwell și îndemnându-l să continue.

Împreună cu prietenii lor, susținea Cromwell, George și Anne îl luaseră în derâdere pe rege, bătându-și joc de hainele sale, de umerii lui umflați și căptușiți și de cochiliile lui uriașe, spunând că ar putea încăpea doi bărbați la un loc într-unul din pieptarele lui Henric. Pe deasupra, au tăgăduit valoarea poeziilor și a cântecelor sale, considerându-le pe ale lor ca având o însemnătate mai mare.

Cromwell a susținut că, potrivit unor mărturii, așa-zisa „prințesă Elizabeth" ar fi fost, de fapt, fata lui George Boleyn, căci atunci când a aflat că este gravidă, Anne i-a transmis vestea cea bună „iubitului său frate" printr-o scrisoare.

– Vi se pare aceasta o purtare firească? a întrebat Cromwell cu viclenie. După nașterea copilului, a continuat el, George a fost văzut stând într-un fel foarte prietenos lângă regină, în patul ei, rostind vorbe de laudă despre copil. A fost auzit chiar de doi martori, unul dintre ei fiind propria lui soție, iar celălalt, răposata, dar mult stimata Lady Wingfield, cum inculpatul declara: „Micuța asta este una de-a noastră!" Bătrâna Lady Wingfield a fost nevoită să mărturisească aceste fapte chiar de pe patul ei de moarte, susținea

Cromwell, iar acesta, domnii mei, nu este un loc unde cineva și-ar putea dori să rostească minciuni!

George și-a încrucișat brațele la piept și a înclinat capul, rostind:

– Cât de nesăbuit din partea ei să moară tocmai când aveam atâta nevoie de ea! E vreun solomonar cumva prezent, ca să aflăm asta drept de la sursă, mai degrabă decât din auzite?

Toată sala a izbucnit în râs, determinându-l pe Norfolk să sară din scaun și să îndemne mulțimea la tăcere.

– George, a continuat Cromwell, fusese auzit cum își dorea să pună în primejdie viața regelui, spunând că ar fi vrut să-l omoare pe Henric pentru tot ceea ce îi făcuse lui Anne, iar soția sa putea să susțină această afirmație, dat fiind că se afla în aceeași încăpere cu el la vremea când rostise acele cuvinte.

– Vai, hai să spunem lucrurilor pe nume! a țipat George. Cea de la care au pornit toate aceste învinuiri este propria mea soție, nu-i așa, jupâne Cromwell?

– Cine e mai potrivit să ofere asemenea mărturii decât această femeie foarte îndurerată și nedreptățită, care a suferit atât de mult din pricina iubirii pe care ți-o poartă? a replicat Cromwell.

– Așa e, îndrăznesc să spun că se socoate a fi o astfel de femeie, a încuviințat George. În realitate însă, soția mea este o scorpie nestatornică și răzbunătoare, ale cărei închipuiri de gelozie depășesc adesea granițele rațiunii. N-am putea să chemăm pe cineva care să vorbească despre firea ei? Mi se pare mai mult decât just, de vreme ce tot acest rău pe care sunteți gata să îl credeți despre mine se sprijină pe vorbele acestei femei!

– Nu se cade să-i pângăriți cinstea doamnei Rochford, a rostit Cromwell cu înțeles, căci nu ea este cea judecată aici.

– Dacă ar fi vreo urmă de dreptate aici, astăzi, atunci chiar ar trebui judecată, pentru mărturie mincinoasă! a exclamat George. Iar în ceea ce privește iubirea ei pentru mine, vedeți bine cât de tare mă iubește, de îndrăznește să aducă niște învinuiri atât de neadevărate, de josnice și de răutăcioase împotriva mea și să-mi ponegrească numele meu și pe cel al surorii mele!

Toți oamenii din jurul meu începuseră să se întoarcă în scaunele lor și să-și spună vorbe în șoaptă unul celuilalt. Miza pentru eliberarea lui George era de zece la unu, iar unii erau atât de încredințați că așa aveau să se petreacă lucrurile, încât și-au pus

toate avuțiile rămășag pe asta. Mărturiile împotriva lui erau caraghioase, meschine și prostești!

Eu știam adevărul însă, și anume că o iubea mai mult decât pe oricine altcineva. Ea era cea mai valoroasă ființă din lume pentru el, dar rostite cu voce tare, astfel de afirmații păreau ceva nebunesc, niște aiureli smintite și întortocheate ale unei neveste geloase care își varsă năduful pentru toți anii de suferință care se adunaseră până atunci. Până și eu începusem să cred că soțul meu avea să fie declarat nevinovat, și că, în vreme ce Anne urma să fie osândită și închisă în chilia mohorâtă a vreunei mănăstiri, eu aș fi putut să mai primesc încă o șansă cu George. Eram dornică să-i iert totul, dacă doar m-ar fi iubit și s-ar fi întors la mine.

Nu se nimerise oare mult prea bine ca Lady Wingfield să moară tocmai acum? spuneau cei din jurul meu. Iar cei de la curte care o cunoscuseră s-au grăbit să-i înștiințeze pe ceilalți că era o bătrână foarte senilă și că mintea îi rătăcea adesea fără noimă în trecut, încurcând oamenii și întâmplările între ele. Uneori nici măcar nu mai izbutea să-și recunoască propriile rude. Știind toate acestea, mai era oare cu putință ca poveștile ei despre regină și despre fratele ei să fie de dat crezării? Și pe deasupra, în ultimii ani surzise destul de tare, așa că se putea pune la îndoială tot ceea ce susținuse că a auzit.

Și de ce să nu-l înștiințeze regina de sarcina ei pe propriul frate? Iar în ceea ce privea remarca potrivit căreia micuța prințesă ar fi fost „una de-a noastră", nu se putea referi ea oare la faptul că avea unele trăsături moștenite din familie? Căci, iarăși, era un zvon care fusese repetat fără să se țină seama de împrejurări, așadar, cum ar fi fost posibil să primească o judecată nepărtinitoare?

Anne și George au fost întotdeauna foarte devotați unul altuia, așa cum mărturiseau cei de la curte, iar Lady Rochford a fost întotdeauna geloasă pe această apropiere dintre ei. O femeie a povestit chiar că mă văzuse stând la picioarele unei scări, țipând la George și învinuindu-l că ar fi fost îndrăgostit de sora lui.

– Nu-mi place deloc regina, spunea ea, dar nu pot nici să nu dau crezare faptelor și lucrurilor pe care le-am văzut și le-am auzit cu propriii mei ochi și urechi.

Și alții aveau povești asemănătoare despre certurile dintre noi, pe care le auziseră din întâmplare sau la care chiar se nimeriseră să fie de față. Altcineva spunea că m-ar fi văzut mușcând un paj

care îndrăznise să dezmintă zvonul cum că regele ar fi murit în turnir. Spuneau că eu am fost mereu miezul tuturor răutăților, încercând să-i pricinuiesc suferințe reginei, dorindu-i răul și bucurându-mă de fiecare necaz al său.

Rușinată până în măduva oaselor, mi-am acoperit fața sub scufia mantiei și m-am afundat și mai tare în scaun, nădăjduind și rugându-mă să nu mă recunoască nimeni. Mi se părea totul atât de prostesc acum, că de nu ar fi fost vorba despre niște vieți în primejdie, ai fi zis că e o comedie!

– Destul! a strigat Norfolk și, urmat de un copist care ținea în mână o farfurioară din cositor cu un singur sfeșnic sprijinit pe ea, s-a apropiat de George și i-a înmânat o bucată împăturită de hârtie. Din pricina naturii delicate a acestei întrebări, ea nu va fi rostită cu voce tare, ca să nu-i stârnească Maiestății Sale neplăceri inoportune. Citește întrebarea și răspunde doar cu da sau nu, și apoi arde bucata de hârtie în flacăra acestei lumânări, după care vom purcede cu încheierea.

Despăturind hârtia cu degetele lui lungi și subțiri, a început să parcurgă rândurile, în timp ce chipul i se lumina într-un zâmbet, iar în ochi îi apăruse o sclipire sfidătoare.

Anne s-a aplecat înainte în scaun, apucând de mânere cu putere și privindu-l rugătoare în ochi. Știa precis ce plănuia să facă, căci și ea ar fi făcut același lucru de ar fi fost în locul lui. Privirile li s-au întâlnit și amândoi au știut că soarta ei era pecetluită. Nu ar fi fost cu putință ca judecătorii să hotărască în favoarea ei, când patru dintre așa-zișii ei ibovnici fuseseră deja osândiți la moarte. Și, cu toate că George încă mai avea șanse de scăpare, totul ținea de acest moment și de acea bucată foarte valoroasă de hârtie din mâna lui.

George s-a întors, a privit mulțimea cu un aer trufaș și jur că s-a uitat drept la mine și mi-a zâmbit. Apoi a început să vorbească, și am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

– Este adevărat că regina a susținut că erau slabe șansele să conceapă din nou un copil, întrucât regelui îi lipseau vigoarea și virilitatea, când venea în patul ei?

George tocmai ce își aruncase viața pe apa sâmbetei! Cu acel gest îndrăzneț, nechibzuit și nimicitor năruise toate speranțele de a mai fi declarat nevinovat și-i sărăcise pe mulți dintre cei cărora le plăceau rămășagurile.

– Nu, domnul meu, a răspuns el, zâmbind plin de însufleţire şi urmând indicaţiile lui Norfolk de a arde bucata de hârtie, nu acestea au fost cuvintele ei precise. Şi nu mi-aş dori să răspund într-un fel care să pună în primejdie vreun posibil viitor urmaş din apropiata căsătorie a regelui.

Sala s-a umplut de glasurile răstite ale celor de faţă, căci vorbeau toţi la un loc. Acum ştiau, în sfârşit, despre ce era vorba – Henric pusese ochii pe o a treia soţie, cel mai probabil pe domniţa Seymour. Şi, pentru ca să se poată însura cu ea, trebuia să se descotorosească mai întâi de Anne, fără să mai treacă iar printr-un divorţ supărător. Nu, cel mai uşor, mai iute şi mai sigur fel era să o omoare. Dacă i-ar fi permis să trăiască, s-ar fi putut ajunge la tot soiul de neplăceri, mai ales în ceea ce priveau drepturile micuţei prinţese Elizabeth. Odată ce Anne ar fi fost moartă, ar fi putut să pună capăt întregii tărăşenii, prefăcând-o, pur şi simplu, pe fiica lor în bastardă.

Citind întrebarea cu voce tare, George a făcut mult mai mult decât să-l umilească pe Henric, înştiinţând poporul că regele începea să-şi piardă din vigoarea bărbătească, ci a transformat-o pe „Târfa cu ochii bulbucaţi" într-o eroină. Şi, pe lângă asta, şi-a mai şi semnat condamnarea la moarte.

Totul a decurs foarte repede după aceea. Nu s-a ţinut nici o pauză, iar juraţii au fost îndemnaţi să-şi anunţe hotărârea chiar din locul în care se aflau, George fiind declarat vinovat. Nici unul dintre ei nu a îndrăznit să se împotrivească acestui verdict. George avea să îndure aceeaşi moarte ca şi ceilalţi iubiţi ai lui Anne: avea să fie târât, spintecat şi tăiat în patru. În vreme ce Norfolk citea acestea cu voce nepăsătoare şi fără urmă de simţământ în ea, mulţimea a început să-l fluiere şi să-l huiduiască.

Eu am fost nevoită să mă aplec tot mai tare, cu corsajul pârâindu-mi potrivnic, şi să-mi aşez capul între genunchi, ca să nu leşin. George îşi anunţase preferinţa cât se poate de limpede şi de neîndoios înaintea tuturor. O alesese pe ea, în defavoarea mea. Declarase lumii că ar fi preferat să fie omorât ca trădător împreună cu Anne, decât să trăiască cu mine.

– Străjeri, puteţi să luaţi prizonierul, a poruncit Norfolk din scaunul său aflat sub baldachinul cu ciucuri aurii al curţii de judecată. Nu i se putea citi nici un fel de remuşcare în voce sau pe chip.

Când George a dat să coboare de pe estradă, Anne a sărit din scaun și a fugit la el. Unul dintre străjeri a încercat să o împiedice, însă a fost de ajuns o singură privire ca să-l țintuiască în loc.

– Vai, George, de ce? l-a întrebat ea cu ochii înlăcrimați. De ce? Ai fi putut să te salvezi!

George i-a aruncat cel mai cuceritor zâmbet al său.

– Știi prea bine de ce; pentru că nu-mi pot închipui viața fără ca tu să faci parte din ea! i-a răspuns el, luând-o în brațe și ținând-o la pieptul său, în vreme ce ea stătea agățată de el și plângea. Când s-au dezlipit din îmbrățișare, încă ținându-se de mână și uitându-se unul în ochii celuilalt cu priviri pline de duioșie și de iubire, el a început să vorbească, rostind grav un verset din Sfânta Scriptură, iar când Anne a reușit să-l recunoască, a început să-l rostească și ea odată cu el.

– Nu mă sili să te părăsesc și să mă îndepărtez de tine, căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu.

Lacrimi de mâhnire au început să șiroiască pe chipul lui Anne, iar el i l-a luat în mâini și i-a dat o sărutare apăsată pe frunte.

Străjerii erau deja pe ei, încercând să-i despartă. Anne i-a cuprins lui George fața cu palmele și i-a dat o sărutare pe frunte întocmai cum făcuse și el mai devreme, înainte de a fi scos din sală și dus înapoi în temnița pe care o împărțea cu ceilalți osândiți în Turnul Beauchamp.

Anne s-a smucit din strânsoarea străjerilor și s-a uitat sfidătoare în mulțime.

– Este adevărat că îmi iubesc fratele! a rostit ea cu mândrie. Rușine să-i fie oricui încearcă să pângărească această iubire cu închipuiri murdare și haine!

Toți ochii erau ațintiți asupra ei când a dat să urce pe estradă. Se mișca cu atâta grație, cu fustele ei din catifea neagră care păreau să le șoptească treptelor în urma ei, cu mânecile ei atârnânde și cu manșetele lor adânci ce se legănau cu măiestrie. Când a ajuns în vârful estradei, o rază de lumină a izbutit să străbată prin fereastra cu boltă înaltă, învăluind-o pe Anne într-o lumină aurie. Ea știa foarte bine cât de importante erau impresiile, așa că a zăbovit acolo pentru o clipă, într-o poză maiestuoasă, ridicându-și mâna dreaptă ca să apuce pandantivul în formă de B ce i se odihnea la baza gâtului.

Pentru prima oară în scurta ei domnie, urechilor lui Anne le-a fost dat să audă mulțimea strigând din proprie voință:

– Domnul să o aibă în pază pe regină!

Femeia pe care o ocărâseră, o blestemaseră și o suduiseră devenise o martiră a soțiilor nedreptățite, și toate nevestele sau femeile ai căror bărbați sau iubiți călcaseră strâmb vreodată erau acum cu tot sufletul de partea ei. În aceste momente, când era prea târziu ca să mai conteze, londonezii se îndrăgostiseră de Anne Boleyn, însă ea putea să moară, în sfârșit, satisfăcută că ieșise învingătoare măcar în fața judecății maselor.

Așezat pe bancă alături de ceilalți semeni ai săi, Harry Percy a icnit puternic. Toată culoarea i s-a scurs din obraji și și-a dus o mână la inimă, plângându-se celor din jurul său de o durere puternică și cerându-le voie să se retragă.

– Stai jos, omule, va fi totul gata în curând! i-a spus răstit Charles Brandon, duce de Suffolk, apucându-l de roba lui din catifea roșie și trăgându-l înapoi pe scaun.

Culorile în care o înfățișa Cromwell pe Anne erau negrul diavolului și stacojiul târfelor. O descria ca pe o soție adulteră și desfrânată. Era, stăruia el, o femeie care nu-și putea stăvili poftele și pornirile trupești, o femeie care își urma întotdeauna scopurile, ademenindu-i și prostindu-i pe bărbații pe care îi dorea, atingându-i și sărutându-i neobrăzat ca să-i atâțe, și acoperindu-i apoi cu daruri și cu bani ca să le cumpere tăcerea. Se folosea cu nerușinare de bărbații osândiți, printre care se număra și propriul ei frate, adunându-i în propria herghelie de armăsari, în încercarea zadarnică de a zămisli un prunc băiat și de a-și face soțul să creadă că acesta era moștenitorul său de drept. Cromwell a început apoi să povestească despre o întâmplare aflată, se pare, chiar de la răposata Lady Wingfield, înainte de a muri, despre cum Mark Smeaton obișnuia să stea ascuns într-un dulap din dormitorul reginei, de unde era scos ori de câte ori Anne avea poftă de „ceva dulce".

– N-a mai trăit niciodată pe fața pământului o târfă mai mare ca Anne Boleyn! se spune că ar fi rostit Lady Winfield înainte să moară.

Și iarăși, la fel ca în procesele de mai înainte, au început să se dea date precise, pe care Anne le-a dezmințit cu tărie, multe dintre

ele petrecându-se în vremea când era gravidă sau își revenea după vreo naștere sau vreo sarcină pierdută.

A poruncit să fie chemate moașele, doctorii și infirmierele care o îngrijiseră, ca să dea mărturie cum că nu ar fi putut să aibă legături trupești cu alți bărbați în acele perioade.

– Chiar credeți că aș fi putut fi atât de desfrânată încât să mă împerechez cu vreun amant pe așternuturile mânjite de sânge, în vreme ce sufeream chinuri sfâșietoare după nașterea fetiței mele? a întrebat ea.

Aflându-se în sală în acel moment, bătrâna domniță Orchard, care fusese doica din copilărie a lui Anne și care luase parte la toate sarcinile ei, s-a ridicat în picioare și a cerut să i se îngăduie a vorbi.

– Sunt o infirmieră cu mulți ani în spate, domnii mei, și vreau să vă încredințez că nu este cu putință ceea ce s-a spus, nici o femeie nu ar…

Norfolk i-a poruncit să stea jos și să tacă, pentru că, altfel, avea să fie dată afară din sala de judecată. Asemenea mărturii, spunea el, nu își aveau rostul, căci jurații dispuneau deja de suficiente probe ca să poată lua o hotărâre.

Anne s-a întors apoi brusc și și-a deschis larg brațele, ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze mulțimea.

– Le vorbesc acum tuturor femeilor de față care au născut vreodată un copil sau care au ajutat la nașterea vreunuia!

Aproape toate femeile din Sala Turnului au sărit în picioare și au început să-și fluture pumnii în aer sau să strige împotriva minciunilor lui Norfolk și ale lui Cromwell, vorbind toate la un loc și provocând o gălăgie infernală. Știau că Anne spunea adevărul și că dreptatea era oarbă în acea sală de judecată, și, mulțumită lui George Boleyn, acum știau și de ce.

– Stați jos! a strigat Norfolk din toți rărunchii. Dacă mai vorbește cineva fără voia mea, voi scoate pe toată lumea afară din sală! Liniște! Am zis să fie liniște!

Femeile au tăcut nemulțumite și s-au reașezat pe scaune, dar, după privirile pe care i le aruncau lui Norfolk, n-am putut să nu mă gândesc că ar fi fost vai de el dacă s-ar fi nimerit în calea lor singur pe stradă. Vai, cu câtă patimă îl urau!

– Am să-i rog acum pe colegii mei judecători să-și anunțe hotărârea. Iar în ceea ce mă privește, a rostit el, mărturiile sunt

foarte clare, așa că o declar pe deținută vinovată, fără urmă de tăgadă, pentru toate capetele de acuzare.

Rând pe rând, toți cei douăzeci și trei de pairi au fost rugați să-și facă cunoscută hotărârea, repetând toți răspicat verdictul lui Norfolk și declarând-o „Vinovată!" pe Anne.

Când a venit rândul lui Percy să vorbească, acesta s-a ridicat clătinându-se în picioare, cu fața palidă ca de mort și cu gura căscându-i-se și închizându-se la loc. Îi tremurau atât de tare fălcile, încât nu era în stare să vorbească.

Suffolk i-a tras, așadar, un cot puternic în coaste, spunându-i:

– Haide, omule, vorbește odată! Știi doar ce ai de făcut, așa că fă-o!

– Nu pot! Nu pot! a spus Percy printre suspine, încovoindu-se și apucându-se de pântec, măcinat fiind pe dinăuntru de boala care avea să-l și omoare în curând.

– Conte de Northumberland, i-a spus Norfolk cu fermitate, vă rog să vă faceți cunoscută hotărârea!

– V-v-vinovată! a îngăimat el cuvântul pe care îl așteptau de la el, căci nu avea curajul să rostească un altul, și s-a prăbușit apoi pe podea.

Norfolk i-a aruncat o privire plină de dispreț, căci n-a putut niciodată să-i înghită pe cei slabi de înger, și apoi a continuat să-i transmită sentința nepoatei sale.

– Pentru învinuirea de lezmajestate și de a fi comis acte de trădare împotriva persoanei Maiestății Sale, legea acestui regat este următoarea: să fii osândită la moarte și să arzi pe rug sau să fii decapitată, după cum va pofti Maiestatea Sa.

Anne a închis ochii pentru o clipă, ca să-i deschidă apoi din nou și să-i ridice la cer, rostind, cu mâinile împreunate, următoarele:

– Vai, Doamne, Creatorule, Tu știi cel mai bine dacă am meritat această moarte!

Toți cei din jurul meu începuseră să plângă, femeile se jeleau și leșinau, iar bărbații clătinau din cap și mormăiau în semn de revoltă împotriva acestei judecăți ridicole.

Dar Anne încă nu terminase ce avea de spus, așa că, trăgând puternic aer în piept pentru a se liniști, s-a întors din nou ca să-și privească judecătorii în ochi și le-a spus:

– Domnilor, cred că știți mult prea bine că pricina pentru care m-ați osândit acum nu are nimic de-a face cu mărturiile prezentate astăzi aici…

S-au auzit din mulțime voci despre o „altă căsătorie" și despre „Jane Seymour".

– Singurul meu păcat împotriva regelui a fost gelozia și lipsa mea de supunere. Dar acum sunteți siliți să urmați nu propria voastră conștiință, ci pe cea a regelui. Sunt pregătită să mor, și singurul meu regret este că fratele meu și alți oameni nevinovați trebuie să-și dea viețile pentru mine. Aș îndura cu bucurie și alte morți numai ca să-i salvez, dar, de vreme ce aceasta este pofta Maiestății Sale, am să-i însoțesc în moarte, împăcată fiind de gândul că voi sălășlui alături de ei în pacea și în bucuria veșnică, la picioarele Tatălui nostru ceresc.

Spunând acestea, s-a întors cu spatele la ei și a început să coboare treptele, plină de grație.

Tocmai în acel moment, Percy era cărat afară pe o ușă care fusese scoasă din balamale ca să fie folosită pe post de targă, așa că Anne s-a oprit ca să-i permită, lui și cărăușilor săi, să treacă, când acesta a întins o mână și a apucat-o de mânecă.

Cu puțina vlagă care îi mai rămăsese, Percy și-a ridicat capul și a îngăimat un singur cuvânt tânguios:

– I-iart-mă!

Atunci a fost momentul când Harry Percy și-a trăit clipa de grație. Anne i-a luat mâna într-ale sale și i-a strâns-o liniștitor:

– Cu bucurie! a spus ea. Cu cea mai mare bucurie!

Percy și-a culcat la loc capul pe spate, recunoscător, spunând cu un zâmbet șters:

– Î-îți mulțumesc! i-a șoptit el cu patimă, închizând ochii și pierzându-și încă o dată cunoștința.

Anne a părăsit apoi curtea de judecată cu capul sus, fără nici o urmă de isterie sau de lacrimi. La trecerea ei, femeile se aruncau în genunchi înaintea ei, plângând din cale afară, iar bărbații își scoteau pălăriile, în vreme ce mai multe mâini se întindeau ca să-i atingă fustele.

– Oameni buni, le-a spus ea oprindu-se în mijlocul lor, vă mulțumesc din tot sufletul și vă implor cu smerenie să vă rugați pentru mine și pentru bărbații care au fost osândiți pe nedrept să moară alături de mine.

După plecarea ei, mulțimea s-a împrăștiat repede, mormăind nemulțumită și tânguindu-se. Dacă regele ar fi fost acolo să-i audă, inima i s-ar fi cutremurat la auzul urii și disprețului din vocile lor.

„Un tiran mai mare ca Nero!" l-am auzit pe un cărturar numindu-l.

Am așteptat până când a plecat aproape toată lumea înainte să mă ridic de pe scaun, iar când am dat să ies din sală, am văzut-o pe Mary Boleyn în ultimul rând, plângând și îmbrățișându-și pântecul uriaș. Soțul ei, Will Stafford, stătea lângă ea cu mâinile pe umerii ei, spunându-i vorbe dulci de alinare.

– Unchiul Norfolk nu m-a lăsat să vorbesc! a zis ea printre suspine. L-am implorat, dar tot nu m-a lăsat. Mi-a spus că trebuie să mă gândesc la copiii mei, la binele lor, așa că am cedat. Am tăcut din gură, și iată-i acum pe amândoi osândiți la moarte! Vai, Nan! Vai, George!

– Draga mea, n-ai fi putut spune nimic care să schimbe măcar vreun pic lucrurile, i-a zis Will Stafford cu stăruință și blândețe. Nu e dreptate ceea ce s-a făcut astăzi aici, ci e dreptatea regelui, și asta este cu totul altceva!

Când m-a văzut, Mary s-a chinuit să se ridice în picioare și să pășească, clătinându-se, către mine. Am observat tulburată dâra de sânge pe care o lăsa în urma ei și care i se prelingea de pe sub fuste.

– Jane! a rostit ea cu răsuflarea întretăiată. De ce? Vai, cum ai putut să faci un lucru atât de groaznic? Trebuie să te duci la Cromwell, sau la Norfolk, sau la rege în persoană, dacă poți, a rostit ea cu fața schimonosită, ca mai apoi să se încovoaie înainte, scoțând un icnet de durere și apucându-și pântecul cu mâinile. Trebuie!

– Draga mea… i-a spus Will Stafford, punându-și brațele în jurul ei și încercând să o scoată afară din sală. Vino, nu ne mai rămâne nimic de făcut aici. Trebuie să ajungem acasă, dacă mai e vreme, și să trimitem după moașă.

Mary s-a prăbușit la pământ, zvârcolindu-se și schimonosindu-se de durere, scrâșnind din dinți în timp ce sângele începea să-i curgă tot mai tare de sub fuste.

M-am uitat în altă parte, căci nu puteam îndura privirea acuzatoare din ochii ei albaștri.

– Jane, te rog, spune-le că ai mințit! Trebuie să le explici, spune-le de ce! Te rog, Jane, aici nu mai e vorba de bine sau de rău, este vorba de viață și de moarte! Nu îngădui ca fratele și sora mea să piară din pricina minciunilor tale! Ia-ți vorbele înapoi acum,

cât încă mai e vreme. Chiar vrei să trăiești cu așa ceva pe conștiință? Iar atunci când vei muri, va trebui să-i dai socoteală Domnului…

M-am tras un pas înapoi, ferindu-mă de mâna întinsă către mine.

– Merg după ajutoare! i-am spus eu părăsind Sala Turnului și fugind cât mă țineau picioarele, fără a mă opri din alergare până la barjă.

Dar, spre marea mea rușine, nu am chemat ajutoare, ci am lăsat-o pe Mary să piardă copilul și aproape să moară și ea în aceeași sală de judecată în care tocmai ce fuseseră osândiți la moarte fratele și sora ei.

Capitolul 30

Am fugit drept în apartamentele lui Cromwell, smulgându-mi mantia de pe mine, trecând cu forța de slujitorul lui, care mă privea speriat, și îndreptându-mă direct spre dormitorul lui. Tremuram din toate încheieturile, ca și cum m-aș fi pus la adăpost după ce am îndurat viscolul și înghețul de afară, nu după o zi călduroasă de mai. În schimb, sub veșminte, trupul îmi era leoarcă de sudoare, așa că m-am străduit să le dau jos de pe mine. Neputând să-mi desfac singură șireturile corsajului, i-am poruncit omului lui Cromwell să o facă pentru mine, fără a ține seama de protestele lui umile și de propunerea lui de a trimite după o slujnică, iar când am văzut că nu se mișca destul de iute, i-am smuls pumnalul de la curea și, mânuindu-l stângace pe la spate, am izbutit să tai șireturile rochiei și ale corsajului. Mi-am scos recunoscătoare rochia din damasc roșu-închis de pe mine, jupoanele și corsajul din piele, lăsându-le în același loc în care le aruncasem, mi-am azvârlit pantofii din picioare și mi-am smuls boneta cu vârf de pe cap, după care m-am târât în patul lui Cromwell îmbrăcată doar în jupă și în ciorapi.

Tocmai ce îmi trăsesem cuverturile deasupra capului când am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos, așa că am dat să apuc oala de noapte de sub pat, și era cât pe ce să cad pe podea înainte de a începe să-mi vărs și mațele din mine, tresărind la gustul amar al fierii.

M-am aruncat iarăși pe perne, cu răsuflarea întretăiată și sleită de puteri, și am stat așa, cu ochii ațintiți în tavan, auzind țârâituri în urechi și văzând pete negre țopăindu-mi înaintea ochilor. Simțeam un gust scârbos în gură, însă nu aveam destulă putere ca să-mi ridic capul și să cer ceva de băut. La un moment dat, n-am mai îndurat să văd toate acele pete mișcătoare în față și am închis

ochii, întorcându-mă pe o parte, cu genunchii la piept. Atunci am simțit că mă dureau sânii, așa că i-am atins cu grijă, și cum nu mai lipsea mult până trebuiau să-mi vină menstrele, nu m-am mai gândit la asta. M-am gândit, în schimb, la toate ceasurile pe care le-am petrecut aici, în acest pat, trădându-mi soțul. De când mi-am deschis sufletul înaintea lui Cromwell, mi-am petrecut aproape fiecare noapte în acea încăpere, așa că, dacă tânguirile mele pentru îndurare aveau să dea greș, eu aș fi fost singura răspunzătoare pentru moartea lui, iar gândul ăsta nu puteam să îl suport. M-am lăsat apoi să alunec, încă cu lacrimi în ochi, într-un somn neliniștit și măcinat de vină.

M-am trezit câteva ceasuri mai târziu, când l-am auzit pe Cromwell intrând în cameră.

– Poți să te ridici și să te îmbraci acum, Lady Rochford, mi-a spus el rece, îndreptându-se spre masa de scris.

– Dar… am încercat eu să îngaim, ridicându-mă apoi în capul oaselor, buimacă și îngrețoșată.

– Poți să pleci acum, Lady Rochford. Nu mai avem nici o treabă unul cu celălalt, mi-a spus el, înmuind condeiul în cerneală.

– Nu-i așa! i-am răspuns eu, dând păturile la o parte și sărind din pat. Soțul meu a fost osândit la moarte!

– Nu-mi cere să-l salvez, căci nu pot face asta. Fie el vinovat de incest sau nu, adevărul chiar nu contează. Este, fără tăgadă, cel mai credincios susținător al reginei, și de aceea nu poate fi lăsat să trăiască.

– Dar dacă Anne ar fi să moară? l-am întrebat eu, îngenunchind la picioarele lui cu cămașa lipită de corp, precum cea mai nenorocită și mai jalnică dintre suplicante.

– Atunci l-ar numi deschis pe rege drept ucigașul ei, și toată loialitatea lui ar trece de partea fiicei sale, prințesa Elizabeth, ceea ce nu putem îngădui, mi-a spus Cromwell răstit, scuturându-mi mâna de pe genunchi.

– Dar mi-ai spus că ai de gând s-o trimiți pe Anne la mănăstire!

– Nu, Lady Rochford. Am spus că ar trebui să fie trimisă la mănăstire. Adu-ți aminte, nu ți-am făgăduit nimic…

– Și asta am să și primesc, nimic! am spus eu, suspinând cu amărăciune.

– Nu ți-ai ușurat oare conștiința când mi-ai făcut toate acele mărturisiri? m-a întrebat Cromwell cu glas mieros.

– Da, dar… am clătinat eu tulburată din cap. Nimic nu a mers așa cum mă așteptam! Nu-mi pasă câtuși de puțin de ceilalți bărbați, n-au decât să moară liniștiți! Dar George… Pe el îl iubesc! Și o să moară de cea mai cumplită moarte cu putință!

– Poate că regele va fi milostiv și îi va schimba pedeapsa cu o simplă decapitare, a sugerat Cromwell.

– Chiar crezi asta? l-am întrebat eu cu nădejde.

Cromwell a ridicat din umeri atunci și mi-a spus:

– Nu știu, Lady Rochford. Eu nu fac decât să îndeplinesc poruncile regelui.

– Monstrule! am țipat eu, lovind-l cu pumnii. Oare n-ai nici o fărâmă de conștiință? N-ai inimă? Nu știu cum poți să pui capul pe pernă noaptea! am spus, adăugând apoi, după ce el m-a apucat de mâini și mi le-a împins la o parte: Nu știu cum o să pun eu capul pe pernă la noapte!

– De vei cere ajutorul unui spițer, Lady Rochford, ai să vezi că există o sumedenie de poțiuni foarte bune, care să te ajute să dormi. Sunt încredințat că vei găsi una care să ți se potrivească. Și acum, te rog să mă ierți, dar am treabă, mi-a spus el, chemându-și slujitorul și poruncindu-i să trimită după o slujnică care să mă ajute la îmbrăcat.

– S-a terminat totul între noi, nu-i așa? l-am întrebat.

Cromwell a dat din cap, punând mâna pe condei și aplecându-se din nou asupra mesei de scris.

– Ți-ai îndeplinit scopul, iar mie nu îmi mai ești de nici un folos.

– Doar atât am însemnat eu pentru tine? l-am întrebat.

Cromwell a dat din nou din cap, spunând:

– Era cea mai ușoară cale să pun mâna pe informațiile de care aveam nevoie. Tu tânjeai după afecțiune și după cineva care să te asculte, iar eu aveam nevoie de o temelie pe care să îmi clădesc cauza. Maiestatea Sa s-a gândit la început să folosim vrăjitoria ca mijloc prin care să o nimicim. Știi doar de incidentul cu pruncul ei slut, și de cele șase degete pe care ea le are la o mână, unde mai pui că oamenii au crezut dintotdeauna că l-a vrăjit pe Maiestatea Sa, prin farmece sau alte mijloace întunecate și neomenești. Însă eu sunt un om bine ancorat în această lume și găsesc că preacurvia este o pricină mult mai firească decât superstiția. Așa că Maiestatea

Sa a ales să meargă pe mâna mea, căci știa, doar, că nu aveam să-l dezamăgesc.

– Dar m-ai dezamăgit pe mine! am țipat.

Cromwell și-a pus condeiul pe masă și s-a uitat la mine spunându-mi:

– Și cum am făcut asta, Lady Cromwell? N-am vorbit niciodată de iubire sau de vreo aventură trainică, la fel cum nici nu ți-am făgăduit nimic.

– Mi-ai spus că răzbunarea are să fie dulce! Dar nu e așa! Nu e dulce deloc! Și va trebui să trăiesc cu ceea ce am făcut pentru tot restul vieții. M-ai mințit, Cromwell, m-ai mințit!

– Nu, Lady Rochford, te rog adu-ți aminte că am spus: „Cred că după tot ce ai îndurat până acum, ți se va părea dulce răzbunarea". Ori, nu-i așa? Ei bine, a spus el ridicând din umeri, m-am înșelat, așa cum oricine o face din când în când. Nimeni nu este fără cusur.

Spunea adevărul, iar eu nu-l puteam contrazice, așa că m-am dus să-mi pun hainele pe mine, cu capul plecat și cu umerii lăsați. Când mi-am tras în sfârșit mantia pe mine ca să-mi ascund șireturile tăiate, am zăbovit lângă ușă pentru o clipă, dar el nici măcar nu și-a ridicat capul din ce făcea, ca să-și ia rămas-bun. Singura persoană pe care o uram atunci mai mult decât pe Anne Boleyn și pe Thomas Cromwell eram eu însămi.

Anne avea să fie cea care să facă pentru George ceea ce eu nu izbutisem. La fel ca mine, Anne ar fi mutat munții din loc ca să-l salveze. Călcându-și peste mândrie, i-a scris lui Henric, implorându-l: „De v-a fost vreodată plăcut sunetul numelui meu, îngăduiți, vă rog, să fiu singura care să îndure pedeapsa pentru neplăcerile pe care le-am pricinuit Maiestății Voastre".

Planul ei a dat roade, iar Henric a hotărât să fie milostiv. Când Cranmer a urcat în Turn ca să asculte cea din urmă spovedanie a lui Anne, a venit și ca să se tocmească cu ea, făgăduindu-i că, de avea să semneze un act prin care să declare neavenită căsătoria ei cu regele, și deci pe copilul lor drept bastard, Henric avea să le schimbe pedepsele tuturor celor cinci bărbați, chiar și pe a lui Smeaton, care era un simplu om de rând, cu decapitarea, precizând că tăișul securii avea să fie proaspăt ascuțit, în loc să fie tocit de la prea multe întrebuințări. Iar în ceea ce o privea pe Anne, va fi chemat un călău tocmai din Franța, care să-i taie iute capul cu o

sabie, în loc de securea mult mai greoaie și stânjenitoare. Drept mărturie pentru marea iubire pe care i-o purtase vreodată, Henric era gata să îi ofere cea mai ușoară și mai iute dintre morți, dar asta numai dacă avea să semneze acel act, căci altfel, ea urma să fie arsă în Piața Turnului, iar cei cinci bărbați aveau să fie târâți pe străzile Londrei până la Tyburn, pentru a fi trași pe roată, spintecați cât încă mai erau în viață și, la final, hăcuiți în bucăți. Ultimul lucru pe care aveau să-l vadă înaintea ochilor ar fi fost propriile lor măruntaie aruncate pe foc. Anne era singura care putea să îi salveze.

Așa că asta a și făcut. Cu lacrimi în ochi, Anne a renunțat la dreptul din naștere al fiicei ei, declarându-și căsnicia neavenită și pe ea însăși o târfă care nu a fost niciodată soția lui Henric cu adevărat, invocându-se legătura lui Henric cu Mary Boleyn, care i-a transformat pe Henric și pe Anne în rude și a făcut ca orice căsătorie între cei doi să nu fie posibilă fără o dispensă specială. Pe deasupra, se mai vorbea și de o așa-zisă învoială cu Harry Percy, care, în ochii legii, era la fel de valoroasă ca o căsătorie în toată regula.

– Ca să vezi, a chicotit ea fals citind rândurile care vorbeau despre asta. Eu și Harry Percy am fost căsătoriți în toți acești ani fără ca vreunul din noi să o știe! Să nu-ți faci idei greșite, Cranmer, i-a spus ea când cerneala începuse deja să se usuce. Am făcut asta numai pentru ei, pentru a-l cruța pe George și pe prietenii noștri de o moarte și mai cruntă. Dar nu sunt așa de proastă cum își închipuie Henric Tudor. Dacă aș fi refuzat să semnez, el n-ar fi făcut altceva decât să creeze o nouă lege, prin care ar fi putut să-și îndeplinească voia. Mă rog doar ca Elizabeth să priceapă toate acestea cândva și să mă ierte.

Pe când Cranmer se pregătea să iasă, am auzit eu mai târziu de la doamnele care o îngrijeau că a întrebat de Henric, și i s-a răspuns că își petrecea ceasurile îndeletnicindu-se cu vânătoarea, cu ospețele, cu feeriile și că se veselea din clipa în care deschidea ochii, dimineața, până când punea capul pe pernă, noaptea.

– Ca să-și împace conștiința încărcată, poate? s-a întrebat Anne. Nu e prost, soțul meu, și sunt încredințată că știe prea bine că dacă nu am fost niciodată soția lui, așa cum o atestă și acest act pe care tocmai l-am semnat, atunci nu mă fac vinovată de preacurvie, căci fără căsătorie nu poate exista nici preacurvia, așa că faptul de a mă

trimite la moarte nu înseamnă altceva decât crimă în toată regula. Sunt încredințată că știe asta, istețul meu soț. A rostit aceste cuvinte cu o ironie usturătoare și apoi a continuat, zâmbind și clătinând din cap: Ce s-a ales de conștiința aia a lui, care îl neliniștea atâta și îi rodea mintea așa cum face câinele cu un os? A găsit el oare o cale prin care să se lepede și de asta? Spunând acestea, s-a lăsat pradă unei crize de râs isteric, ce l-a făcut pe Cranmer să se închine cu pioșenie și să părăsească numaidecât încăperea.

Capitolul 31

17 mai 1536 a fost ziua în care a murit George.

Eu stăteam la piciorul eşafodului, tremurând în veşmintele mele negre de văduvie. Mi s-a făcut rău şi de două ori a trebuit să mă aplec să vărs. Îmi fusese refuzată cererea de a avea o ultimă întrevedere cu George. Însă, deşi el nu îşi dorea să mă vadă, eu eram hotărâtă să îl văd pe el.

Norfolk şi Cromwell erau şi ei acolo, împreună cu ducele de Suffolk, în calitate de martor oficial al regelui, dar eu nu am luat seama la ei, dar şi ei m-au ignorat.

În speranţa de a împiedica mulţimea să se adune în număr mult prea mare, execuţia iubiţilor lui Anne urma să aibă loc imediat după ivirea zorilor, însă, de această dată măcar, planurile lui Cromwell au dat greş. Londonezii începuseră să-i îndrăgească pe aceşti bărbaţi, pe care îi socoteau a fi nişte eroi osândiţi pe nedrept la moarte, aşa că erau hotărâţi să îşi ia rămas-bun de la ei cum se cuvine, cu multe lacrimi vărsate şi multe rugăciuni rostite.

Din temniţa sa aflată în clopotniţa Turnului, Thomas Wyatt privea cu ochii înlăcrimaţi acea scenă tristă care se desfăşura sub ochii lui.

Deasupra lui, pe fronton, unde se puteau zări cocoţate ciorile, păsările negre ale nenorocirilor, stătea Anne, înconjurată de străjeri şi de doamnele ei de companie, Meg Lee şi domniţa Orchard, care încercau printre suspine să o îndemne pe Anne să intre înăuntru, dar ea era hotărâtă să rămână acolo.

– N-am să-i părăsesc tocmai în ceasul cel din urmă, aşa cum nici ei nu m-au părăsit vreodată pe mine, le-a spus ea.

Şi ei îi fusese refuzată cererea de a-l vedea pe George pentru o ultimă dată, aceasta fiind pedeapsa lui Henric pentru întrebarea citită de fratele ei cu voce tare în sala de judecată.

George a fost primul scos afară. Purta niște veșminte dintr-o catifea neagră simplă și fără podoabe, cu gulerul cămășii lui de un alb imaculat larg deschis, scoțându-i la iveală pieptul dezgolit. Au urmat apoi Norris și Brereton, îmbrăcați în haine asemănătoare, în negru și alb, și cu gâturile descoperite. După ei a venit Francis Weston, lăsând mulțimea înmărmurită pentru o clipă, ca mai apoi aceasta să înceapă a aplauda în vreme ce el zâmbea și făcea cu mâna.

Țanțoș până în ultima clipă, Weston era îmbrăcat din cap până în picioare într-un costum stacojiu-aprins uluitor, presărat cu rubine ca picăturile din sângele care avea să-i fie vărsat în curând. Spre deosebire de ceilalți, Weston purta o pălărie cu boruri largi și cu un panaș dichisit, mănuși și o mantie din catifea.

– Așa e, a dat el din cap către mulțime, m-am îmbrăcat pentru călătorie, căci ce e moartea, dacă nu cea mai de seamă dintre călătorii?

Mama lui Weston, încovoiată de povara anilor, s-a desprins din mulțime și a încercat să-și facă loc cu coatele până la el, dar a fost oprită de străjeri.

– Mielușelul meu pe care îl trimiteți la măcel! a suspinat ea, întinzându-și brațele spre el.

– Nu, mamă, nu mai fi atât de melodramatică, căci îmi iei din strălucire! a glumit el afectuos, făcându-i cu ochiul și suflându-i o sărutare.

Ultimul ieșit a fost bietul Mark Smeaton, cu trupul lui schilodit care-i atârna frânt între doi străjeri, cu mâinile lui sluțite legate peste umerii lor și cu picioarele dezgolite și rupte, care i se iveau prin pantalonii zdrențuiți, târșâindu-le în mizerie. Hainele, cu același pieptar din mătase cenușie cu margini negre pe care îl purtase la acea masă nenorocită pe care o avusese cu Cromwell, îi atârnau pe el îmbibate în sânge, urină și pete de fecale.

– Wyatt! l-am auzit brusc pe Brereton strigând spre fereastra lui Wyatt din clopotnița Turnului. Nu plânge pentru noi, prietene, ci scrie! Scrie! i-a repetat el însuflețit. Fă-ne nemuritori, fă-ne să trăim veșnic într-unul din poemele tale! Doar tu poți face asta pentru noi!

Când George mai avea puțin să ajungă pe eșafod, m-am aruncat înaintea lui. Văzând acestea, a dat să mă ocolească, însă eu nu l-am lăsat, ci am început să vorbesc, dar m-a oprit.

– Nu vreau să te ascult, Jane.

– George… Te rog! Îmi cer iertare! Nu știam… Nu voiam….

George și-a încrucișat brațele la piept, și-a arcuit o sprânceană în semn de neîncredere și m-a țintuit cu privirea lui nimicitoare.

Disprețul lui m-a înfiorat, și mi-am plecat ochii rușinată, dându-mă repede din calea lui. Aveam multe să-i spun, dar știam că nimic din ce aș fi putut să-i zic nu ar fi fost de ajuns să-mi justifice faptele, așa cum nici cererile mele de iertare, oricât de sincere ar fi fost, nu ar fi putut să îndrepte lucrurile. Soțul meu urma să moară, și eu eram de vină pentru asta.

– Eu… am încercat să îngaim, cu lacrimi revărsându-mi-se pe chip și cu buzele tremurând, în timp ce el urca pe eșafod.

Dar nu puteam lăsa lucrurile așa. Am fugit după el și l-am apucat de mânecă.

– Te iubesc, George! i-am strigat eu tânguios. Trebuia să o mai spun pentru această ultimă oară!

George și-a smucit mâneca din mâna mea și și-a continuat urcarea pe cele treisprezece trepte.

– Fii curajos, George! am strigat după el.

George s-a oprit în capul scărilor, apoi s-a întors să se uite în jos la mine și să-mi spună:

– Nu, Jane, tu să fii curajoasă, căci ai mult mai mare nevoie de asta decât mine! Tu trebuie să rămâi pe această lume, pe când eu nu trebuie decât să mor. Și va veni ziua, Jane, când vei muri și tu, și atunci va trebui să dai socoteală înaintea Domnului pentru faptele tale. Cel, sau în acest caz, cea care seamănă vânt va culege furtună. Rămas-bun, Jane.

Mi-a întors spatele, și-a îndreptat umerii și a mers să-și înfrunte soarta.

Pe când își scotea pieptarul din catifea neagră, s-a oprit și a stat așa, în picioare, preț de mai multe clipe, mijindu-și ochii și privind în sus spre silueta îndepărtată din clopotniță. Și-a ridicat mâna, și silueta a făcut la fel, și au rămas așa amândoi, privindu-se ca și cum ar fi putut zbura peste toată acea întindere și și-ar fi putut împreuna palmele. S-a întors într-un final ca să-i dea simbria călăului.

– Te iert pentru ceea ce urmează să faci, i-a spus el, apăsându-i galbenul în mâna lui mare și aspră și întorcându-se apoi ca să vorbească mulțimii.

– Am venit aici ca să mor, și nu ca să vă țin o predică. Credeți în Domnul, și nu în lingușelile de la curte și în deșertăciunile lumești. De-aș fi făcut și eu la fel, socotesc că aș fi fost la fel de viu cum sunteți și voi acum. Oameni buni, rugați-vă pentru mine. Acum mă voi supune legii care m-a osândit. A îngenuncheat, așadar, în fața butucului dinaintea sa. Încă o dată, s-a întors ca să privească mulțimea în față. Este adevărat că îmi iubesc sora! a rostit el mândru și sfidător. Apoi, ca și cum și-ar mai fi adus aminte de ceva, a adăugat cu neobrăzare și ranchiună, chiar înainte de a-și culca capul: Domnul să-l aibă în pază pe rege!

Eu m-am dus lângă marginea eșafodului, căci voiam să fiu aproape de el în clipele lui cele din urmă, sperând zadarnic că are să-mi arunce vreo privire sau vreo vorbă, pentru ultima oară.

N-am putut să mă uit cum cade securea, strângând tare din pleoape, dar am auzit-o căzând cu o bufnitură cumplită, tăind prin piele și os cu un sunet dezgustător. Am simțit apoi umezeala sângelui lui George stropindu-mi fața.

Așa a pierit soțul meu, iubirea vieții mele, bărbatul care însemna totul pentru mine. Acum, nu avea să mă mai poată iubi vreodată sau să se întoarcă la mine. Dădusem greș la singurul lucru de preț pentru mine – soțul meu nu m-a iubit nicicând, și, odată cu moartea lui, s-a năruit orice speranță că avea să o mai facă.

Călăul s-a aplecat ca să-i apuce capul, așa că mi-am întors privirea, căci nu puteam îndura să-l văd atârnând așa de păr în vreme ce călăul rostea cuvintele obișnuite în astfel de împrejurări: „Așa pier toți dușmanii regelui!“ Nimeni nu s-a bucurat văzând acest tablou înfiorător, ci se lăsase peste tot o tăcere mormântală.

În vârful clopotniței, am văzut-o pe Anne încovoindu-se de durere. Doamnele ei s-au grăbit să-i sară în ajutor. După câteva clipe, au izbutit să o ridice în picioare, în încercarea de a o scoate de acolo. Dar ea nu voia să plece, așa că s-a agățat cu forță de balustradă și s-a silit să privească tot ceea ce a urmat.

Norris a fost cel care l-a însoțit apoi pe George în moarte, urcând curajos pe eșafod după ce se înlăturase trupul neînsuflețit al soțului meu și rămânând acolo pentru o clipă, palid și abia izbutind să-și stăpânească lacrimile când s-a uitat în jos, la butucul îmbibat cu sânge. Apoi, alungându-și teama din suflet și făcându-i loc curajului, s-a întors ca să vorbească mulțimii:

– Știu că regina este nevinovată de învinuirile ce i-au fost aduse, și mai degrabă aș muri de o mie de ori decât să rostesc cuvinte mincinoase și să năruiesc viața cuiva nevinovat. Domnul să-l aibă în pază pe rege. Nădăjduiesc că vă veți ruga cu toții pentru sufletul lui, ca și pentru al meu.

Și-a scos un inel de pe deget și i l-a pus în palmă călăului, apoi a îngenuncheat, schimonosindu-se pentru o clipă când a simțit sângele soțului meu pătrunzându-i prin țări, și și-a plecat capul pe butuc.

Securea s-a lăsat cu un șuierat și apoi cu un sunet înăbușit, acesta fiind sfârșitul bravului Henry Norris.

Călăul a adunat capul de pe jos, l-a ridicat în aer și a rostit cuvintele obișnuite. După aceea s-a înlăturat și acest trup fără viață de pe eșafod, a fost dezbrăcat de haine și aruncat fără milă într-un sicriu grosolan din lemn, unde aștepta să fie îngropat sub podeaua din capela Turnului, Sfântul Petru ad Vincula.

Iarăși nu s-a auzit nici un sunet de veselie. Oamenii îi respectau mult prea tare pe acești bărbați, ca să le sărbătorească pieirea.

Will Brereton a urcat cu îndrăzneală treptele eșafodului și s-a dus drept înaintea călăului, l-a plătit în aur și l-a iertat, apoi a îngenuncheat degrabă în fața butucului din lemn.

– Nu ai nimic de spus? l-a întrebat neîncrezător ducele de Norfolk, căci arareori se întâmpla ca un osândit să renunțe la cuvântarea cea din urmă.

Brereton s-a oprit gânditor și a spus:

– Oameni buni, voi să judecați de mi se cuvine aceasta! a rostit el simplu, plecându-și apoi capul.

Securea a căzut din nou, și alt cap a fost ridicat în aer.

A urmat Francis Weston, falnic și mândru ca de obicei. O tânără din mulțime i-a aruncat un trandafir roșu, iar el l-a prins cu îndemânare, l-a dus la nas și i-a adulmecat parfumul cu bucurie. Ajuns în capul scărilor, și-a scos mănușile cu lejeritate, apoi și-a dat jos pălăria stacojie cu boruri largi și a aruncat-o în aer, învârtind-o deasupra mulțimii. Sute de mâini s-au întins să o prindă, căci era vorba despre o amintire foarte prețioasă.

Și-a dat apoi jos de pe umeri mantia roșie din catifea și a aruncat-o cu dispreț peste șipcile însângerate, ca să nu-și murdărească genunchii pantalonilor lui din mătase roșie.

Călăul s-a încruntat văzând acestea, căci veșmintele osândiților i se cuveneau lui, iar atunci când se nimerea să moară cineva de rang înalt, izbutea adesea chiar să obțină un câștig frumușel de pe urma lor.

Observându-i privirea încruntată, Weston a exclamat:

– Vai, bucură-te, omule, că ai de unde alege! Uită-te numai la toate aceste rubine! i-a spus el arătând spre pieptarul său presărat cu nestemate. Un flăcău isteț ca tine poate să o ducă bine mulți ani de acum încolo de pe urma lor, spre deosebire de mine, căci, de-ar fi să mai trăiesc, le-aș pierde neîndoios în mai puțin de un ceas la vreun joc de zaruri! Și-a smuls apoi cu un zâmbet cuceritor un rubin din ureche, mare cât o nucă, și l-a îndesat în mâna călăului.

– Acum, prietene, fă iute ceea ce ai de făcut! Dar mai stai o clipă, de binevoiești. Trebuie să le vorbesc acestor oameni buni care s-au adunat aici ca să mă vadă!

Deschizând brațele larg ca pentru a-i îmbrățișa, s-a întors cu fața către spectatorii săi vrăjiți. Le-a zâmbit, ducându-și o mână la inimă, și a făcut o plecăciune adâncă în vreme ce ei au oftat cu venerație.

– Vă spun drept că mi se frânge inima pentru că trebuie să vă părăsesc așa, dar mă grăbesc să mă alătur prietenilor mei care au pierit cu atâta curaj înaintea mea. Am crezut c-am s-o mai duc încă vreo douăzeci sau treizeci de ani așa, cu traiul ăsta ticălos, pentru ca apoi să mă căiesc la bătrânețe. Nu mi-a trecut prin cap niciodată însă că voi ajunge aici, a spus el, arătând teatral spre butucul îmbibat de sânge. Așa că, oameni buni, vă urez un rămas-bun călduros și vă rog pe voi toți să mă pomeniți în rugăciunile voastre! Dumnezeu să o aibă în pază pe regină! a rostit el, făcând cu mâna spre Anne. Și pe rege! a adăugat el cu asprime.

S-a întors grațios, făcând o altă plecăciune, s-a lăsat în genunchi și și-a culcat capul pe butucul din lemn. Așa a murit și falnicul Francis Weston.

Când călăul i-a ținut capul în aer de buclele lui roșiatice și rebele, tânăra lui soție a scos un țipăt sfâșietor, care îți îngheța sângele în vene, și s-a prăbușit leșinată la pământ.

În cele din urmă, a fost cărat pe treptele eșafodului și Mark Smeaton.

– Domnii mei, a rostit el printre suspine, rugați-vă și pentru mine, căci merit pe deplin această osândă!

Nu avea nici un ban pe care să i-l dea călăului, și pentru asta a încercat să-și ceară iertare tânguios. Hainele sale zdrențuite erau tot ce-i putea lăsa, căci altceva de valoare nu avea.

Ochii îi erau atât de umflați, încât abia dacă mai putea vedea, așa că s-a îndreptat orbecăind înspre butucul de lemn și și-a culcat capul pe el.

Securea a căzut cu o bufnitură mânioasă, iar apoi călăul a înșfăcat capul căzut și a strigat:

– Așa pier dușmanii regelui! înainte să-l arunce disprețuitor pe șipcile pline de sânge, lăsându-și ucenicii să se ocupe de el.

Smeaton a murit cel din urmă deoarece a fost singurul care și-a recunoscut vinovăția, iar Cromwell spera ca lucrul acesta să rămână întipărit în mințile oamenilor. Însă nu a fost așa, căci oamenii vedeau în Smeaton un laș ordinar, demn de milă și de dispreț deopotrivă. Ar fi fost o poveste de senzație legătura dintre regină și micul ei cântăreț din flaut, însă toată lumea știa că nu era adevărată.

După ce s-au terminat toate acestea, am ocolit eșafodul până în locul unde erau așezate cele cinci sicrie, am îngenuncheat înaintea celui în care se afla George și i-am dat capacul la o parte, căci voiam să-l văd și să-l sărut pentru ultima oară!

I-am ridicat cu duioșie și cu blândețe capul desprins și l-am legănat ca pe un copil mic la sân. M-am uitat în acei ochi căprui lipsiți de strălucire și apoi mi-am aplecat capul și i-am dat o sărutare apăsată pe buzele întredeschise. Lacrimile îmi șiroiau ca ploaia pe chipul lui frumos, mângâindu-i barba și netezindu-i pletele năclăite de sânge.

Eram atât de buimacă, de vlăguită și de ametită, încât parcă rătăceam pierdută în vreun vis îngrozitor, un coșmar din care aveam să mă trezesc în orice clipă, țipând.

Am auzit un bărbat dregându-și vocea și m-am uitat în sus ca să-l văd pe jupânul Kingston stând înaintea mea, alături de soția lui cu fața dârză, uitându-se amândoi în jos la mine cu priviri aspre. De-a lungul anilor, Lady Kingston a avut de-a face cu multe femei smintite, fiind nevastă de temnicer, așa că bărbatul ei a chemat-o, speriat de purtarea mea.

Nici nu băgasem de seamă că am stat acolo îngenuncheată, lângă sicriu, legănând capul soțului meu mort mai bine de jumătate de ceas.

Mi-am pus cu blândețe capul lui George în poală și mi-am întins mâinile mânjite de sânge înspre Kingston.

– Am sângele lui George pe mâini!

Lady Kingston a dat sumbru din cap, spunând:

– Da, așa este.

Soțul ei cu ochi mâhniți care văzuseră atâta moarte, și chinuri, și nebunie, a încuviințat și el.

Jupânul Kingston i-a făcut semn unei slugi și i-a poruncit să aibă „grijă de rămășițele Lordului Rochford de aici", așa că mi-au luat iubitul cap din poală în pofida împotrivirilor mele și a brațelor întinse spre ei.

Cei doi soți m-au apucat de ele și m-au tras în picioare, deși, până la urmă, am izbutit să mă eliberez din strânsoare, căci trebuia să-l mai sărut pe George o ultimă oară! Am fugit ca să-i mai duc capul la sân încă o dată, și să-i mângâi frumoasa piele de culoarea mierii, stricată acum de cenușiul morții, și să-mi apăs buzele de ale sale. Am urlat apoi și m-am zvârcolit când mi-a fost luat cu forța din mâini, iar cei doi soți au început să mă târască cu dârzenie de acolo, ducându-mă înapoi în barjă, în vreme ce eu îmi înfigeam călcâiele în pământ și strigam numele iubitului meu soț.

Vâslele se scufundau deja în apele murdare și puturoase ale râului, iar eu stăteam țeapănă, cu privirea ațintită asupra mâinilor mele mânjite de sânge, și știam că nu aveau să mai fie curate vreodată, căci ori de câte ori m-aș fi uitat la ele, i-aș fi văzut sângele încă acolo, lipit de ele, la fel ca mulți alții de pe lângă mine. Nici o femeie nu și-ar mai dori să aibă drept prietenă o trădătoare ticăloasă ca mine, de teamă să nu-i folosesc tainele și mărturisirile împotriva ei. Și nici un bărbat nu m-ar mai fi luat vreodată de nevastă, temându-se că aș putea cândva să spun cuvinte mincinoase împotriva lui și să-l trimit pe eșafod.

Cromwell minţise din nou. Nu aveam să fiu privită drept o eroină de toți cei care o urau pe Anne Boleyn, căci până și dușmanii ei aveau să mă ocărască pentru trădarea mea.

La un moment dat, am început să țip, însă nu mai știu dacă s-a întâmplat când încă eram în barjă sau după ce intrasem deja în palat. Îmi amintesc doar când am început, dar absolut deloc când m-am și oprit.

Capitolul 32

În dimineața zilei de 19 mai, mă întremasem suficient încât să pot asista la decapitarea lui Anne, căci nimic pe lume nu ar fi putut să mă oprească de la a sta chiar acolo, lângă eșafod, pentru a privi cum moare.

Când a ieșit din Turn și și-a ridicat chipul spre soare pentru ultima oară, purta o mantie lungă cu trenă din atlaz alb, cu margini de hermină. Fiecare pas pe care îl făcea scotea la iveală printre pliurile mantiei o fustă din atlaz sângeriu, în vreme ce părul îl ținea răsucit într-o spirală neagră și lucioasă, străpunsă de ace cu vârfurile din diamant, în așa fel încât să i se vadă ceafa dezgolită.

În tot drumul parcurs spre Piața Turnului, însoțită de doamnele ei de companie, de străjeri și de jupânul Kingston, nu i s-a ivit pe chip nici o urmă de teamă sau de mâhnire. Ochii ei erau limpezi, uscați și luminoși, iar pașii nu i-au șovăit o clipă.

Acum nu mai aveau nici un rost glumele macabre cu care se desfătase în timpul ședерii sale în Turn.

– Regina Anne *Sans-Tête*, Regina Anne Fără-de-Cap, așa mă va numi istoria! râdea ea cu un râset care le dădea fiori tuturor celor care îi auzeau vorbele. Soarta mea este decapitarea, pentru că iubirea lui Henric s-a preschimbat în ură!

Iar despre călăul francez care fusese adus tocmai pentru ea, spusese:

– Am auzit că e foarte priceput călăul meu, iar eu am un gât foarte fragil!

Și, când își alegea cu grijă veșmintele pentru acea zi fatidică, a spus:

– În vreme ce eu îmi aleg rochia în care să mor, Jane Seymour își probează rochia de mireasă! La gunoi cu vechiturile, să poftească prospăturile! Aplecându-se peste pervazul ferestrei ca să simtă

pentru ultima oară adierea nopții, a tras puternic aer în piept și a spus: „Jupâne Kingston, mi se pare mie sau simt miros de tort de nuntă în aer?“ Dar acum, toate acele glume luaseră sfârșit. Era calmă și gata să-și înfrunte soarta.

Ajunsă la piciorul eșafodului, s-a oprit pentru o clipă, însă jupânul Kingston i-a întins mâna și a ajutat-o să urce treptele. Nu frica era cea care o făcuse să se codească.

– Jupâne Kingston, a rostit ea tare și răspicat, pentru ca toată lumea să o poată auzi. Vă rog să mă vorbiți de bine Maiestății Sale, spunându-i că a fost mereu stăruitor în înaintarea mea în grad, căci dintr-o simplă doamnă de la curte m-a făcut marchiză, și din marchiză m-a făcut regină, iar acum, când nu există cinste mai mare pe care să mi-o aducă, îi oferă nevinovăției mele coroana martiriului.

Apoi și-a ridicat fustele și a urcat cele treisprezece trepte.

E drept că o uram, și încă o mai urăsc, dar trebuie să recunosc că era, neîndoios, cea mai curajoasă ființă pe care am întâlnit-o vreodată.

Ajunsă în capul scărilor, și-a desfăcut mantia și a lăsat-o să-i alunece pe spate în brațele lui Meg Lee. Am văzut apoi că pe deasupra hainei din atlaz sângeriu purta o rochie simplă, fără podoabe, din damasc negru, cu un corsaj pătrățos croit atât de jos, încât i se puteau zări rotunjimile umerilor.

Cu capul sus și o ținută impunătoare, demnă de regina care încă se mai credea a fi, a mers să-și întâlnească călăul, un bărbat înalt, îmbrăcat din cap până în picioare în negru și cu jumătate de față acoperită cu o mască, și ea tot neagră.

Francezul a îngenuncheat și i-a sărutat curtenitor mâna, adresându-i șoptit câteva vorbe în franceză. Vocea îi era săltăreață și vioaie, iar ochii ei negri aveau o sclipire ispititoare. Și-a dus mâna la ceafă și și-a desfăcut colierul preferat, mărgăritarele cu pandantivul auriu în formă de litera B și i l-a pus în palmă. Apoi, călăul a început să-i dea îndrumări, cu vădită părere de rău.

După ce avea să-și rostească cuvântarea de rămas-bun, tot ce trebuia să facă era să îngenuncheze în mijlocul eșafodului și să privească drept înainte. Spre deosebire de decapitările englezești, care erau atât de grosolane și de dezordonate, cu securea lor mare și greoaie, acum nu mai era nevoie de prezența vreunui butuc.

– Bunii mei creștini, a început Anne să vorbească. Am venit aici ca să mor după învoiala legii, așa că nu voi rosti nimic împotriva ei și nici nu voi învinui pe nimeni. Mă rog ca Domnul să-l aibă în pază pe rege și să domnească multă vreme de-acum înainte peste voi, căci nu a existat nicicând un prinț mai blând și mai milostiv ca el, și a fost mereu un domn bun și blând cu mine…

Vai! De s-ar fi năpustit asupra lui Henric, strigându-i injurii și acuze înverșunate, trăgându-i un genunchi în cochilia regală, Anne nu ar fi putut să se facă înțeleasă mai bine de atât! Totul ținea de modul și de vocea cu care rostea acele cuvinte. Tonul ei zeflemitor și felul în care își arcuia sprâncenele și își înclina capul spuneau totul. Era genial! Nimeni nu ar fi putut găsi vreun cusur în vorbele ei, căci erau ca niște bile de otravă învelite în miere și zahăr. Exprimarea ei era fără greșeală, părea un rămas-bun în toată regula, dar felul în care spunea lucrurile… Dacă Henric ar fi fost acolo atunci, ar fi alergat spre eșafod și ar fi strâns-o de gât sau și-ar fi scos sabia din teacă și ar fi decapitat-o cu mâinile lui!

– Mă supun morții de bunăvoie, cerând iertare lumii și cedând cu smerenie înaintea voinței regelui. Și de va dori cineva să cerceteze mai îndeaproape cauza mea, nădăjduiesc că va judeca fără cusur. Îmi iau, așadar, rămas-bun de la lume, și îmi doresc din tot sufletul să vă rugați cu toții pentru mine.

S-a întors apoi grațios și iute, lăsându-se în genunchi și luându-i o clipă ca să-și aranjeze pliurile fustei cum se cuvine, și și-a împreunat supusă mâinile în poală, astfel ca manșetele în formă de clopot ale vestitelor ei mâneci să cadă peste ele.

Meg Lee a ajuns lângă ea, clătinându-se și orbită de lacrimi, ținând strâns în mâini o bucată de pânză albă cu care să o lege la ochi. Dar Anne a dat-o la o parte și și-a ațintit privirea drept în față, căci avea să înfrunte moartea la fel de cutezător cum înfruntase și viața.

– Îmi încredințez sufletul Mântuitorului nostru Iisus! a strigat ea.

Un șuierat iute de lamă i-a curmat viața lui Anne. Așa a murit singura femeie care l-a dus de nas pe Henric Tudor, sfidându-l, și apoi respingându-l.

În acea clipă precisă, tunurile din Turn au început să bubuie, pentru a-l înștiința pe Henric că acum era liber să se însoare cu Jane Seymour.

Ca un bun catolic ce era, călăul francez și-a făcut semnul crucii și a rostit o rugăciune în șoaptă, apoi s-a aplecat ca să-și facă datoria fără tragere de inimă, repetând, într-o engleză cu un accent puternic franțuzesc, cuvintele obișnuite, după ce a ridicat capul sus în aer:

– Așa pier toți dușmanii regelui!

Aerul s-a umplut brusc de țipete, și mai multe femei s-au prăbușit leșinate pe pământ, unele dintre ele fiind chiar lovite și călcate în picioare de cei care fugeau îngroziți.

Buzele și ochii lui Anne încă se mai mișcau, deschizându-se și închizându-se la loc. Când au încetat, în sfârșit, să se mai miște, ochii i-au rămas larg deschiși, părând să arunce o privire plină de reproș, o privire care îmi era adresată mie.

Ca femeie de cuvânt ce era, Anne a ieșit din viața lui Henric cu capul sus, chiar dacă ținut așa de mâna călăului francez, și nu de propria ei mândrie fără seamăn.

Călăul i-a coborât blând capul și l-a așezat pe șipcile de lemn ale eșafodului, închizându-i ochii negri cu o mișcare duioasă a mâinii, ce părea aproape o mângâiere. Cu fața palidă zărindu-i-se pe sub mască, a coborât scările clătinându-se și strigând să i se aducă niște vin. Ucenicul lui i-a întins degrabă plosca, iar călăul i-a dat iute dopul din cositor la o parte, ducând-o la gură și dând-o toată pe gât. Când s-a întors și a văzut că ucenicul său începuse deja să despoaie trupul neînsuflețit, i-a strigat plin de mânie:

– Cămașa, lasă-i măcar cămașa pe ea și puțină demnitate! Veșmintele ei îi reveneau oricum lui, așa că porunca i-a fost numaidecât ascultată.

Meg Lee și domnița Orchard au venit să-i înfășoare trupul într-o bucată mare de pânză neagră. Abia atunci au aflat că nu i se pregătise nici un sicriu, așa că a fost adus degrabă un cufăr vechi și ponosit în loc.

Am privit fără să scot un cuvânt cum sicriul improvizat al lui Anne era coborât în cripta de sub capela Sfântul Petru ad Vincula, ca să se sprijine pe sicriul lui George, alături de prietenii lor dragi și de muzicantul îndrăgostit.

– Acum se odihnesc în sfârșit, a spus Meg Lee.

– Cine? am întrebat eu pierdută, cu mintea rătăcită, buimacă și ametită, învăluită într-o ceață curioasă și învolburată.

– Anne și George, soțul tău, a adăugat ea, văzându-mi privirea pierdută și uimită și felul în care mi-am încruntat fruntea, întrebătoare, la auzul numelui lui.

– Nu! am clătinat eu din cap cu dârzenie, privind în jos spre cripta întunecată și prăfuită.

Pieriseră amândoi acum – ființa pe care o iubisem cel mai tare pe lumea asta și cea pe care o urâsem cel mai tare –, iar eu am ajutat la uciderea lor.

– Nu e soțul meu; nu a fost niciodată al meu cu adevărat.

Partea a doua

Jane Seymour
Anna de Cleves
1536–1540

Capitolul 33

La zece zile după moartea lui Anne, am asistat la căsătoria regelui cu Jane Seymour în capelă la Whitehall. Amândoi purtau haine sclipitoare din satin, deși unii dintre curtenii mai superstițioși șopteau că nu se cuvine să porți diamante și mărgăritare la propria nuntă, căci înseamnă lacrimi și suferință.

– De data asta mă căsătoresc din dragoste! a strigat bucuros regele Henric, zâmbind plin de vioiciune și uitând, desigur, de marea sa pasiune pentru Anne Boleyn, dar și fără a-și lua măcar pentru o clipă ochii de pe chipul iubitei sale, în timpul ceremoniei.

Încadrată în valuri strălucitoare și bogate de păr blond-alburiu, încununate cu un șirag de mărgăritare și trandafiri albi, fața lui Jane Seymour avea o expresie de smerenie uluită, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că tot ce se petrecea era adevărat și așteptând să se trezească în orice clipă din visare.

Am privit razele soarelui ce radiau prin vitraliile ferestrei, învăluind-o într-o lumină albastră sumbră, și, în pofida căldurii zilei, m-am înfiorat. Părea o femeie care se înecă într-o mare de albastru, după felul cum părul, rochia și fața ei palidă absorbeau toată acea culoare. Gândurile aveau să mi se întoarcă la această zi optsprezece luni mai târziu, când aveam să o privesc cum moare, cu fața și buzele colorate în albastru, din lipsă de aer.

După ceremonie, Henric și-a acoperit iubita cu mărgăritare, turnându-i un coș plin de biluțe albe, lucioase și mari în cap și încingându-i talia și gâtul cu șiraguri lungi, tot din mărgăritare.

– Mărgăritare pentru mărgăritarul meu! a strigat el, râzând în timp ce ea se învârtea cu împotrivire bucuroasă, iar mărgăritarele îi curgeau din păr și din cutele rochiei, împrăștiindu-se pe podea ca sunetul picăturilor de ploaie pe acoperiș.

Jane Seymour și-a făcut intrarea ca regină chiar în acea noapte. Ea a pășit în Sala Mare purtând o rochie de catifea ruginie, cu un model ca de năvod auriu, brodat pe manșetele largi ale mânecilor, și cu părul ascuns sub o bonetă neagră cu fire aurii. Mărgăritarele, spiralate și presărate cu trandafiri aurii în mijlocul cărora se aflau rubine, îi încadrau boneta, mărginindu-i decolteul pătrățos și modest al rochiei și înconjurându-i gâtul și talia. În adâncitura gâtului ei se afla un pandantiv făcut dintr-un set de frunze de acant aurite, așezate sub un rubin oval și un smarald pătrat, cu un mărgăritar enorm ce-i atârna sub el ca o lacrimă lăptoasă.

Mie, sincer, rochia mi s-a părut a fi o alegere proastă. Anne Boleyn putea să poarte roșu, căci atunci când o făcea, domina culoarea cu firea ei trufașă; însă nu se putea spune același lucru și despre cea care îi luase locul în dreapta lui Henric, cu fața ei palidă și spălăcită.

Slugarnică, sfioasă, umilă, supusă și docilă precum o oaie, regina Jane avea drept motto: „Sortită să slujească și să se supună".

Eram și eu acolo, silită să slujesc și să mă supun, mergând în spatele ei ca o oaie neagră, desconsiderată și ocolită de majoritatea celor de la curte. Dar, câtă vreme aveam să trăiesc, câtă vreme Anglia avea să aibă o regină, Cromwell mi-a făgăduit, în numele stăpânului său plin de recunoștință, că va avea întotdeauna un loc pentru mine la curte, printre doamnele de onoare ale reginei.

Jane Seymour i-a luat locul lui Anne Boleyn pe 30 mai, iar pe 31 mai am crezut că înnebunesc. În dimineața aceea am încetat să mai caut justificări, am parcurs din nou faptele în gând și am recunoscut, într-un final, că purtam copilul diavolului în pântec.

Am încercat să nu iau seama la asta. Am încercat să neg adevărul. Am dat vina pe mâhnirea pricinuită de moartea lui George, pentru lipsa menstrelor; și, după toți acești ani de căsătorie și după tot ce îmi spusese doctorul, pântecul meu a rămas sterp cu încăpățânare. Dar nu puteam să evit adevărul pentru totdeauna; trebuia să mă confrunt cu el. Diavolul, nu Dumnezeu, a hotărât să îmi asculte rugăciunile și să îmi dea un copil, dar nu copilul soțului meu.

Zadarnic am încercat să scap de creatura lui Cromwell, căci nu voia să moară. Am dat dintr-o înghițitură peste cap fiertura respingătoare și urât mirositoare de o culoare neagră-verzuie, pe care am cumpărat-o de la o vrăjitoare știrbă de pe o alee întunecată a Londrei, dar nu m-am ales decât cu o piele verde ca fierea, cu vânturi zgomotoase și împuțite și cu râgâituri grețoase. Plodul

diavolului a rămas înfipt cu îndârjire în pântecul meu, odihnindu-se și așteptând liniștit să fie născut. M-am rostogolit în pat, zvârcolindu-mă și ținându-mă de burtă, până ce întreaga cameră s-a umplut de un miros de ouă stricate. Speriată, slujnica mea a ieșit degrabă din cameră, străduindu-se să nu vomite din cauza duhorii; atunci, m-am îndreptat împleticindu-mă spre fereastră și am deschis-o larg. Aplecându-mă cu greu peste pervaz, am tras guri de aer proaspăt în piept și apoi am vomitat.

După asta, am zăcut într-o cadă cu apă pe cât de fierbinte puteam să îndur, cu șuvoaie de sudoare prelingându-mi-se pe față pe măsură ce pielea îmi devenea mai întâi roz-deschis, apoi roșie ca racul fiert, totul în speranța să îl fac să iasă. Când și asta a dat greș, am tocmit o căruță grosolană și m-am lăsat plimbată în ea vreme de ore bune, lăsându-mă înghiontită și săltată de-a lungul celor mai brăzdate și pietroase drumuri pe care căruțașul le putea găsi, în încercarea de a scoate odrasla Satanei din pântecele meu. Când am încercat să mă târăsc de una singură, vlăguită și suferindă – simțindu-mi fiecare dinte din gură ca și cum mi-ar fi fost răsucit în gingii –, pe scările palatului, m-am întors brusc, mi-am desfăcut brațele și m-am aruncat în jos. După ce am reușit să mă ridic, am simțit un fâlfâit batjocoritor în burtă, de parcă râdea de mine spunând: „Sunt încă aici! Nu poți să scapi de mine!"

În disperarea mea, am încercat să îl scot afară cu ghearele. Așezată pe pat în camera mea, cu unghiile năclăite de sânge, cu zgârieturi adânci și înțepătoare care-mi brăzdau burta și cu sânge ce mi se strecura afară din ea, slujnica mea m-a prins cum încercam să mă așez pe vine și să-mi vâr o andrea lungă în vintre.

Mi-a fost dată apoi o poțiune din semințe de mac, care să mă facă ascultătoare, și am fost dusă de la curte de către tatăl meu, pentru o „odihnă binemeritată la țară".

Nu-mi amintesc prea multe lucruri din exilul meu, mai puțin că mi l-am petrecut fiind vegheată și legată de pat mai toată vremea, într-o stare aproape continuă de somn, care s-a încheiat brusc odată cu îndemnurile hotărâte de a împinge și cu o durere profundă, mistuitoare, ca un mare trăsnet care mi-a petrecut trupul dintr-un capăt în celălalt și m-a readus în simțiri înainte să mă întorc iute la vechea stare de neștire.

Am asurzit aproape întreaga casă cu țipătul meu când am descoperit că acea creatură primise numele lui George. Au crezut

că asta are să mă bucure! Toată lumea a crezut că George era tatăl. Toată lumea știa cât de mult mi-am dorit un copil, așa că au rămas toți muți de uimire când l-am alungat de lângă mine. Nimeni nu pricepea de ce nu puteam îndura să-mi văd copilul înaintea ochilor. Când au încercat să-mi pună creatura aia scârboasă în brațe, am dat-o la o parte și m-am întors cu fața la perete. Când a început să plângă, le-am spus să o ia de lângă mine înainte să o fac să tacă pentru totdeauna, lovind-o cu capul de perete.

Plodul Satanei a fost dat iute în grija altcuiva, trimis să locuiască printre străini. Tatăl meu avea să se ocupe de îngrijirea și de creșterea lui, iar eu mă întorsesem deja la curte, înainte de Crăciun.

Am simțit încă o dată că viața își bătuse joc de mine. Poate că Dumnezeu, m-am gândit eu, are simțul umorului, și eu sunt una din glumele Lui preferate. Când am să mor și am să trec de porțile sidefate ale raiului, mă aștept să Îl găsesc acolo, chircit și râzând în hohote de mine.

Când închideam ochii în încercarea de a adormi, nu făceam decât să îi aud pe George și pe Anne râzând. Îmi duceam zadarnic mâinile la urechi, căci nu puteam să opresc zgomotul acela, oricât de mult aș fi încercat.

Curtea la care m-am întors era un loc diferit de cel pe care îl știusem.

Acum când lipseau de lângă noi, îmi dădeam seama cât de mult fuseseră parte din viața noastră și cât de mult ne făcuseră să râdem, cu strengăriile și cu umorul lor, țanțoșul de Francis Weston, bravul de Will Brereton și curtenitorul de Henry Norris. Iar George și Anne… împreună sau despărțiți, puteau să lumineze întreaga cameră; erau pur și simplu fermecători! Și fie ele, farmecele lor, de obârșie drăcească, tot farmece erau. Acum se duseseră cu toții, pieriseră, ca niște lumânări stinse mult prea devreme. Deși fusese totul numai făcătura regelui și a lui Cromwell, degetul acuzator era îndreptat și către mine, și aveam să-mi petrec tot restul zilelor așteptând iertarea, care nu a venit niciodată. Mă numeau „Văduva roșie“ și spuneau că hainele mele de doliu batjocoresc memoria lui George, că trebuia să port roșu în schimb, ca să se potrivească cu sângele de pe mâinile mele și cu pata stacojie de neșters care era ca stigmatul lui Cain pe sufletul meu.

Am privit cum au fost râcâite de pe pereți, sau pictate chiar peste ele, toate inițialele, blazonul și mottoul lui Anne, cum au fost desprinse cusăturile de pe drapele, baldachine și cuverturi, fiind înlocuite cu cele ale lui Jane Seymour. Portretele lui Anne au fost date jos de pe pereți pentru a fi ori arse, ori trimise în poduri prăfuite, căci trebuia înlăturată orice urmă de-a ei. Henric nu voia nimic care să-i amintească de ea.

Era ca și cum Anne și „domnii ei pururi verzi" nu ar fi existat vreodată. Nimeni nu îndrăznea să le rostească numele, și toate rudele lor se furișau ca hoții în negura nopții, retrăgându-se în sihăstrie și în ocară tăcută. Ambii părinți ai lui Anne aveau să moară după nici măcar doi ani, prima care s-a dus fiind eleganta și nobila Lady Elizabeth, în 1538, urmată apoi, un an mai târziu, de soțul ei ambițios și lipsit de scrupule, Thomas Boleyn. Era ca și cum nici unul din ei nu a putut îndura toată acea rușine ce se năpustise asupra familiei lor. Nu era destul că își păstraseră capetele pe umeri; suferința nu le era pricinuită de pierderea celor doi copii ai lor, ci de cea a pierderii favorurilor regelui. Era ca și cum toată strălucirea vieții le pierise și fuseseră osândiți la întunericul veșnic. Fără Henric al VIII-lea care să le lumineze viețile, pur și simplu nu mai avea rost să trăiască.

Chiar și Elizabeth, cel mai mare eșec al lui Anne, prințesa care ar fi trebuit să fie un prinț, fusese numită bastardă și trimisă la Hatfield, căci regele nu putea îndura să-i vadă ochii negri și sfidători ai lui Anne privindu-l prin cei ai fiicei lor.

Thomas Wyatt, care ieșise din Turn transformat într-un om ursuz și descumpănit, a fost singurul care a îndrăznit să rupă tăcerea. Așa că, la cererea lui Will Brereton, a luat naștere poemul „Circa regna tonat" („Tunetele bubuie în jurul tronului"). Iar avertismentul lui George adresat mulțimii, să se ferească de deșertăciunile lumești și de lingușelile de la curte, a fost pus în versuri, așa cum numai Wyatt, care trăise ca să spună povestea mai departe, o putea face.

Cine-avere și tihnă vrea,
Departe de ceilalți să stea.
Ușa n-o da la o parte
Căci cu dispreț e-ntoarcerea.
Așa-i, circa regna tonat.

Culmile îs luate cu-asalt
Când valea-i fără de tumult
Soarta și viața-s certate.
Rea-i căderea din înalt.
Și da, circa regna tonat.

Zile crunte inima mi-au frânt,
Pofta și viața nu mai sunt,
Nici râvna de întâietate.
Din vârf în jos cazi cu avânt:
Desigur, circa regna tonat.

Din Turn văzut-am ce n-am sperat
Și-n minte-mi stă neîncetat:
Acolo după gratii-n spate,
Gloria cum piere-am aflat.
Totuși, circa regna tonat.

Vă spun drept, nu e scăpare:
Mintea nu-i bun-apărare,
Și-i fără rost să vrei dreptate
Stai în a Domnului-ndrumare.
Căci da, circa regna tonat.

Mai existau și alte versuri care circulau în secret, așa cum aveam să aflu în curând. Se vorbea despre ele numai în șoaptă și erau recitate în cea mai mare taină, ca nu care cumva să ajungă la urechile regelui.

În ultima noapte din viața sa, George și-a luat flautul și condeiul și a compus un ultim cântec. I-a cerut apoi jupânului Kingston să-i dea flautul și toate scrierile sale lui Anne, după ce avea să fie mort, ca să poată termina ea ceea ce începuse el. Și așa a și făcut. Cei doi frați au lucrat împreună pentru ultima oară la compunerea unui ultim cântec.

Somnul dă-mi-l, moarte
Adă-mi tihnă și pace
Sufletul ce-n pieptu-mi zace
Ia-l acum de mi-l desparte.

Sună cântecul de jale
Moartea-mi să se audă-n zare;
Căci tre' să mor,
Nu am scăpare,
În curând am să mor!

Chinurile cin' mi le spune?
Departe sunt zilele bune.
Prea singur sunt pe pământ
Ca vieții să-i mai dau avânt
Singur în temniță străină!

Neșansa-mi mereu o plâng
Cruntele necazuri
Sufletul mi-l frâng.

Adio desfătări trecute,
Bine-ai venit durere
Chinurile mi-s crescute
Și-s rămas fără vreo vrere.

Dangătul de jale sună,
Tânguios de noapte bună,
Și de moarte vrea să-mi spună,
De moarte nu mi-e dor
Dar sunetul asta vestește,
Căci acum mor!

Chiar în clipele când George așternea aceste versuri pe hârtie, Anne a avut și ea același gând, așa cum li se întâmpla întotdeauna. Era ca și cum ar fi putut să-și trimită gândurile de la unul la celălalt, când nu erau împreună. Acest poem a fost compus numai de ea.

Pângărit mi-e numele,
De invidie și minciună,
Pe veci mi-a fost luat binele
De s-o întoarce – cine s-o spună?
Iar pe nedrept mă judecați;

Căci ce-ndrugați nu poate fi,
Și cinstea de mi-o spintecați
Tot ce căutați nu veți găsi.

Cu toții își aflaseră nemurirea în moarte, versuri și legendă. Și eu aveam să fiu amintită alături de ei, numele meu fiind întruchiparea geloziei, a trădării, a înșelăciunii și a minciunii. Eu mi-am aflat nemurirea în necinste. Devenisem pe nedrept unul dintre răufăcătorii din poveștile lui Anne, ștergându-mi-se nevinovăția și acoperind-o cu pete de sânge.

În octombrie 1537, Jane Seymour, „cea iubită cu desăvârșire", a murit în timp ce dădea naștere pruncului mult dorit de Henric.

Vreme de trei zile și trei nopți, chinurile facerii au făcut-o să se zvârcolească și să țipe până a rămas fără glas pe așternuturile murdare, îmbibate în sudoare și năclăite de sânge. Încovoierile pântecului ei greoi și durerea sfâșietoare din părțile intime i-au supt toată vigoarea trupului, lăsând-o aproape ca o nălucă.

Disperată, moașa i-a dus o batistă plină cu piper negru la nas, în speranța că strănuturile violente ar fi putut să-i desprindă pruncul din pântece.

Doctorii s-au adunat ca să dezbată cu teamă ce rămânea de făcut, dacă să o deschidă sau nu, în încercarea de a salva copilul. Care dintre cele două suflete avea o mai mare însemnătate? Pruncul sau mama? Pe care dintre cele două ființe ar fi preferat regele să o salveze? Răspunsul era pruncul, fără tăgadă, căci regele ar fi putut oricând să-și ia o altă nevastă! Doar nu erau ele toate la fel?

Jane Seymour le-a auzit discuțiile de pe patul de suferință și a început să verse lacrimi amare de mâhnire. Oare s-a gândit ea atunci la Caterina de Aragon și la Anne Boleyn, reginele cândva iubite de care s-a și descotorosit mai apoi regele, care veniseră și plecaseră înaintea ei?

Totul s-a terminat cu bine însă, înainte de a se mai ajunge la cuțit, căci în noaptea dinspre 12 octombrie, regina a născut „un băiat destul de frumușel".

În vreme ce Henric legăna ghemotocul în brațele sale și gângurea: „În sfârșit, băiatul meu, băiatul meu scump!", noi am pieptănat iute părul încâlcit și plin de sudoare al lui Jane, i-am așezat trupul

sfâșiat, schilodit și vlăguit pe un munte de perne și i-am înfășurat o mantie din catifea cârmâzie, cu margini de hermină, în jurul umerilor.

Când Henric s-a aplecat să-i dea o sărutare pe obraz, vorbind întruna despre „un duce de York, un frate pentru Eduard al nostru, la anul!" pe care își dorea să i-l mai ofere, Jane Seymour a zâmbit sfârșită. Nimeni nu băgase de seamă că viața i se scurgea încetul cu încetul din trupul ei plăpând. Erau toți mult prea ocupați să bea în cinstea noului prinț și să-l felicite pe rege.

Jane Seymour reușise acolo unde cele două predecesoare ale ei dăduseră greș, și când a fost pusă în sicriu, două săptămâni mai târziu, a fost păstrată cu sfințenie, la loc de cinste în sufletul lui Henric, drept soția desăvârșită, un ideal pe care nimeni nu-l putea atinge, singura care nu l-a dezamăgit vreodată.

Eu eram una dintre cele douăzeci și nouă de doamne, câte una pentru fiecare an de viață al lui Jane Seymour, care o însoțeau la locul de îngropăciune, mergând în procesiune solemnă în spatele sicriului ei, unde era așezată cu o lumânare aprinsă, mare și albă în mână și îmbrăcată într-o rochie de un negru sumbru, cu boneta simplă din pânză albă pe cap, care simboliza faptul că murise după ce dăduse naștere unui prunc.

În anii care au urmat morții lui George, am trăit, și totuși nu am trăit cu adevărat. Mă trezeam în fiecare dimineață și mergeam la culcare în fiecare seară, mâncam, îmi spuneam rugăciunile, mă îmbrăcam, coseam și mă îngrijeam de regină, dacă era vreuna, însă viața mea nu avea nici o însemnătate sau țel. Fără iubire, eram un nimeni. Aveam treizeci și șase de ani și nu vedeam decât tristețe și pustiire în viitorul meu. Când stăteam noaptea singură în patul meu, mă gândeam la George și plângeam descumpănită, căci știam că nu aveam să-i mai simt vreodată atingerea. Și nici nu mai exista speranța să mai găsesc pe cineva care să mă iubească, nu acum, nu după tot ce făcusem. Nici un bărbat, fie el în căutare de o soție sau de un cochetat fără angajamente, nu m-ar fi atins, căci eram mânjită cu sânge.

Am păstrat unele dintre hainele lui George, pe care le scoteam uneori și le împrăștiam pe pat, zăcând acolo într-un morman de cămăși, ciorapi, nădragi, pieptare, mantii, mănuși și pălării și strângându-le la piept, îngropându-mi fața în ele și adulmecându-le, în speranța de a-i recupera mirosul. Îmi frecam obrazul de

țesăturile lor și îmi aduceam aminte de ziua în care a purtat acele veșminte, în culorile lor roșii-cireșii, negre, verzi, albăstrii, gălbui, cafenii, roșiatice sau de un portocaliu învăpăiat ca răsăritul soarelui. Era de-ajuns să închid ochii ca să-l și zăresc în mintea mea, așa cum era el, înalt, chipeș și mândru.

Noaptea, îmi apărea în vise ca o nălucă; îl vedeam cum se îndepărtează de mine, în aceleași haine negre cu sclipiri alburii pe care le purtase în ziua în care a murit. Eu mergeam în urma lui, de la temnița din Turn până la eșafod, strigându-l, rugându-l, implorându-l să se întoarcă la mine și să ierte totul. Și totuși, oricât de mult aș fi stăruit, aș fi plâns sau oricât de tare aș fi fugit, nu izbuteam niciodată să micșorez distanța dintre noi, să-l ajung din urmă. Era mereu prea departe ca să-l pot atinge, iar el refuza să se întoarcă și să se uite la mine. Acolo, pe eșafod, în locul unde ar fi trebuit să stea butucul, ea, Anne Boleyn, îl aștepta în veșminte din catifea neagră și blană de samur, cu colierul de mărgăritare la gât. Îl priveam îngrozită cum se ducea la ea și o învăluia într-o îmbrățișare pătimașă, sărutând-o ca un ibovnic. Și aceea era clipa când mă trezeam întotdeauna țipând.

Nimeni nu avea să creadă vreodată cât de mult l-am iubit. Mi-aș fi vândut sufletul diavolului numai ca să-l aduc înapoi, dar nici Domnul și nici diavolul nu aveau să-mi asculte rugile. Osânda mi-era limpede, aveam să fiu învinuită pe vecie și disprețuită drept soția geloasă până la nebunie și răzbunătoare, care mințise și își trimisese soțul la moarte.

Doar că nu era așa, nu mințisem! Chiar o iubea mai mult decât orice sau oricine pe lumea asta, iar iubirea lui pentru ea era nefirească, era ceva mai mult decât afecțiunea unui frate pentru sora lui preferată, și la fel era și iubirea ei pentru el! Dăruirea lor unul pentru celălalt era una desăvârșită, dar nimeni nu vedea adevărul. Nu eu l-am omorât pe George, ci s-a omorât singur, căci atunci când a ales să citească acea întrebare cu voce tare, și-a luat cu bună știință și în mod voit singur viața. Ar fi putut să se salveze, dar a ales să nu o facă. Își dorea să fie cu Anne, știa că ea avea să moară și a ales să o urmeze. A fost hotărârea lui să moară. Nu eu l-am omorât, el a ales să moară. Eu îmi doream să trăiască! Îmi doream să mă iubească și să se întoarcă la mine! De ce nu a putut să priceapă el asta, oare? De ce nu m-a crezut?

*

Apoi, în 1540, „Iapa flamandă" a intrat agale în viața lui Henric, iar eu mi-am reluat îndatoririle de doamnă de onoare.

Anna de Cleves avea douăzeci și patru de ani, era nemțoaică, protestantă și dornică să fie pe placul tuturor, fără să-i și reușească asta în vreun fel, întrucât îi lipsea cu desăvârșire orice fărâmă de talent. Nu știa să danseze, să cânte la vreun instrument, să recite poezii, să fredoneze melodii, să arunce zarurile sau să împartă o mână de cărți și, pe deasupra, fusese crescută să creadă că toate acestea nu erau altceva decât niște vicii drăcești. Mama și doica ei au învățat-o cu mare sârguință că lucrul cu acul, gospodăritul prin casă și rugăciunea erau singurele îndeletniciri care se cuveneau unei doamne de viță nobilă.

Henric a luat-o de nevastă numai pentru a consolida aliațele protestante ale lui Cromwell. Acum că Franța catolică și Spania erau prietene din nou, Anglia avea nevoie de un aliat care să încline la loc balanța în favoarea ei.

Lui Henric îi plăcuse destul de mult portretul pe care i-l făcuse Holbein, încât să o ia de nevastă, însă nu îndeajuns încât să se culce cu ea odată ce a văzut-o în carne și oase, strângând din nas și rostind cu hotărâre:

– Nu îmi place!

Și, într-adevăr, era o ființă împuțită și respingătoare, cu engleza ei hârâită și stâlcită care suna ca grohăiturile lacome ale unui porc dinaintea troacei cu lături, unde mai pui că nu-i plăcea să se spele. Rochiile ei nemțești neîngrijite, cu fustele rotunde și fără trenă, mânecile strânse la nimereală și corsajele mult prea împodobite ascundeau un trup rotofei, cu sânii și pântecul lăsați, care, să v-o spun p-aia dreaptă, pur și simplu duhnea.

O frecam de mai multe ori pe zi cu oțet și zeamă de lămâie și apoi o acopeream cu parfum. Odată, ieșindu-mi din fire de enervare, am luat foarfeca de cusut și i-am tăiat cu iuțeală toată acea claie deasă și încâlcită de păr de la subsuori. Îi aduceam de mai multe ori pe zi căni de apă fierbinte cu cuișoare ca să facă gargară cu ea și aveam mereu la îndemână o cutie cu drajeuri de mentă, dar nici măcar aceste remedii nu reușeau să-i ascundă mirosul de bere și ceapă din răsuflare.

Bonetele ei olandeze, cu urechile din tifon transparent, cu franjuri aurii și mărgăritare mari, orientale erau singurul lucru frumos la ea, însă, dedesubtul lor, părul ei lung până în talie și

gălbejit ca brânza era atât de slinos și de soios, încât era o mare încercare să izbutești a face ca acele să rămână înfipte în el. Îmi era silă să-l ating, și după ce o făceam totuși, abia așteptam să-mi spăl mâinile temeinic.

În plus, mai era și de o prostie fără seamăn! Fiind doamna ei de onoare, am avut ocazia să observ că nu a apărut nicicând pata doveditoare a fecioriei pe așternuturile patului lor conjugal, dezgustul Maiestății Sale față de ea fiind mai mult decât limpede și imposibil de măsluit. Am încercat, așadar, să o întreb într-o zi despre asta, având grijă ca purtarea și glasul meu să pară cât mai îngrijorate și mai neliniștite când mi-am exprimat nădejdea că avea să-i ofere în curând un frățior prințului Eduard.

– Socotesc că Alteța Voastră este încă fecioară, am spus eu cu pricepere.

– *Nein*, mi-a răspuns ea, clătinând cu putere din cap în vreme ce eu mai aveam puțin și vărsam din pricina putorii pe care o emana. Și cum ar putea *das* să fie *so*? *Wenn der* rege vine în *mein* pat, mă sărută *und* îmi urează „*gutten* noapte, dulceață", *und* dimineața mă sărută din nou și îmi urează „*gutten* dimineața, dulceață" *und wenn* își ia rămas-bun de la mine îmi urează „la revedere, draga mea". Nu e *das* destul?

Aproape că i-am râs în față.

– Doamnă, i-am spus eu, încercând din răsputeri să mă stăpânesc și să nu las să se vadă nimic pe chipul meu, deși abia dacă mai reușeam să nu izbucnesc într-un râs nebunesc. Trebuie să se întâmple mai multe, mult mai multe, de nu, va trece multă vreme până să avem un duce de York.

– *Nein*, a răspuns netoata clătinând din cap. Nu știu mai mult de *das*. Eu mulțumită sunt *und* primesc atâta atenție de la Maiestate Sa câtă-mi trebe.

Șase luni mai târziu am fost cu toții cât se poate de ușurați când a consimțit de bunăvoie să divorțeze și să-i îngăduie lui Henric să o adopte ca soră, pentru a se păstra legăturile diplomatice, ieșind astfel agale din viața lui, ca o iapă trimisă la păscut, pentru a-i face loc celei de-a cincea soții a lui Henric, Katherine Howard.

Partea a treia

Katherine
1540–1542

Capitolul 34

Katherine Howard a intrat dansând în viața mea mohorâtă și cenușie, precum o rază strălucitoare de soare. Râsetul ei molipsitor și zâmbetul ei luminos aduceau cu ele toată căldura după care tânjea inima mea rece. Trecuseră zece ani de când o văzusem ultima oară și, cu toate că nu avea decât cincisprezece ani, bobocul mic și sfios pe care îl întâlnisem pe peluza ducesei văduve se preschimbase deja într-o roză înfloritoare și ispititoare.

Îmi aduc aminte de ziua când a venit la palat ca să-i fie doamnă de onoare Annei de Cleves. Era o zi înăbușitoare de vară, care ne preschimbase pe toate în niște mocăite cu picioare de plumb, trase în jos de podoabele cu care ne moțam la curte. Însă, pentru prima oară de când murise George, am simțit că trăiesc. Îl îndrăgeam deja pe acel îngeraș a cărui amintire o prețuiam atât de tare, așa că mi-am promis să-i port de grijă la curte, păzind-o de rele și îndrumând-o. Ea avea să fie fiica pe care mi-am dorit-o dintotdeauna, dar pe care nu am avut-o niciodată. Poate că acesta era un dar de la Domnul pentru mine, în care aveam să-mi găsesc ispășirea și o formă de iubire, cu mult mai bună decât tot ce cunoscusem până atunci, iubirea pură și sfântă dintre o mamă și copilul ei.

Purta o rochie din atlaz de un alb îngeresc, cu corsajul jos și pătrățos umplut cu modestie printr-un guler înalt din batist alb, ce se deschidea în V spre sânii ei mici și obraznici. Când a pășit grațios din barja ducelui de Norfolk, și-a ridicat fustele și juponul mult prea sus, pentru a scoate la iveală picioarele ei bine conturate, încălțate în niște ciorapi albi prinși cu jartiere din panglici albe și legate în niște fundițe drăgălașe imediat sub genunchi. Și mai uluitor de atât era că i-am văzut și o bucată din pielea lăptoasă a coapselor ei durdulii, iar unii chiar jurau că au apucat să zărească cârceii castanii dintre ele.

Când și-a pus picioarele învelite în atlaz pe pământ, șiretul de sub bărbie, care îi ținea boneta franțuzească pe cap, s-a rupt. Dând să o prindă înainte să ajungă în Tamisa, și-a lovit cu mâna cocul gros de păr castaniu pe care îl prinsese lejer la ceafă.

Și-a țuguiat, așadar, buzele roșii și cărnoase ca niște cireșe într-o mică grimasă de enervare și a clătinat din cap cu putere precum un câine ud, azvârlind acele de păr peste tot prin jur și eliberându-și astfel buclele rebele de păr castaniu, ce-i ajungeau până la talia strânsă tare cu șireturi. Am rămas cu toții fermecați de imaginea ce ni se înfățișa înaintea ochilor. Avea ceva ce atrăgea privirile tuturor, bărbați și femei deopotrivă, și făcea ca ziua aceea să pară chiar și mai luminoasă și mai fierbinte decât era.

Privind de sus, de la fereastră, regele Henric s-a aplecat mult înainte, schimonosindu-se de durere, căci pusese o greutate mult prea mare pe piciorul beteag, învelit în bandaje puturoase și pline de puroi. Micuța Katherine Howard a izbutit să aprindă la prima vedere o văpaie sălbatică în vintrele bătrânului rege și să-i lase gura apă.

Ducele de Norfolk nu mai putea de mânie, și puțin îi mai lipsea să meargă să-și pedepsească nepoata pentru purtarea ei, nedemnă pentru o doamnă, când smaraldele și diamantele care împodobeau mânecile bufante ale regelui au sclipit în lumina soarelui în timp ce acesta stătea aplecat la fereastră, atrăgându-i atenția lui Norfolk. La vederea privirii vrăjite a regelui, vorbele de ocară i-au înghețat pe buze.

Rotițele din mintea lui Norfolk au început numaidecât să se rotească, socotind și cântărind riscurile și sorții de izbândă. Până acum, două dintre nepoatele sale îi picaseră cu tronc regelui. Mary Boleyn a avut momentul ei scurt de glorie în calitate de metresă a lui Henric, înainte de a fi dată la o parte precum o jucărie lipsită de interes. Și Anne a izbutit să atingă culmile cele mai înalte înainte de a se prăbuși precum Icar, cu aripile arse de soare. Întrebarea care rămânea acum era: ce mai putea să facă micuța Katherine Howard?

Capitolul 35

Ducele de Norfolk m-a chemat la Lambeth, reședința de la acea vreme a ducesei văduve.

Mi s-a încredințat rolul de a o întovărăși pe micuța Katherine peste tot, rămânând în umbră, fără să rostesc vreun cuvânt și, cel mai important, fiind ochii și urechile lui Norfolk. Nu trebuia să fac altceva decât să stau așezată, fără să stingheresc, pe o bancă din grădină, în veșmintele mele de văduvie, aplecată asupra gherghefului.

– Cumnatul meu, Boleyn, mi-a povestit cum s-a petrecut totul mai demult, mi-a explicat Norfolk. O grădină de trandafiri și o rochie verde. Dacă a mers atunci, va merge și acum. Faptul că fulgerul nu lovește niciodată de două ori în același loc nu este decât o legendă. Regele este deja îndrăgostit până peste cap de ea, și Katherine, slavă Cerului!, nu este deloc scorpia îndărătnică și veninoasă care a fost Anne. Katherine este frumușică și docilă, așa cum ar trebui să fie orice femeie. Pe ea putem să o controlăm!

Și așa s-a făcut că micuța Katherine a fost pusă să-l aștepte pe rege în grădina de trandafiri, supusă și sfioasă în rochia ei din mătase verde-aprins, candidă și neprihănită, cu pletele în vânt, așa cum se cădea cel mai bine unei fecioare.

Cu fața schimonosită de durerea supărătoare de la picior și sprijinindu-și toată greutatea corpului în baston, regele Henric a coborât ușor treptele din piatră ale grădinii de trandafiri, ajutat fiind de însoțitorul său personal preferat, Thomas Culpepper.

Zdravănul și înfloritorul rege Tudor mai trăia acum doar în închipuirile lui Henric și în amintirile dragi ale celorlalți. Aflat acum în pragul celui de-al cincizecilea an de viață, tinerețea, sănătatea și frumusețea lui erau de mult apuse.

Pe sub straturile groase de bandaje, înfășurate de multe ori în jurul piciorului precum giulgiul din pânză al vreunul rege egiptean mort și îmbălsămat, stătea ascunsă o rană puturoasă din care se prelingea un puroi putregăios și gălbui. Vechea rană din întrecerea în turnir nu se vindecase niciodată pe deplin, în pofida îngrijirilor repetate ale doctorilor și a alifiilor costisitoare, din perle orientale, cu care îi unseseră rana, împiedicându-l, așadar, să mai poată merge fără să se ajute de un baston. Acum că nu mai putea să facă prea multă mișcare sau să-și petreacă vremea cu activități în aer liber sau dansând, trupul începuse să i se rotunjească atât de tare, încât era nevoie să fie plimbat adesea într-un scaun construit special pentru el și cărat de mai mulți bărbați cu umerii lați și zdraveni. Patul lui mare a trebuit să fie întărit, astfel încât să nu se rupă sub greutatea lui, și ca să poată fi ridicat în șa și coborât la loc, pe pământ, era nevoie de ajutorul unui cric.

A încercat să-și ascundă rotunjimea tot mai pronunțată alegându-și pieptare cu umeri căptușiți și cu mâneci împodobite, bufante și crestate, purtând pe dedesubt corsete atât de strânse, că puțin le mai lipsea să nu plesnească. Auzisem chiar din surse de nădejde că puteau încăpea trei bărbați destul de voinici într-un pieptar de-al lui Henric.

Timpul nu-i cruțase nici chipul. Regele avea o față dolofană și roșie, cu pungi rozalii de grăsime care amenințau să-i acopere în întregime ochii mici și albaștri, ce aveau nevoie acum de ochelari cu lentile din cristal, aduse tocmai de la Veneția. În plus, sub bărbie îi atârnau mai multe rânduri tremurânde de gușă, nasul îi era de forma unui bulb, roșu din pricina vinișoarelor sparte de sub piele, iar gurița precum un boboc roz și crud și-o ținea mereu țuguiată într-o îmbufnare capricioasă. O pălărie dichisită cu podoabe și panaș îi acoperea creștetul chel al capului, lăsând la iveală doar bordura de păr de un cenușiu-nisipos ce părea o tonsură călugărească. Barba i se rărise și ea și își pierduse culoarea arămie din tinerețe.

Toate acestea puse laolaltă îi răpiseră firea jovială și lăsaseră în locul ei un căpcăun arțăgos și samavolnic.

– Luați-o mai ușor, Maiestatea Voastră, i-a spus Thomas Culpepper, vesel și încurajator în vreme ce bătrânul rege, mormăind îmbujorat, se clătina și se ținea strâns de Culpepper ca să nu cadă.

Thomas Culpepper, ăsta chiar că era un bărbat ce-ți desfăta ochii și îți făcea inima să tresare în piept! Era de ajuns doar să-l privesc ca să mi se înmoaie genunchii, ca și cum aș fi avut piftie în loc de oase.

Culpepper era un tânăr crai de vreo douăzeci și cinci de ani, înalt și chipeș, cu părul arămiu și ochi căprui, care avea o ținută plină de încredere și mândrie. Pe deasupra, mai era renumit și pentru nenumăratele cuceriri pe cale le făcuse și pentru numeroasele femei pe care le lăsase cu inima frântă de iubire și cu șiroaie de lacrimi vărsate și scrisori de amor trimise, trofeele lui neprețuite, cu care îi plăcea să se fălească. Culpepper nu iubea pe nimeni altcineva decât pe el însuși. Pentru el, cinstea nu își avea locul decât în omilii și în cântecele menestrelilor, și nu era un principiu după care să îți conduci viața. Nu era nici poet și nici vreun mucalit, așa cum fuseseră George și prietenii săi, ci era un simplu ștrengar chipeș, căruia îi plăcea să trăiască pe marginea prăpastiei, căci primejdia era cel mai mare afrodiziac. Era acel gen de om căruia îi plăcea să se ascundă sub pat, sau în vreun dulap, sau să sară pe fereastră cu o clipă înainte ca soțul doamnei să intre peste ei.

S-a vorbit mult la curte despre fata de grădinar pe care o siluise, cu puțină vreme în urmă. Pe când era la vânătoare cu prietenii săi, Culpepper o pândise pe această frumusețe câmpenească într-o vâlcea din pădure și se hotărâse să-și facă voia cu ea acolo și atunci. Când fata l-a refuzat, el le-a spus tovarășilor lui să o țină de mâini și de picioare. Un pădurar aflat în trecere pe acolo i-a auzit țipetele și i-a sărit repede în ajutor, ca să se trezească cu pumnalul lui Culpepper înfipt drept în inimă. A fost osândit la moarte prin spânzurare pentru crima sa, însă Henric nu-și dorea să piardă un tovarăș atât de vesel, unde mai pui că, susținea el, nimeni în afară de Culpepper nu era în stare să-i îngrijească atât de bine piciorul. L-a iertat, așadar, numind toate învinuirile care îi erau aduse drept niște ștrengării tinerești.

Cu răsuflarea întretăiată și cu fruntea plină de sudoare, Henric a rămas multă vreme sprijinit așa pe umărul lui Culpepper, mijindu-și ochii asemănători cu două mărgeluțe rătăcite într-un morman de grăsime îmbujorată, ca să privească în depărtare după Katherine, și ducându-și apoi mâna la inimă pentru a ofta adânc și apăsat ca un flăcău îndrăgostit.

Stând așa, neobservată, pe banca din grădină, am izbutit să zăresc ceva care m-a neliniștit: Katherine nu se uita la rege. Vai, nu, Katherine Howard avea ochi numai pentru Thomas Culpepper!

Și-a umezit buzele de culoarea cireșei cu vârful limbii ei rozalii, și sânii au început să i se înalțe de sub corsajul strâns al rochiei verzi. Mi s-a părut, fără doar și poate, că aud cum îi zvâcnește sângele în vene și că îi simt căldura și umezeala din floarea mică și roză tăinuită între coapse, așa de limpede se citea pofta trupească ce se trezise în ea.

Iar Thomas Culpepper, înfometat ca un lup, și-a lins și el buzele și a cercetat-o cu privirea lui neobrăzată, de crai priceput.

Katherine părea gata să se arunce pe spate și să-și desfacă picioarele înaintea jupânului Culpepper, așa încât mi-am dat seama că trebuia să fac repede ceva, din moment ce ea nu avea suficientă minte ca să se salveze singură. Prin urmare, mi-am dres vocea zgomotos, m-am ridicat în picioare și am făcut o plecăciune adâncă, urându-i bun venit Maiestății Sale în grădina de trandafiri de la Lambeth.

Vraja a fost ruptă. Katherine a tresărit și mi-a urmat exemplul, cufundându-se și ea iute într-o plecăciune adâncă și plecându-și sfioasă privirea în pământul acoperit cu petale de flori.

Radiind de încântare, Henric s-a mișcat până la ea cu mare greutate, sprijinindu-se de umărul lui Culpepper, și a îndemnat-o să-și ridice capul.

– Cât de frumoasă ești! a exclamat el, înălțându-i bărbia și aplecându-se înainte ca să-i cerceteze chipul de aproape.

Katherine a avut și ea meritul ei aici, căci nu a schițat nici un gest de scârbă la răsuflarea ca de mortăciune a regelui, nici chiar când acesta i-a lipit un sărut umed și zgomotos pe frunte, ci i-a înfruntat privirea cu candoarea unei copile prostuțe și proaspăt ieșite din leagăn.

– Haide, plimbă-te cu mine, Katherine, și arată-mi grădina! a strigat Henric, cu fața toată numai un zâmbet.

Au purces, așadar, toți trei pe aleea grădinii, cu Henric între cei doi tineri, Katherine stând în dreapta sa, și Culpepper, în stânga, cei doi tineri aplecându-se din când în când pe după trupul masiv și neștiutor al lui Henric ca să-și arunce priviri sfioase și pline de cochetărie unul altuia.

Privindu-i cum se îndepărtează pe alee, am avut o presimțire nefastă, ce îmi apăsa vintrele ca un bolovan. Știam că nu avea să se aleagă nimic bun din povestea asta. Regele avea să stea întotdeauna între cei doi viitori iubiți, închipuindu-și în toată această vreme, și fiind păcălit să creadă, că el era cel care juca rolul de ibovnic, când, de fapt, Katherine și Culpepper i-l dăduseră deja pe cel al încornoratului.

Când cei doi tineri l-au așezat pe regele istovit pe o bancă, mâinile li s-au întâlnit în spatele lui, și și-au împreunat degetele pentru o clipă, înainte de a le trage înapoi. Culpepper s-a așezat apoi puțin mai departe, așa că regele s-a pornit să o curteze pe Katherine.

Henric a cules un trandafir rozaliu dintr-o tufă din spatele lui și i l-a oferit lui Katherine.

– Domniță Katherine, știți de ce sunteți mai frumoasă decât această rază?

Katherine a tăcut o clipă pentru a putea mirosi trandafirul, și apoi a clătinat din cap, legănându-și buclele castanii.

Henric a rămas așa, privind-o vreme de mai multe clipe, cu răsuflarea tot mai tremurătoare și mai apăsată. Îmi aducea aminte de un câine care se uită cu jind la o pulpă de berbecuț de pe masa de ospăț, dar care nu îndrăznește să se arunce cu sălbăticie asupra ei.

– Pentru că nu aveți spini, i-a spus el, mângâindu-i obrazul cu mâna.

Katherine nu a putut să-și stăpânească însă un fior, așa că a închis ochii și s-a aplecat înainte ca să-i simtă mai bine mângâierea.

– Tu ești roza mea fără spini! a declarat Henric.

Mâna lui umedă de sudoare i-a coborât încet pe linia gâtului până când a ajuns să-i atingă umflătura sânului cu unul dintre degete.

– Un gât așa de frumos ca al tău nu are nevoie de nici o podoabă, dar le vei primi oricum, neîndoios, i-a făgăduit el, aplecându-se ca să-i dea o sărutare apăsată și jilavă pe gât, la care Katherine a răspuns arcuindu-și gâtul și scoțând un geamăt lung.

– Culpepper! a rostit Henric trăgându-se iute de lângă ea. Repede, dă-mi brațul tău și ajută-mă să mă ridic în picioare!

S-a ridicat, deci, cu greu în picioare, sprijinindu-se pe cei doi tineri, iar genunchiul piciorului bolnav a început să i se îndoaie

atât de primejdios, încât Katherine a scos un țipăt alarmat și i-a prins brațul cu putere când a văzut că mai avea puțin până să cadă.

– Domniță Katherine, i-a spus el ceremonios în vreme ce i-a dus mâna la buze, sunt încredințat că ne vom reîntâlni curând.

– Așa sper, Alteța Voastră, i-a răspuns Katherine cu o plecăciune.

Odată ce regele a fost deja întors cu spatele, Katherine s-a așezat pe bancă, sprijinindu-se în palme, cu o privire nerăbdătoare pe față. Când Thomas Culpepper s-a uitat înapoi, după cum era de așteptat să facă, ea și-a desfăcut coapsele sub fustele din mătase verde și și-a așezat trandafirul rozaliu pe care i-l dăduse regele în poală, cu floarea îndreptată înspre părțile ei intime.

Thomas Culpepper a dat din cap în semn că înțelesese mesajul.

Un zâmbet lent și voluptuos a apărut pe chipul lui Katherine, care a dat la rândul ei din cap și și-a lins buzele ca o mâță care tocmai s-a înfruptat dintr-un blid interzis cu lapte, mulțumită că totul nu era decât o chestiune de timp.

Capitolul 36

Henric al VIII-lea și Katherine Howard s-au căsătorit în taină în palatul Oatlands pe 28 iulie 1540, în aceeași zi în care Cromwell, creatura regelui, și-a plecat capul pe butucul eșafodului.

Îi venise rândul și lui să afle, la fel ca multe alte victime înaintea sa, cât de nestatornică era bunăvoința regelui. Când înfățișarea reală a Annei de Cleves nu a reușit să se potrivească cu cea prezentată în portretul lui Holbein, zilele lui Cromwell au început să-i fie numărate. Iar râvna lui Henric după Katherine Howard s-a dovedit a fi ultimul cui din sicriu.

Henric trebuia să o aibă cu orice preț, așa că i-a poruncit lui Cromwell să se descotorosească de „Iapa flamandă". Când Cromwell a început să-i vorbească însă despre alianța cu protestanții din Germania și despre cum trecerea timpului și șansa de a se cunoaște mai bine ar putea să o facă mai ademenitoare în ochii lui pe doamna de Cleves, s-a trezit că este târât afară din Camera de Consiliu, în vreme ce Norfolk și restul adunării băteau cu pumnii în masă și scandau: „Trădător, trădător, trădător!"

– Grația Voastră Supremă, vă rog să aveți milă, milă, milă! a scris el din temnița sa din Turn. Dar singurul răspuns pe care l-a primit de la Henric a fost tăcerea. Cromwell a urmat, așadar, aceeași cale pe care o luaseră toți cei care l-au dezamăgit pe Henric Tudor.

Am ținut să fiu și eu prezentă să-l văd cum moare, chiar dacă eram ascunsă sub o mantie și purtam pe față o mască. Nici acum nu ajunsesem să-i dau dreptate; răzbunarea nu era deloc dulce. Cum a putut crede el vreodată că așa stăteau lucrurile? Prețul răzbunării, aflasem eu mai demult, era mult prea mare, și nimic nu mai putea da timpul înapoi.

Călăul era un începător, un băietan de șaisprezece ani la prima lui decapitare, așa că a avut nevoie de mai multe lovituri șovăitoare cu securea ca să-i poată reteza capul lui Cromwell.

Eu mi-am ținut strâns închiși ochii și am tresărit la fiecare lovitură, la auzul bufniturii securii, la țipetele sfâșietoare ale lui Cromwell când tăișul îi pătrundea prin carne, oase și zgârciuri pentru a se opri în butucul de lemn mult prea tocit. Și mi-am adus aminte de mâinile și de buzele lui pe trupul meu, ca niște șerpi care mi se târau pe pielea dezgolită, și de mădularul lui scârbos care mi se cuibărea între coapse ca să facă ceea ce soțul meu nu a putut niciodată să facă, adică să-și arunce sămânța în pântecele meu, ca să prindă rădăcini și să înflorească. Chiar așa, Cromwell mi-a dat ceea ce nici un alt bărbat nu a putut să-mi dea, și îl uram pentru asta. Nu doar că mi-a dat speranțe deșarte, ci mi-a dat și un copil, chiar de era un copil pe care nu-l puteam iubi și nici nu-l puteam suferi în fața ochilor. Urechea lui binevoitoare s-a înfruptat cu toate suferințele mele și cu toți anii de gelozie, ciudă și mâhnire îndurați, însă mă mințise, căci nu am devenit o eroină în ochii tuturor celor care o urau pe Anne Boleyn, ci spiritele s-au schimbat, făcând ca Anne să devină eroina, iar eu, răufăcătoarea care a mânuit sabia mânjită de sânge a răzbunării. Pierdusem ceea ce încercasem cu disperare să salvez – pe soțul meu. Mulțumită lui Thomas Cromwell, aveam să fiu cunoscută pe veci drept „Văduva roșie", căci aveam mâinile pătate pentru totdeauna cu sângele soțului meu, și ori de câte ori mi s-ar fi pomenit numele, oamenii aveau să se gândească numaidecât la minciuni, la gelozia femeilor înrăite și la trădare.

Da, aveam multe pentru care să-i mulțumesc lui Thomas Cromwell, și toate aceste gânduri mi-au trecut prin minte cât am stat acolo, lângă eșafod, și l-am privit cum moare.

– Regele nu a avut niciodată o soție care să-l facă să cheltuiască atât de mult pe rochii și pe podoabe cum o face ea, și pe zi ce trece, îi vin alte idei și mofturi, a fost descrierea bine nimerită a ambasadorului spaniol despre cea de-a cincea regină a lui Henric.

Kat era lacomă după podoabe și găteli, privindu-le ca pe răsplata care i se cuvenea.

Henric nu mai fusese atât de vrăjit de vreo femeie, de la Anne Boleyn încoace. Nu putea să-și ia mâinile de pe ea și îi urmărea

fiecare mișcare cu privirea. Când stăteau așezați la masă, el întindea o labă soioasă ca să o dezmierde, rătăcind cu ea pe sâni și lăsând în urmă dâre lucioase de grăsime și pete de sos. Dar Katherine îndura cu stoicism toate aceste neplăceri și nu rostea nici un cuvânt de nemulțumire, în vreme ce mintea ținea socoteala tuturor, ca să le preschimbe mai apoi în bijuterii și rochii, pentru fiecare atingere dezgustătoare, pentru fiecare sărutare băloasă cu buzele lui grase și pentru fiecare ocazie când era nevoită să-i ia în mâini viermele fleșcăit al bărbăției, ce se ascundea ironic sub cochilia uriașă împodobită cu nestemate, străduindu-se să o întărească destul de mult pentru a și-o putea vârî între coapse.

Negustorii londonezi îi aduceau cele mai fine țesături din mătase, atlaz, catifea, brocart și damasc, și Kat, râzând cu o nepăsare copilărească, dănțuia, țopăia și se fudulea prin cameră în picioarele goale, doar cu cămașa pe ea, ținând o bucată mare de mătase deasupra capului și lăsând-o să se ridice în valuri în urma ei, când alerga dintr-un capăt în altul al camerei. Apoi, se învârtea de zor, înfășurându-se în pliurile ei sclipitoare până când cădea la pământ, ametită și cu răsuflarea întretăiată, neluând seama la privirile încruntate ale negustorilor și ale doamnelor ei de onoare, căci toate aceste apucături ale ei nu erau o purtare ce se cuvenea unei regine, așa cum trebuia să-i amintesc eu de fiecare dată.

Norfolk mi-a poruncit să stau mereu pe lângă ea și să devin confidenta ei. Împreună eram căpitanul și secundul de pe corabia numită *Katherine*, și trebuia să încercăm a o cârmui în direcția potrivită, căci de nu, avea să se lovească de stâncile ascuțite și primejdioase și să se scufunde. Câtă vreme ea ar fi rămas la suprafață, la fel ar fi rămas și soarta noastră. Iar eu am încercat, ca și cum ar fi fost propria mea fiică, să o îndrum și să o învăț să aibă o purtare demnă și cuviincioasă, căci fusesem, doar, doamna de onoare a tuturor celor patru regine de dinaintea ei. Însă toate sfaturile mele păreau să-i intre pe o ureche și să-i iasă pe cealaltă.

Îi pieptănam părul în fiecare noapte, când o ajutam să se pregătească de culcare, și îi împărtășeam cuvinte de înțelepciune, pe care le învățasem de la fiecare dintre reginele de mai înainte, dar Katherine nu făcea decât să îngâne încet vreo melodie și să se joace cu panglicile și cu celelalte mărunțișuri de pe măsuța ei de toaletă, sau să vorbească întruna despre tendințe, sau să mă pună să-i repet orice bârfă mai interesantă pe care o auzisem în ziua aceea.

Îmi dau seama acum că nu m-a iubit niciodată cu adevărat. Katherine Howard nu era un dar de la Dumnezeu, căci, până la urmă, nu mi-a adus mântuirea, ci dimpotrivă, osândirea. Uneori mă gândesc chiar că Satana în persoană a fost cel care mi-a trimis-o în dar. Candoarea ei nu era adevărată, ea nu era un miel al Domnului și, așa cum suntem îndemnați să uităm mult prea repede, nimeni nu recită versete din Scriptură mai bine ca diavolul.

Capitolul 37

Pe 31 decembrie 1541, Anna de Cleves a venit să-i aducă daruri regelui, în calitate de soră adoptată a acestuia.

Am rămas cu toții muți la vederea ei, căci nemțoaica nătângă, îngălată și împuțită pe care o știam se preschimbase în întregime într-o doamnă elegantă și grațioasă!

Anna părea să emane lumină prin toți porii, iar fața ei bucălată, cu obrajii îmbujorați, strălucea de fericire, și nu din pricina unsorii cu care era acoperită. Purta pe cap o bonetă din catifea verde, turtită și rotundă ca o clătită, și împodobită cu aur și mărgăritare, și un panaș alb din pene de struț, ce-i acoperea claia de bucle galbene și sclipitoare ca o mătase aurită, în vreme ce părul ei lung de la spate îi fusese împletit strâns și răsucit într-un coc, prins la ceafă cu ace cu vârfurile din diamant. Purta o rochie spectaculoasă din catifea de un verde-smaragdin, cu mânecile lungi și atârnate, legate cu panglici aurii deasupra coatelor și tăiate astfel încât să se vadă urmele de pânză aurie ale căptușelii, iar fusta sa rotundă și plină era tăiată în față, ca să lase la vedere pliurile juponului din pânză aurie. Urechile, la fel ca gâtul și degetele, îi erau împodobite cu pietre mari de smarald. Ținuta îi era întregită de un evantai din pene de struț și de o mică cutiuță pentru drajeuri din aur cu linii verzui, ce-i atârna de un lanț încins în jurul taliei.

Era curată și imaculată, iar respirația, trupul și părul ei miroseau a parfum și a mirodenii, în loc de bere și ceapă, sudoare sau subsuori nespălate.

S-a coborât cu grație, într-o plecăciune adâncă, la picioarele estradei pe care stăteau întronați Henric și Katherine și le-a mulțumit pentru că binevoiseră să o primească înaintea lor. Acum vorbea deja o engleză mult mai bună, cu accent, e drept, însă unul mult mai încântător.

Henric s-a aplecat înainte pe scaun cu gura larg căscată, iar când i-a dat o îmbrățișare „dragii lui surori", mâinile sale durdulii au zăbovit puțin prea mult pe talia ei, așa cum au făcut-o și buzele pe care le-a așezat pe obrazul ei ușor colorat în roșu.

Când i-a dat drumul, a fost rândul lui Katherine să o îmbrățișeze și să o sărute cu poftă pe ambii obraji, spunându-i avântată: „Acum ești și sora mea!"

De data aceasta, buzele și mâinile care au zăbovit au fost cele ale Annei de Cleves. Când s-au dezlipit din îmbrățișare, am văzut-o cum își arcuiește sprâncenele subțiate cu grijă și colorate cu vopsea neagră, dar am sesizat și încuviințarea aproape imperceptibilă pe care i-a dat-o Katherine printr-un semn al capului, ca răspuns la gestul ei.

Apoi, doamna de Cleves le-a poruncit slugilor sale să aducă darurile de Anul Nou pe care le pregătise pentru cuplul regal, o pereche de cai albi ca neaua, acoperiți cu valtrapuri din catifea violet cu purpuriu și cu margini argintii, și doi cățeluși de companie, doi spanieli cu urechile clăpăuge, cu blana de culoarea laptelui, presărată cu pete castanii, și cu doi ochi căprui, mari și plini de viață. Katherine și i-a pus în poală, mângâindu-i și cocoloșindu-i, până când regele a trimis după un paj care să-i ia de acolo.

Regele și regina erau atât de încântați de darurile primite, încât au poftit-o pe doamna de Cleves să se așeze la masă cu ei, așa că cele două femei, actuala și fosta regină, au stat la masa de ospăț din Sala Mare având-l pe regele Henric între ele.

Apoi, când muzicanții au început să cânte, iar piciorul bolnav al lui Henric îl împiedica pe acesta să danseze, Anna a rămas supusă și vădit mulțumită alături de el, în vreme ce Katherine s-a grăbit numaidecât să-și găsească un tovarăș de dans, căci una dintre cele mai mari desfătări ale lui Henric era să o privească dansând.

Doamnele și domnii de la curte și-au schimbat priviri cu înțeles când au văzut-o pe Katherine că se îndreaptă direct spre Thomas Culpepper și că-i întinde mâna, poruncitor.

Făceau un cuplu frumos ei doi, Culpepper cu un pieptar din brocart auriu ca mierea și Katherine într-o rochie din atlaz de un alb imaculat și o fustă din brocart alb împodobit cu margarete, cu petalele făcute din panglici albe din mătase, cu cercuri aurii pentru miezul lor galben ca soarele și având un văl din dantelă albă

franțuzească, mărginită cu mărgăritare, care îi curgea peste buclele castanii, ajungându-i până la șolduri. După încheierea dansului, aerul se încărcase cu o voluptate ce atârna grea și fierbinte precum o boltă după furtună, împovărată de greutatea apei și amenințând să se rupă și să se reverse peste toți cei aflați dedesubtul ei. Aerul dintre ei părea să sfârâie, și oricine ar fi îndrăznit să se apropie prea tare de ei risca să fie ars de râvna lor trupească. Cunoșteam semnele, căci asta mi se întâmplase și mie.

Când lumânările erau pe cale să se stingă, iar mulțimea somnoroasă începuse deja să se îndrepte spre camerele de noapte, lăsând în urma ei doar muzicanții obosiți și însoțitorii cuplului regal, care se sprijineau osteniți de pereții sălii, Katherine și Culpepper încă mai dansau, rămânând acum singurul cuplu de pe ring și planând grațios pe podea, cu palmele lipite și cu degetele încrucișate în semn de apropiere, uitându-se adânc unul în ochii celuilalt și rupând vraja privirii lor doar atunci când mișcările dansului le cereau să se întoarcă sau să facă un pas înapoi.

Regele stătea în jilțul său dând din cap, amețit după prea multe pocale de vin și prea multă mâncare, cu pălăria alunecându-i pe ochi. Trupul lui își pierdea orice fărâmă de demnitate și de reținere în timpul somnului, sforăind, râgâind, salivând și chiar trăgând câte un vânt sau două, așa că doamna de Cleves, așezată în stânga lui, a început să se încrunte, să strâmbe din nas și să fluture iute din evantai.

Culpepper s-a aruncat, în sfârșit, în genunchi spunând:

– De-ajuns, de-ajuns! Maiestatea Voastră, aveți milă de mine, vă implor!

– Nu! a răspuns Katherine bosumflată, apucându-l de mână și încercând să-l tragă înapoi în picioare. Nu ai voie să fii obosit! Ridică-te, Tom, vreau să dansez!

– Dar am dansat toată noaptea! i-a răspuns Culpepper, tolănindu-se pe podea cu mâinile și picioarele întinse. Încă o pavană și am să-mi dau duhul!

– Soră, a strigat Anna de Cleves, ridicându-se de la masă cu un foșnet de fuste. Voi dansa eu cu tine.

Katherine a bătut nerăbdătoare din mâini, scoțând țipete de bucurie. A început apoi să se învârtească fără încetare, chicotind cu veselie, și cel mai probabil ar fi ajuns să se lovească de Anna

de Cleves, căzând amândouă pe jos, dacă acea doamnă nu ar fi prins-o și nu ar fi oprit-o, într-o îmbrățișare caldă.

Cele două femei au rămas așa agățate vreme de mai multe clipe, până când Kat s-a tras la o parte și le-a poruncit muzicanților să înceapă să cânte.

– Pleacă! i-a spus Katherine lui Culpepper, dându-i în joacă un șut în șezut, în vreme ce el se târa cu mare greutate în patru labe, în încercarea de a se așeza lângă perete. Acum voi dansa cu sora mea! Și sunt încredințată că nu are să mă dezamăgească!

Astfel, vreme de mai multe dansuri mai lente, dar și de unele mai vioaie, cele două femei au planat, și au țopăit, și încă ceva… au dansat ca un bărbat cu o femeie. Era ceva între ele, se purtau ca… niște îndrăgostiți. Și știu că nu mă înșelam și nici nu căzusem pradă vreunor închipuiri desfrânate. Trăisem mult prea multă vreme la curte pe lângă toate reginele lui Henric, ca să știu că atunci când femeile dansau împreună, o făceau pentru a învăța sau a exersa niște pași de dans și ca să se distreze când nu era nici un bărbat de față, însă asta… asta era ceva complet diferit. Și nu am fost singura care a observat.

Thomas Culpepper s-a uitat la mine și, făcându-mi semn cu capul spre Kat și Anna, și-a arcuit întrebător o sprânceană.

Eu am ridicat din umeri și am clătinat din cap, cu mâinile întinse. Nu știam ce răspuns să-i dau, căci nici eu nu pricepeam nimic.

Regele s-a trezit apoi printr-un grohăit puternic și un atac de tuse răgușită. Văzându-le pe cele două femei dansând de zor o gigă, învârtindu-se cu fustele ridicate, prin care li se vedeau jartierele, și lovind cu călcâiele în podea, a început să bată din palme, aruncându-și capul pe spate și începând să râdă zgomotos, până când fața i-a devenit roșie ca o căpșună și a început să tușească cu atâta forță, încât Culpepper a fost nevoit să meargă ca să-l bată pe spate.

Femeile însă s-au învârtit nebunește mână în mână, cu brațele întinse și cu capetele date pe spate, până când au căzut râzând pe podea. Chicoteau și loveau cu picioarele în aer, făcând ca fustele să le alunece necuviincios până la șolduri, arătându-i regelui și tuturor celor care stăteau cu fața la ele, ceva mai mult decât se cuvenea, până când Henric le-a îndemnat să înceteze, spunând

că era mult prea bătrân și prea beat ca să fie ispitit de o asemenea priveliște desfătătoare.

Cu ajutorul lui Culpepper, Henric s-a ridicat cu mare trudă în picioare și a cerut să se mai aducă niște vin, pentru a bea în cinstea lui Kat și a lui Anne. Apoi, scoțând o râgâitură zgomotoasă, le-a poruncit domnilor săi să-l ajute să meargă la culcare.

Căscând și întinzându-și oasele, doamnele reginei s-au îndreptat și ele obosite spre ea, însă Kat le-a concediat, nepăsătoare.

– Puteți să vă retrageți în camerele voastre, căci mă va ajuta Lady Rochford să merg la culcare, le-a spus ea, întorcându-se apoi cu spatele pentru a vorbi cu Anna, care se furișase deja afară din încăpere.

Deși sala era acum toată numai umbre și nu mai era nimeni altcineva în ea decât muzicanții care își strângeau instrumentele, Katherine încă mai zăbovea, plimbându-se agale dintr-un capăt în altul al încăperii. Când dispăruseră până și pașii muzicanților, și jarul din cămine începea să se stingă, Katherine tot nu voia să plece.

– Mergi! s-a întors ea brusc spre mine, care căscam în umbră, așteptând-o, cu răbdarea la limită. Așteaptă-mă în camera mea! mi-a spus ea, bătând poruncitor cu piciorul în podea și ușuindu-mă cu mâna.

Trebuie să recunosc că modul ei tăios și poruncitor de a mă concedia m-a rănit. Deși știam că ea este regina și că este îndreptățită să își dea aere regești, în adâncul sufletului, încă o mai vedeam ca pe îngerașul de pe pajiștea de la Lambeth, și mi-era greu uneori să împac imaginea acelei fetițe cu femeia care era acum.

– Cum poftiți, Alteța Voastră, i-am răspuns, făcând o plecăciune și, fără a încerca să-mi ascund iritarea în vreun fel, am ieșit repede pe ușă.

Ajunsă pe hol, am trecut pe lângă Culpepper, care se întorcea în Sala Mare. Am așteptat până când a intrat, și apoi am mers iute până în pragul ușii, strecurându-mă pe furiș în sală și lăsând umbrele și rochia mea neagră să mă ascundă.

I-am văzut stând în lumina pâlpâitoare a lumânărilor aproape topite, uniți într-o îmbrățișare pătimașă. Katherine își ținea mâinile încolăcite în jurul gâtului lui, cu buzele lipite, în vreme ce Culpepper își ținea o mână pe sânul ei. Îmbrățișarea lor nu era stingherită de nici o urmă de sfială sau de stângăcie, căci știau mult

prea bine ce făceau, și am aflat atunci, după felul desăvârșit în care li se îmbinau trupurile și buzele, că nu erau la prima îmbrățișare, ci că mai făcuseră asta și înainte.

Am simțit că mi se face rău, știind dezastrul care ne pândea în față. Apoi am fost cuprinsă de un sentiment de mâhnire și de slăbiciune atât de adânc, încât aproape că m-a copleșit, așa de mare îmi era dezamăgirea și tristețea. Katherine Howard nu mai era îngerașul a cărui amintire o păstrasem vie toți acești ani în suflet. Îi găseam justificări ori de câte ori se purta necuviincios, punând totul pe seama firii ei năbădăioase și a avântului ei tineresc, dar și pe seama copilăriei trăite în neascultare, fără iubirea și îndrumarea unei mame. Dar nu făceam altceva decât să mă mint singură. Katherine nu avea nevoie de iubirea sau de îndrumarea unei mame, nu avea nevoie de mine decât ca să stau pe lângă ea și să-i îndeplinesc poruncile, căci Kat nu avea nevoie de altceva decât să i se facă voia. Și oricât de mult mi-aș fi dorit să mă prefac că este fata mea, Katherine nu m-a privit și nici nu avea să mă privească vreodată ca pe o mamă. Tot ce vedea în mine era încă una dintre doamnele ei de onoare. Din nou mi se întâmpla să nu însemn absolut nimic pentru ființa pe care o iubeam.

S-au dezlipit într-un final din îmbrățișare, cu răsuflarea întretăiată.

– De ce nu făceai asta când încă mai erai doamnă de onoare? a întrebat-o Culpepper cu vocea răgușită de dorință.

Katherine a făcut un pas înainte până i-a atins pieptul cu vârfurile sânilor ei îngrădiți de corsajul strâns și întins din atlaz.

– Poți să fii sigur de un lucru, Tom Culpepper, că de mi-aș mai face veacul prin camera doamnelor de onoare, tot mi-aș dori să te încerc! Și-a lăsat mâna să alunece încet pe pieptul lui până a ajuns în dreptul cochiliei umflate. Și poate că nu voi îngădui ca această schimbare întâmplătoare a situației mele să mă oprească, căci unele lucruri pur și simplu sunt prea bune ca să fie ratate! Și, spunând acestea, s-a întors și s-a îndreptat spre ușă.

După ce a ieșit din sală, m-am retras și eu iute și, fiind nevoită să o iau pe drumul mai lung, am alergat de parcă aveam aripi la călcâie, ca să ajung în apartamentele lui Katherine înaintea ei.

Am dat năvală în dormitorul lui Katherine cu răsuflarea întretăiată, ca un cal care tocmai câștigase o cursă, și aproape că am căzut în poala Annei de Cleves.

Katherine a ajuns la foarte scurtă vreme după mine, cântând și țopăind voioasă. Vai, ce fătucă zăpăcită era; habar nu avea de demnitatea care se cerea din partea unei regine! În asemenea clipe, îmi venea mereu să o apuc de umeri și să o scutur cu putere. Dar Henric o iubea așa cum era, căci pentru el era ca o gură de aer proaspăt, era „Roza lui fără spini", și orice metehne ar fi găsit ceilalți în ea, el le respingea ca pe niște vorbe născute din gelozie sau din răutate.

Anna s-a ridicat în picioare, foșnindu-și fustele. Ținea în mână un borcan din sticlă umplut cu miere aurie care strălucea precum un chihlimbar curgător în lumina căminului.

– De la *meine* albine, a explicat ea desfăcând capacul borcanului și, cu privirea ațintită fără urmă de șovăială în ochii lui Katherine, a vârât un deget în adâncurile lui lipicioase.

– Gustă!

Am privit uimită cum Katherine îi suge îndelung și aproape cu lăcomie degetul lui Anne.

– Ah, *Liebchen*! a oftat Anna fermecată.

Apoi au început să se dezbrace, copleșite de dorință. Katherine s-a întors, pentru ca Anna să-i desfacă șireturile, blestemând încet în germana ei maternă în vreme ce își agita iute și nerăbdătoare degetele printre șireturi. Apoi s-a întors și ea, la rândul ei, ca să o lase pe Katherine să-i desfacă corsajul. Kat a scos o înjurătură limpede și grosolană ca un matelot beat, în vreme ce se lupta cu șireturile care nu se lăsau a fi lesne desfăcute.

– Să vă las acum? am întrebat eu plină de speranță, întorcându-mi privirea de la ele și roșind puternic, căci nu voiam să fiu de față la așa ceva, întrucât nu-mi venea a crede ce se petrece, atât de tare m-am cutremurat.

Oare nebunia lui Katherine chiar nu avea limite? Toată noaptea s-a purtat ca o codoașă, mândrindu-se cu asta și făcând pe toată lumea să vorbească despre felul în care îl alesese tocmai pe jupânul Culpepper pentru fiecare dans în parte, ca să nu mai spun de privirile pe care și le-au aruncat. Și am apucat să văd cu ochii mei că nu era vorba despre o simplă cochetărie sau galanterie de curte. Aici nu era vorba despre Anne Boleyn și „domnii ei pururi verzi". Era ceva mult mai serios, era vorba despre trădare.

– Du-te și așază-te lângă foc, Jane, mi-a răspuns ea, neluând seama la stânjeneala mea. Vom avea nevoie de tine pe urmă.

M-a alungat apoi din gândurile ei și a uitat complet de mine. Nimic nu conta pentru Katherine decât îndeplinirea propriilor pofte.

Hainele au alunecat în grabă de pe ele, cu tot cu bonete, cămăși, corsaje, jupoane și fuste.

Țopăind mai întâi într-un picior și apoi în celălalt, ca un cocostârc, Anna și-a aruncat pantofii din picioare, și-a desfăcut jartierele și și-a scos ciorapii, apoi a îngenuncheat la picioarele lui Kat pentru a face și cu ea la fel. I-a supt fiecare deget rozaliu de la picior, în vreme ce Kat tresălta gemând, întinzându-se ca să se sprijine de tăblia patului, de teamă să nu cadă din picioare.

M-am împiedicat de scaunul de lângă cămin, încă rămas cald de la șezutul rotofei și rotunjit al doamnei de Cleves, cu genunchii tremurânzi și cu ochii aproape să-mi sară din orbite. Aveam fața atât de fierbinte și de roșie, încât mi-era teamă că ar putea oricând să mă lovească apoplexia.

Chicotind despuiate ca niște prunci nou-născuți, „Roza fără spini" și „Iapa flamandă" s-au urcat în patul mare al lui Katherine, acoperit cu așternuturi din atlaz și brocart verde cu auriu, și au tras draperiile după ele. O clipă mai târziu, Kat s-a aplecat în afară și a apucat borcanul de miere de pe noptieră.

Eu am luat ghergheful pe care Katherine îl dăduse la o parte și am încercat să nu iau seama la zgomotele care se auzeau din spatele draperiilor, la țipetele, oftaturile, râsul înăbușit și sunetul tăbliei mari, cu imaginea lui Cupidon cioplită pe ea, care se lovea cu blândețe de perete.

Capitolul 38

În februarie, buba plină cu puroi de pe piciorul regelui se agravase, făcându-l să se înnegrească la față și să fie năpădit de accese de furie la fel de crunte ca febra care îi măcina trupul. Melancolia a pus stăpânire pe el, așa că, vreme de două săptămâni, s-a retras în sihăstria camerei sale de noapte, fără să mai vadă vreun doctor, spițer, capelan, slujitor personal și pe toți cei care ajutau la cârmuirea regatului. Ușile erau închise pentru toată lumea, chiar și pentru regină.

Deși mergea în fiecare zi la el cu un coș de trufandale, în încercarea de a-i întărâta poftele, Katherine era trimisă întotdeauna înapoi de unde venise. Henric nu putea îndura ca „Roza lui fără spini" să îl vadă în starea jalnică în care se afla, hâd, putregăios și hodorogit de boală, atât de străin de regele mândru, înfloritor și maiestuos din portretele sale.

Multe au fost, neîndoios, dățile când zăcea așa pe patul lui uriaș, copleșit de durere și de milă față de propria-i persoană, după ce abia îl lăsaseră doctorii cu lipitoarele și cu lanțetele lor, uitându-se posac și pizmaș la jupânul Culpepper, așa tânăr, chipeș și viguros cum era, când se apleca deasupra piciorului său umflat și puturos, înălțat pe un munte de perne, ca să i-l frece cu blândețe alifiile scumpe făcute din pulbere de mărgăritare și să i-l înfășoare cu fâșii noi și curate de pânză, albe ca neaua, dar care deveneau gălbejii pe măsură ce puroiul își croia drum prin țesături.

Pe când stătea aplecat ca să-și îndeplinească sarcina, atingerea lui Culpepper era atât de blândă și de grijulie, dar ce rost avea toată acea blândețe, când venea din partea unui tânăr al cărui trup încă mai era ferm, musculos și îngrijit, tot numai o fibră de zvelțețe bărbătească, din vârfurile picioarelor lui desăvârșite până în creștetul capului plin de păr roșiatic? Nu ascundea nici o pată de

chelie sub pălăria lui panașată și fercheșă pe care i-o dăduse Katherine în dar drept răsplată pentru grija și dăruirea pe care i le arăta zi și noapte soțului ei. Nici o bubă purulentă, care să refuze cu încăpățânare a se vindeca, nu rodea coapsa fermă a lui Culpepper, la fel cum nici un puroi gălbeniu și puturos nu-i păta ciorapii mătăsoși. La masă, Culpepper putea să bea și să mănânce cât îl țineau curelele, încrezător că luptele, scrima, călăria, dansurile și amorul aveau să țină grăsimea la distanță.

Pulpele de berbecuț, vinul tare, marțipanul și bomboanele cu zahăr îi aduceau alinare cuiva care deja nu mai era în floarea vârstei și nu mai putea să se miște cu atâta repeziciune și încredere ca o felină, dar și adăugau strat după strat de grăsime, precum jupoanele unei doamne, trunchiului deja mult prea împlinit al lui Henric. Regele fusese dintotdeauna un om robust, însă acum se apropia primejdios de obezitate, devenind un munte de carne, cu o fire la fel de năbădăioasă ca a unui vulcan aprins.

Între timp, curtea rămăsese sub stăpânirea unei fetișcane aiurite, îmbătate de putere. În vreme ce toți ceilalți mergeau în vârfurile picioarelor și cu buzele cusute, de teamă să nu-l deranjeze pe rege, care moțăia ca un leu bolnav în vizuina lui, Katherine sărea, țopăia și alerga de colo-colo, mereu cu zâmbetul sau cu vreun cântec pe buze. Slujitorii rămâneau împietriți când o vedeau intrând țopăitoare în bucătărie, îmbujorată toată, cu boneta ei franțuzească alunecată într-o parte și cu tivurile fustelor rupte și înnoroite, ca să ceară niște pâine și miere după vreun joc de-a v-ați ascunselea prin labirintul din grădină.

Pe deasupra, mai dansa și în fiecare noapte cu domnii de la curte, își satisfăcea în fiecare zi pofta de podoabe și găteli și își petrecea adesea vremea jucându-se cu copiii regelui.

Îl făcuse pe Henric să o aducă înapoi la curte pe fata lui Anne, copleșind-o cu daruri și cu bunătate pe acea fetiță cu chipul mereu serios, care, cu firea și cu buclele ei învăpăiate, semăna atât de tare cu tatăl său, încât mare păcat că nu era băiat. Însă era, fără tăgadă, și fata lui Anne Boleyn, căci, întocmai ca mama sa, Elizabeth nu se speria deloc și nici nu stătea supusă înaintea lui Henric, chiar de nu era decât o gâgâlice de fată. Deși nu avea încă șapte ani împliniți, îi înfrunta privirea fără să șovăie și îi ținea piept tuturor replicilor sale tăioase, imitând adesea ținuta preferată a lui Henric, cu mâinile în șolduri și cu picioarele îndepărtate și dârze. Deși

avea puterea să o lase fără cap, așa cum îi reamintea deschis că o mai făcuse și altă dată, fetiței nu-i era frică de el, și îi spunea asta drept în față. O dată mi s-a întâmplat chiar să văd tiranul cel mic azvârlind o pulpă de berbecuț în tiranul cel mare, recunoscând în ochii ei mânioși privirea lui Anne Boleyn.

După ce îi trecea furia, Henric începea întotdeauna să râdă și să exclame:

– Pe cinstea mea, Bess, ar fi trebuit să fii băiat! Vai, ce rege ai mai fi fost! Da, e păcat, dar nici o fetișcană n-ar putea să stăpânească vreodată asupra Angliei! rostea el oftând și clătinându-și capul, resemnat.

Dar Elizabeth îi răspundea mereu bătând din picior și strigând:

– Fetișcana asta poate, și așa va și face!

Henric nu făcea însă decât să râdă până la lacrimi.

În ceea ce-l privea pe băiatul mult lăudat al lui Henric, pe prințul pe care îl prețuia mai presus de orice, Eduard era un băiețel palid, rece și fără simțăminte. Fusese ținut încă de la naștere izolat în odaia sa imaculată, și tot ceea ce l-ar fi putut atinge era spălat de trei ori pe zi cu săpun și oțet. De trei ori pe zi, în fiecare zi, camerele sale erau măturate, covoarele erau bătute, iar podelele și pereții frecați până când slujitoarele nu mai puteau de durere de mâini și de spate, de parcă ar fi fost trase pe roată, părăsind într-un sfârșit încăperea abia mai ținându-se pe picioare și cu spatele încovoiat. Spălătoresele își rupeau spinările și li se crăpau și li se înroșeau mâinile ca racii fierți din cauza dârzeniei cu care îi spălau hainele, pânzeturile și așternuturile. Doctorii treceau zilnic pe la el și îi cercetau fiecare mișcare a vezicii sau a maților, verificându-i fruntea în fiecare oră, ca nu cumva să aibă febră. Era mereu cineva care îi încerca toată mâncarea înainte de a i se îngădui măcar să ia vreo înghițitură. Și chiar și atunci când se purta necuviincios, așa cum era și firesc pentru un băiat, exista un puști, Barnaby, care era însărcinat să îndure toate pedepsele lui Eduard. În ziua în care prințul Eduard a fost scos în grădină la joacă și a înghițit o lăcustă, îngrijitorii lui au fost cuprinși de o asemenea panică, încât alergau toți ca puii speriați după ce au văzut vulpea intrând în cotețul lor. Slujitoarea neatentă a fost aspru mustrată, și chiar concediată, iar prințul Eduard a fost îmbuibat cu purgative de către doctorul regal până când mațele au ajuns să-i fie la fel de curate precum camerele.

Inima bună a lui Katherine era profund mișcată de soarta cruntă a acestor doi copii lipsiți de mamă, așa că a făcut tot ce i-a stat în putere să le fie prietenă. Într-o zi, le-a adus mai multe animăluțe cioplite în lemn și pictate de la un negustor de mărunțișuri din Londra, care nu se deosebeau prea tare de cele pe care le împărțise cu frații și cu surorile ei, când era mică, apoi s-a pus în genunchi și a început să se miște și să scoată sunete ca animalele adevărate, behăind ca oaia, cotcodăcind ca găina, nechezând precum calul și mugind ca vaca. Dar tot ce au făcut Eduard și Elizabeth a fost să se uite uimiți la ea. Nu știau ce să creadă despre această nouă mamă vitregă a lor, căci își petrecuseră toată viața până atunci în mijlocul unui mare alai de guvernante, tutori, slujnice și alți servitori, fără ca vreunul dintre ei să îndrăznească vreodată să se joace cu ei la fel cum ar fi făcut cu niște copii obișnuiți. În schimb, li se împuiase capul cu verbe latinești, cu traduceri din greacă, cu istorie și cu etichetă regală.

În ciuda vârstei lor fragede, cei doi copii ai lui Henric aveau mai multă înțelepciune în capete decât Katherine. Oricât de mult aș fi iubit-o, trebuie să recunosc însă că era de o nerozie peste măsură. Căci altfel cum aș fi putut să-i explic nesăbuința? Este oare tinerețea o pricină suficient de grăitoare pentru asemenea purtare? Chiar având exemplul verișoarei sale, Anne Boleyn, care să arunce lumină peste trădările de la curtea regală precum un far într-un port întunecat, Kat se încăpățâna să nu ia seama la toate aceste avertismente sau să se lase îndrumată de cei care aveau mai multă minte ca ea.

Capitolul 39

Într-una din zilele când regele încă mai stătea retras în camera lui, Kat se gătea în fața oglinzii mari din argint care-i aparținuse cândva lui Anne Boleyn, neavând nimic pe ea decât bijuteriile primite de la Henric. Agrafele împodobite îi străluceau în buclele castanii ce-i curgeau ca o cascadă pe spate, colierele din mărgăritare și pietre prețioase îi încingeau gâtul, brațele îi erau acoperite până la coate cu brățări de toate felurile, își înfășurase gleznele cu șiraguri de mărgăritare și avea inele sclipitoare pe toate degetele, iar cele care fuseseră înainte ale lui Jane Seymour erau mult prea mari și nu fuseseră încă modificate, așa că și le pusese pe degetele de la picioare.

Și-a înfășurat apoi râzând talia cu o eșarfă de un verde diafan, poruncindu-mi să i-o leg într-o fundă la spate și să am grijă „să fie frumoasă! După aceea, și-a prins pe această eșarfă toate broșele pe care le avea, inclusiv pe aceea pe care o primise în dar de la Henric de Anul Nou, o încrengătură mare de diamante, rubine și mărgăritare.

Eu am clătinat din cap în semn de nemulțumire față de jocul ei, dar nu i-am zis nimic, căci știam că nu avea să mă asculte.

– Poftim rochia pe care o voiai, i-am spus, stând în picioare înaintea ei, cu rochia așezată pe brațele întinse, în speranța că va înțelege insinuările mele și își va da seama, în sfârșit, că era vremea să se îmbrace. Era rochia preferată a lui Katherine, cea din catifea roșiatică cu mânecile mărginite cu blană de samur și cu fusta și mânecuțele din brocart verzui cu auriu, pe care o purtase când Holbein i-a pictat portretul.

– Ia-o de aici! a poruncit ea, fără să-și desprindă o clipă ochii de la propria imagine din oglindă. M-am hotărât să nu o port!

Îl voi primi așa cum m-a lăsat Dumnezeu, doar cu bijuteriile pe care mi le-a dăruit regele.

– Dar nu se poate așa ceva! am răspuns eu înmărmurită.

Atunci, Kat s-a întors încet către mine, cu ochii duri și luminoși ca două smaralde.

– Uiți cine ești, Jane, mi-a spus ea rece. Eu sunt regina și pot să fac orice, după cum mi-e pofta. Și apoi, a continuat ea ridicând din umeri și întorcându-se înapoi la oglindă, așa sunt mai frumoasă decât în orice altă rochie. Mulți mi-au spus asta, și socotesc că nu puteau să se înșele toți! Uite, Jane, mi-a spus ea ținându-și sânii în mâini ca pe niște ofrande și întorcându-se spre mine, nu ți se par la fel de rotunzi și de trandafirii precum merele gata să fie culese? m-a întrebat ea, frecându-și sfârcurile cu degetele, ca să și le țuguieze și să și le întărească, preschimbându-se din rozul pal de mai înainte într-un roșu cald ca mărgeanul.

Mi-am întors privirea, rușinată, de la ea, dar când Kat mi-a văzut roșeața din obraji, a izbucnit în hohote zgomotoase de râs.

– Nu mai fi atât de mironosiță, Jane! mi-a spus ea îmbufnată, țuguindu-și buzele și aruncându-se pe pat.

– Nu știu ce a fost în mintea bunicii tale, de te-a lăsat să crești atât de neobrăzată și de neascultătoare, am exclamat.

– Bunica nu dădea doi bani pe mine! a strigat Kat cu putere, scuturându-și părul pe spate și strângându-și genunchii tare la piept, cu bărbia tremurândă și devenind brusc o simplă copilă care avea nevoie să fie alinată. Văzând-o așa, mi-am potolit furia, am mers să mă așez lângă ea și mi-am pus brațul pe după umerii ei.

– Draga mea, i-am spus eu cu blândețe. Sunt convinsă că te înșeli. E drept că ducesa văduvă e o femeie bătrână și aspră, dar…

– Nu mă înșel! mi-a spus ea trăgându-se de lângă mine.

Și apoi a început să vorbească, spunându-mi povestea tristă și desfrânată a anilor ei de copilărie. Și atunci am înțeles, în sfârșit, ce se petrecuse cu îngerul meu.

Mi-a povestit despre Camera Slujitoarelor, încăperea lungă din podul casei unde dormeau doamnele de onoare ale ducesei văduve, în paturi așezate pe două rânduri de câte șase, câte două în pat. În fiecare noapte când se bătea de miezul nopții, iubiții lor se furișau înăuntru, aducând cu ei daruri și cele trebuincioase pentru a se ospăta: fructe, cărnuri, vin, dulciuri, pâine și prăjituri, și se veseleau până la trei sau patru dimineața.

Kat avea cinci ani când a fost dusă să locuiască cu bunica ei și trimisă să doarmă în Camera Slujitoarelor. Femeile au părut sâcâite la început de acest lucru, plângându-se că acum, de vreme ce aveau un copil printre ele, totul se va nărui. Apoi, Alice Restwold, cea cu care împărțea Kat patul, a luat lucrurile în propriile mâini pricepute.

– Era atât de bună! a spus Kat oftând. Îmi spunea „păpușă" și „sufletel". Mi-a dat apoi o cană cu lapte cald, care m-a făcut să fiu foarte somnoroasă, apoi mi-a dat jos hainele de pe mine, mi le-a pus în cufărul de la piciorul patului și m-a băgat în pat, acoperindu-mă frumos cu pătura. Când i-am cerut sfioasă să-mi dea măcar cămașa de noapte, ea mi-a răspuns: „Ei acum, păpușă, la ce-ți trebuie haine pe tine, că doar te culci?" Și s-a așezat lângă mine, mângâindu-mi părul și cântându-mi un cântecel de leagăn până când am adormit.

Câteva ore mai târziu, Kat s-a trezit și, trăgând cu ochiul prin vechile draperii de pat din damasc verde și spălăcit, a văzut o scenă cum nu mai văzuse nicicând până atunci.

Toate paturile erau ocupate de perechi de trupuri, mai mult sau mai puțin despuiate, în vreme ce unele erau chiar dezgolite pe de-a-ntregul. Unii se desfătau mâncând așa, tolăniți (vederea și mirosul mâncării au făcut-o pe micuța Kat să-i chiorăie mațele), în vreme ce alții stăteau îmbrățișați, cu trupurile și membrele împreunate. Și se auzeau în jur multe pufăituri, gemete, mormăituri și oftaturi în vreme ce fesele goale ale bărbaților se împingeau cu forță între coapsele larg desfăcute ale femeilor.

Alice Restwold, care nu mai putea să stea întinsă cu iubitul ei în pat, acum că trebuia să-l împartă cu Kat, stătea pe cufărul de la piciorul patului, aflat tocmai în fața celui de pe care gemea Joan Bulmer sub greutatea iubitului ei. Complet goală, Alice și-a desfăcut coapsele, l-a apucat de ceafă pe bărbatul care stătea îngenuncheat înaintea ei și i-a împins fața între picioare, trăgându-l tot mai tare de păr în vreme ce ea își dădea capul pe spate, scheunând și gemând de plăcere. Pe un alt pat, Eleanor și Margery chicoteau amândouă tolănite, jucându-se una cu păsărica celeilalte, în vreme ce iubiții lor le priveau, trăgând și frecându-și de zor mădularele descoperite înainte să se năpustească brusc pe pat asupra iubitelor lor. Se împerecheau așa, umăr la umăr, făcând apoi schimb de parteneri.

Ochii lui Alice, ținuți întredeschiși, în extaz, până atunci, s-au deschis brusc larg, ducându-și mâna la gură ca să-și înăbușe un țipăt. A sărit iute în picioare, trăgând la o parte draperiile de pat și târând-o pe Kat afară, goală înaintea tuturor, ca să o pârască pentru că a stat la pândă.

Kat a rămas așa în picioare, cu capul plecat de rușine și cu lacrimi șiroindu-i pe obrajii ei rotofei de copilaș, oropsită și înfrigurată, încercând în zadar să-și ascundă goliciunea în vreme ce toți se adunau în jurul ei, cu fețele dârze și ochii aruncând priviri furioase și învinuitoare.

Încă o dată, Alice cea plină de resurse a venit cu un nou plan. S-a așezat pe cufărul în care erau hainele lui Kat și a așezat-o la ea în poală, explicându-i că trebuia să țină tot ce văzuse în taină față de „balaurul bătrân și rău" care era ducesa, căci aceasta își dorea ca toată lumea să fie la fel de ofilită, ursuză și nefericită ca ea, preferând ca slujitoarele ei să ducă o viață de călugărițe decât de tinere fete voluptuoase, așa cum erau ele, de fapt. Bătrâna era geloasă pe tinerețea și pe frumusețea lor, și pe bărbații care erau atrași de ele. Și acum că și Kat era una de-a lor, trebuia să le ajute păstrându-le secretul și nerostind nici un cuvânt nimănui despre ceea ce văzuse acolo, sau de nu, aveau să fie toate pedepsite, precum și „micuța Kat", pe care a luat-o gura pe dinainte.

– Alice m-a făcut să-i jur solemn, povestea Kat. Și apoi au făcut toți cu rândul ca să-mi spună toate lucrurile îngrozitoare care aveau să mi se întâmple dacă i-aș fi trădat: că aveam să fiu rasă în cap și arsă cu cataplasme fierbinți cu muștar, și că aveau să-mi coasă păsărica și să aducă capre care să-mi lingă tălpile până aveam să-mi ies din minți, că aveau să-mi despice limba în două ca să semene cu cea a unui șarpe mincinos, și tot felul de lucruri cumplite, mi-a spus ea, înfiorându-se la amintirea lor.

– Dar suna totul atât de palpitant! a oftat Kat, schimbându-și poziția și lăsându-și un picior să se legene pe lângă pat, în vreme ce pe celălalt încă îl mai ținea încovoiat la piept. Avea o privire atât de nostalgică și de rătăcită, încât ai fi putut crede că tânjea, de fapt, să se reîntoarcă în acel cuib de depravare.

– Și îmi doream cu disperare să-mi găsesc locul printre ele, a continuat ea, să fiu plăcută. Iar ele aveau încredere în mine, se bazau pe mine, o fetiță de doar cinci ani, să păstrez această mare taină a lor și să le feresc de rele! M-am simțit atât de valoroasă,

pentru prima dată în viața mea, și am simțit că mi se umple inima de mândrie. Le-am dat cuvântul meu, am jurat pe orice că puteau să-mi încredințeze păstrarea secretului lor. După aceea, au început să fie toate foarte binevoitoare cu mine, zâmbindu-mi și primindu-mă cu inimile și cu brațele deschise în mijlocul lor. Și, de atunci înainte, nu am mai fost o iscoadă care trăgea cu ochiul printre draperiile patului, ci eram una dintre ele. M-au învățat să îmi cunosc trupul și locurile lui ascunse, și am învățat să mă descopăr și să mă ating fără rușine, invitându-i și pe alții să mă mângâie și să se joace cu mine. Și am învățat ce jucării amuzante poartă bărbații ascunse pe după cochiliile lor! Vai, ce fetiță îndrăzneață și neastâmpărată eram! Am devenit animăluțul lor de companie, micuța Kat, și toată lumea mă iubea! Mă treceau din poală în poală, și-mi dădeau să gust vin, căpșune și cireșe, și mici dumicați de carne, și sărutări, și dezmierdări până când începeam să torc ca o mâță. Îmi dispăruse toată sfiala de mai înainte, mă plimbam de colo-colo despuiată și îi priveam cum se joacă în perechi. Mă băgam în pat cu ei și mă strecuram între trupurile lor ca să-mi iau partea de sărutări și mângâieri. Și nu dormeam două nopți la rând în același pat. Însă nu a îndrăznit nimeni vreodată să se atingă de fecioria mea. Doar veneam din familia Howard, și mai eram și nepoata ducesei, și o asemenea grozăvie ar fi putut să-i trimită pe eșafod. Dar ne ospătam, și ne veseleam, și ne jucam tot felul de jocuțe neobrăzate! Vai, ce vremuri frumoase am mai petrecut acolo, Jane! a exclamat ea cu o râvnă netăinuită.

Eu n-am făcut decât să stau cu buzele țuguiate, fără să rostesc o vorbă. Mă durea sufletul să mă gândesc la copila aceea nevinovată, aruncată într-o lume pe care era mult prea mică ca să o poată pricepe. Toate acele slujnice desfrânate îmi preschimbaseră îngerașul într-o dezmățată, ca să se salveze, o făcuseră părtașă la depravarea lor, ca să nu poată spune niciodată că este nevinovată, de ar fi fost să fie descoperite. Și totuși, când vorbea, deși cuvintele îi erau vulgare ca ale unei târfe, chipul îi era la fel de nevinovat și de senin ca al celei mai credincioase novice înainte de călugărie, o sfântă fecioară hărăzită în mod tragic să moară tânără, dulce și neprihănită.

– Și bunica nu a aflat niciodată despre toate astea, sau poate numai după mulți ani, a continuat Kat. Fetele din Camera Slujitoarelor proveneau toate din familii bune, care le trimiseseră ca să se pregătească pentru a prinde vreun loc la curte sau pentru

a face o căsătorie avantajoasă. Însă atâta vreme cât ne ocupam cu sârguință de lecțiile noastre de muzică sau de dans, nu lipseam niciodată de la slujbă, brodam cu măiestrie și îndeplineam sarcinile de doamne de onoare ale bunicii, ajutând-o să se îmbăieze și să se îmbrace, eram lăsate de capul nostru, ceea ce ne convenea de minune.

– Și apoi a apărut Henry Manox, a spus Kat cu un oftat. Bunica l-a ales pe el să-mi fie profesor de muzică pe când aveam treisprezece ani. Părul lui era negru ca pana corbului și ochii albaștri precum cerul. Când l-am zărit pentru prima dată, așa înalt cum era, am simțit cum mi se înmoaie genunchii. Îmi venea să-mi smulg hainele de pe mine și să mă arunc la picioarele lui, spunându-i: „Sunt a ta!" Dar el nu voia decât un singur lucru, fecioria mea. Mironosița aia cucernică și acră de Mary Lascelles, care era proaspăt venită în Camera Slujitoarelor și care încerca mereu să ne strice toată distracția, mi-a povestit cum că s-ar fi lăudat că plănuia să mă aibă, chiar dacă eram din familia Howard. Dar eram îndrăgostită, așa că nu am vrut să-i dau crezare. Într-o zi frumoasă de vară, pe când stăteam ascunși în întunecimea răcoroasă a capelei ca să-mi poată suge sfârcurile mici și să se joace cu păsărica mea, i-am făgăduit pripită fecioria, chiar dacă avea să mă doară, atâta vreme cât mi-ar fi făgăduit și el, la rândul lui, că avea să fie bun cu mine după aceea. Și așa a și făcut, mi-a dat cuvântul lui, cu mâna la inimă. Și în acel moment a intrat bunica peste noi și ne-a prins împreună, eu având fusta ridicată și corsajul lăsat în jos. Pe Manox l-a concediat, iar pe mine m-a târât înapoi în casă, până sus, în camera ei. Mi-a smuls rochia de pe mine și m-a bătut zdravăn cu bastonul până când mi-a acoperit tot corpul de vânătăi. Și m-a amenințat că avea să mă bată și mai tare dacă avea să afle că am rămas grea. Eu m-am ghemuit la picioarele ei, plângând că nu era așa, căci încă mai eram fecioară. „Hmm, am să verific chiar eu asta!" mi-a spus ea, și s-a așezat pe scaun, așezându-mă de-a curmezișul la ea în poală, încât stăteam cu picioarele lipite de podea și cu capul atârnând în jos. Și-a scuipat pe un deget și mi l-a vârât înăuntru. Vai, cât de tare a durut! Am țipat, dar ea era mulțumită că eram neîncepută și mi-a poruncit să rămân așa până în noaptea nunții. Apoi m-a împins la o parte de la ea din poală și mi-a poruncit să pier din ochii ei.

– După acea întâmplare cu Manox, am simțit cum a murit o părticică din mine. Deși virginitatea îmi rămăsese neatinsă, ceva s-a fărâmat în mine atunci, așa că m-am hotărât să nu mai las pe nimeni să-mi pătrundă în suflet, căci durerea a fost mult prea mare.

Puteam să simt amintirea durerii în vorbele ei, și, când s-a oprit pentru o clipă ca să înghită adânc în sec, i-am văzut lacrimile din ochi.

– Apoi a apărut Francis Derham. Avea părul castaniu, și la fel și ochii. Era cea mai vie și mai interesantă persoană pe care o întâlnisem vreodată, dar era totodată și cea mai răbdătoare, blândă și tandră. Mă simțeam atât de în siguranță cu el! Puteam să și vorbesc cu el, puteam să-i spun orice, fără să-mi fie teamă că asta ar fi schimbat cumva dragostea ce mi-o purta. Și când râdea, nu râdea de mine, ci râdea cu mine, pentru că mă iubea și pentru că îl făceam fericit. Mi-a spus că eram marea desfătare a inimii lui. Când mă îmbrățișa, îmi spunea că tot ceea ce își dorise vreodată de la viață era acolo, în brațele lui! Era nobil prin naștere, dar venea dintr-o ramură săracă a familiei, așa că trebuia adesea să facă diferite comisioane pentru bunica și pentru unchiul Norfolk. Prima dată când s-a uitat la mine, m-am simțit de parcă îmi bâzâia un stup de albine în stomac, și inima mi-a fost readusă la viață. Era ca o pânză albă de pe care Henry Manox fusese curățat cu temeinicie. Era tot ceea ce sperasem vreodată, numai bogat nu era. Și mă iubea, chiar mă iubea! Îmi aducea cadouri, o bonetă din atlaz rozaliu brodată cu fire aurii și verzui încolăcite în nodul iubirii și o bucată de mătase verde, ca să-mi croiesc o rochie din ea care să se potrivească cu ochii mei, și o panseluță sălbatică făcută din mătase de către o bătrână oarbă cu mâini foarte pricepute și care făcea flori din mătase pentru toate marile doamne de la curte. Serviciile ei erau la mare căutare, dar Francis reușise să o convingă, așa ocupată cum era, să-i facă o floare pe care să mi-o poată oferi în dar de Anul Nou. Și acum o mai păstrez. M-a implorat să-i fiu mireasă, și deși știam că, fiind o fată din familia Howard, eram o partidă mult prea aleasă pentru cineva ca el, inima mea nu a putut să i se împotrivească. Așa că am făcut un pact în taină, deși mai apoi, dându-mi seama că mă pripisem, aveam să mă prefac că faptul de a ne numi „soț“ și „soție“ fusese doar o glumă. Mi-am pierdut fecioria în brațele lui, și am petrecut multe nopți împreună

de atunci înainte, mai bine de o mie!, ca soț și soție. Și nu exista pereche mai fericită ca noi pe fața pământului.

Auzind aceste dezvăluiri atât de primejdioase, am simțit că rămân fără aer și a început să mi se învârtă capul. Vedeam numai steluțe și pete dinaintea ochilor, chiar și când îi țineam închiși. Nu voiam ca ea să fie așa. Voiam să fie iarăși îngerașul meu, dulce și neprihănit, și nu o fată la fel de pricepută în chestiunile trupești precum o târfă de pe străzile Londrei. Ce fată nesăbuită! Oare chiar nu înțelegea nimic? Dacă Derham ăsta de care vorbea ea ar mai fi fost încă în viață, atunci căsătoria ei cu regele ar fi devenit neavenită. Era limpede că i se promisese lui Francis Derham, că făcuseră un pact care, după legea englezească, era de ajuns ca să fie socotit drept căsătorie. Să ne ferească Dumnezeu dacă s-ar fi aflat vreodată adevărul! Îmi dădeam seama abia acum că, fiind confidenta ei, mă aflam într-o situație foarte primejdioasă. Și de avea să iasă vreodată adevărul la iveală, eu aș fi fost la fel de vinovată ca ea în ochii legii, pentru că îi ținusem ascunse secretele. Henric nu ar fi luat-o niciodată pe fata asta, dacă ar fi știut cum era ea, de fapt. El credea că este nevinovată și pură, că este „Roza lui fără spini". Nici nu avea habar câți bărbați, și se pare că și femei, trecuseră prin această grădină înaintea lui! Speram, pentru binele tuturor, că nici nu avea să se afle vreodată!

– Dar norocul nu îți surâde pentru totdeauna, a spus ea cu un oftat, încă rătăcind printre amintiri și neluând seama la neliniștea mea, așa că Henry Manox avea să fie răzbunat. Îl chinuia gândul că altcineva reușise acolo unde el dăduse greș, așa că a lăsat o scrisoare nesemnată pe banca bunicii mele din capelă, îndemnând-o să meargă în Camera Slujitoarelor după miezul nopții. Bunica m-a prins, așadar, cu mâinile și picioarele încolăcite strâns în jurul lui Francis. Eram amândoi goi, și el încă avea bărbăția în mine, acolo pe unde mai trecuse de atâtea ori înainte. Văzând acestea, bunica și-a ridicat bastonul în aer și l-a coborât cu putere pe spinarea lui Francis, care și-a strâns iute hainele și a luat-o la fugă, în vreme ce ea și-a vărsat toată furia pe mine. M-a bătut până când am ajuns cu trupul plin de vânătăi și de sânge. L-a pus pe unchiul Norfolk să renunțe la serviciile lui Francis, la fel cum nici ea nu mai voia să-l vadă înaintea ochilor (cred că îi plăcea de el în taină, căci a avut dintotdeauna o preferință nemaiîntâlnită pentru flăcăii tineri și frumoși), așa că fără alte posibilități de a se întreține,

acesta a hotărât să-și încerce norocul în Irlanda. A ajuns pirat pe mare, acum. Ne-am luat rămas-bun cu amărăciune, căci mă durea atât de tare să aflu că avea să mă părăsească, deși mă încredințase că, cel mai probabil, va „muri de mâhnire". Îmi rănise orgoliul, așa că mi-am ținut capul ridicat, hotărâtă să nu-l las să mă vadă plângând, și i-am spus: „Fă cum poftești, Francis Derham. Tu du-te pe drumul tău, iar eu mă voi duce pe al meu!" Și multe nopți de atunci înainte am adormit plângând, rupând toate scrisorile pe care mi le-a trimis, pentru ca mai apoi să le rog pe Alice și pe Joan să le lipească la loc și să mi le citească, căci nu cunoșteam literele destul de bine cât să o pot face singură. Dar nu i-am răspuns niciodată. Eram mult prea mândră și mă simțeam de parcă mi-ar fi fost străpunsă inima cu o sabie, așa de tare mă durea. Și nu voiam să-i mai ascult justificările și să aduc și mai multă suferință în viața mea.

Mi s-a înmuiat sufletul să o văd așa. M-am aplecat, așadar, spre ea, trăgând-o aproape de mine și dându-i o sărutare pe frunte, și i-am spus:

– Chiar l-ai iubit, nu-i așa, păpușă?

Kat mi-a răspuns ridicând din umeri neputincioasă, cu glasul unei târfe triste și blazate care văzuse mult prea multe la viața ei. M-am minunat iarăși, așa cum am făcut-o de atâtea ori în ultima vreme, căci avea doar cincisprezece ani.

– Iubirea nu există, Jane. Este doar un vis spre care tindem cu toții, există numai în cântece și în povești, ca să ne sporească și mai tare năzuințele. E drept că există pasiunea, Jane, dar pasiunea nu înseamnă iubire, deși ne place să ne amăgim crezând că sunt unul și același lucru. Însă pasiunea piere repede, este ca o văpaie care se înalță și arde luminos, pentru ca să se stingă iute mai apoi și să nu lase nimic altceva în urma ei decât cenușa rece a amintirii.

Uneori mi se părea atât de înțeleaptă, și totuși era atât de nesăbuită.

– Ei bine, cel puțin nu a apărut și un copil din toată această pasiune, i-am spus. Poți măcar să fii recunoscătoare pentru asta.

– Normal că nu a apărut! a strigat ea, ca și cum i-aș fi spus cel mai caraghios lucru pe care l-a auzit vreodată. Știu cum să mă încurc cu un bărbat fără să facem copii! Foloseam multe trucuri acolo, în Camera Slujitoarelor, precum bureți îmbibați în oțet sau în suc de lămâie, sau ceară de albine, și niște ceaiuri speciale

de rută și busuiocul cerbilor. Și ai auzit de Mănușile lui Venus, Jane? Se vând pe ascuns în prăvăliile de mănuși din Londra, și trebuie să întrebi mereu de ele în șoaptă și să le spui pe nume. Sunt niște teci din mațe de animale, pe care bărbatul și le pune ca o mănușă pe mădular, pentru a împiedica să i se împrăștie sămânța unde nu trebuie. Dar eu preferam mai degrabă să simt sabia lui Francis în teaca mea. Vai! a rostit ea cu un oftat adânc, aruncându-se pe spate în pat și stând așa, cu brațele întinse deasupra capului și cu picioarele larg desfăcute, în vreme ce ochii îi erau închiși în ceea ce trebuie să fi fost într-adevăr o amintire fericită.

– Într-una din nopți, pe când zăceam goi în patul meu, a scos un pesar cu miere de albine și m-a poftit, vai, cu atâta blândețe, să mă aplec și să-mi desfac larg genunchii, și mi l-a băgat înăuntru cu atâta tandrețe, încât am strigat la celelalte să vină să vadă ce grijă are soțul meu de mine! Ne-au privit cum am făcut dragoste, toate, mai puțin mironosița de Mary Lascelles, și m-am bucurat, căci îmi doream să vadă și ele! Nu a fost una, mai puțin Mary Lascelles, care să nu mă fi văzut sau să nu mă fi dezmierdat măcar o dată. Erau familia mea, mă iubeau, și știam că fiecare dintre ele se bucura să mă vadă fericită, deși, în același timp, nu se putea să nu fie invidioase pe mine.

– După o vreme, am renunțat la mândrie și i-am implorat pe unchiul Norfolk și pe bunica să mi-l aducă pe Francis înapoi, căci era soțul meu, și eram a lui trup și suflet. Dar tot ce a făcut unchiul Norfolk a fost să-mi tragă o palmă peste față și să-mi interzică să mai pomenesc vreodată despre jocul ăla de-a căsătoria, căci nu făcusem altceva decât să ne închipuim că am fi soț și soție. Chiar și așa, nu trebuia să vorbesc niciodată despre asta, căci altfel, avea să mă strivească precum un gândac. Stăruia că nu se întâmplase niciodată nimic din ce-i spusesem, ci că era doar un vis, o prostie, o închipuire copilărească, și că eu încă mai eram fecioară, și o fată din familia Howard. Numele meu însemna totul, și avea alte planuri pentru mine. Apoi a început să-mi vorbească despre mersul la curte. Când a murit verișoara mea Anne, am plâns, pentru că am crezut că visul meu de a fi doamnă de onoare murise odată cu ea. Apoi unchiul Norfolk mi-a readus la viață această năzuință și mi-a făgăduit că mă aștepta o partidă mult mai bună decât Francis Derham. Mi-a spus că trebuie să fiu fată bună și să aștept

răbdătoare să-mi vină vremea, căci norocul avea să-mi surâdă curând. Și a avut dreptate.

– Și iată-mă deci la curte, mi-a spus ea întinzând brațul ca să-mi arate încăperea fastuoasă în care se afla. Ca regină a Angliei, e drept, dar și ca trofeu pentru un boșorog. Dar cel puțin îl am pe Tom, a rostit ea, tăvălindu-se pe pat și oftând recunoscătoare cu gândul la Tom Culpepper. Și el este al meu, iar eu sunt a lui…

– Nu! Nu! Nu! m-am revoltat eu, lovind cu pumnii în pat și clătinând cu putere din cap. Tu ești a regelui, Kat. Tu îi aparții lui, și nu lui Thomas Culpepper! Te rog, ai grijă ce faci. Este o treabă serioasă asta, Kat!

– N-o să am aceeași soartă ca verișoara mea, Anne Boleyn, dacă de-asta ți-e frică, mi-a spus ea aruncându-și încrezătoare buclele pe spate. Anne a pierit pentru că s-a stins și iubirea lui Henric pentru ea, dar eu n-am să pățesc la fel! Henric mă iubește mai mult decât a iubit pe oricine altcineva până acum. Sunt „Roza lui fără spini", așa îmi spune!

– O roză fără spini e mai ușor de cules, m-am răstit eu, și tu ai fost culeasă de prea multe ori, fata mea!

Mi-am închis ochii în încercarea de a mă stăpâni să nu urlu. A trebuit să mă așez pe mâini ca să nu o plesnesc sau să o scutur tare. Era atât de tânără, atât de încrezătoare că totul avea să meargă cum voia ea. Nici măcar nu putea să-și închipuie un viitor în care ochii regelui ar putea să se desprindă de pe ea și să se oprească pe altcineva. De avea să-l dezamăgească și să-i nască vreo fată, vreo lepădătură, să piardă sarcina sau să nu reușească să zămislească deloc, atunci zilele aveau să-i fie numărate, la fel cum se întâmplase și cu Anne Boleyn.

– Bărbații spun multe lucruri, Kat, am încercat eu din nou să o fac să priceapă. Trebuie să te cunoști…

– Vrei să spui că regele e un mincinos, Jane? m-a întrebat ea cu aceeași răceală în glas care i se vedea și în privire. Negi adevărul pe care toată lumea poate să-l vadă? Henric mă iubește! Chiar mă iubește!

– Kat, ești de-a dreptul nesăbuită dacă îți închipui că iubirea pe care ți-o poartă regele te va salva, de se va afla vreodată de tine și de Culpepper!

– Dar nu se va afla, dacă ne ajuți. Vai, spune că o vei face, Jane, te rog! mi-a spus ea, luându-mi rugătoare mâinile într-ale sale.

Gândește-te doar pentru o clipă la tot ce trebuie să îndur, ce înseamnă, de fapt, să fiu iubită de rege!

A început apoi să-mi descrie nopțile petrecute în patul regelui, zugrăvindu-mi o imagine atât de cumplită în minte, încât am lăsat ca mila să-mi înăbușe gândirea.

Mi-a povestit despre bila cu sânge de pește pe care și-o vârâse pe ascuns în păsărică lăsându-se pe vine deasupra oalei de noapte înainte să urce în marele său pat regal, în noaptea nunții, pentru a deveni „soția fecioară" pe care și-o dorea Henric. Cât de mândru fusese a doua zi de acea pată roșiatică de pe așternuturile imaculate!

Și toate împreunările ce au urmat, când era nevoită să se cațăre și să încalece acel munte de carne putregăioasă, căci Henric nu putea să stea deasupra ei pentru că ar fi făcut-o terci. Așa că era nevoită să stea goală pușcă, cu coapsele atât de întinse, că puțin le mai lipsea să nu plesnească, zâmbitoare și jucăușă ca o pisicuță, aplecându-se înainte ca să-și frece sfârcurile rozalii de pieptul lui sau să-și miște păsărica mică și caldă înainte și înapoi pe bărbăția lui, în încercarea de a o face să se ridice și să intre în ea. Uneori i se ridica mădularul doar ca să se lase apoi când îi era lumea mai dragă, sau alteori avea să-și verse sămânța înainte să apuce a intra în ea. În nopțile când membrul se încăpățâna să rămână pleoștit, o trăgea pe Kat în sus, ca să i se așeze pe față pentru a-i linge și sorbi petalele trandafirii ale „Rozei sale fără spini". Kat se ținea strâns cu mâinile de tăblia patului și plângea în tăcere de rușine, și de ceva chiar și mai neliniștitor… din pricina scânteii lente și adânci pe care o aprindea în ea limba grasă și jilavă ca un melc a boșorogului ăluia, șerpuindu-i-se în părțile intime.

– Știu la ce te gândești, Jane. Că el este bătrân, iar eu sunt tânără, nu am nici măcar șaisprezece ani împliniți, dar nu este ceva neobișnuit pentru oamenii din ziua de azi să ducă o viață lungă. Mulți ajung chiar până la șaizeci sau șaptezeci de ani. Și până când o să moară Henric, s-ar putea să îmbătrânesc și eu, la rându-mi. Sau să mor chiar înaintea lui, ca Jane Seymour, după ce nasc. Știu că Henric mă iubește, Jane, da… Cu toții ne dorim vreo formă sau alta de iubire, însă ceea ce primim nu este de-ajuns. Sunt tânără, Jane, și vreau să trăiesc și să mă bucur de viață cât încă mai pot, și de fiecare clipă în parte! Și am nevoie de iubire așa cum florile au nevoie de lumina soarelui și de apă ca să crească!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, atât de mișcată eram de necazul ei, de faptul că această făptură tânără, frumoasă și plină de viață era nevoită să i se supună lui Henric în pat, căci, așa cum o spunea foarte nimerit și propriul ei motto, nu avea „altă vrere decât a lui". Iar eu știam că aveam să o ajut, în pofida tuturor primejdiilor, căci știam mult prea bine ce însemna să trăiești fără iubire.

– Trebuie să ai mare grijă însă, am stăruit eu. Dacă Culpepper te lasă grea…

– Atunci voi câștiga recunoștința veșnică a lui Henric pentru că i-am dăruit un băiat puternic și zdravăn, plin de sănătate și de vigoare, nu ca creatura aia palidă și spălăcită pe care a primit-o de la Jane Seymour. Și toată lumea ar fi mulțumită, căci eu l-aș avea pe Tom, Tom m-ar avea pe mine, iar Henric ar avea un fiu!

Înainte ca să mai pot spune ceva, am auzit o ciocănitură în ușă.

– Deschide! m-a îndemnat Kat, ușuindu-mă de lângă ea și sărind degrabă din pat ca să ajungă în fața oglinzii, unde și-a ciupit obrajii ca să le dea culoare și și-a șters urmele de lacrimi din ochi.

Tom Culpepper, strălucitor în veșmintele sale din catifea roșiatică cu mătase albă, a rămas uimit în prag, cu ochii larg deschiși și gura căscată, la vederea lui Kat purtând bijuteriile regelui. A dat să facă un pas înainte, dar apoi a șovăit, făcând în schimb un pas înapoi.

– Intră, jupâne Culpepper, intră! a strigat Kat, aruncându-și nerăbdătoare buclele pe spate. Nu mai pierde vremea la ușă! Intră și spune-mi ce mai face soțul meu!

În timp ce el nu îndrăznea încă să treacă pragul, dezbătând, neîndoios, riscurile de a se încurca cu regina, Kat a dat fuga până la el și l-a tras înăuntru, așezându-l în așa fel încât să stea cu spatele genunchilor lipiți de pat.

– Acum, jupâne Culpepper, i-a spus ea, frecându-și trupul gol de pieptul lui, ce-a mai făcut soțul meu astăzi?

Culpepper a deschis gura ca să-i răspundă, însă înainte ca să apuce să o facă, Kat i-a pus altă întrebare:

– Și tu ce mai faci? și, spunând acestea, l-a împins tare pe patul aflat în spatele lui.

Râzând încântată, Kat s-a aruncat asupra lui și a început să-i smulgă hainele de pe el, smucind nerăbdătoare de legăturile îmbrăcămintii lui ca un copil care desface cu lăcomie un dar,

în vreme ce Culpepper o implora să aibă grijă, căci nu putea fi văzut intrând cu hainele perfect aranjate și ieșind cu ele zdrențe.

– Ascultați-mă pe mine, le-am spus eu limpede și răspicat înainte să trag ușa după mine, toate astea vor ieși la iveală într-o zi!

Dar ei nu m-au luat în seamă, căci nici un avertisment, nu contează cât de serios, nu ar fi putut să le stingă văpaia pasiunii.

Capitolul 40

În vara aceea, regele s-a hotărât să călătorească în provinciile din nordul regatului pentru a încerca să potolească spiritele de răscoală care se aprinseră acolo și pentru a le-o prezenta oamenilor pe frumoasa lui regină. Era o întreprindere foarte anevoioasă, căci se adunaseră câteva mii de persoane care călătoreau cu ei, de la străjeri și servitori, la doctori, spițeri, preoți, consiliul personal al regelui și cea mai mare parte a curtenilor cu familiile și servitorii lor, cu cai, trăsuri și lectici, unii cu bagaje și corturi unde să se poată adăposti în cazul în care nu ar fi încăput în conacele și castelele unde avea să poposească alaiul regal, de vreme ce nici un oraș nu dispunea de suficiente hanuri sau case care să-i cuprindă pe toți.

La fiecare popas pe care îl făceam pe drum, fie el în Lincoln, Pontefract, York sau Hull, Kat mă trimitea să dibui toate scările sau ieșirile lăturalnice, care erau atât de valoroase pentru idila ei secretă.

Au fost mai multe momente când puțin ne-a mai lipsit să fim prinși.

S-a întâmplat odată ca unul dintre paznici să dea peste o ușă lăsată descuiată, încuind-o repede la loc, însă aceasta era ușa ce ducea la o scară, iar în capătul acesteia se afla altă ușă, prin care Culpepper putea să ajungă în dormitorul lui Kat. Găsind ușa încuiată, Culpepper a fost nevoit să se lase pe vine în întuneric și să încerce să forțeze încuietoarea, în vreme ce sluga lui făcea, agitată, de pază.

În altă ocazie, unele dintre doamnele care își petreceau ziua plimbându-se prin curte au văzut-o pe Kat la fereastră, aruncându-i niște priviri atât de afectuoase lui Culpepper, pe care acesta i le

întorcea cu aceeași ardoare, încât numai un prost s-ar fi îndoit că nu era ceva între ei.

În ziua următoare, au fost aproape să fie prinși împerechindu-se în locul unde își făcea nevoile regina.

Uneori, Kat venea să se întâlnească cu Culpepper la mine în cameră. După ce regele se ducea la culcare, devreme, după cum îi era obiceiul acum, ea le spunea doamnelor sale că merge să-mi facă o vizită. Petrecea ceasuri pătimașe și lungi în patul meu, împerechindu-se fericită cu Culpepper, în vreme ce eu stăteam de pază lângă foc, încercând să-mi astup urechile ca să nu le mai aud gemetele de pasiune. Doamnele ei erau lăsate să aștepte două, trei sau chiar patru ore dimineața, moțăind ușor în scaun și întrebându-se ce se întâmplase oare cu regina, de-i făcea vizite atât de lungi lui Lady Rochford, și la ore atât de târzii.

Altă dată, când Kat se veselea cu Culpepper în propriul ei pat, regele a venit pe neașteptate la ușa ei, căci se hotărâse brusc să-și petreacă noaptea cu soția sa. Spre marea lui uimire, a găsit ușa încuiată. Cât de repede ne-am mai mișcat! Culpepper și-a luat iute hainele și a ieșit gonind pe ușa din spate, în vreme ce Kat se stropea cu apă și parfum pe tot corpul, frecându-se temeinic între coapse și trăgându-și pe ea o cămașă albă de noapte și o bonetă modestă, asemenea celor purtate de Jane Seymour. În toată această vreme, eu îmi ceream iertare, bâlbâindu-mă, și mânuiam cu stângăcie voită încuietoarea, pentru a descuia ușa.

Ajunși la Pontefract, trecutul lui Kat s-a întors ca o nălucă să o bântuie, când Francis Derham a apărut din nou în viața ei.

Ar trebui să amintesc totuși că, până acum, deja mai mulți dintre „prietenii vechi" ai lui Kat trecuseră pe la ea, precum Alice și Anthony Restwold, Joan Bulmer, Kate Tilney, Margery Bennet și Roger Damporte, asta doar ca să-i numesc pe câțiva. De când fusese numită regină și până acum, toți au venit, într-un moment sau altul, pe la ea, ca să-și verse oful, plângându-se de vreo căsnicie nefericită, de boală, de sărăcie, sau de cine știe ce alt necaz, și uneori chiar și pentru mai mult de atât… făcând anumite sugestii și insinuări despre trecut, despre toate acele „vremuri bune" petrecute în Camera Slujitoarelor. Mă îndoiesc că regele ar fi găsit amuzante acele povești pe care le aveau de spus vechii prieteni ai lui Kat.

Și acum a venit rândul lui Francis Derham să îi facă o vizită reginei, proaspăt venit de pe drum, îmbrăcat în haine din piele maronie prăfuită și din pânză alburie.

Și-a scos pălăria cu panaș alb din cap, învârtind-o maiestuos prin aer, și a făcut o plecăciune adâncă înainte de a o azvârli până în cealaltă parte a camerei și a închide ușa în urma lui, cu o lovitură de picior. În clipa următoare, se afla deja cu mâinile în jurul lui Katherine.

– Dă-mi drumul! a strigat ea, smucindu-se fără prea mare convingere.

– Cum așa, doamnă, ce înseamnă asta? a strigat el vesel, zâmbind larg pentru a-și arăta șiragul de dinți albi și drepți din gură. Nu are voie omul să-și sărute nevasta la întoarcerea dintr-o lungă călătorie?

– Nu-mi mai spune așa! Nici măcar în glumă! Nu sunt nevasta ta și nici n-am fost vreodată! a strigat Kat, aruncând priviri îngrijorate în jur, de teamă ca pereții să nu aibă urechi, ceea ce nu era imposibil, căci fiecare curte regală, chiar și una aflată în mișcare, era plină de iscoade.

– Dar asta și ești, Kat, i-a spus Derham zâmbind și dând să o ia iarăși în brațe.

Katherine a fugit repede în colțul opus al camerei și s-a ascuns după un scaun mare și greu, pe care l-a folosit pe post de scut, lipindu-se cu spatele de perete.

– Nu mă atinge! Spune ce vrei, și apoi piei din ochii mei și nu mă mai sâcâi!

Buzele lui Derham s-au deschis într-un zâmbet drăcesc, ducând-se spre ea și așezându-se în genunchi pe scaun, ca să stea față în față cu ea.

– Știi ce vreau, Kat, i-a spus el încet, întinzând mâna ca să se joace cu o buclă nărăvașă care-i ieșise din boneta franțuzească. Să o țin din nou pe micuța mea Kat în poală. Nu ți-ar plăcea asta, pisicuțo? Nu ți-ar plăcea să-ți bag mâna pe sub fustă cât te ghemuiești mulțumită la mine în poală și să-ți frec pisicuța dintre picioare până ce începi să torci?

– Nu! a strigat Kat, ducându-și palmele la urechi. Nu! Nu mai spune asemenea lucruri! Refuz să te ascult!

– Dar înainte îți plăcea, pisicuțo, îți plăcea și încă îți mai place. Ba chiar mai mult decât atât, a dat el din cap cu înțeles, îți și dorești

asta, și mă dorești la fel, sau poate chiar mai tare, decât ai făcut-o vreodată înainte.

– Nu-i adevărat! Nu pot! Vai, de ce nu vrei să pleci și să mă lași în pace? a spus ea lovind cu picioarele în podea și suspinând.

Ducându-și mâna la față ca să-și șteargă lacrimile, a atins cu degetele unul dintre cerceii mari din aur cu rubine care îi atârnau de urechiușele ei mici. Erau niște podoabe minunate, dar grele, care îi trăgeau atât de tare în jos lobii urechilor, încât i se înroșiseră și i se umflaseră, însă o prindeau tare bine acele rubine care străluceau, aprinse, pe pielea ei albă, ca niște picături de sânge cald, fapt pentru care Kat îndura bucuroasă durerea ce i-o pricinuiau. Acum era gata să renunțe la ei, scoțându-i din urechi cu degete tremurătoare și desfăcându-le cu greu cârligele care îi țineau în loc.

– Poftim! i-a azvârlit ea în față.

– Na, na, na, păpușă! a clătinat el din cap, punându-i cerceii la loc în mână și strângându-i degetele în jurul lor. Nu vreau podoabele și nici banii tăi. Vreau doar să fiu aproape de tine. Vreau să te privesc, draga mea soție, și să știu că și tu faci la fel, chiar dacă te prefaci că nu e așa, și mai vreau să știu că mă dorești, oricât de mult ai tăgădui-o, la fel de tare pe cât te doresc eu; și îmi doresc să știu că pisicuța aia mică dintre coapsele tale este caldă și udă leoarcă de dorință.

Kat a închis ochii și s-a sprijinit, sfârșită, de perete. Atunci, fără să șovăie o clipă, Derham a și profitat de ocazie, ocolind scaunul, apucând-o de talie și trăgând-o ca să i se așeze în poală. A sărutat-o lung și apăsat, strivindu-i buzele tremurătoare și roșii precum cireșele coapte și rochia de catifea de pe ea.

Kat a izbucnit în lacrimi și și-a îngropat fața în umărul lui, lăsându-se grea în brațele lui Derham.

Când lacrimile au încetat în sfârșit să mai curgă, Kat s-a tras la o parte de lângă el și s-a ridicat, clătinându-se, în picioare.

– Dacă te numesc secretarul meu personal, te vei mulțumi cu asta? l-a întrebat.

– Da, atâta vreme cât trăiește Maiestatea Sa, căci odată ce va trece în neființă, am să iau înapoi ceea ce este al meu de drept, i-a răspuns el, mergând să-și culeagă pălăria cu panaș de pe jos. Ei bine, nevastă, a continuat, întorcându-se lângă ea și zâmbindu-i

drăcește, cu mâinile în șolduri și cu picioarele depărtate, sărută-ți bărbatul, și te las!

– Nu! i-a zis ea cu încăpățânare, întorcându-i spatele.

– Sărută-mă! a stăruit Derham, apucând-o de talie și trăgând-o înapoi în brațele sale. I-a ridicat apoi fustele din catifea și satin, făcându-le să foșnească, și a dat să-și ducă mâna între coapsele ei.

Kat s-a tras la o parte atât de brusc, încât s-a împiedicat și a căzut lată pe podea, într-o poziție pe care mulți bărbați ar fi luat-o repede ca pe o invitație.

Râzând, Derham i-a arătat degetele ce luceau de la umezeala poftei ei femeiești și le-a dus apoi încet la gură, lingându-le unul câte unul, fără să-și dezlipească o clipă privirea de pe chipul ei pătat de lacrimi. Apoi a făcut o plecăciune adâncă, și-a pus pălăria pe cap și s-a îndreptat spre ușă.

– Francis! l-a strigat ea, rezemându-se în coate, cu picioarele larg desfăcute. Dacă vei încerca vreodată să folosești trecutul împotriva mea, îți făgăduiesc că vei avea de suferit pentru asta!

Vocea ei părea atât de copilăroasă, de bosumflată și de tremurată când a rostit această amenințare, încât avea mai puțină greutate decât o pană.

– Sunt convins că voi suferi, pisicuțo, a chicotit el deschizând larg ușa. Sunt convins că voi suferi, la fel cum suferi și tu acum!

Imediat după ce a închis ușa în urma lui, Kat a sărit în picioare și s-a aruncat în brațele mele. În vreme ce îmi umplea umărul de lacrimi, îi simțeam inimioara bătându-i cu putere în piept, și, cu toate că îmi venea să urlu: „Fată proastă ce ești!", să-i trag o palmă și să o scutur bine pentru că a primit înapoi în viața ei un bărbat atât de primejdios, cu toate secretele lui nenorocite, totuși nu m-am îndurat să o fac. Nu m-am îndurat să ridic vocea sau mâna la ea. Tot ce puteam face era să o țin strâns în brațe și să încerc să o liniștesc pe fetița asta, care, oricât de multe cusururi ar fi avut, încă mai era, în pofida a tot ceea ce făcuse, fata mea de suflet. De ce trebuia eu oare să-i iubesc mereu numai pe cei care nu mă iubeau?

În noaptea aceea, în vreme ce ploaia de afară cădea ușor pe acoperișul roșu de țiglă, Kat și Tom Culpepper stăteau amândoi goi, cu picioarele încrucișate, în patul ei, înfruptându-se cu lăcomie din niște plăcinte cu carne și lingându-și degetele unsuroase.

Eu eram așezată lângă foc, încercând din răsputeri să nu observ ceea ce se petrecea în pat, căci Kat nu voia să mă lase să ies din cameră, când stăteau așa împreună. Mă întrebam uneori dacă avea vreo plăcere crudă să mă silească să stau, să mă silească să o privesc cum își arată trupul ei tânăr și frumos și cum se înfiorează la atingerea iubitului ei, știind în toată această vreme că nici un bărbat nu m-a iubit vreodată sau n-a tânjit după mine așa cum o doreau alții pe ea. Katherine nu făcea decât să-mi amintească necontenit că cea mai mare pedeapsă pentru tot este să tânjești după iubire, fără a avea parte de ea vreodată.

Când Kat a luat o altă mușcătură din plăcintă, lăsând să i se prelingă sucurile calde pe bărbie în jos și până la despărțitura dintre sâni, Culpepper s-a aplecat spre ea ca să i le lingă.

Ușa s-a deschis brusc, și am rămas toți trei mult prea uimiți, și de-a dreptul înmărmuriți, ca să ne mai putem mișca sau vorbi.

Din fericire, nu era regele, ci Francis Derham, care venise în vizită la femeia pe care o socotea a fi nevasta lui, aducându-i o sticlă de vin și un coș plin cu căpșune, de dragul vremurilor apuse.

– Ei bine, doamnă, a rostit el încruntat și rece. Văd că nu îi ești credincioasă nici unuia din soții tăi! Spunând acestea, s-a întors pe călcâie și a trântit ușa în urma lui.

Culpepper s-a întors întrebător către Kat, care s-a întins pe mijlocul patului, strângându-și genunchii la piept și încovrigându-se, fără să scoată un cuvânt.

I-a cerut să-i explice, dar când a văzut că nu face decât să stea acolo, mută și fără nici o reacție, s-a ridicat și a început să-și pună hainele pe el.

– Prea bine, Kat, când te vei hotărî pe care din noi îl dorești cu adevărat, te rog, fii bună și anunță-mă și pe mine, s-a răstit el la ea și a ieșit apoi mânios din cameră, trântind ușa după el.

– Vai, draga mea fetiță, sărmana mea fetiță! am strigat eu mergând numaidecât la ea, și, încovrigându-mi trupul în jurul ei, am strâns-o tare în brațe.

Însă Kat zăcea pur și simplu, tăcută, în pat, sugându-și degetul.

Capitolul 41

Așa cum cred că bine ați ghicit până acum, scriu aceste rânduri din temnița întunecată și rece în care mă aflu, în inima Turnului Londrei, căci tot acel adevăr mizerabil a ieșit, până la urmă, la iveală, așa cum se întâmplă de fiecare dată.

Mary Lascelles, „mironosița" și acritura aceea cucernică, care era atât de potrivnică tuturor acelor nopți de desfrâu petrecute în Camera Slujitoarelor, i-a povestit totul fratelui său la fel de cucernic ca ea, iar acesta a insistat că era de datoria ei de bună creștină să mărturisească tot ceea ce știa autorităților, așa că i-a aranjat o întrevedere cu arhiepiscopul Cranmer.

Caraghios era însă faptul că, tocmai în acele clipe, Henric stătea îngenuncheat la altar în capela regală, unde se adunase toată curtea pentru slujba de mulțumire în cinstea acelei „comori" de femeie care era regina Katherine.

Îmbrăcată în atlaz alb cu mărgăritare, Katherine stătea senină și îl asculta pe rege cântându-i imnuri de slavă, ținându-și cu smerenie privirea în pământ și mâinile unite cucernic în poală. Nimic din înfățișarea ei nu trăda faptul că era o desfrânată adulteră care avea să fie descoperită în curând, ci chiar părea întruchiparea soției desăvârșite, așa cum o zugrăveau cuvintele lui Henric.

Când Cranmer și-a strâns destul curaj în acea după-amiază ca să se prezinte în audiență la rege, Henric a refuzat să îl creadă, susținând că toate aceste învinuiri care i se aduceau reginei nu erau altceva decât niște bârfe josnice și false, niște minciuni născute din răzbunare și gelozie, în încercarea de a-i mânji bunul nume. Dar, mereu prevăzător, a poruncit ca soția lui să fie reținută în apartamentele ei până la încheierea cercetărilor care ar fi putut să-i spele onoarea, însărcinându-l pe Cranmer să se ocupe imediat

de asta, pentru ca draga lui Katherine să nu sufere prea tare din pricina acelei sihăstrii silite.

– Nu e ea oare „Roza mea fără spini"? l-a tot întrebat el pe Cranmer, ca și cum ar fi avut nevoie să se încredințeze și mai tare că așa era.

Cranmer s-a ghemuit ca un câine bătut înaintea stăpânului său regal și i-a spus cu sfiiciune:

– Așa nădăjduiesc și eu, Sire, așa nădăjduiesc și eu, înainte de a-și lua la revedere cu o plecăciune și a merge degrabă să-l caute pe Norfolk.

Între timp, în apartamentele ei, Kat, care părea fără nici o grijă pe lumea asta, se veselea și benchetuia de zor, aducând muzicanții să-i cânte și dansând cu doamnele ei, ca un stol de păsări colorate ce se învârteau și se unduiau în rochiile lor strălucitoare și minunate, cu fustele ce li se ridicau în valuri foșnitoare, râzând și pălăvrăgind de zor când își schimbau partenerii și se țineau de mână.

Muzica s-a oprit brusc când Cranmer a pășit în încăpere în veșmintele lui purpurii, cu o expresie sumbră și solemnă pe chip, alături de ducele de Norfolk, a cărui față subțire și trasă prevestea furtuna care avea să vină, fiind urmați de patru străjeri.

Muzicanții și-au pus iute instrumentele deoparte și au căzut în genunchi, în vreme ce doamnele s-au coborât în plecăciuni adânci. Katherine a fost singura care a rămas în picioare, ca o lumânare albă înconjurată de o cunună de flori colorate.

– Nu mai e vremea de dansat, a anunțat Cranmer tânguios.

– Lady Rochford, vă rog să rămâneți cu noi, a rostit Norfolk. Voi, toate celelalte, așteptați-mă în camera alăturată.

Auzind acestea, au ieșit toate încolonate și complet încurcate. Când s-a închis ușa în urma lor, Norfolk s-a îndreptat cu hotărâre spre Katherine, cu fața dură ca piatra, la fel ca inima lui.

– Vai, vai, vai, curvă mică ce ești! i-a spus el, clătinându-și capul și ridicând apoi iute mâna ca să-i plesnească o palmă usturătoare peste obraz. Mă întreb dacă a mai existat oare vreodată pe lumea asta un bărbat cu niște nepoate mai nenorocite ca ale mele. Verișoara ta, Anne Boleyn, n-a reușit să mă tragă în jos după ea, și nici tu nu ai s-o faci! Regele este în capelă acum, plângând și jelindu-se de necazul ce s-a abătut asupra lui, iar eu voi merge să îl liniștesc. Mă voi târî pe lângă el în patru labe și îl voi implora

să mă ierte, spunându-i că ar trebui să fii arsă de vie, pentru că nu ești altceva decât o boarfă mizerabilă și ordinară! Și că mi-ar face mare plăcere să fiu eu cel care să aprindă focul!

Am simțit cum se învârte camera în jurul meu. Genunchii au început să mi se înmoaie și să-mi tremure atât de tare, încât a trebuit să mă țin strâns de polița de deasupra căminului, ca să nu mă prăbușesc la pământ.

Am văzut cum se scurgea toată culoarea de pe chipul lui Katherine până când, în afară de dâra roșie de pe obraz, lăsată de palma lui Norfolk, a ajuns la fel de palidă ca o statuie din marmură. Apoi a început să scoată niște urlete puternice, lungi și tânguitoare. Cranmer a tresărit de uimire, iar Norfolk i-a poruncit răstit să înceteze. Dar Kat, stând acolo în picioare, la fel de albă la față ca rochia de pe ea, se uita pierdută prin ei, ca și cum groaza îi răpise vederea, și umplea aerul cu țipetele ei de jale.

Deși abia dacă îmi mai simțeam picioarele, și vederea începuse să mi se întunece amenințător, mi-am luat avânt de lângă cămin și m-am îndreptat împleticindu-mă spre ea.

– Acum e șansa ta, Kat! am țipat înainte să mă lase genunchii și să mă prăbușesc la pământ. Fugi la Henric, Kat! Este singura ta cale de scăpare! Fugi!

Vorbele mele au pătruns cumva prin acel zid al groazei care o înconjura, așa că și-a ridicat fustele și a luat-o la fugă, încercând să lase străjerii în urmă. Când Cranmer a dat să se așeze în ușă ca să-i blocheze ieșirea, Kat și-a coborât capul și s-a năpustit direct asupra lui, împungându-l ca un țap în stomac.

A fugit așa pe hol, strigând numele lui Henric din toți rărunchii, cu străjerii în urma ei, încercând să o prindă. Ajunsă în fața capelei, s-a împins cu toată forța în uși, bătând în ele cu pumnii până au început să i se umple de sânge.

În capelă, Henric stătea singur în banca lui, cu capul plecat, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe fălcile lui roze și tremurânde. Prin ușile grele ale capelei, Katherine l-a auzit cum le-a poruncit muzicanților și corului să cânte.

– Mai tare! a țipat la ei. Mai tare!

Kat s-a prăbușit atunci la podea cu ochii plini de lacrimi, sprijinindu-se de ușă și bătând vlăguită cu palma în ea, rugându-l să o asculte. Dar Henric a ales să nu o facă, înăbușindu-i țipetele cu muzica răsunătoare pe care o pornise voit în jurul său.

Soarta îi era acum pecetluită. Străjerii au ajuns numaidecât la ea, apucând-o de mâini și trăgând-o în sus, pentru a o conduce înapoi în apartamentele ei, unde și avea să rămână pentru moment, păzită tot timpul de unul dintre ei.

– Dați-mi drumul! Eu sunt regina! Vă poruncesc să mă eliberați chiar în clipa asta, brutelor ce sunteți! Sunt regina! țipa ea cu voce copilăroasă și îmbufnată, încercând să se smucească din prinsoarea lor. Au fost nevoiți, în cele din urmă, să o târască după ei înapoi în cameră, fără ca ea să-și oprească loviturile din picioare și țipetele. În toată acea luptă, boneta franțuzească i-a căzut de pe cap, scoțându-i la iveală buclele castanii, ce i s-au revărsat pe spate. Avea rochia ruptă și, în încercarea de a-și încetini înaintarea cu călcâiele, și-a pierdut ambii pantofiori din atlaz alb cam pe la jumătatea drumului între apartamentele ei și capela regală, ca mărturie tăcută a țipetelor ei nebunești și zadarnice de milostivire.

– Când va afla regele cum v-ați purtat cu mine, o să pună să fiți fripți în ulei încins pentru că ați cutezat să puneți mâinile pe mine! i-a amenințat ea. Dați-mi drumul! Eu sunt regina! Eu sunt regina! le spunea printre suspinele de jale, după ce au aruncat-o înapoi în cameră, unde a continuat să plângă lângă mine, pe podea.

S-a auzit atunci ușa închizându-se cu o bufnitură, și apoi zăngănitul halebardelor, în vreme ce străjerii își ocupau pozițiile afară, lângă ușă, interzicând intrarea sau ieșirea oricui, fără voie.

În camera alăturată, Cranmer și Norfolk începuseră deja să vorbească cu doamnele de onoare ale lui Kat, în încercarea de a afla cât de multe știau despre învinuirile ce i se aduceau reginei, cum că ar fi dus un trai ușuratic și desfrânat, și toți cei care știau ceva despre asta erau îndemnați să iasă în față, căci de nu, fapta lor avea să fie înțeleasă drept tăinuire și socotită un act de trădare.

Când Norfolk a ieșit de acolo, Kat l-a apucat de gleznă și i-a strigat:

– Unchiule, te rog, ajută-mă!

– Dă-mi drumul, stricato! s-a răstit el, lovind din picior ca să se elibereze.

Apoi, Kat s-a agățat de veșmintele lui Cranmer, implorând și strigând:

– Aveți milă de mine, căci nu sunt decât o fătucă tânără și nesăbuită!

– Știu că asta ești! s-a oprit Cranmer ca să se uite în jos la ea, serios și blând, și am să-i reamintesc lucrul acesta regelui! Spunând acestea, dus a fost și el.

– Lady Rochford! a strigat Norfolk poruncitor din ușă. Haide! m-a chemat el, ca pe un câine.

Kat s-a ridicat cu greu în genunchi, dar a alunecat pe fustele din atlaz și le-a rupt din talie, căzând și izbindu-se cu bărbia de podea, înainte să izbutească, în sfârșit, a se ridica în picioare. S-a aruncat în brațele mele și și-a îngropat fața în umărul meu.

– Dacă aud vreo vorbă despre Culpepper, am să neg totul, mi-a șoptit ea, și te implor să faci și tu la fel!

Înainte să răspund, unul dintre străjeri m-a și apucat de braț.

Apoi, Kat a căzut din nou plângând pe podea, însă, pe când dădeam să ies, m-a apucat din nou de fustă și m-a rugat pe un ton tânguitor:

– Făgăduiește-mi, Jane! Făgăduiește-mi!

Nu puteam să fac asta, așa că nici nu am făcut-o, ci mi-am eliberat fusta, în schimb, și m-am lăsat condusă oriunde aveau de gând să mă ducă.

Urmau să treacă mai bine de trei luni până să o văd din nou pe Kat.

Am fost dusă în Turnul Londrei, unde mi-am ocupat locul în Turnul Beauchamp, în aceeași temniță în care își petrecuse George ultimele zile din viață. Iar asta mi s-a părut ca o alinare, întrucât mi-a fost mai ușor așa să mă prefac că încă mai era cu mine. Prezența lui îmi înfiora și îmi cutremura tot trupul, alungându-mi toată teama din suflet și făcându-mă să mă simt din nou vie. Am început să mă plimb prin temniță, atingând cu degetele zidurile reci din piatră, știind că și mâinile lui au trecut pe acolo cândva. M-am simțit ca într-o vrajă, până când am dat de niște urme mai adânci în perete. Cercetându-le cu degetele, am aflat că nu erau niște simple găuri sau metehne ale pietrei, ci mai degrabă niște scobituri făcute de mâna omului.

Am bătut cu pumnii în ușa temniței și am strigat după jupânul Kingston, implorându-l, când a venit, să lumineze cu făclia locul cu pricina și să mă lase să văd ce era acolo.

– Ah, mi-a spus el făcându-mi voia. Este șoimul Annei Boleyn. L-a scobit soțul tău când… aștepta.

Și, așa cum spusese jupânul Kingston, mi-a apărut în față stema ei, cioplită, stângace și la repezeală, în piatră de cineva care știa că nu mai are prea mult timp de trăit. Dar, apropiindu-mă și mai tare, am observat câteva deosebiri. Această versiune a șoimului Annei nu purta nici o coroană pe cap și nu ținea nici un sceptru în mână, căci, asemenea Annei, i se retrăseseră însemnele regale.

L-am pipăit atunci afectuos cu degetele, căci fusese cioplit de mâna lui George, doar ca să ating ceea ce atinsese și el mai înainte.

– S-a gândit la ea până în ultima clipă, și-a amintit jupânul Kingston stând lângă mine, cu privirea ațintită asupra scobiturii din perete.

Am dat din cap cu lacrimi în ochi, încercând din răsputeri să îmi înghit nodul pe care îl aveam în gât.

– O iubea mai mult decât viața însăși, am spus eu în șoaptă, cu vocea sugrumată și plină de amărăciune.

– Într-adevăr, a încuviințat jupânul Kingston, privindu-mă cu atenție și temându-se, neîndoios, că aș putea să îmi ies din minți în orice clipă. Devotamentul pe care l-au avut unul față de celălalt a fost fără seamăn.

N-a trecut mult până să fiu luată din temniță și dusă pentru a fi interogată de Norfolk și de Cranmer.

Pentru a doua oară în viață, am trădat pe cineva pe care iubeam.

În clipa în care ușa s-a deschis înaintea mea, am alergat înăuntru și m-am aruncat la picioarele lui Norfolk.

– Nu îngăduiți ca fărădelegile ei să mă atingă și pe mine! Sunt nevinovată, vă jur!

Norfolk s-a uitat rece în jos la mine și mi-a spus:

– N-ai fost niciodată nevinovată, Lady Rochford!

– Ba sunt! am stăruit eu. Am făcut doar ceea ce mi-a poruncit regina, deși am încercat să o avertizez și să o rog necontenit să se oprească din ceea ce făcea. Eu sunt slujitoarea credincioasă a regelui! Am vrut să-i spun, vă jur, dar o iubea atât de tare, încât nu m-am putut îndura să-i frâng inima!

Brusc, am auzit un râset, râsetul ei, și l-am recunoscut de îndată. Și am văzut-o acolo, limpede ca lumina zilei, pe Anne Boleyn, în rochia ei din catifea neagră cu mărgăritarele în jurul gâtului. Nu era nici o nălucă încețoșată și diafană, ci era la fel de reală și de vie ca o femeie în carne și oase! Dar eu eram singura care o putea vedea, deși, când a mers să se așeze în spatele scaunului lui

Cranmer și să-i pună o mână pe umăr, l-am văzut înfiorându-se puternic și poruncind să se mai arunce încă un buștean pe foc.

– Credincioasă? s-a auzit vocea neîncrezătoare a Annei. Tu? Mă îndoiesc că știi măcar înțelesul acestui cuvânt!

– Taci din gură! Taci din gură! Taci din gură! am țipat eu, ducându-mi palmele la urechi, lovind cu picioarele în podea și învârtindu-mă nebunește.

Cranmer și-a dres atunci vocea, neliniștit.

– Lady Rochford? Sunteți bine?

– Sunt credincioasă, chiar sunt! am strigat.

– Nu, Jane, cineva mai laș ca tine nu există pe fața pământului, a stăruit Anne. Și nu ești doar lașă, ci mai dai și bir cu fugiții. Ai spune orice ca să-ți salvezi pielea. Chiar nu ai învățat nimic de la mine și de la George? m-a întrebat ea oftând și clătinând din cap cu tristețe, pentru a-și răspunde apoi singură la întrebare. Nici tu și nici micuța mea verișoară Katherine nu ați luat exemplu de la noi. George știe cum să fie devotat până în ultima clipă, Jane, dar tu nu, tu nu.

Am țipat și m-am aruncat înainte, uitându-mă fix la ea de pe cealaltă parte a mesei ce ne despărțea.

– Devotată ție, vrei să spui! George te-a iubit pe tine cel mai tare, așa a fost dintotdeauna! De-asta pe mine nu m-a iubit niciodată. Mi-ai furat iubirea ce mi se cuvenea! Nu era el oare soțul meu? Nu eram eu oare soția lui? Iubirea lui era a mea de drept. Dar a trebuit să te bagi tu între noi. Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să vii aici să mă tulburi și să mă zăpăcești când trebuie să dau socoteală de faptele mele înaintea oamenilor ăstora? Trebuie să-i conving de nevinovăția mea! Kat este vinovată, însă eu nu sunt! Ea este vinovată, întocmai cum ai fost și tu! Dar măcar ea nu mi l-a luat pe George de lângă mine, ci doar i-a rănit orgoliul unui bărbat mult prea umflat în pene! Ce târfuliță mică e ea, mereu despuiată, plimbându-se țanțoșă și mângâindu-și trupul, jucându-se cu sânii și cu păsărica ei, silindu-mă să stau în aceeași încăpere cu ea în timp ce își făcea de cap cu Culpepper, doar ca să mă întărâte și să îmi amintească că nimeni nu m-a dorit vreodată așa cum o doreau bărbații pe ea, și nici nu mă va dori cândva! Până și Culpepper încerca să mă întărâte! Odată, când ațipisem lângă foc, m-am trezit că mă ciupea de sfârc, răsucindu-mi-l cu putere prin rochie. Și când am sărit speriată în picioare, a râs de mine

și m-a întrebat când m-a atins ultima oară vreun bărbat. Atunci, văzând că am început să roșesc, el a râs și mi-a spus că nu e nevoie să-i mulțumesc! Chiar și când eram tânără, nu am avut nici măcar o fărâmă din frumusețea cu care a înzestrat-o Dumnezeu pe târfulița asta mică, și nici tu. Dar tu aveai alte talente! Tu reușeai să vrăjești bărbații făcându-i să creadă că ești frumoasă, făcându-i să ți se arunce la picioare și să-ți făgăduiască iubirea și închinarea lor veșnică, și doar puritatea lui Jane Seymour, Dumnezeu să o aibă în pază, a putut să rupă vraja!

Am rămas apoi fără suflare, gâfâind vlăguită, și m-am sprijinit moleșită de speteaza scaunului.

Norfolk și Cranmer se uitau pur și simplu la mine, primul, deosebit de calm, pe când celălalt își mușca nervos buza de jos și devenea tot mai neliniștit, cu fiecare clipă care trecea. Năluca Annei Boleyn și-a aruncat capul pe spate și a izbucnit într-un râset lung și însuflețit.

– Ai face bine să nu mai zici nimic, Jane, m-a sfătuit ea. Uite în ce stare l-ai adus pe sărmanul Cranmer, cu toate istorisirile tale îndrăznețe.

Auzind acestea, m-am aruncat furioasă peste masă, răsturnând călimări de cerneală și împrăștiind hârtii și condeie peste tot prin jur.

– Te omor! am strigat eu atât de tare, de am simțit că mi se sfâșie gâtul pe interior.

Cranmer a sărit în picioare, trântind scaunul pe podea, și a luat-o la fugă, strigând după străjeri și după jupânul Kingston.

Norfolk s-a dat, pur și simplu, mai în spate și a continuat să mă privească netulburat. Omul acela chiar nu avea sânge în vene, ci apă rece ca gheața.

– Sărmană Jane! mi-a spus ea râzând. Nu ai cum să mă omori. Ai uitat că sunt deja moartă? Și, ca să-mi reamintească, și-a dus mâna l-a cap și și l-a desprins de corp.

Când au venit să mă ia, mi-am plecat capul și am început să plâng.

– S-a ajuns aici numai din pricina fetișcanei ăleia nesăbuite și destrăbălate!

– Nu, Jane, a apărut Anne lângă mine, cu capul înapoi la locul lui, ca și cum n-ar fi fost retezat niciodată. Dreptatea te-a adus aici.

Am scos un strigăt ascuțit și m-am eliberat din prinsoarea străjerilor, alergând orbește pe coridoarele întunecoase, țipând, implorându-i să-mi dea drumul, să mă trimită la altă închisoare, oriunde altundeva unde să nu mă poată ajunge fantoma Annei Boleyn.

Dar, desigur, n-au luat în seamă aiurelile mele și m-au aruncat înapoi în temnița mea.

Am rămas lângă ușă, ascultând clănțăniturile și scârțâiturile încuietorilor vechi și grele, și pașii jupânului Kingston răsunând pe dalele de piatră, și zăngănitul cheilor sale de la curea, pe măsură ce se îndepărta.

Când m-am întors cu spatele la ușă, ea era chiar acolo, în spatele meu. M-am împiedicat și am căzut tocmai în urma fantomei ei. Am simțit ca și cum o mie de cuțite, cu lame reci și tăioase, mă împungeau din toate părțile.

Cu pielea toată vineție și cu trupul tremurându-mi incontrolabil, am simțit o răceală pătrunzându-mi în oase cum nu mi-a fost dat să mai încerc vreodată, și m-am prăbușit țipând pe podea. Oricât de tare aș fi încercat, nu puteam să-mi opresc membrele din zvârcoleala și smuciturile în care se porniseră. Zăceam acolo pe podeaua rece, smucindu-mă și tremurând neputincioasă, în chinuri groaznice, și nu puteam face nimic decât să aștept să înceteze sau să îmi audă cineva țipetele.

Am auzit voci apropiindu-se și oameni alergând, urmate de zăngănitul cheilor și al încuietorii. Și apoi, slavă Domnului, jupânul Kingston a intrat repede pe ușa larg deschisă.

Am zâmbit recunoscătoare, cu buzele vinețiii și dinții clănțănindu-mi atât de puternic, că le-am simțit marginile spărgându-mi-se în gură, în vreme ce trupul începea să mi se liniștească, și apoi totul s-a făcut negru dinaintea ochilor.

Au încercat să mă readucă în simțiri cu tot felul de leacuri și de tratamente care să mă facă să scot afară toți demonii din mine, însă nu au reușit decât să-i împingă și mai tare înăuntru.

Mi-au răsucit sfârcurile cu clești fierbinți și mi-au învelit trupul în cearșafuri reci și umede, m-au aruncat în măruntaiele întunecoase și jilave ale Turnului, unde să nu-mi poată auzi nimeni țipetele. Mi-au pus lipitori pe sâni și între picioare, lăsându-le

să-mi sugă sângele până mi s-au umflat ca niște bile negre și lucioase pe labii, și apoi le-au smuls și mi-au presărat sare pe răni.

Și totuși, fantoma Annei Boleyn tot nu voia să dispară, ba mai rău, au început să apară și alte fantome în jurul ei. Francis Weston, Henry Norris, William Brereton și George, dragul meu George! M-au încercuit cu toții, reci și nepăsători, luând parte la suferințele mele. „Cine seamănă vânt culege furtună", îmi aminteau ei întruna.

Zăcând acolo, nenorocită și în dureri sfâșietoare, tremurând, goală și umilită, l-am auzit pe jupânul Kingston sfădindu-se cu medicul personal al regelui, doctorul Wendy, care îl înlocuise pe doctorul Butts.

– Maiestatea Sa dorește ca ea să-și recapete cât mai repede simțurile, ca să o poată supune cât mai degrabă la pedeapsa cu moartea și pentru a face din ea un exemplu și un avertisment pentru ceilalți, i-a explicat doctorul Wendy.

Când totuși nu mi-am intrat în simțiri destul de repede cât să le fac jocul, Henric a creat, pur și simplu, o nouă lege, prin care permitea ca pedeapsa osândiților la moarte să poată fi dusă la bun sfârșit când era vorba de smintiți găsiți vinovați de trădare. Ăsta era felul în care mă răsplătea pentru tot ceea ce făcusem pentru el. Doar îl ajutasem să scape de drăcoaica aia! Cum a putut el oare să uite atât de ușor?

Capitolul 42

Cranmer și Norfolk m-au interogat de mai multe ori. Uneori nu făceam decât să îngaim vorbe fără sens, alteori scoteam țipete isterice și mă smuceam dintr-o parte în alta, într-o stare de delir sălbatic. Și mai existau și clipe când vălul nebuniei era dat la o parte și le spuneam totul, totul despre secretele lui Kat, fiecare taină pe care mi-o dezvăluise, și pe care am spus-o și eu mai departe, cu nerușinare.

Dar nu vă grăbiți prea tare să mă judecați. În acest punct al istorisirii mele mizerabile, deja ne-am arătat cu toții adevărata fire, am încercat cu toții să ne salvăm pielea pe spinarea prietenilor, iubiților și rudelor noastre. Cu toții am tăgăduit că am fi vinovați de ceva și am arătat cu degetul spre alții. Și orice învoială ar fi existat între Kat, Culpepper și mine, s-a pierdut în negura nopții și a temnițelor.

Când a venit rândul ei să fie interogată, Kat s-a ploconit înaintea anchetatorilor plângând și cerând îndurare, încercând să pună faptele comise pe seama tinereții și a creșterii desfrânate pe care o primise. Bunica ei, ducesa văduvă de Norfolk, nu reușise să-i ofere călăuzirea necesară acestei fete slabe de înger care fusese lăsată în grija ei, și ea, nu Katherine, ar fi trebuit să dea socoteală pentru asta.

Francis Derham era un flăcău răzvrătit și chipeș, precum și un om al dracului de fermecător – toată lumea, până și el însuși, era de acord cu asta –, dar nici măcar pentru a-și salva viața, Kat nu a izbutit să ofere o singură versiune a aceleiași povești. La început, a susținut că nu a existat niciodată nimic între ei. Apoi a început să țipe și să-l numească pe Derham un monstru care s-a băgat cu sila în patul ei neprihănit și i-a furat fecioria. După aceea, a recunoscut că s-au culcat împreună ca soț și soție mai bine de

o sută de nopți la rând. Cu toate acestea, prostuță cum era, a reușit să-i inspire milă până și lui Cranmer, care i-a tot repetat răbdător și i-a explicat în nenumărate rânduri că, dacă avea să mărturisească existența unei învoieli între ea și Derham, sau orice formă de căsătorie neoficială, atunci, în ochii legii, aceasta ar fi fost socotită drept o căsătorie reală; astfel, ea nu ar mai fi putut fi învinuită de adulter și de trădare, întrucât însemna că nu a fost niciodată soția regelui. Cu toate astea, Kat stăruia să susțină că faptul de a-și fi spus unul altuia „soț" și „soție" era doar o simplă joacă.

Și, când a apărut chestiunea legată de Culpepper, Kat și-a îndreptat degetul acuzator înspre mine. Da, înspre mine!

– Lady Rochford, a spus ea, a fost cea care a pornit toată această nebunie!

Sărmanul jupân Culpepper, susținea ea, a fost lovit de săgeata lui Cupidon la vederea ei, iar eu, stăruind pe lângă ea că el ar fi suferit și s-ar fi topit din dragoste pentru ea, am sâcâit-o zi și noapte cu asta, până când ea, din bunătatea inimii ei, a încuviințat să se întâlnească cu el. Dar zvonurile care se iscaseră nu aveau nici un sâmbure de adevăr, căci nu au fost niciodată mai mult decât niște buni prieteni, care cochetau și se tachinau foarte puțin, într-o manieră curtenitoare și galantă.

Povestea suna cu totul altfel din gura jupânului Culpepper. Regina, susținea el, l-a căutat fără încetare. L-a umplut de daruri prețioase, broșe, inele, lanțuri de aur și pălării de catifea, și, o dată, i-a oferit chiar și un scaun de valoare. Când i s-a cotrobăit prin camere, a fost găsită o scrisoare în care Kat declara următoarele: „Mi se frânge inima la gândul că nu pot fi mereu alături de tine", semnându-se, „A ta pe vecie, Katherine".

Da, îmi aminteam foarte bine scrisoarea aia blestemată! Doar eu i-am îndrumat mâna, încet și anevoios, ca să o scrie, singura scrisoare pe care a scris-o vreodată în viața ei scurtă.

Dar, la final, fiind înainte de toate un om simplu, cu pofte și plăceri, Culpepper a mărturisit că a cedat cu cea mai mare îndărătnicie în fața cererilor ei de amor și s-a întâlnit singur cu Katherine. Cu toate acestea, se jura pe Dumnezeu și pe toți sfinții că nu s-a petrecut niciodată nimic de natură trupească între ei doi și că, deși se gândiseră amândoi la asta, nu li s-a ivit niciodată ocazia potrivită. Așadar, tot ce au făcut în momentele când s-au aflat împreună, neîntovărășiți, a fost să vorbească.

Iar eu, eu nu eram decât o doamnă de onoare care acționa la porunca reginei, deși am avertizat-o în nenumărate rânduri că avea să plătească scump de ar fi ieșit vreodată la iveală faptele ei neobrăzate. În ceea ce privea împerecherile trupești, am spus doar că, ținând seama de toate lucrurile la care asistasem între ei doi, eram convinsă că legăturile dintre ei fuseseră mai mult decât prietenoase. Poate că am dat în vileag mai multe, când am avut stările mele de nebunie și de rătăcire, dar pentru asta nu eram eu de vină. Dimpotrivă, în toată povestea asta, eu eram singura persoană cu adevărat nevinovată.

Henry Manox a fost adus și el pentru a i se pune întrebări și, desigur, și-a susținut nevinovăția până la capăt, afirmând că nu a făcut niciodată altceva decât să-și vâre mâna pe sub jupoanele lui Katherine.

– Dar adevăratul vinovat pentru întinarea firii ei neprihănite este Francis Derham! a declarat el plin de zel.

Și, nefăcându-se vinovat decât pentru că s-a jucat cu păsărica unei doamne, a fost lăsat să plece, cu avertismentul că ar face bine să nu mai fie atât de îngâmfat pe viitor, ca nu cumva acea fată să ajungă cândva regina Angliei.

Francis Derham, cu trupul lui frumos sluțit, fără să fi fost nevoie, de trasul pe roată, a recunoscut de bunăvoie toate lucrurile despre care se vorbea că s-ar fi petrecut în trecut, așa cum o făcuse dintotdeauna. A povestit că mai întâi au fost iubiți, și apoi soț și soție, însă a jurat că, în ceea ce privea tocmeala lor, nu a mai avut niciodată alte pretenții, odată ce Kat și regele s-au căsătorit. Culpepper, susținea el, a fost cel care i-a luat apoi locul în inima reginei. Când a fost întrebat de ce nu l-a înștiințat pe rege de necinstea lui Katherine, acesta a răspuns că se afla în Irlanda când s-a petrecut căsătoria dintre cei doi. Și, pe deasupra, de unde avea să știe el ce îi spusese și ce nu-i spusese Kat regelui? „Când eu eram soțul ei, mie îmi spunea totul!"

Chipeșul Roger Damporte, cel mai bun prieten al lui Derham, care o cunoscuse și el pe Kat în nopțile sălbatice petrecute în Camera Slujitoarelor, a confirmat povestea lui Derham chiar și după ce a fost tras pe roată și i-au fost smulși toți dinții din gură și toate unghiile de la mâini și de la picioare.

Toți vechii prieteni ai lui Kat din Camera Slujitoarelor au fost adunați și interogați, și au ieșit la iveală toate faptele și fărădelegile

lor neobrăzate din trecut. Au fost făcuți toți de ocară, și toți și-au îndreptat degetul acuzator înspre Katherine și amanții ei, declarându-se complet nevinovați de orice li se imputa. „Nu era nici fata, nici nepoata și nici sora mea", au susținut cu toții în cor. „Nu eram noi cei care răspundeam de ea!"

Nu-i așa că eram toți demni de milă, de la primul și până la cel din urmă?

Dar acum e prea târziu să mai descurcăm ițele adevărului și ale minciunilor. Derham și Culpepper sunt morți de trei luni deja. Au fost târâți la Tyburn pe 10 decembrie, amândoi cu trupurile lor frumoase slutite de trasul pe roată.

Derham, pentru că îi pasase regelui Henric, fără să știe, bunurile lui folosite, a fost condamnat la moarte prin târâre, spintecare și tăiere în patru, iar mădularul care și-a petrecut atât de multe clipe intime între coapsele lui Kat i-a fost retezat și aruncat în foc în fața ochilor, cât încă mai trăia.

Însă, în ultima clipă, amintindu-și de blândețea cu care îi îngrijise Culpepper piciorul beteag, Henric s-a lăsat înduplecat și i-a preschimbat pedeapsa la o simplă decapitare.

Chiar și acum, membrele putregăioase ale lui Derham stau atârnate în cele patru colțuri ale Londrei, cu trunchiul chiar în mijlocul orașului. Capul însă îi putrezește, cenușiu și orb, cu ochii mâncați de corbi, alături de cel al lui Culpepper, sus în podul Turnului, pentru ca toți cei din barjele care trec pe dedesubt să poată privi în sus și să vadă ce soartă îl așteaptă pe cel care îndrăznește să-i pună coarne unui rege.

Capitolul 43

Este 10 februarie 1542 și sunt nevoită să părăsesc această temniță și să merg în camerele reginei, locul unde a fost închisă Anne Boleyn atât înainte să fie încoronată regină, cât și înainte de a fi osândită la moarte. Aici o voi aștepta pe Katherine. Vom rămâne împreună până în momentul morții, despre care jupânul Kingston mi-a spus că are să vină degrabă.

Am fost amândouă osândite la moarte prin Actul celor privați de orice drepturi. Nu am avut parte de nici o judecată – Henric își învățase deja lecția cu Anne Boleyn –, așa că, de această dată, publicul nu a fost desfătat cu nici o mărturisire palpitantă sau rușinoasă. Toate dovezile au fost prezentate tăcut și discret înaintea Parlamentului, primindu-se verdictul așteptat: „Vinovat".

La sosirea lui Katherine, ne-am privit una pe cealaltă cu mare grijă, cunoscându-ne amândouă mult prea bine nestatornicia, trădările, minciunile și înșelătoriile. Apoi, scoțând un țipăt îndurerat, ea s-a aruncat în brațele mele, iar eu am îmbrățișat-o cu putere și am iertat-o pentru tot ceea ce făcuse, cel puțin pentru moment.

Asta se întâmpla cu două zile în urmă.

Acum, ea plânge întruna și încearcă zadarnic să se convingă pe ea însăși, dar și pe mine, că viețile ne vor fi cruțate. De fiecare dată când aude zgomot de pași pe scări, se luminează la față și aleargă la ușă, așteptând bucuroasă ca mesagerul care va veni cu grațierea să îi readucă zilele de glorie. Își roade unghiile, își răsucește și își șerpuiește părul, și se plimbă întruna cu degetele prin fuste și mâneci, plângându-se necontenit că i-au luat toate podoabele și gătelile, lăsându-i doar patru rochii simple, dintre care două sunt negre și celelalte maronii.

– Îți spun că n-are să mă omoare, Jane! Doar mă iubește mai mult ca pe oricine! Nu sunt eu oare „Roza lui fără spini"?

– Nu, păpușă, i-am spus cu sinceritate. Asta nu era decât o închipuire de-a lui. L-ai mințit, așa cum s-a mințit și el singur.

Dar Kat nu vrea să audă adevărul, ci stăruie cu încăpățânare în închipuirile ei, ca și cum eu n-aș fi rostit nici un cuvânt până atunci.

– Îți spun că n-are să mă omoare, Jane! Doar mă iubește mai mult ca pe oricine. Ai să vezi. I-auzi! Sunt niște pași! Vezi? Vine un mesager!

Și iarăși fuge la ușă, așteaptă, și când vede că nu vine nimeni, îi piere orice speranță, doar ca să i se reaprindă din nou data viitoare, când mai aude pași pe coridor.

În multele ore de gândire pe care le-am avut de când am ajuns în Turn, mi-a venit adesea întrebarea asta în minte: Poate oare iubirea să facă vreodată pe cineva cu adevărat fericit?

Caterina de Aragon l-a iubit pe Henric fără încetare și din toată inima pentru mai bine de douăzeci de ani, doar ca să fie izgonită, în cele din urmă. Henric s-a lepădat repede de toată iubirea și devotamentul ei, cu mult mai puțină părere de rău decât vreo gospodină atunci când își aruncă lăturile din oala de noapte pe fereastră, jos în stradă. Caterina a murit tânjind după Henric până în ultima clipă, făgăduindu-i că el era cel pe care îl dorea cel mai tare, în vreme ce Henric s-a grăbit numaidecât să îmbrace veșminte aurii, ca să-i sărbătorească moartea.

Anne Boleyn, dușmanul meu de moarte, l-a fermecat și l-a subjugat pe rege vreme de șapte ani. El a schimbat orânduirea lumii ca să o poată lua de nevastă și să o aducă în patul său, doar ca să o omoare la final, când patima lui măreață și mistuitoare s-a stins, lăsând loc urii.

Jane Seymour a fost cea de-a treia femeie din viața lui Henric care i-a purtat inelul pe deget, dar a iubit-o el oare cu adevărat, sau a iubit-o doar ca pe leacul care te scapă de o otravă nimicitoare? A murit înainte ca adevărul să-și dea jos masca și să-și arate adevărata față.

Kat susținea că nu crede în iubire. Probabil, pentru ea, totul a fost un joc, dar a venit și rândul ei să fie jucată pe degete de bărbații cu care se întovărășea în acest joc: Manox, Derham, Culpepper și neștiutorul de Henric. Era un fluture flușturatic și frumos, care nu

era sortit să trăiască prea mult. Ca să spun adevărul, n-am putut niciodată să mi-o închipui pe Katherine la bătrânețe.

Iar eu l-am iubit cu toată ființa mea pe George Boleyn. L-am iubit atât de tare, încât erau clipe când ajungeam să-l urăsc pentru că-l iubeam așa de tare.

Iar George… George nu a iubit niciodată pe nimeni cum a iubit-o pe Anne. Unul reprezenta pentru celălalt iubirea vieții lui. Anne nu a iubit niciodată alt bărbat așa cum l-a iubit pe fratele ei. El a preferat să citească acea întrebare blestemată cu voce tare pentru că era cea mai sigură cale spre eșafod. „Nu-mi pot imagina viața fără ca tu să faci parte din ea", l-am auzit eu spunându-i, cu urechile mele, când i-a explicat de ce își aruncase propria viață pe apa sâmbetei. S-a osândit la moarte pentru Anne, și știu că și ea ar fi făcut la fel pentru el.

Așadar, mă întreb din nou: Poate oare iubirea să facă vreodată pe cineva cu adevărat fericit? Privind înapoi, nu există măcar o singură poveste fericită în toată această mare de îndrăgostiți! Există pasiune, da, și fast, și fanfaronade, dar fiecare istorisire în parte se termină în sânge și lacrimi. Henric este singurul care dăinuie, el este singurul care va merge mai departe și va încerca, poate, iubirea încă o dată, dacă știe măcar ce înseamnă iubirea cu adevărat. Cine va fi soția cu numărul șase, mă întreb eu oare; povestea ei se va sfârși la fel, în sânge și lacrimi? Eu nu voi mai fi aici ca să văd. Zilele mele ca doamnă de onoare sunt aproape pe sfârșite. Acum nu mai aștept decât securea călăului, care îmi va curma viața.

Suntem în noaptea zilei de doisprezece, și mâine, după cum spune jupânul Kingston, vom muri amândouă.

Kat are o cerință cât se poate de neobișnuită. Își dorește ca butucul de lemn pe care i se va reteza capul să fie adus aici, în cameră, ca să poată repeta cum să îngenuncheze și să-și culce capul pe el cu grație.

– Vreau să am o moarte frumoasă, ca verișoara mea Anne, spune ea.

Jupânul Kingston are chef să-i facă pe plac, așa că în vreme ce așteptăm sosirea butucului, ea fredonează cântecele și se plimbă în sus și în jos, întrebând nehotărâtă pe care din rochiile ei negre, ambele la fel de ordinare, să o poarte la întâlnirea cu Moartea.

Acum că butucul a fost adus sus, se tot uită la el de ceva vreme. Apoi, trupul începe să i se cutremure și îi dau lacrimile.

– Mor ca soție a regelui, dar aș prefera să mor ca soție a lui Culpepper! se tânguiește ea, înainte de a cădea în genunchi și de a uda butucul din lemn cu lacrimile ei.

O privesc liniștită cum i se arcuiește spatele și i se zdruncină umerii de atâta suspinat, dar curios este că toate acestea mă lasă de-a dreptul rece.

Ea este ca un hoț care nu se căiește deloc pentru faptul că a furat, ci doar pentru că a fost prins și trebuie să îndure pedeapsa cuvenită. Și îndrăznesc să spun că și Culpepper a înfruntat moartea crezând întocmai aceleași lucruri.

Numai din vina lui Katherine ne aflăm aici, în ciuda vocilor batjocoritoare ce se aud din umbre și din pereți, care vorbesc despre Dreptate și Pedeapsă Cerească. „Cine seamănă vânt culege furtună!" Dar eu nu am semănat nici un vânt! Nu eu sunt de vină! Adevărul este ineluctabil, Katherine e de vină pentru că suntem amândouă osândite la moarte. Dar dacă trebuie să arăt cu degetul acuzator înspre cineva, atunci trebuie să merg mult înapoi, la o vreme când Katherine nici măcar nu se născuse, la cea care a început toate acestea, la cea pe umerii căreia stă toată răspunderea.

Dacă nu era Anne, sunt convinsă că George m-ar fi iubit. Dacă nu era Anne, aș fi avut cu siguranță o fiică a mea pe care să o iubesc, și nu ar fi trebuit să mă prefac că târfulița aia desfrânată de Kat era a mea și, din iubire pentru ea, să fac toate gesturile acelea necugetate. Dacă nu era Anne, George nu ar fi fost osândit la moarte, ci, vai, cât de mândru ar fi fost să aibă o soție atât de iubitoare, de credincioasă și de ascultătoare! Dar Anne a existat totuși, și ea este cea care mi-a distrus viața. Din cauza ei, căsnicia mea a fost încheiată încă înainte de a începe. Ea m-a distrus pe mine, așa că nu regret faptul de a fi ajutat și eu la distrugerea ei. Chiar dacă mâine trebuie să mor, și Cranmer mă îndeamnă să îmi eliberez conștiința ca să pot primi iertarea păcatelor, ăsta e singurul lucru de care nu mă căiesc! M-am răzbunat și mi-am plătit toate datoriile!

Kat doarme acum, cu capul cuibărit pe butuc – ce pernă dură și macabră! –, vlăguită de atâta mâhnire și speranță deșartă, acum stinsă la fel ca iubirea lui Henric pentru ea.

Dar eu nu vreau să dorm, ci vreau să îmi petrec ultima noapte trează, căci George e cu mine acum. Și am atât de multe să-i spun. Vreau să știe că deși nu a rămas din el decât o nălucă fără cap și fără inimă, care iese din pereții temniței mele ca să mă chinuiască, încă îmi mai însuflețește viața.

Îl rog să vină și să se așeze lângă mine, și să mă lase să-i povestesc despre un vis pe care îl am; este cel mai valoros vis al meu, speranța pe care o prețuiesc mai presus de orice. Dar el mă refuză. Și totuși, am să-i povestesc visul. În curând vom avea destulă vreme, o veșnicie, să stăm unul lângă celălalt, ținându-ne de mână, așa cum nu am făcut-o niciodată în timpul vieții.

Am acest vis de foarte mulți ani. Visez că atunci când voi sta smerită înaintea lui Dumnezeu, El îl va chema pe George să stea lângă mine. Și apoi ne va ierta pe amândoi, pentru tot ce am făcut, pentru toate slăbiciunile, metehnele, greșelile, lipsurile, mici și mari, și pentru toate hotărârile greșite pe care le-am luat. Vom sălășlui împreună fericiți în ceruri, dăinuind în iubire veșnică, și vom fi, în sfârșit, soț și soție, așa cum eram hărăziți să fim, dar cum nu am fost niciodată în timpul vieții. În toată această vreme, Anne Boleyn se perpelește în groapa învăpăiată a iadului, fiind pe vecie întoarsă încet pe suliță de către un drac ce râgâie flăcări și trage vânturi sulfuroase, iar diavolul privește amuzat soarta ce i-a fost dată metresei sale. Este un vis care sper din tot sufletul că se va îndeplini când sufletul meu își va lua zborul de pe această lume.

Dar ce ar trebui să le spun celor care au venit în fața eșafodului ca să mă vadă murind? Asta este ceea ce mă îngrijorează și mă încurcă cel mai tare. Nu mă voi putea inspira, pentru cea din urmă cuvântare, din cea a lui George – spune el –, și nici acea târfă de Anne nu vrea să mă ajute, deși amândoi știu că nu mă pricep la vorbe, ca ei. Va trebui, așadar, să fac totul de una singură.

Să spun eu oare ceea ce se așteaptă de la mine? Să spun asta, George? Să spun:

– Dumnezeu a îngăduit să îndur această moarte rușinoasă drept pedeapsă pentru că am fost părtașă la moartea soțului meu, când l-am învinuit pe nedrept de a o iubi pe sora lui, regina Anne Boleyn, în mod incestuos. Și pentru asta merit să mor. Dar nu mă fac vinovată de nici o altă crimă!

Îți place, George? Nu, normal că nu vorbesc serios! Mai puțin poate faptul că nu mă fac vinovată de nici o crimă, în rest totul

e o minciună! Dar să spun totuși asta doar de dragul tău, George? Vezi tu, dragul meu, cât de mare este iubirea mea pentru tine? Sunt pregătită să mor cu minciuna pe buze, să îți spăl reputația și să mi-o întinez pe a mea, totul numai din iubire pentru tine!

Nădăjduiesc să am o moarte bună; încerc din răsputeri să fiu tare. Ce bine ar fi totuși dacă George și Anne ar înceta odată să mai râdă de mine! Li se pare așa de amuzant că, după ce Henric și-a acuzat pe nedrept una dintre soții de adulter, acum are una care chiar este vinovată, și că eu, dat fiind că am ajutat să fie trimiși la moarte oameni nevinovați, cu mărturia mea răutăcioasă și mincinoasă, trebuie să îndur acum aceeași soartă. Pedeapsa cerească! Dreptatea! Cine seamănă vânt culege furtună! Vai, cât de tare îmi doresc să tacă odată cu toții din gură! Nu mă pot liniști câtă vreme ei râd și mă batjocoresc în felul ăsta! Vai, cum răsună râsetele lor! E uimitor că nu le mai aude nimeni altcineva! Dar când îi întreb de ce, se dau toți de lângă mine, cu o privire precaută în ochi. Aș încerca să mă surzesc cu un ac sau cu o andrea, dar Lady Kingston a avut grijă să le ia pe toate de lângă mine. Când mănânc, trebuie să sorb supa ca o țărancă, și carnea sosește deja tăiată, ca și cum aș fi un țânc. Nu-mi dau voie să păstrez nici măcar o lingură! Chiar și când scriu aceste rânduri, trebuie să fie mereu cineva de față, ca să aibă grijă să nu încerc să fac vreo fărădelege, cum ar fi să beau cerneala sau să încerc să-mi înțep timpanele cu condeiul. Da, sunt foarte tentată să fac asta, chiar dacă vârful condeiului este tocit, dar s-ar putea să-și facă totuși treaba și să-mi ofere mult râvnita pauză de la tot acest zgomot pe care îl fac spiritele osândiților. Căci nu mai pot îndura să-i aud cum râd de mine! Oare când se vor termina toate astea?

13 februarie 1542

La șapte dimineața, în acea zi friguroasă de februarie, Katherine Howard, mult prea vlăguită ca să poată vorbi sau sta în picioare, a fost condusă spre eșafod, cerșind îndurare până în ultima clipă. Pentru cea de-a cincea nevastă a lui Henric nu a fost adus nici un călău francez, ci doar călăul englez, cu securea lui. Ea a ținut o scurtă cuvântare în care l-a implorat pe rege să o ierte, și a recunoscut că merita să moară. A îngenuncheat apoi înaintea butucului de lemn și și-a plecat capul pe el.

Lady Jane Rochford a fost trimisă la moarte imediat după Katherine. Cei care au fost de față sunt de părere că nu era „în toate mințile". În drumul ei spre eșafod, a vorbit întruna de una singură cu niște năluci pe care doar ea putea să le vadă și să le audă. Înainte de a îngenunchea pe șipcile de lemn ale eșafodului, încă ude cu sângele lui Katherine, a spus câteva cuvinte de adio.

Rămășițele lui Katherine Howard și ale lui Lady Jane Rochford au fost îngropate sub capela Saint Peter ad Vincula, lângă cele ale lui Anne, George Boleyn și ale prietenilor care au murit împreună cu ei.